

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETWEEN COMMITMENT AND BETRAYAL

ONE YEAR OF FAKE MARRIAGE...

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SHAIN ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAĞLILIK VE İHANET ARASINDA

SHAIN ROSE

GREENE INK YAYINCILIK

Copyright © 2023 by Shain R

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve kişiler, isimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylarla ilgili her türlü benzerlik ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da tesadüfidir.

Kapak: Kitaplar ve Ruh Halleri

Fotoğraf: Wander Aguiar

Düzenleme: KDProofreading

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Blurb

İçerik Uyarıları Hakkında Not

1. Everly
2. Everly
3. Declan
4. Declan
5. Everly
6. Everly
7. Declan
8. Everly
9. Declan
10. Everly
11. Declan
12. Everly
13. Declan
14. Declan
15. Everly
16. Declan
17. Everly
18. Everly
19. Declan
20. Declan
21. Everly
22. Declan
23. Everly
24. Declan
25. Everly
26. Everly
27. Declan
28. Everly
29. Declan
30. Everly
31. Everly
32. Everly
33. Declan
34. Everly
35. Everly

36. [Declan](#)
37. [Everly](#)
38. [Everly](#)
39. [Declan](#)
40. [Declan](#)
41. [Everly](#)
42. [Sonsöz](#)

[Shain Rose Yazarından](#)
[Shain Rose Hakkında](#)

BLURB

Babamın iş ortağı, birlikte kurdukları imparatorluk için her şeyi yapar... Benimle evlenmeyi bile.

Declan Hardy, tam bir Amerikan kalp atışı ve emekli NFL milyarderi, benim tam zıttım.

Benim işbirliği yaptığım yerde o komuta ediyor.

Ben kasıtlıyken kendiliğinden.

Sessiz kaldığımda yüksek sesle.

Tek ortak noktamız ikimizin de adının babamın vasiyetinde yer alması.

Lezzet ve misafirperverlik imparatorluğu ona miras kalacak ve ben de değer verdiğim tek şeyi elimde tutacağım.

Onunla evlendiğim sürece, şartlı olarak.

**Bir yıllık sahte bir evlilik. Bir yıl
birlikte yaşadılar.**

Bir yıl boyunca onun lüks yaşam tarzına aitmişim gibi davrandım.

Ancak şartlar hiçbir zaman bu kadar basit değildir.

Özellikle de öpücüklerinin sahte olup olmadığını ya da ben de onu öperken numara yapıp yapmadığımı anlayamadığım zaman.

Ve daha fazla koşul ortaya çıktıkça, bağlılık ve ihanet arasında ince bir çizgi olduğu açık... ve ikimiz de bu çizginin nereye düştüğünü bilmiyoruz.

İÇERİK UYARILARINA İLİŞKİN NOT

Sürprizleri seven bir okur olarak, her kitaba gözü kapalı girmekten keyif alıyorum. Yine de, okuyucularıma kitaplarımda hangi hassas içeriklerin olabileceğini bilme fırsatı vermek istiyorum. Bunların listesini burada bulabilirsiniz: <https://www.shainrose.com/content-warnings>

EVERLY

"GELMEYECEK," diye duydum yoga stüdyosunun kapısından. Yüzümdeki gülümseme bir ton tuğla gibi düştü.

Güneşli Florida'da ayrı yaşadığım babamla sadece iki ay yaşamıştım ama bana iki ömür gibi gelmişti. Onun mavi gözlü bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. Gözlerimin rengi babamın bana miras bıraktığı tek şeydi. "Carl, ciddi mi?" Fısıldadım.

"Bay Milton, kızınızın bu kararı kendisinin verebileceğini düşünmüyor musunuz?" Wes Bauer yoga matını yuvarladı ve yanımda ayağa kalktı.

"Bu kararı kendim verebilirim," diye belirttim, bir elimle sıkı antrenmana yenik düşmüş saçlarımı tararken.

Babam alay etti, yüzü kıpkırmızı oldu. "Burada, fitness merkezinde çalışmanı bir ilişki kurmamız için kabul ettim, Evie. Bunu yapmanın yolu bu değil."

İçimi çektim, "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz, Carl?" "Şimdi konuşacağız."

Parmağını bana doğru salladı.

Bu yüzden onu on sekiz yıldır görmemiştim. Carl Milton gerçekten bir bebektir, hiç tanımadığım büyükanne ve büyükbabasından bir servet miras kalan tek çocuktur. Hayatına devam etmişti.

Kimsenin ona karşı gelmediği bir hayat yaşamak için, henüz altı yaşındayken annemi ve beni "iyi bir dinleyici olmadığımız" için terk etti.

Aslında spor salonunda çalışmamı ancak annem onu ikna ettikten sonra kabul etmişti. Memleketimden kaçmam ve bıraktığım yüksek lisans okulundan uzakta yeni bir hayata başlamam gerektiğini söylemişti.

Haklıydı tabii ki. Bunu biliyordum. Üzerinde yüzemediğim derin bir acı denizinin altında boğuluyordum. Ayrılmayı ve başka bir yerde yeniden başlamayı planlamıştım ama bunun burada olmasını hiç istememiştim.

Yine de Carl ısrar etti. Kalp yetmezliğine girdiğini, tek biyolojik kızını tanıması gerektiğini söyledi.

Hâlâ babasının sevgisini isteyen küçük kızın naif umuduna teslim oldum ve iki ay önce ülkenin öbür ucuna, Florida'ya taşındım.

Aptal gibi.

"Eğer sen gidersen, Declan'ı ararım." Carl açıkladı ve Wes başındaki koyu renk topuzu sıkarken inledi.

"Beni ne için arayacaksın?" Declan Hardy'nin sesi her zaman güçlüydü. Derindi. O kadar otoriterdi ki, 1.80'lik boyu kapı çerçevesine rahatça yaslanırken bile odadaki tüm dikkatleri üzerinde topluyordu. Yontulmuş kasları ve ünlü, güzel yüzüyle emekli NFL yıldızı, birinin özel konuşmasına izinsiz girmiş olsa bile, dünyada umursadığı bir şey yoktu.

Öfkeden kuduran babam iş ortağına doğru yürürken ofladı. "Evie yine o göt herifin evindeki partiye gideceğini sanıyor. Lütfen, benim ve işimizin iyiliği için, bununla ilgilen."

Bununla birlikte, beni bu kelimeyle baş başa bırakarak çıkıp gitti.

yine kafamın içinde zıplıyor.

Tekrar. Asıl sorun buydu. Bu, babamın flört hayatıma ilk müdahalesi değildi. Daha önce de

Declan bir ay önce beni Wes'in evinden almak için *uçakla* geldi.

Uçmak. Uçaktaki gibi. Declan da buna uymuş, Wes'in kapısını çalmış ve gitmemi istemişti. İçinde yaşadığım dünya buydu. Onlara göre ben Carl'ın değerli kızıydım ve temel bir kuralı çiğniyordum.

Wes kıkırdadı ve bana göz kırparak, "Vardiyan bitince uğrayıp seni alırım, Evie," dedi. Stüdyodan çıktı, Declan'ın bakışlarını tutarak bana doğru mırıldandı, "Belki bu gece kalabilirsin."

Babamın iş ortağı bu yorumla birlikte canlı yeşil gözlerini bana dikti, bakışlarımı yakaladı ve sanki ona sahipmiş gibi rehin aldı. Öfke kıvılcımını, sorusunu ve haklılığını gördüm.

"Everly," diye mırıldandı, sesi çıkmadan önce boğazının derinliklerinde öyle gürlüyordu ki ürperdim.

Ben tepkisiz dururken, sessizlik bizi sararken, gerginlik camlardan ve aynalardan sekiyordu. Sessizliğin uzayıp gitmesine izin verdim, ona istemesi gerektiğini bildiğim bilginin zerresini bile vermek istemiyordum. Bunu ne hak ediyordu ne de buna hakkı vardı. Yine de tüm vücudum ona boyun eğme, kontrolü ona bırakma ihtiyacıyla adeta titriyordu.

Herkes üzerinde böyle bir etkisi var mıydı? Çoğu insanı iradesine boyun eğdirebilecek kadar baskın ve çekici miydi? Bir kapının pervazına sessizce yaslanıp, henüz sormadığı bir soruya cevap vermesini sağlayabileceğini düşünüyordu.

Çenesi bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ki soruyu o kadar rahat bir şekilde sordu ki doğru duyup d u y m a d ı ğ ı m d a n emin olamadım. "Onunla kaç kez yattın?"

Bir kez göz kırptım. İki kez. Kelimeleri algılayana kadar üç kez. Erimiş kaya kadar sıcak olan öfke kanıma karıştı ve ağzım onun küstahlığı karşısında açık kaldı. "Ciddi misin sen?" Elimde tuttuğum havluyu bükerek nefes v e r d i m .

Ellerimi. Sonra ıldırırmamak için elimden geleni yaparak yüzüme sildim. zerinde HEAT logosu olan ıslak bir spor sütyeniyle, buklelerim kabarmışken ve bir sonraki bire bir antrenman seansıma sadece yirmi dakika kalmışken, bu saçma konuşmayı dşnmemeliydim bile.

Yine de teknik olarak patronumla birlikteydim.

"Evet, Everly." Kapı çerçevesini itti ve bana doğru adım attı. Kimsenin yapmadığı gibi tam adımları tıslaması, sinirlerimi bozmaya çalıştığının bir başka göstergesiydi. Bunu biliyordum. stne üstlük, sanki beni korkutabilecekmiş gibi üzerime doğru yaklaştı. "O herifle kaç kez yattın?"

Benden bir buçuk baş daha uzun olmasına rağmen onunla baş başa durdum ve bakışlarına karşılık verdim. Vücudum ona karşı olması gerektiği gibi korkuyla tepki vermedi, bunun yerine içimde aptal kelebekler uuştu. Gerçi herkeste olur diye düşündüm.

Declan Hardy'nin dünya çapında sansasyon yaratmasının bir nedeni vardı. Bu sadece babamın konaklama ve spor imparatorluğına yatırımcı olmasından da kaynaklanmıyordu. O yüz, gr siyah saçları, bana her baktığında ruhumun derinliklerine bakan o delici yeşil gözler. "O şerefsiz mi?" Onun dilini vurguladım ve ona b a k a r k e n bir kaşımı kaldırdım.

Beni azarlamak ister gibi başını salladı ve açıklamamı bekledi. Oysa zel hayatımla ilgili boş konuşmalara girmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Sessiz kalmaya niyetli olduğumu anlayınca nefes verdi. "Sen Carl'ın *kızıslın*, Everly." Sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi söyledi.

"Yine nereye gittiğimi ortağına söylediğine inanamıyorum" diye homurdanırken pelüş havluyu çantama tıkıştırdım.

Declan şık bir altın kutuyu işaret etti. "Soyunma odasında temiz havlular var. şunu atabilirsin

Orada."

Bu adamın alışkın olduğu lüks, burnumu kırıştırmama neden oldu. "Yeniden kullanabilirim."

Bir elini yüzüne sildi. "Hepimizi çıldırtacaksın."

"Ciddi misin?" Alay ettim. "Beni zar zor görüyorsun."

"Yine de ne zaman bunu yapsam tüyleri diken diken ediyorsun," dedi.

Spor çantamı omzuma alırken sesimi yükseltmemeye çalıştım. "Geçen hafta katılamadığınız toplantıdan bahsediyorsanız, bu kasabadaki Sunville çocuklarının çocuk yogası için kullanabilecekleri boş bir yoga stüdyosu talep etmiştim."

"I-" Gözlerini kısmıştı. "Baban bunun çocuklar için olduğunu söylememişti."

Bu noktada gözlerimi devirebilir miydim yoksa bu çok mu saygısızca olurdu? Sunville İlkokulu, okul sonrası etkinliklere çok ihtiyacı olan, yetersiz hizmet alan bir okuldu. HEAT Empire için topluma geri vermenin bir yoluydu. Gerçekten bir kazan-kazan. Yine de babam bu fikri hemen reddetti.

"Toplantıyı kaçırmamış olsaydınız, bunu bilirdiniz, *Bay Hardy*."

"Declan," diye düzeltti, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Çok meşgulüm. Sporcuları eğitiyorum, hissedar toplantılarım var ve -"

"Evet, paraşütle atlama randevusu öncelikli olmalı gibi görünüyor."

O yontulmuş çene hızlı hızlı kıpırdadı. Belki de sessiz olduğum için geri adım atacağımı, bu seçkin fitness ve konaklama markasının büyük hissedarı olduğum için pes edeceğimi düşündü. HEAT, Hardy Elite All-Access Team anlamına geliyordu ve sözde tatil köyleri, fitness merkezleri, restoranlar ve daha fazlasıyla tüm ülkeye yayılmıştı.

Omurgam etkilenmemiştii ve buradayken ne yapacağım konusunda hâlâ çok kararlıyıldm. Sonсуza kadar kalmayı planlamasam bile yapabildiğim yerde bir etki yaratmaya niyetliyildm.

"Hava dalışı olmadığına eminim."

"İyi. Araba yarışı." Omuz silktim ve sanki beni ölçüyormuş gibi bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken çantanın askısını omzuma sıkıştırdım.

"Seninle tartışmayacağım Everly," dedi yumuşak bir sesle. Yine de bir şekilde yaraya tuz basıyormuş gibi hissediyordu.

"Adım Evie," dedim, fark etmeyeceğini bile bile. "Bakın, çocuklar için daha fazla ders olsun. Asla hayır demeyeceğim

O kadar." Ensesini kaşıdı, pazusu büküldü ve beyaz tişörtünün altından kolunun üst kısmındaki dövмelerden birkaçı göründü. "Sadece başka toplantılarım vardı. Babanın karşı çıkacağını bildiğin yeni derslerin uygulanmasını tartışman gerekiyorsa, muhtemelen benim müsait olduğumdan emin olmalısın. Programı kontrol ediyor musun?"

Ses tonundaki küçümsemeyi tokatlayabilir miydim yoksa bu yüzden işimi mi kaybederdim? "Bir dahaki sefere iki kez kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Öyle yap. Ve babanın kalbini heyecanlandırmayalım. Wes muhtemelen senin iki katın yaşında. O pislikle görünmemelisin." Sanki fazladan bir ricada daha bulunabilecekmiş gibi hazırlıksız söylemişti.

Bir elimle dalgalarımı taradım. "Yaşımın iki katı mı? Gerçekçi olun Bay Hardy," diye soyadıyla alay ettim, çünkü o da ricamı dinleme zahmetine katlanmamıştı. "Ben yirmi dört yaşındayım. Ve onun kızı olmam, ilgilendiğim insanlarla çıkmayacağım anlamına gelmiyor."

Birdenbire beni incelemesi gerekmiş gibi başını eğdi. Sanki on yaşından daha büyük olduğumu fark etmiş gibiydi. Bakışları üzerimde gezindi, vücudumun her kıvrımını yaladı ve sonra sanki başka bir erkeğe çekici gelen şeyi görmek acı vericiymiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Bu beni çileden çıkarmıştı.

Vücudum bile onun incelemesine tepki verdi. "O *sadece* bir erkek değil, Everly. O bir pislik. Onunla birlikte görünmek basın için kötü olur. Artık HEAT'in bir parçasısın."

"Gerçekten mi?" Kalçamı eğdim ve kaşlarımı kaldırdım, bunun bitmesini bekliyordum. "Yani bir manşet yüzünden şimdiden kiminle çıkacağıma dair kurallar mı var? Bir markanın adını lekeleyeceğinden endişe ettiğin için onun evine gelmeye ve beni dışarı çıkarmaya devam mı edeceksin? Bunun ne kadar saçma olduğunu duyuyor musun?"

"Onu şöhretine ve NFL'de nasıl oynadığına dayanarak HEAT'e zar zor kabul ettik. Kirli bir oyun oynuyor ve fuckboy ünü-"

"Futbol izlemiyorum ve bir kişi hakkında kendi kararımı verebilirim. Basının bana kiminle çıkacağımı söylemesine ihtiyacım yok." Sözünü kestim, babamın iş ortağının medyanın bir kişi hakkındaki haberinin beni etkilemesine izin vereceğimi düşünmesine çok kızmışım.

Gazetecilerin ya da internetin, daha önce benim hikayemde olduğu gibi birinin hikayesini boyamasına izin vermezdim. Memleketimde bana güvenilmedi, bir insan olarak bakılmadı, şüpheden fayda sağlanmadı.

"Futbol seyretmiyorsun ama bir sporcunun nasıl rehabilite edileceğini biliyorsun, öyle mi?" Diğer tüm çalışanları aşırı kalifiye gibi görünürken, benim spor salonunda hiçbir yetkinliğim olmadan çalışmamdan gerçekten nefret ediyordu.

"Ben germe teknikleri sunuyorum, tam rehabilitasyon değil." Onun da bildiği gibi. Her birini ele alış biçimim sayesinde müşteri üstüne müşteri kazanmışım ve başladığımdan beri tek bir şikâyet bile gelmemişti. "Ve bire bir görüşmeye geç kalacağım. Burada işimiz bittiyse..."

Yanından geçip gittim ama daha uzaklaşmadan sesi beni adımlarımın ortasında donduracak kadar soğuk bir şekilde üzerime yuvarlandı. "Soruma cevap vermedin."

Ona bakmak için döndüm. Bu yoga stüdyosunun ortasında, yansıyan aynaların arasında güzel bir görüntüydü

Atlantik'e bakan tavandan tabana pencerelerin fonunda etrafını sarıyordu. "Neydi o?"

"Onu kaç kez becerdin?"

Bu sefer nasıl ifade ettiğini görünce tüm vücudum gerildi. Midem, boğazım, meme uçlarım, cinsel organım nefretle sıkıştı ve sızladı ama aynı zamanda daha fazlası da vardı. Bu adama verdiğim içgüdüsel tepki tehlikeli, baştan çıkarıcı ve tamamen yanlıştı.

"Bu kesinlikle seni ilgilendirmez." Cevap sıfırdı ve muhtemelen öyle de kalacaktı. Tesadüfen birkaç randevuya çıkmıştık ama Wes bende hiçbir tepki yaratmadığı için hiçbir şey olmamıştı.

"Yani, yapmadın. Bu cevap değişir Everly ve onun için geliyorum." Declan'ın sesi alçak bir uyarıydı, sanki onu sorgulamamalıymışım gibi ve bunun titreşiminin vücuduma yayıldığını hissettim, her yerimde tüylerim diken diken oldu.

Onu stüdyoda tek başına bırakırken parmağımı göstermeyi düşündüm. Ama o benim patronumdu.

Aynı anda hem nefret ettiğim hem de istediğim yasak patronum.

EVERLY

Vardiyamdan sonra sıcak bir duş almak hayal kırıklığını gidermeye yardımcı olmadı. Karmakarışık saçlarımı amaçlanandan daha sert bir şekilde taramak da öyle.

Wes'e yolda olduğumu mesaj atmadan önce tenis eteğimi giyip dudaklarıma parlatıcı ve rimel sürdüğümde kendimi çok daha iyi hissettim.

Po ve Noah dairesel sürüş alanındaki fıskiye'nin kenarında otururken beni fitness merkezinin döner kapısından çıkarken gördüler. "Evie, daha sonra bizimle Vibe Club'a geliyor musun?" Po sordu.

Aşağıya doğru inen küçük bir patikayı işaret ettim. HEAT Health and Fitness bir okyanus uçurumunun tepesinde yer alıyor, güzel manzaralar sunuyor ve Oceanside Resort'a bağlanıyordu. "Aslında Wes'e doğru yürüyorum."

"Bak, kardeşim. Herkes Wes'e gidiyor. Hadi gidelim." Noah arkadaşını itti.

Po iri eliyle dalgalı saçlarını tararken, "Lanet olsun," diye homurdandı. Şekillendirilmiş görünüyordu ama ikisinin de nasıl göründüklerini zerre kadar umursamadıklarını biliyordum. Bunun yerine, her ikisi de günün büyük bir bölümünde fitness merkezinde spor yapıyor, koşuyor, yoga dersleri alıyor ve günde birkaç kez buz üzerinde antrenman yapıyorlardı.

hafta. Hayatları, sezon dışında bile, çoğunlukla hokey etrafında dönüyordu.

Noah kandırdı, "Puck Bunnies'in Wes'e gittiğini biliyorsun. Hadi gidelim. Ayrıca Evie de orada olacak."

Po çantama uzandı, sonra onu omzuna aldı. "Boş ver. Seninle yürüyeceğiz."

Kuma adım atıp su boyunca yürümeye başladığımızda kıkırdadım, dalgalar yol boyunca usulca vuruyordu. "İkiniz de sadece kadınlarla takılmak için mi gidiyorsunuz?"

"Evet dersem, hakkımda daha az mı düşünürsünüz?" Po sordu.

İç çekerek beyaz bir deniz kabuğu almak için durdum ve spor çantamın cebine sokmak için elimi attım. "Hayır, çünkü senin ve ilişki alışkanlıkların hakkında zaten oldukça kötü düşünüyorum."

Po kabuğu toplarken bana baktı. "Turist dükkanında bundan daha iyilerinin olduğunu farkında mısın?"

Omuz silktim. İnsanlar sanki yeniden kullanılacak güzel parçalar değilmiş gibi kabukların üzerine basıp geçiyorlardı ve kendim bir tane bulma deneyimini yaşamak varken onları satın almanın ne faydası vardı?

Bir martı zıplayarak yaklaştı ama biz ona doğru adım attığımızda geri sıçradı. Ben de çocuklara el salladım ve onu ve sürüsünü uzakta tutmaya çalıştım. Onları ürkütmemek için her gün işe koşarak giderken bunu yaptığımdan emin oldum.

"Evie," diye kestirip attı Po, kara gözlerinde neşe vardı. "Sadece martıların arasından geç. Uçup gidecekler ve hemen geri gelecekler."

İçimi çektim ve hepsine ayak uydurdum. "Wisconsin'deki mavi kuşlardan ve kardinallerden farklılar. Onları korkutursanız bütün bir sezon boyunca başka bir yemliğe giderler."

"Florida hiç ayrılmayan martılarla dolu. Yakında alışırın," dedi Noah, Wes'in okyanus kıyısındaki mülküne giderken beni dürttüğünde.

Wes'inki gibi benim dairemin beş katı büyüklüğünde evleri olan insanlarla takılmaya alışmak kolay olmayacaktı.

HEAT Health and Fitness'taki her şeye alışmak neredeyse imkânsızdı. Annem ve ben, katılım için beş dolar ücret aldığımız köhne bir yoga stüdyosuna sahiptik. Burada üyeler her yıl yüz binlerce dolar aidat ödüyordu. Özel kulüplere, kaplıcalara, otellere ve kırmızı halı etkinliklerine ünlülermiş gibi girebiliyorlardı.

Wes'in evine girdiğimde, birçoğunun aslında ünlü olduğunu gördüm. Atletler. Moğollar. Milyonerler, hepsi. Sadece arkadaşlarıyla takılmak için en iyi kıyafetlerini giyen türden insanlar.

Wes hemen bizimle tanıştı ve beni ekibinden bazılarıyla tanıştırdı. Po ve Noah hemen kadınlara sarıldılar, bu kadar iğrenç olmasaydı etkileyici olurdu. Yine de, Wes bir iki kez uzaklaştığında, Noah tam ellerimi sıkmaya başladığım sırada yanımda belirdi. "Yakaladım seni, Evie. Havuz kenarında oturmak ister misin?"

O ilk saat içinde Noah ve Po beni sadece bir yoga eğitmeni olarak değil, bir arkadaş olarak kabul ettiklerini gösterdiler. Wes ev sahipliği yapmazken yanımdan ayrılmadılar ve beni gözlerinin önünden ayırmadılar.

Kadınlar ve erkekler bikiniler ve mayolarla dolaştılar ama bir şekilde yine de ait oldukları gibi görünmeyi başardılar.

Geri döndüğünde Wes'e "Eve gidip üstümü değiştirsem iyi olacak," dedim ama o başını salladı.

"Oh." Mırıldanmadan önce bakışlarını üzerimde gezdirdi, sonra da kendi kendine sırtı. "İnsanlar her zaman böyle şeyler için giyinmek ister. Endişelenme. Bir saniye. Sana bir şeyler getireyim."

Po, Noah'ya gözlerini devirdi. "Eminim o lanet formalarından birini getirmiştir."

Birkaç saniye sonra Wes elinde küçük bir Cobras forması ve bir birayla şık merdivenlerden aşağı indiğinde ikisi de güldü. Noah birasını bana uzatırken

onunla alay etti. "Yukarıda bunlardan kaç tane var? Her boydan var mı?"

"Siktir git," diye kıkırdadı Wes. "Hayranlar için birkaç kutu alıyoruz, salak herif."

Po homurdandı, "Daha çok birkaç kutu almışsın gibi."

Kaba olmak istemedim, bu yüzden kumaşı kaydurdım ve gülümsedim. "Teşekkürler." Ama bira için başımı salladım. "Ben sadece su alacağım."

Başını salladı ve adanın beyaz mermer tezgahının etrafından dolaşarak buzlu ve sulu bir bardak aldı. O andan itibaren sanki altın bir biletim varmış gibiydi. Kadınlar benimle sohbet etmeye çalışıyor, erkekler bana içki ve oturacak yer teklif ediyor, her zaman yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Forma çok fazla statüye sahip gibi görünüyordu.

"Evie?" Arkamdan gelen tiz sesi duyduğumda irkildim. Üvey kardeşim Anastasia'yla ilk kez tanıştığımdan beri bu sestem kaçırıyordum. Altındaki bikiniyi gösterecek kadar bol, pastel pembe elbisesiyle arka bahçedeki havuzun yanından geçerken sarı saçları dalgalandı ve sonra kolunu diğer üvey kardeşimin koluna doladı.

Clara ve Anastasia arasında iki yaş fark vardı ve birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Clara parlak çiçek desenleri giyiyordu ve kız kardeşi ona dirsek atmadan önce yumuşak bir "Merhaba Evie" diye seslenirken yüzünde sürekli bir gülümseme vardı.

Noah aramıza baktı ve rahatsızlığımlı görmüş olmalı ki kolunu omzuma doladı ve "Bu gece siz Milton hanımlarıyla takılabildiğim için mutluyum" dedi.

Muhtemelen gerginliğı azalttığını düşünüyordu ama Anastasia pembe topuklarını neredeyse yere vuracaktı. "O bir Milton değil, Noah."

"Annemle babam boşandığında annem soyadımızı kızlık soyadına çevirdi." Noah biraz şaşkın görüldüğü için açıkladım. Clara'nın yüzü pembeleşti ama ben başka birinin kaba davranışı için utanmazdım. I

ayağa kalktı ve devam etmeden önce sudan bir yudum aldı. "Her neyse, Carl bir haftalığına misafirhanede kalmama izin verecek kadar nazikti, ama ben altı yaşındayken o gittiğinden beri ailelerimiz gerçekten karışmadı ve siz ikiniz de ...?"

Anastasia herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi, "Carl hayatımıza girdiğinde ben on, Clara sekiz yaşındaydı," diye açıkladı. "Harika bir üvey baba oldu."

Başımı salladım ve herhangi bir hayal kırıklığı hissetmemeye çalışarak dudağımı çiğnedim. Anastasia asla kardeş olamayacağımızı açıkça belirtmişti. Beni tanımak da umurunda değildi.

Noah, rahat bir adam olduğu için omzumu sıktı ve içkisini kaldırdı. "O zaman hepimizi bir araya getiren Carl'a."

Anastasia ikimize de baktı ve kıyafetlerimi görünce burnunu kırıstırdı. "Nereden aldın bunu?"

"Wes ödünç almama izin verdi." Omuz silktim çünkü açıkçası bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Gitmeden önce onu geri verdiğinden emin ol. Biz Kobra kıyafeti giymeyiz," dedi ve beni iterek geçti. Gerçekten giydiğim şeye mi yoksa onun çevresine kabul edildiğim gerçeğine mi kızdığından emin değildim.

Yeşil gözlerini deviren Clara'ya baktım ve mırıldandım: "Onun için üzgünüm. Keyfi yerinde değil."

Burnundaki çiller makyajın altından çıkmaya başlamıştı, kırıstırırken kız kardeşine davranışından iğreniyormuş gibi bakıyordu. Elimi sallayarak geçiştirdim. "Sorun değil. İşten direkt geldim ve az giyinmişim."

İki kez göz kırptı, takma kirpikleri fark ediliyordu ama yine de gözlerini güzel bir şekilde çerçevelemek için harika bir iş çıkarıyordu. Annesinin yüksek elmacık kemiklerini ve uzun boyunu miras almıştı ve kendisi görmese bile kitlelere nasıl hitap ettiğini görebiliyordum. "Oyun kurucu forması giydiğinde az giyinmiş sayılmazsın. Aranızda bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz. Sadece işlerin nereye gittiğini görüyorum, ama bunun sıradan olduğunu biliyor." Bileğimdeki ip bileziklerden bazılarıyla oynadım ama o aynı fikirde değilmiş gibi mırıldandı.

"Eğer öyleysen Carl bunu atlatacaktır. O her zaman önce oflayıp puflar, sonra da bir süre sonra söner. Her neyse, Anastasia için hâlâ üzgünüm. Seni henüz tanımadı." Oturabileceğimiz pelüş bir kanepeyi işaret etti ve Noah'ya el salladı.

"Neden üzgün olasın ki?" Omuz silktim ve Wes'i bulmak için etrafa bakarken bardağın içindeki buzu döndürdüm. Arkadaşlarıyla içki içiyordu ve bir kız onun koluna yaslanmıştı. Bu da aramızdaki şeyin sıradan bir flörtten başka bir şey olmadığını bir başka göstergesiydi.

İç çekti. "Çünkü o kaba biri ve benim kız kardeşim. Bu yüzden ona biraz terbiye vermeliyim."

"Bunu bilecek yaşta." Dalgaları yüzümden uzaklaştırdım ve gülümsedim. "*Bambi*'yi ilk dinlediğimde böyle görgü kurallarını öğrenmiştim."

"Dinledin mi?" Clara başını eğdi ve koyu kırmızı bukleleri omzundan düştü.

Clara'nın kız kardeşinin hoşuna gitmeyeceğini bile bile benimle konuşmaya çalışmasına gülümsemekten kendimi alamadım. "Annem televizyon ve filmler konusunda tuhaftı. Ben de onları kulaklıkla dinlerdim."

Bana şöyle bir baktı. "Bu çok mantıklı." Detaylandırmasını bekledim.

"Bunu çok yapıyorsun" -önümü işaret etti- "çok." Yine bekledim. "Sanki bizden çok daha kontrollü bir dikkat süresine sahipmişsiniz gibi bir anlık garip bir sessizliğe gömülmüyorsunuz."

Bu değerlendirmeye güldüm. "Sadece bitirmeni bekliyorum."

"Hayır, hayır. Bu gerçekten doğru."

Havuzun yanında gülüşen bir kadına baktım, içeri girmeye isteksizdi. "Uzun süre evde eğitim gördüm ve

diğer insanların etrafında çok fazla. Sanırım bu beni biraz garip yapıyor." Artık bundan utanmıyordum. "Annem ve onun küçük yoga stüdyosuna gelen birkaç arkadaşım vardı, ama hepsi bu kadar."

"Yalnız mıydın?" Clara sanki sormaması gerekiyormuş gibi fısıldadı.

"Elbette. İstedim ki..." İçimi çektim. Carl yeni eşi ve onun ilk kocasından olan çocuklarıyla birlikte çekilmiş kartlarını gönderirdi. Birlikte geçireceğimiz Noellerin, kız kardeşlerim olacağının, annemle onların annesinin arkadaş olacağının hayalini kurardım. Yine de annemin sorusuna kulak misafiri olmuş, babama bunun iyi bir fikir olmayabileceği konusunda katıldığını duymuştum. Anastasia'nın bize bakıp gözlerini devirdiğini gördüm. "Tek çocuk bazen yalnızlık çeker, ama bir insanın kendine herkesten daha iyi arkadaşlık edebileceğini de öğrendim."

"Clara, buraya gel!" Anastasia manikürlü elini Clara için havada sallayarak bağırdı.

"Anlıyorum." Clara eğildi ve fısıldadı, "Bazen Anastasia'nın kız kardeşi olması da yalnız hissettirebilir." Ben daha ne dediğini anlayamadan omzumu dürttü. "Hemen anlam çıkarmaya başlama, Evie. Sonra konuşuruz. Gelecek hafta bir ara fırına gel."

Ayağa kalkıp nefesi kesilene kadar bu fikre gülümsemekten kendimi alamadım. Görüş alanını takip ettim. "Ne?"

"Bu tarafa doğru geldiğine göre muhtemelen daha sonra konuşmayacaktır."

Fısıltılar duydum, odadaki havanın değiştiğini hissettim ve ayrılan bir deniz gibi kalabalığın onun için nasıl hareket ettiğini gördüm.

Odada volta atarken hemen hemen herkesin üzerinde yükseliyor, gözlerini kaçırmadan bana doğru bakıyordu. Anastasia ona bir şeyler mırıldandı ama onun lazer odağı engellenemedi.

"Everly." Declan koşu ayakkabılarımla burun buruna gelirken adım sertçe haykırdı.

Neden yine üstümü değiştirmemiştim? Wes'in formalarından biri üzerimdeyken antrenman kıyafetlerimle orada oturmak, bana dik dik bakarken kendimi biraz gülünç hissettiriyordu. "Evet?"

"Ayağa kalk. Seni eve götürüyorum."

Benim üzerimde hiçbir yetkisi olmayan bir adamdan gelen emirler. İnsanların dinlediğini, izlediğini, benim üzerimde hiçbir hak iddia etmediğini göremiyor muydu?

Bunu daha önce de yapmıştı, Wes'in evine gelmiş ve bana gitmemi söylemişti. Çok daha az insan buna şahit olmuştu. Bu saygısızlığın da ötesindeydi. Bunu ona açıkça belirtmiştim. O kadar netti ki, her şey apaçık ortadaydı. Babamla iş ortağı olabilirdi ama o benim babam değildi. Arkadaş bile değildik. Neredeyse iş arkadaşı bile değildik.

"Hardy, dostum, yanlış takımla iyi vakit geçirmeye mi geldin?" Wes tezgâhın arkasından seslendi. O kadar çok içmişti ki, tüm rekabetleri bir kenara bırakmaya istekli görünüyordu.

"Hayır. Everly'yi eve götürmeye geldim," diye hırladı.

Bir saat. Bir saattir spor salonunda değildim. Demek ki öğrenmiş ve doğruca buraya gelmişti. Hiç tereddüt etmeden, tepkileri düşünmeden. Bunun benim için ne kadar utanç verici olabileceğini hiç düşünmedi.

Ayağa kalktım ve Declan bana şöyle bir baktı, yüzünü buruşturarak burun kemiğini sıkmadan önce gözleri genişledi. Yanaklarının da nasıl şiştiğini gördüm, sanki birkaç derin nefese ihtiyacı varmış gibi. "Onun forması mı, Everly? Aman Tanrım."

"Bay Hardy," diye adını söyledim. "Uğradığınız için teşekkürler ama gidersem eve Uber'le dönerim. Ama burada olmanız tamamen gereksiz," diye fısıldadım öfkeyle, kimse duymadan onu ikna etmeye çalışarak.

"Baban bunu yasaklarken senin burada olman daha da gereksiz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Büyük dirseğinden tuttum ve onu evin bir köşesine götürdüm, gözlerin üzerimizde olmasını çok fazla önemsiyordum. Sonra ona doğru yaklaştım. "Ayrı yaşadığı kızının görüştüğü bir adamla aynı eve gitmesini mi yasakladı? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Ben de Clara ve Anastasia gibi buradayım." Omzunu dürttüm, çünkü bu noktada herkes bizi izliyordu zaten.

"Clara ve Anastasia Wes'le *çıkılmamaları* gerektiğini çok iyi biliyorlar." Gözleri parladı. "Neden sadece dinlemiyorsun?"

"Herkes gibi seni de mi dinleyeyim?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne? HEAT'in sahibi olduğun için mi?"

Birkaç kişinin nefesi kesildi ve Anastasia tam o anda Declan'a doğru yürüyüp kolunu onun koluna doladı, pembe sakarin gülümsemesiyle küçümseyerek bana, "Burada uzun süredir yaşamadığını biliyorum Evie, ama Declan hepimiz için çok şey yapıyor," dedi.

"Ben değil," diye kıkırdadı Wes, içkisi elinde şıpırdıyordu. "Declan, sakın ol. Eğer istersen sana bir bardak viski getirebilirim."

"Kalmayacağım." Bana baktı, gözlerinde kararlılık ateşi vardı. "Biz gidiyoruz."

"Peki ya yapmazsam?"

"Oh, seni taşıyacağım, Drop. Dene bakalım." Uyarı tonuyla, benimle ilk tanıştığında bulduğu lakabı kullandı. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım. Evie dışındaki lakaplardan nefret ettiğimi biliyordu ve o lakap beni bir yağmur damlası kadar küçük gösteriyordu.

Tüm bunlar tartışılmayacak kadar çocukça ve abartılıydı.

"Wes, beni dışarı çıkarabilir misin?"

"Gerçekten mi?" Wes birden sanki partisini terk ettiğime inanamıyormuş gibi ayıldı. "Yani, tabii. Tabii. Gidelim."

Kolumu onun koluna doladım ve Declan'ın yanından geçtim. Hala çatışmayı izleyen insanların arasından geçmek yeterince kötüydü ama Declan'ın "Ona formasını geri verebilirsin" dediğini duymak için dışarı çıkmak neredeyse kırılma noktamdı.

Yine de kenarlarından tuttum. Daha fazla olay çıkarmaya değmezdi. Bunların hiçbirisi değmezdi. Yine de Wes, Declan'ı kızdırmak istercesine kocaman gülümsedi ve "Sende kalsın Evie. Bende daha fazlası var." Sonra beni kendine çekti ve Declan'ın önünde öptü. Bu bizim ilk öpüşmemizdi. O ana kadar sadece arkadaşça davranmıştık.

Dudakları acı bira tadındaydı ve tamamen yanlıştı. Sanki bir oyun oynuyorduk ve Wes sadece ödülü kazanmak istiyordu. Geri çekildim ve onu aramayacağımı düşünmeme rağmen arayacağımı bildirdim.

Declan garaj yolunda rölantide duran siyah bir cipin kapısını açtı.

İçine girip kapıyı ondan kaptığım ve arkamdan sertçe çarptığım zaman öfkemle kendime bir geçiş hakkı verdim.

Arabanın kaputuna yanaştı ve şoförüne "Peter, Everly Carl'ın evinde kalıyor" diye anons ederken yanıma kaydı.

"Yok," diye düzelttim. "Taşındım."

"Taşındın mı?" diye sordu ama hemen geçiştirdi. "Peter'a adresini söyle ki seni eve götürebilelim." Bakışlarımı ona çevirdim, en azından özür dilemesini bekliyordum. O da bekledi, sanki ben onu incelerken o da beni inceliyordu. "Yanlış sınırları zorluyorsun, Everly."

"Patronumla aramda iş dışında sınırlar olmamalı," diye belirttim.

"Bu herifin evine gelmeye karar verdiğinde isteydin," diye mırıldandı, çenesi inip kalkıyordu.

Kızgın mıydı? *Harika*, diye düşündüm. *Ben de öyle.* "Özür dileyecek misin?"

"Ne için?" Nefes verirken burun delikleri alevlendi.

"Sebep olduğun olay için," diye neredeyse çığlık atacaktım, Wes'in evini işaret ederken soğukkanlılığım biraz azalmıştı. "Beni *tekrar* utandırdığın için."

"Nasıl bir sahneye sebep olduğum umurumda değil. Ve eğer bu utanç vericiyse, bir aptalın evine gitme ve senin için gelmeyeceğimi bekleme. Her seferinde geleceğim, Drop." Benim gibi o da öfkesini bastırmak için yumruklarını sıkıyordu.

Neredeyse bana böyle demeyi kesmesini söyleyecektim ama birimiz olgun davranmazsa bir patlamaya doğru gidiyorduk. Yorumunu görmezden geldim ve şoföre dairemi nerede bulabileceğini söyledim.

Gözleri büyüdü. "Ama işe koşarak gidiyorsun." "Evet." Omuz silktim ve formanın kenarıyla oynadım. "Bu dört millik bir koşu ve bazı ara sokaklar harika mahalleler değil. Ne düşünüyorsun?" "Affedersiniz Ben için zevk almak ve sabah ve Akşam esinti."

"Lanet olası esinti..." diye homurdandı. "Seni fazla mesaiye bıraktığımda-"

"Uber'e binebilirim. Koşma konusunda akıllıyım, öyle olmak zorunda da değilim. Kadın koşucular, başkalarının davranışlarından dolayı kötü bir şöhrete sahipler. Araştırmalar, yüzde altmışımızın koşu sırasında tacize uğradığını gösteriyor, ancak bize ne zaman koşacağımızı bilmemiz, gruplar halinde koşmamız söyleniyor." Durakladım, saçmaladığımı fark ettim ve sonra elimi salladım. "O kadar da büyük bir mesele değil."

"Tanrım, hiçbir şey senin için önemli değil mi?"

"Senin her şey çok önemliymiş gibi davranıp partiye dalıp gitmemi istemen gibi mi?" Saçımı geriye doğru çektim, topuz yapmak için taradım, ama saç bandı için bileğime uzandığımda, bileğime bir tane eklemeyi unuttuğumu fark ederek homurdandım.

"Wes'in partisinde olmamalısın."

"Oh, Tanrım. Yine mi bu?" İçimi çektim, ondan ve babamdan çok sıkılmışım. "Uyumlu olup olmadığımızı görmeye çalışıyorum."

"Değilsin. O senin tipin değil," diye tamamladı Declan benim için.

"Bu senin kararın değil." Gözlerimi yavaşça kırıpıştırdım ve hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalıştım. "Mantıklı davranıyorum Bay Hardy."

Sinirli bir boğa gibi nefes alıp verdiğini duydum. "Makul olmak yorucu," diye karşılık verdi.

Bu şekilde davranmayı nasıl başardı? "Bunu yapmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Evet amına koyayım," diye bağırdı. Sonra bir an için gözlerini kapadı. "Baban seni önemsiyor ve ben de seni önemsiyorum-" Bekledim. Daha fazlasını itiraf etmek isterse, ona izin verecektim. "Markamız. Babanın istekleri hakkında. Benim için çok şey yaptı. Bu yüzden benim yönettiğim spor salonunda çalışırken seninle ilgilenilmesini bekliyor."

Nedenini bilmesem de gerekçesini duyunca kalbim parçalandı. Declan ve ben iş arkadaşıydık, daha fazlası değil. "Sebepsiz yere sinirleniyorsun. Bu durumdayız çünkü seni dizginleyecek kimse olmadığı için tam bir asabisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu gece mükemmel bir rnek. Benimzerimde hiçbir hakimiyetin yok ve nereye gideceğimi dikte edemezsin, ancak kimse Wes'in partisindeki maskaralıklarını sorgulamadı. Kurduğun bu elit imparatorluğun kralı sensin." Yanımızdan geçen şehir işıklarının işaret ettim.

"Doğru." Başını salladı. "Yani beni dinlemelisin." "Oh, Bay Hardy. Ben senin imparatorluğunun bir parçası değilim. Ben bir kısa-dönem nakli sadece geçiyor. Kısa sürede yakandan düşmek niyetindeyim." En azından plan buydu.

Cip apartmanımın önünde durduğunda gözlerini kıstı. "Everly, bana bir iyilik yap. Benim imparatorluğumdayken lütfen o lanet formayı giyme ve onun evine gitmeyi bırak."

İçimi ektim. "Bazı şeylerin seni bu kadar rahatsız etmesine izin vermemeyi öğrenmelisin."

Eğildi. "Seni rahatsız eden ne? Çünkü bana hissettirdiklerini senin de hissetmeni çok isterim."

DECLAN

"Peki sana nasıl hissettiriyorum?" diye fısıldadı.

Everly Belafonte. İş ortağımın *tek* biyolojik kızı. Araları açık olmasına rağmen, ona bir hazineymiş gibi bakıyordu, o kadar değerli bir şeydi ki, onu bir şekilde lekeleyebileceğini bile düşünüyordu. Onunla ilk tanıştığımda bana, onlara bir faydası olmayacağını anladıktan sonra ondan ve annesinden uzak durduğunu söylemişti.

Bu çarpık bir ebeveynlik yöntemiymiş ama yine de ona katılmamak mümkün değildi.

Everly, gerçekten ifade edemediğim bir şekilde saf ve dünya tarafından lekelenmemişti. Yüzünü çevreleyen dalgalar halinde bukleleri vardı; kahverengi, siyah ve sarısına karışmış bir ya da iki örgüsü vardı ve bu bukleler o kadar çılgınca akıyordu ki onları evcilleştirmek istiyordunuz ama sonra bakışlarını yakaladığınızda ne kadar sakin ve odaklanmış olduğunu görüyordunuz. Safir mavisi ve delici, aynı zamanda ne kadar denenirse denensin yıkılmayacakmış gibi tamamen sabit. Ve sonra konuştu ve sesindeki törpü, kelimeleri tüm sinirlerimi gıcırıdatsa da yatıştırdı çünkü tamamen mantıklıydılar.

Şimdi bakışlarımı kararlılıkla ve şehvetimi yansıttığını düşündüğüm bir karışımla tutuyordu. Bağlanmıştım. Kapana kısılmıştım.

Cevabımı beklerken alt dudağını ısırması onu yakaladı.

"Bana kendimi nasıl hissettiriyorsun?" Sorusunu ona tekrarladım, kendime gelmeye çalışıyordum ama mücadelenin nafile olduğunu biliyordum. Lanet olası iki ay boyunca onun etrafında dans etmişim ve hala onu kendime istemekten kaçınamıyordum. "Sanki karşımda iş ortağımın kızı oturuyor, beni kızdırıyor, çıldırtıyor ama yine de adrenalinim yükseliyor, aletim taş gibi sertleşiyor ve o dudakların tadına bakmamam için bir neden bulmaya çalışıyorum. Neden gelip bir dakikalığına kucağıma oturmanı istemeyeyim ki?"

Sözlerime tepkisi anında oldu. Sikime baktı ve sonra dudaklarını yaladı. "Talep mi? Kontrol edemediğiniz tek kişinin ben olduğumu unutuyorsunuz Bay Hardy."

Biraz daha eğildim, böylece ağzım kulağındaydı ve mırıldandım, "Kontrolü ele almamdan hoşlanacağını düşünmeye başlıyorum, Everly. Patron olmamın bir nedeni var, değil mi? Arabaya isteyerek binmenin bir nedeni?"

Birbirimize bakarken koltuğunda kıpırdandı, sanki o da bunu düşünüyormuş, sanki onun da benim kadar rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi. "İşte bu yüzden bu olamaz." Aramızı işaret etti. "Patron ve çalışan. Ortağın kızı. Lüks bir yaşam tarzı... benimki o kadar da değil."

"Engelleri aşmanın benim için ne kadar kolay olduğunu küçümsüyorsun." Şimdi boynuna yaklaştım, çıplak kalçasını kavrarken teninin dudaklarımda nasıl bir his uyandıracakı düşüncesiyle büyülenmişim. Pürüzsüz, yumuşak ve istekli bir şekilde bacaklarını açarak daha da yukarılara doğru masaj yapmamı istiyordu. "Sanırım ikimiz de bir geceliğine seni kontrol etmemden keyif alabiliriz."

İnledi ama elim amını kavradığında kalçalarını döndürdü. Başımı boynuna yaklaştırdı ve "Bu yanlış Declan" diye inledi.

"Artık Bay Hardy değil mi? Sonunda benim adımı söylüyor... Ama asıl soru, bunu beni

dur ya da devam et."

Köprücük kemiğine öpücükler kondururken elleri saçlarımda geziniyordu, sanki beni kendine yakın tutmak ister gibiydi. "Senden hoşlanmıyorum bile," diye nefes aldı.

Kıkırdadım. "Oh, ama amın beni seviyor." Sözlerim karşısında nefesi kesildi ama ben devam ettim. "Benim için yalvarıyor, bebeğim. Ve sen beni gerçekten tanımıyorsun. Benden hoşlanmanı sağlayabilirim."

Kendime olan güvenimle gülünçmüşüm gibi alay etti ama başparmağım klitorisine değdiğinde omuzlarımı tırmaladı. "Ben hiç de öyle olmadığım halde sen asabi birisin. Bence siz oyundan ve adrenalin patlamasından hoşlanıyorsunuz Bay Hardy. Ben bunların ikisinden de hoşlanmıyorum."

Tekrar yaparken onu izlemek için arkama yaslandım ve diğer elimi saçlarının arasından geçirerek, şehir ışıklarının altında mükemmel bir şekilde aydınlatılması için yüzünü eğebilmem için çektim. Pencereden yansıyan ışıklar, ben onu benim yanımda her zaman sergilediği soğukkanlılığını bozacak bir orgazma doğru götürürken yüz ifadesindeki değişimi aydınlatıyordu. "Oyunun ve adrenalinin tadını çıkarmanı sağlayabilirim, Everly." Onu ağzıma hazırlamamıştım, daha fazla uyarı yapmadan iniyordum.

Vücudunun nasıl tepki verdiğini kataloglamak istedim. Özür dilemeden istediğimi almamı kendi gücüyle nasıl karşıladığını. Sanki o anın tadını benim kadar çıkarıyormuş gibi gömleğime nasıl asıldığını ve bir kez olsun tepkilerden endişelenmediğini.

Ona yaptığım şeyin içinde kaybolmasını istiyordum ve sadece kalçalarını tutup onu kucağıma taşıyacak kadar durdum. Sırtını göğsüme yasladığında, kolumu beline doladım ve amını mükemmel açıyla çalıştırmaya geri döndüm. Aletimi yukarı doğru ittim, kıcını ona karşı hissetmeyi kontrol edemedim ve ana hatları onun için yeterli olacaktı gibi zevkle inledi.

Ön koltuğu kavrarken kalçaları yuvarlandı, ama sonra hemen dondu ve onu ön tarafa bakarken gördüm.

Yaptığımız işe o kadar dalmıştı ki Peter'ı hatırlayamadı.

Telefonda bizi tamamen görmezden geliyordu. Bunu yapmak onun işiydi, ama bu lanet olası bir uyandırma çağrısıydı.

Bu kadınla yatmak istemezdim ve bu ne iyi bir iş kararı ne de ördek olurdu. Aklım bunun sonuçlarıyla doluydu. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Peter'a yürümesi için seslendim. Hemen gitti, ama kadın bana baktı, kıcı aletimin üzerinde dişlerimi birbirine vurmamı gerektirecek kadar kayıyordu.

"O an mahvoldu," diye saçlarını yana iterek işaret etti ve kullanmış olması gereken tatlı hindistan cevizi şampuanının kokusunu aldım. Alt dudaklarını ısırırken kıcı tekrar kıpırdadı ve sikim bundan sonra pes etmedi.

Yer değiştirdiğimde sert uzunluğum tam istediğim yere sürtündü ve gözlerinde arzu alevlendi. "Hadi yeni bir an yaratalım, Everly. Bırak sonuncusu gitsin. Yardım etmeme izin ver." Elim hâlâ onu kavrıyordu, ama parmaklarımı eteğinin ve külotunun altına kaydırmak için o saniyeyi kullandım.

Parmaklarım onun ne kadar ıslak olduğunu keşfederken, "Hiçbir şeyin peşini bırakmam," diye nefes aldı.

"Yapmalısın bebeğim," diye mırıldandım kulağına yakın. "Değiştiremeyeceğin bir geçmiş için neden endişeleneşin ki? Onun yerine beni dinle, olur mu?"

Ondan kontrolü devretmesini istiyordum. Almadan önce izin istiyordum.

Tereddüt etti, düşündü, acele etmedi, tüm bunları yaparken kalçalarını elime doğru yuvarladı ve kabul etti. "Bu seferlik dinliyorum ve eğer biri görürse-"

Bitirmesini bile beklemedim. Parmağım hızla içine daldı ve nefesi kesildi. "Bırak da bunun için ben endişeleneyim. Sen sadece buna odaklan." Başparmağımı klitorisinin üzerine sertçe sürterek görmezden gelemeyeceği bir sürtünme yarattım. "Şu anda önemli olan bu."

Görülme korkusu onun orgazmını yönlendirmeyecekti. Bundan emin olacaktım. Onu istedim

Her endişesi bu sefer benim tarafımdan kovulacaktı. O her zaman çok sakindi; çok mükemmel ve saftı ve bir çıkışa ihtiyacı vardı.

En iyisi bendim. Parti değil.

Wes

değil.

Benim.

"O lanet formayı hemen üzerinden çıkarmanı istiyorum. Sırtında asla onun adı olmamalı," diye kulağına hırladım. "Al. Çıkar. Çıkar."

Islak amını o kadar güzel şımarttım ki tereddüt bile etmedi. Başının üzerinden geçirip yere fırlattı, ben de altından işten giydiği fermuarlı atleti çıkardım.

"Bunu bir kez yapacağım." Sanki hatırlatmaya ihtiyacımız varmış gibi söyledi. "Sen devral Declan. Ve beni pişman etme."

"Kontrolü devretmeden önce emrediyor." Köprücük kemiğinin yakınındaki hassas tenini ısırdım ve "Sanırım seni sadece bu seferlik istemekte zorlanacağım Everly" demeden önce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Sonra saçlarından bir tutam yakaladım, boynunu yutarken göğsüme doğru eğilmesini sağladım ve aynı hızda dilimi teninde gezdirerek amını okşadım. "Gömleğinin fermuarını aç."

Lanet olası HEAT spor sütyenleri ve atletleri her zaman önden fermuarlı, beni deli ediyor.

Tereddüt etti.

"Dinle Everly," dedim, "yoksa çok istediğin bu orgazm için seni çok daha fazla uğraştırırım."

Bu sefer klitorisinin etrafında çok daha yavaş döndüğümde inledi, sabırsızlanıyormuş gibi elime doğru eğildi ve sonra söyleneni yaptı.

"İşte bu. Şimdiden çok iyi bir kız oldun. Şu güzel göğüslere bak." Omzunun üzerinden onlara bakarken, kalçasında tuttuğum bir elim yukarı kayarak meme uçlarını sıktı ve

Tıpkı amına yaptığım gibi ileri geri sürüyordum. Ben hızımı artırırken o da ellerini saçlarına götürdü. Sonra boynunu emdim ve parmaklarımı G noktasına defalarca soktum, adımı haykırana kadar daha hızlı ve daha hızlı.

Gürültülü, sınır tanımayan ve kontrolden çıkmış.

Tekrar göğsüme yığıldı, cinsel organı parmaklarımın etrafında tekrar tekrar kasıldı.

Onunla ilk tanıştığım andan beri hayalini kurduğum şekilde kontrolü benim için kaybetmesi, bir sonraki emrimi mırıldanmama neden oldu: "Evime geri dön."

Etrafında dönerken kalçaları elimin üzerine kapandı, gözleri benimle yaşadığı ilk orgazmdan dolayı hâlâ bulanıktı. "İmkânı yok."

"Neden?" Üzerimden kalkıp giysilerini yeniden düzenlerken bile nedenini biliyordum.

"Çünkü bu o." Aramızda el salladı ve sonra bel kemerime uzandı, ama ben bileğini tuttum.

"Bunu öylesine yapmıyoruz," dedim. "Seni bir cipin arkasında becermeyeceğim, Everly."

"Beni burada bıraktın. Ne fark eder ki?" Gözleri büyüdü ve sesi bir oktav yükseldi. Bileğini tutuşumdan çekerek aceleyle üstünü fermuarladı ve yerdeki formaya uzandı.

"Evet, ön sevişme." Bunun bizim için bir son olmayacağına karar verdim. Ona daha çok ihtiyacım vardı. "Benimle eve gelmeden önce."

Kıkırdadı, nefret ettiğim formasını tekrar başına geçirdi ve sonra ciddi olduğumu anlayınca ayıldı. "Yapamam... bunu yapamayız."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü ben benim. Sen sensin. Sen lanet olası bir ünlüsün. Bu arabanın dışında seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Ama az önce elimi amına o kadar sokmuştu ki adımı haykırmıştı.

Benim şaşkın bakışlarıma güldü. "Bay Hardy, hepimiz spot ışıklarının altında olmak istemiyoruz. Hepimiz bu tuhaf HEAT topluluğuna sahip olmanızdan ve şehirdeki tüm dergilerin ön sayfalarında yer almanızdan tahrik olmuyoruz."

"Ve yine de burada, parmak uçlarımda hala senin amının uyarılmışlığıyla duruyorum, bebeğim."

"Tanrım. Seninle yapamam." Kapının kolunu çekti. "Basını sevmiyorum Declan. Ve bir başkasından daha az insan olarak görülmekten nefret ediyorum. Son ilişkimde bunu yaşadım-"

Sözünü kestim çünkü bu asla onunla benim aramda olmayacaktı. "Benden önce birini mi düşünüyorsun?"

Bir rüzgâr esip geçerken gözlerini kaçırdı, saklamak istediği şeyi saklıyordu ama ben görmeden önce değil, geçmişin hayaleti hâlâ peşindeydi.

"Şimdi gözlerinde acı ve tereddüt görüyorum. Beni kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü geçmişe takılıp kalmışsın."

"Hiçbir fikrin yok." Benden saklanmak için bir kalkan olarak kullanabilecekmiş gibi saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru salladı.

"Ben yaşamıyorum Drop ve bir gün senin de yaşamayacağından emin olacağım."

"Bana öyle demeyi kes." Arabadan dışarı kayd ve olmak istemediği şeyin üzerine kapıyı kapattı.

Yine de camını indirdim. "Şu lanet formadan kurtul Everly."

"Kendimizi kaptırmayalım. Bu bir forma."

"Kıçını sikime dayayıp adımı inletmeden hemen önce sırtındaki isme bakmak zorunda kaldım. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Oh, şey, bir daha olmayacak. Böylece sorun çözülmüş oldu," dedi omzunun üzerinden ve arabadan inip onu dairesine kadar takip etmeyi aklımdan geçirdim. "İyi geceler Bay Hardy."

"Everly," diye arkasından bağırdım ama arkasını dönmedi. "İşe koşarak gitme. Pazartesi günü senin için bir araba göndereceğim."

"Lütfen yapma. Görmezden geleceğim." Bize el salladığı gibi ona da el salladı.

Peter'a arabaya geri dönmesi için bağırmadan önce on kez küfrettim.

İçinde bulunduğumuz duruma lanet okumayı bitirdiğimde o çoktan içeri girmişti. Şımartmamalıydık. Çabuk sinirleniyordum ve görünüşe göre Everly ben onu çözdükten sonra bile soğukkanlılığını korumuştı.

Yine de ertesi gün bunu tekrar yapabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

DECLAN

Ben: İki haftadır sana gönderdiğim arabayı görmezden geliyorsun.

Everly: Bu numarayı nereden buldun?

Ben: Sen benim çalışanımsın. Tüm numaraların bende var.

Everly: Çalışan rehberi bunun için değil.

Ben: Nasıl uygun görürsem öyle kullanırım. Bugün işten eve arabayla dön.

Everly: Koşmayı severken arabaya ihtiyacım yok. Yine de düşüncen için minnettarım.

BU DÜŞÜNCEYİ TAKDIR ETTİ Mİ? Her fırsatta bana karşı geldiği için onu dizlerimin üzerine yatırıp kıcına şaplak atmaktan memnun olurdum. Bunu ona gönderebilir miyim?

Bir şeyler yazdığını gösteren zıplayan noktalar, başka bir mesaj almadan önce ekranımın altında birkaç kez durdu ve başladı.

Everly: Stüdyodaki ekstra zaman için minnettarım. Çocuklar da. Salı günleri kendini savunma ve Çarşamba günleri yoga kursları açmanız çok hoş.

Bunun için bana teşekkür etmesine gerek yok. HEAT'in toplumla daha çok şey yapmasını istiyordum ve Carl da bunu biliyordu. Carl bunu biliyordu.

Everly'nin benimle yüzleşmesinden bir gün sonra konuyu ona açtığımda, Everly'nin hazır olup olmadığını bilmediğini mırıldandı.

Ona öyle olduğunu söylediğimde kocaman gülümsedi ve "Tamam! Buna sevindim. Gördün mü? Her şey yoluna girecek."

Evet, ama her fırsatta aletimin onun içinde nasıl hissedeceğini düşünmekten nasıl vazgeçeceğimi bulamıyordum. Bu 'iyi işleyen' şey, gecenin bir yarısı kötü bir nişanla uzun bir atıştı.

Asansörün kapıları açıldığında yukarı baktım ve onun su şişesini bıraktığı danışmadaki bir çocuğa gülümsediğini gördüm. Fermuarlı sütyen giyyordu.

Gözlerimi kaçıramadığım lanet bir sorundu.

"Bugün harikaydın, Grayson." Annesi ona beşlik çaktı ve Grayson annesinin yanında bir daire çizerek döndü, sonra beni görünce gözleri parladı.

"Declan Hardy! Olamaz!" Kestane rengi saçları hızla savrularak bana doğru koştu ve sonra kekeleyerek durdu. "Anne! Futbol topumuz var mı?"

Çantasını karıştırıp bir keçeli kalem ve domuz derisi çıkarmadan önce sanki emekli NFL oyuncularıyla karşılaşmaya hazırmış gibi gülümsedi.

"Sınıfta eğleniyor musun?" diye sordum ve topu imzalarken başıyla onayladı. "Şimdiye kadarki en iyi aşağı doğru köpek hareketini yaptım. Ve Bayan Everly eğer düzgün nefes alırsam duygularımın bazen dalgalı olmayacağını söylüyor."

İmzalamayı bitirdiğimde bana sarıldı ve annesi Piper içeri girerken onlar dışarı çıkmadan önce bana teşekkür etti. Everly ile çocuklarla ilgilenmesi, onlara duygularını egzersizle nasıl idare edeceklerini öğreterek nasıl bir fark yarattığı ve bunun ne kadar zekice olduğu hakkında konuşmak için arkamı dönme fırsatım olmadı.

Hiç şansım yoktu çünkü halkla ilişkiler müdürüm, Everly'yle uğraşmak istememi zerre kadar umursamayan engerek gibi bir kadındı. "Konuşmaya hazır mısınız?" Piper kemiğini çevirdi-

Kuzguni düz saçlarıyla resepsiyonun önünden geçerken check-in yapmak için saatine bakmadan yürümeye devam etti.

Everly hemen başını eğerek bizim yerimize tablete baktı. Sahne ışıklarından ve her türlü ilgiden gerçekten nefret ederdi. İçimi çektim çünkü iki hafta boyunca profesyonelce oynadıktan sonra görmek istediğim mavi gözlerini ya da küçük bir gülümsemesini bile yakalayamadım.

Piper beni her cinsiyetin girebildiği soyunma odalarımızdan birine kadar takip etti. Kardeşim, tüm cinsiyetlerin ortak alanı kullanabilmesi için geniş kabinler ve özel duşlarla mahremiyet sağlamıştı. Saunayı geçip ofisime girerken Everly'nin bana tekrar mesaj atıp atmayacağını merak ediyordum.

Ona mesaj atıp çocuklara iyi davrandığı için teşekkür edebilir miydim? Onu takdir ettiğimi söyleyebilir miyim?

"Beni dinliyor musun ki?" Ben kravatımı gevşetirken Piper durdu ve kollarını bluzunun üzerinde kavuşturdu. Burası normalde üstümü değiştirdiğim yerdirdi ama yüzünde küçük bir gülümseme belirmeden önce gözlerinin daldığını görünce durdum.

Sikeyim.

Piper ve ben bitmiştik. Bunu ona bir ya da iki kez açıkça belirtmiştim. Ya da belki üç kez. Yıllardır bir dargın bir barıştık ama bugünlerde aklımı meşgul eden tek bir kız vardı ve o da Piper değildi. Bu kızın küçük sırtından dalgalar dökülüyordu, mavi gözlerinde ateş vardı ve kimsenin kıramayacağından emin olduğum ama denemek istediğim bir soğukkanlılığı vardı.

Yine de Piper uzman elleriyle yaklaştı ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlamadan önce kravatımı çözdü. "Şimdi neden beni dinlemediğini anlıyorum."

"Hayır." Ellerini tuttum ve onu durdurdum. "Aklımda çok şey var, Piper."

"Tamam," diye fısıldadı, "biraz temizleyeyim o zaman."

Bir saniye içinde dizlerinin üzerine çökecekti, bunu biliyordum. Ama aletim bu düşünceyle bile kıpırdamadı. "Piper, son seferin son sefer olduğunu söylemiştim. Ciddiydim."

Gözlerini devirdi ve alay etti. "Peki. Ayakkabı şirketiyle sponsorluğu onaylıyorum." İşe geri döndüm çünkü kadın işinde çoğu kişiden daha iyiydi, bunu ona verebilirdim. "HEAT Resorts'un da Pasifik Kıyısı otelini yakında açması gerekiyor. Bu konuyu kardeşinle konuşmalısın." Saatine baktı. "Bir toplantıya geç kaldım ama eğer çıkmıyorsak Anastasia'yı düşünmelisin çünkü en iyi arkadaşım basın için iyi olacaktır."

Beni daha önce olduğumdan daha sinirli bıraktı, ben de spor şortu ve tişörtümü giydim. Sonra Everly'nin lanet spor salonunun karşısında kum torbasının yüksekliğini ayarlamak için eğildiğini gördüğümde sinirim saf öfkeye dönüştü.

Wes için.

"Everly." Sesimi sakın tutmaya çalıştım, ama çocuk sınıfları dışında sürekli ön tarafta olması için programları yeni ayarlamıştım. Misafirleri karşılama konusunda harikaydı ve bu sayede erkekler onun şu anda olduğu gibi sürekli kışına bakmayacaktı.

Bu yanlıştı, ama ben bu saçmalığın üstünde değildim. Spor salonumdaki her erkeğin ona nasıl baktığını gördüm. Formdaydı, günlerce süren kıvrımları vardı ve o lanet olası derin mavi gözleri. O kadar derindi ki, sizi içine çekip ruhunuzu yutmadan önce büyüleyen safir sirenler benziyorlardı.

Ayrıca, ortağımın kızıydı. Ona göz kulak oluyordum. Kendime sürekli bunu söylüyordum. Ve geçen gün hissedar işlerini gözden geçirirken beni programı değiştirirken gördüğünde ne yaptığımı soran kardeşim Dom'a da aynı şeyi söyledim.

O cipin arkasında geçirdiğim geceyi kimsenin bilmesine gerek yoktu. Yine de unutamadım. Onun soğukkanlılığını, kontrolünü, lanet olası felaketini ellerimde tutmuştum. Bana vermişti. Ve o zamandan beri, kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Onu başka bir adamın evinden ayrılmaya zorlamıştım. Ve o benim bile değildi. Henüz benim değildi.

Bunun için Carl'ı suçlayabilirdim. Beni aramış ve pratikte onun bekçi köpeği olarak atamıştı, ama o kıpırdanmıştı.

Onunla tanıştığım andan itibaren içimde farklı bir şeyler vardı. Kız güzeldi, hoştu, sessizdi ve hiçbir şeye aldırmayan bir tavrı vardı. Spor salonumdaki erkeklerin çoğu onun çekici olduğunu düşünüyordu. Lanet fısıltıları duydum.

Ama herkesin aklıyla mı yoksa sadece benimkiyle mi dalga geçtiğini anlayamıyordum. Benden ve salondaki erkeklerin yarısından daha genç olsa bile, hepimizin toplamından daha zeki olduğuna ikna olmuştum.

"Ne istiyorsunuz Bay Hardy?" Wes'in elindeki çantayı yumruklamaya devam etmesini engellemek için bir elini kaldırdı ve ardından alnındaki teri sildi, nefesi hızlı geliyordu.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken, spor salonuna bir tişört ya da atletle gelemeyeceği gerçeğine takıldı. Bunun yerine, dar yoga taytları ve parlak kırmızı spor sütyeni giymişti, kıvrımları o kadar mükemmel bir şekilde sergileniyordu ki gözlerimi alamıyordum. Bu noktada, başkalarının benim gibi ona bakmaması için açıkça yeni bir çalışan kıyafet politikası düşünmeye başlamıştım.

Koyu dalgalı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, böylece herkes boynunun eğimine de hayranlıkla bakabiliyordu. Saçlarının uzun olduğunu biliyordum, sırtından aşağı nasıl döküldüğünü ya da omuzlarının önüne dökülseydi göğsünün yükselip alçalmasını örtebileceğini hayal edebiliyordum.

İşimiz için spor salonunda bu dersleri vermesinden nefret ediyordum, o şerefsizler bunun için bile orada değilken bu adamlara esneklik ve güç gösteriyordu. Noah'ın NHL'de denge için lanet bir yoga dersine ihtiyacı yoktu. Tek istediği onun kışına bakmaktı.

Benim yaptığım gibi.

Sikeyim.

Ve eğer saçlarını ya da kışını avuçlamayı hayal etmiyorsam, ellerimi çıplak karnında gezdirdiğimi hayal ettim... şu anda spor salonunun ışıkları altında parlayan karnında

kas tonusunu, belinin küçük kıvrımını ve kıcının bundan nasıl mükemmel bir şekilde şıştığını gösteriyordu.

"Size resepsiyona yardımcı olmanızı söylediğimi sanıyordum."

"Doğru. Sen Piper'ı alıp gittiğinde sana söyleme fırsatım olmadı." Yanakları kızarmıştı ve başka bir şey belli etmemek için dudağını çiğniyordu. Ama isimlerimizi söylediğinde sesindeki alçalmayı duydum, kıskanmış olabileceğine dair gerginliği hissettim. Tecrübeli çalışanlarımdan birini gördüğüm ön masamı işaret etti. "Juna devraldı çünkü Wes'in antrenmanlarda yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden..." Omuz silkti ve Wes'e gülümsedi.

Büyük adam olduğu için onu savunmak üzere devreye girdi. "Bugün biraz ekstra motivasyona ihtiyacım vardı." Sanki anlayacakmışım gibi bana göz kırptı.

Aptal kıcını gayet iyi anlıyordum. "Motivasyon mu?" Kıkırdadım ve tepkimi yumuşatmak için elimden geleni yaparak çenemi ovuşturdum. Mantıklı düşünmek için. Onun her zaman yaptığı gibi sakın davranmak için.

Everly bir çalışandı. Ortağımın kızıydı. Tamamen yasak bölge olmalıydı ve bana ait olmamalıydı.

Yine de, o odaya her girdiğinde aletim tepki veriyordu. Zihnim ona benden başka kimsenin bakamayacağını haykırmaya başlamıştı. Vücudum da açıkçası bu noktada başka kimseye tepki vermiyordu. SUV'de geçirdiğimiz zamandan bu yana iki hafta geçmişti ve o zamandan beri sayısız kez ona otuz bir çektim.

"Declan," diye fısıldadı ilk adımı, sanki içimde bir şeylerin mayalanmakta olduğunu biliyormuş gibi. Eli pazımı hafifçe sıyırdığında, muhtemelen bunun beni sakinleştireceğini düşünmüştü.

Onun dokunuşu bunun yerine damarlarımı yalayan kıskançlık alevlerini tutuşturdu ve bir sonraki söylediğim saçmalığı kusmama neden oldu. "Ortağımın kızıyla flört ettiğin için seni dövmeden önce salonumdan defolup gitmen için seni motive etmeme ne dersin?"

Etrafta kılık değiştirerek dolaşan güvenlik görevlilerimizden biri öne çıktı. NFL'de ve imparatorlukta

Ben inşa ettim, ben hüküm sürdüm. Kimse HEAT Health and Fitness'a gelip sahiplerinden birini üzmemek istemezdi. Herkes, Wes bile bunu biliyordu.

Bunun için özür dilemezdim. Haddini bilmeliydi.

"Kardeşim, biliyorsun sen benim için bir efsanesin. Bir ya da iki yıl içinde geri dönmeye karar verirsen hâlâ bir Super Bowl daha kazanabileceğini düşünüyorum." O herif emekli olduğumu ve bunun nedenlerinden birinin de kendisi olduğunu biliyordu. "Bu, sen, ben ve Carl'ın geçmişe bakamayacağı kadar büyük bir sorun olamaz-"

"Öyle." Sözünü kestim. Wes bir yılandı. NFL'deki herkes bunu biliyordu. HEAT üyesi olduğu için mutlu olmalıydı. O da biliyordu, çünkü çoktan geri çekilmiş, Everly'ye onu sonra arayacağını söyleyerek homurdanıyordu. Onun itibarını onunla paylaşmamı istemiyordu, sahip olduklarını düşündüğü şeyi lekelememi istemiyordu.

Farkında olmadığı şey ise hiçbir şeye sahip olamayacaklarıydı.

"Sen tam bir embesil misin?" Wes neredeyse soyunma odasına doğru koşarken Everly küçük ellerini iki yana açarak bağırdı. "Birbirimizle görüşüyoruz. Öylece gelip onu korkutup kaçıramazsın."

"Baban yapmamı istiyor." Omuz silktim. Kahretsin, sinirlendiğinde gözleri canlı bir kristal mavisine dönüşüyordu. "Sana geçen gece de söyledim, yine söylüyorum, o senin tipin değil."

"Carl'ın ne istediği umurumda değil," diye tükürdü. "Sen ve babam benim bekçim değilsiniz."

"Wes pisliğin teki," derken buldum kendimi, ama ona karşı hareketlerimi savunmak zorunda değildim. Carl Milton, Everly'nin Wes'in takımından herhangi bir erkekle çıkmasına izin verilmediğini açıkça belirtmişti.

O ve ben ortaklık. Adam benim ekibimle yaşadı ve nefes aldı. Basına emekli olmayı düşündüğümü söylediğimde, otel ve spor salonu imparatorluğuna yatırım yapmam için peşime düşmüştü. Bu beş yıl önceydi ve o zaman emekli olmamıştım. Dört yıl daha oynadım.

Spor salonu ve otelcilik markasını birlikte inşa ederken. Bu süre zarfında, her şeyin üzerine benim adımlı yazacak kadar akıllıydı.

Hardy Elite All-Access Takımı. Hardy Otel. Hardy şöyle, Hardy böyle. Yüzüm her yerdeydi ve Amerika çılgına dönmüştü.

Carl bir akıl hocası ve arkadaşı ve ben de kızının onun istemediği biriyle çıkmadığından emin olacaktım. En azından şimdilik böyle düşünüyordum.

"Sen nereden bileceksin ki? Onunla burada hiç konuşmuyorsun," diye belirtti.

"Aynen öyle. Çünkü kirli bir futbol oyunu oynuyor ve ilişkiye girdiği her kadını aldattı. O senin tipin değil." Döndüm ve resepsiyona doğru yürümeye başladım, ama kolumdan tuttu ve dönüp konuşmaya devam etmem için beni çekti.

"Tam benim tipim," diye karşılık verdi, duruşu aniden kaymıştı.

Yakına eğildim. "Amin benim için ıslandığında o da senin tipin miydi? Geçen gece *onun* evinden çıktıktan sonra *onun* değil de benim adımlı haykırdığında?"

Sorum üzerine gözleri büyüdü ve sonra savaşa girmeye hazırmış gibi daraldı. "Harika. Yani ciddi bir ilişki istediğimi mi varsayıyorsun? Benden önce birini aldattığı için endişelendiğimi mi?" Eğildi ve fısıldadı, "Belki de sadece senin ve Piper'ın yaptığı gibi soyunma odasında bir ya da iki kez birini becermek istiyordum."

Safir gözleri şimdi mavi bir ateşle parlıyordu, kıskançlığı benimkiyle birlikte yüzeye çıkıyordu. İki fırtına lanet bir kasırgaya dönüşüyordu. Beni kışkırtmak istiyordu; bunu bana nasıl meydan okuduğundan anladım ama hatasını anlamış olmalıydı. Kalbimin çarptığını, vücudumun ona tepki verdiğini, öfkemle onu soyunma odasına geri götürüp tam olarak istediğini yapma arzusunun birbirine karıştığını hissettim.

Ben bir adım ileri atarken o da bir adım geri attı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek soyunma odasına doğru ilerlemeye başladı.

Kapılar arkasından kapanmadan önce uzun saçlarını çözdü ve sırtından aşağı dökülmesine izin verdi.

Yemin ederim oraya geri dönmem için benimle alay ediyor, sikimle kazanamayacağım bir oyun oynuyordu. Everly oyunun beyniydi ve ben de mantık yerine şehvet tarafından yönetilen aptal bir adamdım.

Ama onu soyunma odasına kadar takip ettim, köşeyi hızla döndüm, kimsenin beni görmediğinden emin oldum, sonra onu dirseğinden yakaladım ve tek kelime etmeden bulabildiğim ilk özel duş kabinine ittim.

"Ne oluyor Declan?" Dönüp bana baktı, ben ona yaklaşırken başını kaldırıp bana baktı. Uzun zamandır birbirimizi zorluyorduk. Onu tatmak, koklamak, her parçasını hissetmek istiyordum. Boynuna sokulmak için acele etmedim, nefesi kesildi ama başını eğerek boynuna erişmeme izin verdi.

Başka biriyle yatmak istemiş olabilir. Benden on yaş küçük olabilir. Ve ortağımın kızı olabilir.

Ama Everly o anda ve orada sadece *benim* olacaktı.

"Eğer spor salonumda biriyle yatmak istiyorsan, bebeğim, o kişinin ben olacağımdan emin olabilirsin."

O salladı onu Kafa ve Kekeledi Dışarı, "I *seninle* burada bir şey yapmaktan bahsetmiyordum."

"Eğer birini becermekten bahsediyorsan, sadece "Ben ol, Drop." Dizimi bacaklarının arasında gezdirirken dudaklarımı boynunda gezdirmek için acele etmedim. Aramızdaki kumaşa rağmen kalçamın amına yaptığı baskı karşısında hemen inledi.

"İşteyiz." Bana baktı ve gözlerinde şehveti gördüm, dudaklarını nasıl yaladığını gördüm.

"Ve orada söylediğimin aksine, bazıları gibi işte sevişmiyorum-"

"Halkla ilişkilerimi Piper yapıyor. Bana bilgi veriyordu. Değil-"

"Önemli değil." Başka tarafa b a k t ı ve bir eli kolyelerle dolu boynuna gidip onlarla oynadı. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve o kadar parladı ki, tadına bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Onu tatmak için. I aldı onu Dudaklar içinde benim Ağız, ve o açıldı benim ona yaptığım gibi beni de mahvetti. öpücüğüme en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi.

Elim göğsüne değdiğinde ve göğüs ucundaki çakıl taşını hissettiğimde, hızlı hızlı nefes alarak beni geri itti. "İş yerindeyiz. Babamın spor salonu. Senin spor salonun. Bu topluluğun bir parçası sayılmam. Buranın kralıyla yatarak ortalığı karıştırmak istemiyorum. Özellikle de kral babamın arkadaşıysa."

Beni iterek geçti.

Arkasından seslendim ama dinlemedi.

Eve arabayla dönmekle ilgili mesajımı da dinlemedi.

Ona bu konuda mesaj atmadım. Mesaj atamazdım. Onun yerine, gitmesine izin vermeye çalıştım çünkü Everly'nin söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Yanılgının çekiciliğini görmezden gelip gelemeyeceğimizi anlamam an meselesiydi.

EVERLY

"CARL, şu anda bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye pat diye söyledim ve sonra sakinleşmesi için omzunu sıvazladım. Bunun ona garip bir şekilde yardımcı olduğunu fark ettim, sanki arada bir başının okşanmasına ihtiyaç duyan aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibiydi.

"Onunla çıkamazsın."

"Bu gerçekten sana bağlı değil," diye tekrarladım, olay çıkarmamaya çalışarak. "Her şeye karışamazsın."

Sanki aşağılanmış gibi alay etti ama ikimiz de onun nasıl biri olduğunu biliyorduk. "Őnemsediđim için beni dava et! Kahve içmeye ve birkaç randevuya gittiğinizde dilimi tuttum ama bu bir ay içinde Evie. O iyi bir adam değil."

Bu bir yalandı. Dilini hiç tutmamıştı.

Juna durup dinlemeye karar verdiğinde kolunu göğsünde gererek yanımızdan geçti. Dedikodu dergilerinden uzak duramıyordu ve biz de onun seyir zevki için canlı bir dergiye dönüşüyorduk. "Nasılsınız Bay Milton?" diye sordu, yanakları kıpkırmızı olduğu için onun sinirli olduğunu çok iyi biliyordu.

Hemen yardım için ona baktı. "Everly'ye Wes'in ne kadar kötü olduğunu söyle."

Juna genişçe gülümsedi, mor peri kesimi ileri geri sallanırken onun yerine ona cehennemi yaşatmayı tercih etti. "Bay Milton, Wes biraz seksi." Kız havasız spor salonuna yeni bir soluk getirmişti. Ağzı bozuktu ve şeytanın avukatlığını yapmayı severdi ama Carl'ın istediği bu değildi. "Yani, geçen yıl Aralık ayında o hareketi yaptığını biliyorum-"

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz. HEAT'te bunun hakkında konuşmayız." Carl onun sözünü kesti ve sonra inledi. Ona el salladı ve o da parmaklarını çırparak uzaklaştı. Carl bana döndü, "Medya Wes hakkında doğru bir resim çizdi ve senin bununla ilişkilendirilmeni istemiyorum."

Medya. Şu kelime. HEAT'te çalışmanın getirdiği basın ve tanıtım beni ürkütüyordu. Küçük bir ürpertiye bastırdım ve tabletin programını gözden geçirerek tüm görevlerimizin o gün için sıraya girdiğinden emin oldum.

"Wes bu kadar kötü ne yapmış olabilir?" Wes'in benim için doğru kişi olduğuna gerçekten inanmıyordum ama dışarı çıkmak, yeniden birileriyle çıkmaya başlamak, acı yerine sevgiyi kucaklamak niyetindeydim.

Ve Declan'ı unutmak için. Çoğunlukla, bedenim bunu yapamıyor gibi görünse de.

"O diğer takım için oynuyor! Bilmeniz gereken tek şey bu." Carl sanki bu her şeyin sonuymuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Takım onu tanımlamıyor," diye belirttim. Resepsiyonda tartışıyorduk ve her an bir müşterinin içeri girebileceğini biliyordum. "Bunu konuşmuştuk. Sadece sakın ol, tamam mı? Bunu daha sonra, işte olmadığımız bir zamanda tartışabiliriz."

"Baban olduğumu biliyorsun, değil mi?" Gri kaşları gözlüklerinin üzerinde birbirine çatılmıştı. Onları hiç düzeltmezdi ama her nasılsa hiddetli tavrına yakışıyordu.

"Elbette," diye başımı salladım, aniden rahatsız olmuşum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onun misafirhanesinden taşınmış ve güzel bir daire almak için maddi yardım kabul etmemiştim. Carl'a zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olmak istemiyordum.

"Her zaman orada değildim ama yine de senin babanım Evie ve arkamda çok fazla deneyim var." Sesi acı çekmiş gibiydi.

Tüm bu deneyimi bensiz kazandığını ona nasıl söyleyebilirdim ki? Çocukluğumun, tatil günü olmayan bir telefon alabilmeyi umarak geçirdiğim gecelerle dolu olduğunu. Beni görmek istemesinden başka hiçbir neden olmadan beni ziyaret etmesi için neler vermezdim.

Saatimi sisteme tarattım, böylece çalışan girişine hızlıca ulaşabilecektim, üzerinde durmamaya çalışıyordum. "Öyle olduğunu biliyorum, Melinda yanındayken bile."

İçini çekti ve biraz güldü. Adam karısı biraz yükmüş gibi davranmayı seviyordu ve bunun aramızdaki gerginliği biraz olsun azaltacağını biliyordum. "Sen iyisin, Everly. Çok iyi bir çocuksun. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Anlıyor musun? Ve sana söylüyorum, yapacağım son şey olsa bile, bir Kobra'nın hayatına girmemesini sağlayacağım. Hardy kardeşleri hiç düşündün mü? Çünkü-"

"Hayır." Sözünü kestim. Bu kadar sert karışmayacaktı.

Neyse ki döner cam kapı hareket etmeye başladı ve yaşlı bir kadın içeri girdi, hemen babama gülümsedi. Elimi kalçamdan indirdim ve onun sözlerinden kurtulmaya çalıştım.

Son bir kez omzunu okşadım ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadım. Carl'ın güvenceye, benim bir babaya duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı vardı. Hayatta kalacağımı bilecek kadar uzun süre babasız yaşamıştım. Ne yazık ki Carl'a muhtemelen hayatı boyunca güvence verilmişti. Babam eski bir aileden geliyordu ve hayatı boyunca ne isterse verileceğini biliyordu.

Kadın resepsiyonda benimle konuşurken, babam saunaya gideceğini mırıldandı. Ona el salladım ve her gün spor salonuna uğrayan ve benim ancak onun yaşında sahip olmayı umabileceğim bir dinçliğe sahip hoş bir kadın olan Bayan Johnson'ın kaydını yapmaya devam ettim.

"Bu spor salonunun bir parçası olduğum için çok minnettarım Everly." Ekstra uzun siyah kirpiklerini bana doğru kırptırdı. "Baban hepimiz için çok iyi şeyler yapıyor."

Bunu bilmiyordum. Üç aydır oradaydım ve gezegendeki en lüks, en güzel spor salonunda çalışıyordum. Aynı zamanda en gülünç üç aydı da. Teknoloji, yağma, üyelik fiyat etiketini haklı çıkarmak için buldukları etkinlikler çılgıncaydı. Disney'in yetişkin versiyonu gibiydi.

"Görüyorum ki bugün saatiniz yanınızda değil." Parmak izi tarayıcısını uzattım ve o da normalmiş gibi parmak izini verdi. "Bugün takip için başka bir HEAT saati ister misiniz?"

Cevabı şu olmalıydı: "Hayır, akıllı bir saate eşdeğer olan ama üzerinde sanki birdenbire değerli biriymişim gibi ISI yazan lanet bir kalp monitörüne ihtiyacım yok."

Yine de insanlar bunun bir statü sembolü olduğuna gerçekten inanıyordu. Hepsi HEAT'in bir parçası olmak istiyordu. Başıyla onayladıktan sonra mermer tezgâhımızın yanındaki büfeyi taradı. "Bana da bir rozet verir misin canım?"

Üzerinde *HEAT* yazan altın ve safir renkli amblemi kaptı ve yüzünde bir gülümsemeyle hemen beyaz yakasına ilişti. "Şimdi, Lucy geldiğinde ona bir tane satma. Bugün ondan daha fazla HEAT ekipmanına sahip olmak istiyorum." Kendi şakasına kıkırdadı. "Carl'a uğrayıp merhaba demesini söylersen tenis kortlarında olacağım. Declan beni kabul etmeden önce beni iki yıl boyunca bekleme listesinde tuttuğu için ona yine biraz cehennem azabı çektirmem gerekiyor."

İşte oradaydı. Herkesin neden HEAT Health and Fitness'in bir parçası olmak istediğinin altında yatan gerçek. Declan'ın varlığıyla onları onurlandıracağını düşünüyorlardı, sanki burada sadece insanların arasında bir tanrıymış gibi.

İşin üzücü tarafı, ben de onun varlığını istemeye başlamıştım.

Soyunma odasındaki karşılaşmamızdan bu yana resepsiyonda oyalanmamış, bana mesaj atmamış ve yüzüme bakmamıştı. Çocukların kendini savunma dersine uğramış ve hatta onlarla birkaç top atmak için oyalanmıştı. Yine de, herhangi bir çalışanmışım gibi bana sadece başını sallamıştı.

Ki öyleydin. Olmak istediğim de buydu. En iyisi buydu.

"Ona istediğiniz her şeyi verin, Bayan Johnson." Ona gülümsedim.

Kıkırdadı. "Asla yapmayacağımı biliyorsun. Carl ve o gey Declan hepimiz için çok şey yaptı. Declan'ın üniversiteden çıkar çıkmaz her türlü imkâna sahip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Babamın Amerika'nın Declan'ı ne kadar sevdiğini, kolejde hem savunma hem de hücum oynadığını, son senesinde ilk turda seçildiğini, toplam on iki yıl oynadığını ve oynamaya devam edebileceğini anlatıp durduğunu düşünürsek hikâyesini gayet iyi biliyordum.

"Declan kendine bir isim yaptı ve sonra, biliyorsun, baban her şeyde çok iyi gitmiyordu. Ben onun avukatıyım, biliyor musun?" Bundan bahsedince gururlandı. "Carl'a her zaman, yıllar önce Declan'ın işe yatırım yapmasına izin verdiğinde her şeyin üzerine Declan'ın yüzünü ve soyadını damgalamanın yaptığı en akıllıca hareket olduğunu söylerim, hisselerin bir kısmını Declan'ın kardeşlerine dağıtmak zorunda kalsa bile. Hardy kardeşler tam bir rüya."

İçini çekti ve ben de soyunma odasında beni anlamsızca öpen ve o zamandan beri benden kaçan adamı düşünmemeye çalışarak dişlerimi birbirine geçirdim. Bu sabah yediden beri spor salonundaydı ve

Benim dışımda herkese merhaba derdi. Artık hayatımda ondan geriye kalan tek şey, dikkat etmemeye çalışsam da, bir arabanın her gün evimin önünde rölantide çalışması ve işe giderken beni takip etmesiydi.

"Siz benden daha iyi bilirsiniz Bayan Johnson," dedim çünkü kadın babamı yıllardır tanıyordu.

"Oh, doğru. Doğru." Yüzünde bir gülümsemeyle elimi okşadı. "Ama anlaşılan hepiniz iyi geçiniyorsunuz? Babanın seni çok sevdiğini biliyorum ve Declan da herkesle çok iyi anlaşıyor, değil mi?"

Kadın dedikoducu olduğu kadar meraklı da olduğu için sessiz kaldım.

"Burada yaşamaya kısa bir süre önce gelmiş olsan bile, kısa sürede bizden biri olacaksın. Aklıma gelmişken, gidip onu yakalayabilir misin? Geçen hafta yaptığı tüm değişikliklerin tamamlandığını ona söylemem gerekiyor."

"Tamam." Juna'ya babamı resepsiyona geri getirmesi için el sallarken i çekmemeye çalıştım ama tam köşeyi dönerken HEAT saatimdeki alarm çaldı.

Saunaya doğru koşmaya başladım.

EVERLY

Sıcak saunada bile vücudu soğuktu. Cansızdı.

Öldü.

Carl ölmüştü.

Bir HEAT nöbetinden gelen alarm sağlık personelinin uyarmış olmalı çünkü insanlar akın etti ama hiçbir şey kaydedilmedi.

İnsanlar etrafımda öfkeli bir arı sürüsü gibi dolaşıp kraliçelerini korumaya çalışırken ben orada durup talimatlar yağdırdığımı biliyorum. Bu durumda kraliçeleri babamdı.

Carl Milton.

Saunada ölmüş.

Birisi kalp krizi olduğunu söyledi. Birinin kalp masajı yapması gerektiğini söyledim, iş arkadaşlarımı işaret ettim, talimatlar verdim.

Hiçbirinin önemi yoktu. Vızıltılar, konuşmalar ve çalışanların çığlıkları sessizliğe gömülmüş gibiydi. Göğüs kompresyonu yapmak için onu yere yatırdılar ama nefesi kesilmedi. Vücudu sıcakta cansız kaldı. şort ve terden sıırıslam olmuş tişört.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve uyan diye fısıldadım. Bu kez ona baba dedim, bu kez gözyaşlarım babam için döküldü, dua ettim

geri dönecekti. Nefesim daha hızlı ve daha hızlı gelirken çöktüm, ama ciğerlerime oksijen dolmadı. Gerçek olmamasını istediğim kadar acımasız, çirkin ve acınasıydı. Yakın değildik ama o ailemdendi. Aylar önce dünyam yıkıldığında o benim kurtarıcım olmuştu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Arkamdan gelen hırıltı otorite doluydu, sanki buranın sahibiydi ve hepimiz ona rahatsızlık veriyorduk. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü ona doğru çevirdim ve kendimi Declan'la yüz yüze buldum. "Everly?" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Farkına vardığında gördüm. Omzumun üzerinden bakarken yüzünün nasıl solduğunu, yanaklarının nasıl çukurlaştığını gördüm. Bir nefes verdi ve sonra emir yağdırdı. "Onu hayata döndürün."

"Efendim, öldü. Kalp krizi gibi görünüyor. Deniyorduk-"

"Tekrar dene," diye sözünü kesti Declan.

Gözlerinde henüz hissettiğim acı yoktu. Bu onu bir dakika içinde sarsacaktı. Ölüm önce ruhumuza korku, öfke ve şok üflemeğe hazır bir iblis gibi kapımızı çaldı. Sonra da bizi o işkence dolu kederle bıçakladı.

Kaybettiğim için teselli bulamayan zavallı bir çocuk gibi sessizce hıçkırdım.

"Çıkarın onu buradan," diye emretti Declan. "Bunu görmemeli. Ailesini ara. Uyandığında onların ve bizim desteğimize ihtiyacı olacak."

"Uyanmıyor." Başımı salladım ve sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak fısıldadım: "Uyanmadığını görmüyor musun?"

Ben dizlerimin üzerinde ona bakarken yeşilimsi gözleri benimkileri aradı. "Denemek zorundayız" derken sesi çatallaştı.

Ve denedi. Tekrar tekrar. Yüzünü kaplayan umutsuzluğu izledim, sanki bununla başa çıkamıyormuş gibiydi. Çünkü ölümle başa çıkılamaz.

Sağlık personeli babamın öldüğünü açıklarken kıpırdamadan durdu. Yine de çenesi çalışıyordu, elleri yumruk olmuştu. Herkese dışarı çıkmalarını söylerken duygularını toparlamaya çalıştığını gördüm.

HEAT'in bir parçası olduğunuzda bir aileydiniz, takımın bir parçasıydınız. Herkese katıldıklarında verdikleri broşürde yazıyordu. Declan burada babamla birlikte buna inanıyordu. O ve babam her yönden baba ve oğul gibiydiler ve babamı kaybetmişti.

Ben ağlardım, babamla olabileceklerin yasını tutardım ama Declan'ın kederi felaket olurdu. Kabul etmek istemese bile.

Sağlık personelinin işini yapmasına izin vermek için saunadan çıkarken hayatımın değışmek üzere olduğunu biliyordum. Buraya olan tek bağım babamdı. Ve şimdi o da gitmişti.

Yakında ben de
gideceğim. Ya da
ben öyle
sanıyordum.

DECLAN

CARL MILTON saat 20:01'de vefat etti.

Yetkililer eşini aramaya yönlendirildi.

Akşam 8:02 sularında eşi Melinda aradı ve şirketteki hisselerini kimin devraldığını sordu.

Basına, soru sormak için aramalarına kadar yaklaşık on dakika daha verirdim. Akbabalar. Her biri. Yaralı bir hayvanın üzerine çullanırlar ve hemen beslenme çılgınlığına hazır olurlardı. Yaralanmış olabiliydim ama ölmemiştim ve mirasımızı -Carl benim ailemdi- her ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Bu, karısına, basına ve birlikte kurduğumuz tüm imparatorluğa karşı çıkmak anlamına gelse bile.

Carl, NFL'de geçirdiğim yıllar boyunca bana evim diyebileceğim bir yer vermişti. Kendime herkesin inandığından daha fazla inanmamı sağladı. Babamı ve annemi sadece işçi sınıfı Yunan göçmenler olarak değil, eşitler olarak kabul etmiş, onlara her zaman olmaları gerektiği gibi davranmıştı. Hepimize bir amaç verdi ve işini bize emanet etti.

O ailedendi.

Ve vefat ettiklerinde bile ailemizden bir şey almadık.

Kardeşlerimi aramam, personeli ayarlamam, basın açıklaması yapmam... milyonlarca şey yapmam gerektiğini biliyordum.

Carl'ın iyi olduğu her şey. Basını yatıştırabilecek, idari işleri halledebilecek ve ben istemediğimde işe odaklanabilecek bir tipti. Top oynadım, spor yaptım, Super Bowl yüzüğümle poz verdim ve yüzüme bakan insanlara gülümsedim. İşleri organize etmedim. Düzenlemek istemedim.

Ama şimdi, yapmak zorundayım.

En çok ihtiyacımız olan kişiyi hayata döndürmek için personelimi teşvik edemesem bile, her şeyin yolunda gitmesini sağlayacak kişi ben olmalıydım. Kalp atışı alamadım. Onu geri getiremedim.

Doktor çağırmadan önce sayamayacağım kadar çok kez denemelerini söyledim. Sonra da personeli dışarı çıkmalarını söyledim. Kısa bir süre sonra spor salonunun bir sonraki duyuruya kadar kapatıldığına ve herkesin derhal binayı boşaltması gerektiğine dair bir anons duydum.

İri bedenini sedyeye yüklediklerinde o sıcak saunada durdum. Onu götürürlerken hayatım gözümün önünde değişti.

Arkamda onun yumuşak sesini duyduğumda saniyeler, dakikalar ya da saatler geçmiş olabilir. "Aşırı ısınacaksın Declan."

Beni saran karanlıktan çekip çıkarmaya çalışırken, hiç söylemediği o isim şefkatle dudaklarından döküldü.

Döndüğümde bana bakarken dudağını nasıl ısırıldığını gördüm. Sonra ayağa kalktı ve yanaklarımı sildi, gözyaşlarını gördüm. Yine de soğuk, uyuşmuş ve şokta hissediyordum. "Spor salonunu sen mi kapattın?" diye ağzımdan kaçırdım.

Başını salladı. "Bu şartlar altında en iyisinin bu olduğunu düşündüm." İçimde çirkin bir şey mayalandı.

Soğuk ve acımasız ve sertleştirilmiş itibaren kaybetmek ve adam kim verilen

Benim için çoğu şey. "O kapatmamızı istemezdi spor salonundan aşağı. Bir dakikalığına bile."

"Oh. Şey..." Elini çekti ve yumruk yaptı. "Onun yasını tutmalı ve doğru adımları atmalıyız. Öylece ilerleyemeyiz."

"Biz her zaman ileri gittik. Bu Carl'ın yolu, Everly." Benim ağzımdan çıkınca kulağa duygusuzca geliyordu. Oysa o kadın burada değildi. Bunun için ne kadar çok çalıştığımızı, buraya gelmek için ne kadar emek harcadığımızı görmemişti. "Yarın ilk iş açıyoruz. Vefatıyla başa çıkmak için herkes elini taşın altına koyacak. O yüzden en iyi şekilde görüldüğünüzden emin olun. Basın bununla bir gün geçirecek."

Yanından geçip gitmeye başladığımda çenesi düştü. "Olamazsın... Bir an durup *babamın* öldüğünü düşünecek misin?"

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve derin bir nefes aldım. Carl Milton top oynamamızı isterdi. *Her zaman*. Adamın tek derdi efsane ve imparatorluktu. "Hayır, çünkü iş ortağım bunu yapmamı istemezdi."

"Onu benden çok daha iyi tanıyordun Declan." Bir nefes aldı ve sanki onun yasını tutmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi titredi. "Acıyı ve kaybı hiç yaşanmamış gibi derinlere gömemezsiniz. Geçmiş hissetmek zorundasın ve-"

"Bunu tecrübeyle mi biliyorsun, Everly?" Gözlerinin arkasında bir şey kapandı ve duyguyu kapattı, tıpkı SUV'de geçirdiği gece olduğu gibi beni de duyguya kapattı.

Yine de bana dönüp baktığında mavi gözleri yeni bir ateşle yanıyordu. Saunayı kapatmak için yanından geçip gittiğimde bana ters ters baktı. Sağlık personeli şimdi polisle konuşuyordu ve biz de basınla ilgilenmek, avukatları aramak ve sonraki adımları belirlemek zorundaydık. Yas tutmak için zamanımız yoktu.

Everly peşimden geliyordu. "Onu seven herkese ne diyeceğiz? 'Bay Hardy'nin umurunda değil. Hâlâ çalışma zamanı' mı diyeceğiz?"

"Burada çalışan herkes anlayışla karşılayacaktır. Çoğumuz yıllardır bu ekipteyiz ve sırf siz birkaç ay önce geldiniz diye-"

"Ne? Yeterince bilmiyor ya da önemsemiyor muyum? Söyleyeceğin şey bu muydu?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musunuz Bay Hardy? Siktirin gidin."

"Güzel. Sonunda anlıyorsun. Üzüntüden ziyade öfkeyi hisset ve sahip olduğun gurura tutun. Basın haberleri ele geçirdiğinde ona ihtiyacın olacak."

Bu dünya için fazla saftı, dikkatli olmazsanız böyle bir imparatorluğun sizi parçalayıp yok edeceğini anlayamayacak kadar yabancıydı.

"Everly!" Wes'in sesini onu görmeden önce duydum. Bütün sinir uçlarımı sızlattı. "Tanrım, duyar duymaz geldim."

Saatime baktım. İki saat. Babası ölmüştü ve onun dokuzdan beşe çalışmadığını bildiğim halde "sıradan" ilişkisinin buraya gelmesi tam iki saat sürmüştü.

"Şu anda spor salonumuzda olmamanız gerekiyor. Kapalı," diye belirttim.

"Hadi ama dostum," diye homurdandı onu kolunun altına sıkıştırırken.

Aynı zamanda, "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Yine de, onu rahatlatılabilecekmiş gibi ona doğru kıvrıldı. Sanki kolları yeterli olacakmış gibi. "Duyduğuma üzüldüm-"

"İkiniz de gidebilirsiniz." Melinda, Anastasia ve Clara geldiğinde onlara arkamı döndüm.

"Ne oldu? Bu gece sağlık ekibinde kimler vardı?" Melinda vızıldayarak içeri girdi. Topuz yaptığı sarı saçları basın için hazırlandığını gösteriyordu. Pantolonu yas tutması gerektiğini biliyormuş gibi siyahtı, Anastasia ve Clara da aynı şekilde giyinmişlerdi.

Anastasia -saçları annesininki kadar sarı, makyajı mükemmel ve Carl'ın akrabası olduğu için her zaman eğlendirdiğim kadın- kolumu sıkıca kavradı.

Gözyaşları yüzünden akıyordu. Birdenbire dokunuşu tenimi ürpertti, sanki uzaklaşmam gereken zehirli bir sarmaşık gibiydi. "Onu özleyeceğim. Bunun nasıl olduğunu bile anlayamıyorum."

Everly'nin hâlâ orada olup olmadığını, ailesini teselli edip etmeyeceğini görmek için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım.

İçini çekip Wes'i de yanına çekmeden önce dolgun dudaklarını büzerek yanağını çiğnedi. Boğazını temizledi ve anında Melinda ile Anastasia'nın gözleri hançer gibi ona çevrildi.

"Kaybınız için çok üzgünüm. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama o ..." Melinda'nın göz temasını cesurca sürdürürken Everly'nin sesi titredi ve hala lanet olası egzersiz kıyafetlerini giydiği için ellerini çıplak karnının önünde sıktı.

"Sen neden buradasın ki?" Melinda soruyu bir suçlama gibi tükürdü.

"Ben... Ne? Ben burada çalışıyorum."

"Yani? Bunun sana burada olma hakkı verdiğini mi düşünüyorsun?" Manikürlü bir elini topuzunun telleri üzerinde gezdirdi. "Çalışanları binadan çıkar Declan. Bu artık özel bir aile meselesi. Bunu şirketimiz adına basınla doğru bir şekilde ele aldığımızdan emin olmamız gerekiyor."

"Melinda-" diye başladım.

"Dışarıya bak, Declan." Eliyle işaret etti ve baktığımda, ambulans ve polis arabalarının etrafındaki pencerelerin önündeki kalabalık yoğundu. Fotoğraflar çekiliyordu, daha önce fark etmediğim flaşlar patlıyordu.

Babanız kadar size yakın bir adamı kaybetmenin şoku ilk birkaç dakikada etkisini göstermez. Ya da belki de vurur ve bu sizi parçalanmaktan alıkoyar.

Bunların hiçbiri Everly için iyi değildi. Buna alışık değildi. "Evine git, Everly. Carl'ın cenaze işlemleri için seninle irtibata geçeceğim."

"Eğer davetliysen," diye ekledi Melinda. Everly'nin yüzü önce soldu, sonra kızardı.

"Melinda." Clara, Carl'ın da babası olduğunu ve bu kadar soğuk davranmaması gerektiğini söylerken Anastasia ona dirsek atınca sesim bir kırbaç gibi şaklayarak onları düzene soktu. "Bir kez söyleyeceğim ki açıklığa kavuşsun. Everly'yle tanıştığım gün Carl bunu bana açıkladı. O HEAT imparatorluğunun bir parçası, ailenin bir parçası. Bizim ailemizin. Ya ona bu şekilde davranırsın ya da bana hesap verirsin. Anladın mı?"

Melinda çenesini kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Bunu göreceğiz."

"Anne!" Clara annesinin bu cüretkârlığı karşısında çığlık attı ve hepsi birbiriyle atışmaya başladı ama ben sadece Everly'ye odaklanmıştım. Başını bana doğru sallayarak geri çekildi. Gözyaşlarını tutuyor, dökülmelerine izin vermiyor, bize duygularından bir santim bile vermeyi reddediyordu. Hiç oralı olmaması, hâlâ dimdik durması ve bana bakıp "Hoşça kal" diye mırıldanması, elini tutup onu geri çekmek istememe neden oldu.

Carl onunla gurur duyardı.

Ve o andan sonra ona kesinlikle hayranlık duydum. Buradaki diğer kadınlarda görmediğim bir şekilde güçlüydü. Wes'in elini sırtına koyarak uzaklaşırken içimde derinlerde bir şeylerin yanmasına neden oldu.

Bir nefes aldım ve yapmam gerekenler listesini düzenlemeye çalıştım. Önümüzdeki birkaç gün acımasız geçecekti.

HEPSİNİ YAPTIM. Halkla ilişkiler şirketimizi aradım, asistanımı getirdim, kardeşlerimi aradım ve cenaze törenini organize etmek için Melinda ve kızlarıyla yakın bir şekilde çalıştım.

Hepimizin uykusu kaçtı, kaybının yasını tuttuk ama devam ettik. Cenazede onun mavi gözlerini gördüm, yine hiç rahatsız görünmüyordu. Üvey ailesinin yanında durmadı, bunun yerine kilisenin sıralarında diğer herkesle birlikte oturdu.

Papaz vaazını verirken, Everly ile aynı kemik yapısına sahip, uzun siyah örgülü bir kadın onun yanında oturmuş kollarını ovuşturuyordu. Sonra her ikisi de cenaze töreninde karşılama sırasına yaklaştılar ve sanki hiç kimseyi kaybetmemişler gibi aileye -ve bana- kaybımız için üzgün olduklarını söylediler. Sanki kendileri de hak etseler bile başsağlığı dileyecek kadar güçlülermiş gibi.

Görünüşe göre Everly Belafonte olması gerekenle uğraşamadı. O cenazede yıkılması için ona bir an tanınması gerektiğini biliyordum. Ama olmadı. Babasını anmak için ona bir an verilmeliydi ama Melinda kızlarıyla birlikte tüm methiyeyi üstlendi. Everly gözünü bile kırpmadı.

Onu sarsmak, her şeyi hak ettiğini, Carl'ın da onun bir şeylere sahip olmasını isteyeceğini söylemek istedim.

Ama yapamadım. Artık bu imparatorluğun kralı ben olmalıydım.

Cenazeden iki gün sonra kardeşlerim ve ben arandık. "Bay Carl Milton'ın vasiyeti okunacak. Senin ve kardeşlerinin Everly ile birlikte katılmanızı istediği için oldukça benzersiz. Her birinize vasiyetnamenin şartları teker teker okunacak. Alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama gelmenizi istiyoruz-"

"Bana sadece yeri ve zamanı söyleyin. Carl'ın istediği buysa orada olacağım."

O yaşlı adam artık gittiğine göre istediği her şeyi yaparım diye düşündüm.

En azından o lanet vasiyetnamede benden ne yapmamı istediğini duyana kadar öyle sanıyordum.

EVERLY

"ONUNLA EVLENMEK Mİ? Onunla evlenmeyeceğim." Sesim yükseldi ama söylerken hâlâ titriyordum. Etrafımdaki herkese baktım. Bayan Johnson omuzluklu beyaz ceketinin yakasında bir HEAT rozetiyle otururken Declan ve ben, üç erkek kardeşiyle birlikte masanın etrafında oturuyorduk.

Hardy kardeşlerin dördü de siyah takım elbise giymiş ve siyah kravat takmışlardı. Mükemmel bir şekilde dikilmiş, koyu renk saçları, her biri sessiz ama yüzlerindeki farklı ifadelerle bir resim gibiydiler.

Markanın güvenliğini Dex sağlıyordu ve bu bir şakaymış gibi sırıtıyordu. Dom benimle spor salonunda birkaç kez antrenman yapmıştı, beni diğer kardeşlerden daha iyi tanıyordu ve endişeyle bana baktı. Dimitri Declan'ı inceledi, yanıtını bekliyordu.

Ben de öyle. Carl'ın öldüğü geceden beri Declan'la aramıza mesafe koymuştuk ama Melinda'ya karşı beni savunmuş ve ailenin bir parçası olduğumu söylemişti.

Ben değildim.

Oraya ait değildim ve ait olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Cenaze töreninde basından kurtuldum çünkü annem ve ben oradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştık. Daha önce de incelemeye maruz kalmıştık ve bunu tekrar yaşamak istemiyorduk.

Yine de buradaydım, buna zorlanıyordum.

Bayan Johnson hepimizi hukuk bürosundaki büyük bir konferans salonuna çağırdıktan sonra talimatları okudu. Declan ve benim, kardeşleriyle birlikte vasiyetnamenin ilk maddelerinin özel olarak okunacağını duyurmuştu. Sonra diğer herkes teker teker kendi vasiyetlerini okuyacaktı. Melinda, Anastasia, Clara ve annem.

Annem cenazeden sonra çoktan eve döndüğü için beni arayıp sadece görüntülü sohbet ettiğini söyledi. "Her şey çok resmi görünüyor," dedi boncuklu örgülerini yüzünden uzaklaştırarak. "Bütün bunlardan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun."

Ona her şeyin yolunda gideceğini söyledim. Bize hiçbir şey verilmeyeceğini düşündüm. Geçmişte bize hiçbir şey verilmemişti.

Bu, Bayan Johnson'ın karnımda patlayan bombayı bırakmasından önceydi. Dik durmak, şoka dayanmak ve nefes almak için ahşap masayı kavradım.

"Bu tamamen sizin seçiminiz Bayan ..." Tereddüt etti, muhtemelen babamın soyadını kullanmadığımı fark etmişti. "Bayan Belafonte." Gözlüklerini düzeltti, sonra içini çekti ve manikürlü parmaklarıyla gözlüklerini yüzünden çekerek boynundaki boncuklu ipe asılı kalmasını sağladı. "Everly, haddimi aşıyorsam beni affet, ama biliyorsun ki ben HEAT organizasyonunun bir parçasıyım ve son birkaç aydır bana verdiğin tüm hizmetleri takdir ediyorum. Bu fırsatı geri çevirmek-"

"Bayan Johnson, bu bir fırsat değil. Bu zoraki bir evlilik. Bu bir şantaj." Sesimin yükseldiğini hissettim, bu yüzden sakın kalmaya çalışarak bir nefes aldım.

"Baban ailesi ve mirası için en iyisini istedi. Bir yıllık bir evlilik dünyanın sonu değildir."

"Lütfen son paragrafı bana bir kez daha okur musunuz?"

"Elbette." Boğazını temizledi. "Everly ve Declan, HEAT markası üzerinde kendilerine çoğunluk oy hakkı veren şirketimin hisselerini istiyorlarsa evlenmelidirler. Eğer evlenirlerse

Bu hisseler oy haklarıyla birlikte StoneArm Real Estate'e bağışlanacaktır. Ve söz veriyorum, en iyisini ben bilirim. Kızımın bir Cobra'ya sahip olmasını istemiyorum. İmparatorluğum tehlikedeyken olmaz. Ve onun adının temizlenmesi gerekirken olmaz."

"Sadece bir Kobra ile evlenmemi istemedi!" Onun da benim adımı temize çıkarmaya çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek çığlık attım. Buna odaklanmayı deneyemezdim bile.

"Öyle görünüyor ki, bir de kötü bir ismin var." Declan gözlerini bana dikti ve ona söylemek zorunda kalabileceğim, hepsinin öğrenebileceği şeylerden dolayı kalbim hızla çarptı.

"Eminim seninkinden daha kötü değildir," diye kıkırdarak konuştu Dom.

Declan ona, "Şu anda benimle taşak geçme," diye karşılık verdi.

"Bu şehirde bir ismim yok, dürüst olalım," diye mırıldandım. "Ve bir isim de istemiyorum." Elimdeki kalem ortadan ikiye ayrıldı. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Denemiştım. Gerçekten denemiştım. Yine de kimse bunu kabul edemezdi. Boğazımı temizledim. "Bunu yapmayacağım."

Dom benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Evie."

Yine de Dimitri ve Dex'in birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Kariyerleri, yani markaları tehlikedeydi. Bu artık tek başıma vermem gereken acele bir karar değildi.

Bayan Johnson, "Sanırım tüm şartları anlamanız gerekiyor," dedi.

Onları umursamıyormuşum, bu adamları kurtların önüne atıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum. Yine de, sonunda evsiz ve tek kuruşsuz kalsam bile, bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. "Hiçbir şey istemiyorum. Üzgünüm ama bunu bensiz de çözebilirsiniz. Onun parasına ihtiyacım yok ya da-"

"Annenizin yoga stüdyosu ve evi onun. Eğer kabul etmezsen onlar Melinda ve Anastasia Milton'a gidecek.

evliliğe."

"Kahretsin," diye homurdandı Dex ve Dom da küfretti.

"Ne?" Fısıldadım. Kalbimin çarpışını ve sonra sanki cehennemde bir delik açılmış da içine düşüyormuş gibi düşüşünü hissettim. Kan damarlarımda pompalanmayı bıraktı, beynim çalışmayı durdurdu ve hayatım çığlık atarak durdu. "Hayır. Onun stüdyosu değil. O yapmaz."

"Ah, Everly," dedi Bayan Johnson, sonra elimi okşadı. "İş konusunda her zaman biraz fazla iyiydi ve her şeye burnunu sokmakta da ustaydı. Ama seni severdi. Ayrıca size tazminat da ödeyecek. Bu yıl bittiğinde senin için iyi bir miktar para ayırdı."

Bir kâğıt üzerindeki miktarı işaret etti ve üzerindeki sıfırlar baş döndürücüydü.

Declan'a baktım, suçu herhangi birinin üzerine atmaya hazırdım. Duruşu kaskatı, elleri kalçalarında yumruk olmuş, çenesi taş gibi sertti. Bana bakmadı, ona fırsat verecek uzun bir sessizlik olduğunda bile bakmadı. Kendi kaderine karar veriyormuş gibi yavaşça başını salladı ve sonra o güçlü çene aşağı yukarı çalıştı. Yukarı ve aşağı. "Hisselerin çoğunu ben mi alacağım, Bayan Johnson?"

Sözleri soğuk, hesapçı ve acımasızdı. Herkesin büyücü sandığı adam aslında babam kadar acımasızdı. İşi, parayı, mirası istiyordu. Bunun beni bir yıl boyunca mahvedecek olması umurunda değildi. Kabul etmemem umurunda değildi.

O evde, o stüdyoda büyüdüm. Annemin sahip olduğu tek şeydi. Ve her ne kadar her şeyden uzaklaşmış olsam da, orada geçirdiğim zamanın sonunda sahip olduğum tek güvenli yer orasıydı, annem ve benim uğruna çok çalıştığımız yer.

"Declan, spor salonunun çoğunluk hisselerini alacaksın. Oteller, restoranlar, golf sahaları, her şey dahil olmak üzere marka için oy hakları. Sana listeyi verebilirim, ama sen ve kardeşlerin, yapacağınız görüşmeleri ayarlayacaksınız."

HEAT imparatorluğunu ömür boyu istiyorsun. Aksi takdirde, Bay Milton'ın hisselerini StoneArm Real Estate'e kaptıracağsınız."

"Adların hiç duymadım," dedi daha fazla bilgi bekleyerek.

Dimitri sonunda konuştu. "Bunların hiçbiri umurumuzda değil. Eğer bunu istemiyorsanız, yeniden inşa edebiliriz."

"I Bakım, Salak. Biz inşa edilmiş Bu markaile Carl Yıllardır. Bunu öylece vermeyeceğim."

Dex tüm bunlar çok saçmaymış gibi kıkırdadı. "Ne olmuş yani? Tekrar yapabilirsin. Sen lanet olası bir erkek Kardashian'sın."

Dom gevşedi ve Dex ile birlikte buna güldü. "Sikeyim. sen çocuklar," Declan iç çekti olarak o sıkışmış ve burnunun köprüsü.

"Ne? Bir şeyin üzerine işeyince altına dönüştüğü için mi kızgınsın?" Dex Dom'a dirsek attı. "Spa için çektiği bir reklamı hatırlıyor musun, o kadar kötü bir aktör olduğu için hiçbir yere varamayacağını düşünmüştük. Bunun yerine, o yıl ileri rezervasyonlar nedeniyle tatil köylerine bağlı altı spa daha açtık."

"Çok aptalca," dedi Dimitri. Genelde Declan için en çok endişelenen kardeş o olurdu ama o da gülmekten kırıldı. "Hepsi birkaç iyi top yakaladığın için."

"Sadece birkaç iyi top değildi." Declan dişlerini birbirine vurdu. Sonra onu kızdırmaya çalıştıklarını biliyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bu bir şaka değil çocuklar."

"Biliyoruz." Dom ayıldı. "Ama biz istersek öyle olur çünkü istemezsen bir bok yapmak zorunda değilsin."

Kardeşlerin hepsi başlarını salladı ve o anda buna en çok ihtiyacı olan kişiye destek olmak için bir araya geldi.

"Bu markayı rastgele bir şirkete vermeyeceğim." Birden bakışlarıyla karşılaştı, gözleri kararlılıkla yeşile dönmüştü. "Elimden bir şey gelmezse."

Bayan Johnson boğazını temizledi. "StoneArm Real Estate özel bir şirkete ait ve çok gelişigüzel. Çok fazla bilgi yok

Orada. Kazabiliriz ama sanırım onların kaçma becerileri bizim araştırma becerilerimizle eşleşecektir."

"Bir yıl mı?" Declan tekrarladı.

Dex kardeşine sırtıttı. "Zaten zamanının yarısında fotoğraf çektirmek için dışarıda olacaksın. Yani 365 gün bile değil. Bu konuda mızımızlanma."

Dimitri ona dirsek attı. "Evlenmek zorundalar, kardeşim."

"Yani?" Dex omuz silkti. "Declan bu spor salonu onun bebeğiymiş gibi davranıyor ve ülke çapında daha yüzlercesi var. Bu tatil köylerinin, restoranların, golf sahalarımızın ve kumarhanelerimizin takımın bir parçası olduğuna inanıyor. Bir yıl için bunlardan vazgeçecek mi?"

Hepsi birbirine baktı. Kardeşleri sözsüz bir konuşma yapıyordu. Benim hakkımda. Hayatım hakkında. Kardeşlerine bağlı olduğum koca bir yıl hakkında.

Sonra Declan nihayet konuştu. "Tüm hukuk ekibim bunun en iyi senaryo olduğu konusunda hemfikir mi?"

"Evet." Bayan Johnson başıyla onayladı. Ayrıntıları geçiştirdi ve bize büyük resim hakkında bilgi verdi. Detaylara ihtiyacım yoktu. Sadece havaya, sindirmek için zamana ve lanet bir içkiye ihtiyacım vardı. "Sizin için hukuk ekibine inceletebileceğim birkaç önemsiz ayrıntı daha var."

Kâğıtları karıştırdı ve Declan ona ters ters baktı. "Bu kulağa hiç de yasal gelmiyor."

"Dürüst olmak gerekirse, bir güven ve vasiyetin nelerden kurtulmanıza yardımcı olabileceğine şaşıracaksınız."

Carl. O her zaman bir yolunu bulurdu. Onunla geçirdiğim birkaç ayda gördüğüm şey buydu.

Sanki ikimize de yardım etmeye hazır bir iyilik perisiymiş gibi usulca gülümsedi. "Söz veriyorum bunu birlikte atlatacağız, tamam mı? Siz ikiniz evlenin ve bunu deneyin. Görücü usulü evlilikler yüz yıldan daha kısa bir süre önce normdu ve bazı kültürlerde hala öyle. En iyisi bu."

"O zaman belgeleri hukuk ekibime gönder," diye homurdandı. Tedirgin ama istekli olduğu hissine kapıldım.

"Bay Hardy!" Sonunda daha fazla dayanamadım, adı dudaklarımdan hızlı ve yüksek sesle, suçlama dolu bir şekilde çıktı.

"Evet, Bayan Belafonte?" Adımı küçümseme şekli bana bunun neden asla işe yaramayacağını hatırlattı.

"Ciddi olamazsın?" Nefes aldım.

"Neden olmayayım ki? Bu benim şirketim. Medeni halimi 365 günlüğüne değiştirmem gerektiği için devretmiyorum."

"Ben... Ben buraya ait değilim," diye fısıldadım kelimeleri. Duvarlar içe doğru kayıyor gibiydi, hava hak vermekten bayatlamıştı, zemin farklı bir yaşam tarzı sürmüş biri için fazla yumuşaktı. Sonra bakışlarını yakaladım ve tuttum. Bakışları kararlılıkla doluydu ve benimkilerle eşleşiyor olmalıydı. "Ben buraya ait değilim." Bu sefer bunu bana iyi hizmet etmeyeceğini bildiğim bir öfkeyle söyledim.

Sakin olun. Toparlan. Başka bir şey gösteremezsin.

Duygularımı geri iterken hırladım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Şimdi ağlarsam, sinirlenirsem beni ciddiye almazlardı.

"Bir yıl sonra istediğin yere ait olabilirsin. Eşyalarını toplamalı ve taşınmalısın. Birkaç gün ya da bir hafta sürer. Ama bu yıl Everly, sen bana aitsin."

O adrenalin, cipte onunla birlikte hissettiğim o heyecan, onun sözleriyle içime doldu.

"Aslında" -Bayan Johnson işaretçi olarak kullandığı altın kalemi havaya kaldırdı- "bu derhal yürürlüğe girecek."

DECLAN

"HEMEN MI? Şu anda onun evine gidemem." Everly sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu ama çözülüyor, onu dünyadan korumak için taktığı maskeyi kaybediyordu. "Ben-

"Hemen yürürlüğe girecek." Sözünü kestim. "Ya dediğini yaparız ya da bizim için önemli olan şeyleri kaybederiz. Bu kadar. Carl insanları nasıl idare edeceğini biliyordu Everly ve bizi de idare ediyor."

Onu kaybettiğimizden beri neden ilk kez gülümsediğimi bilmiyorum. Sanki mezardan sağlam bir "*siktir* git" çekiyordu, şamatacı kişiliğinin ölümlülük testinden geçtiğini kanıtlıyordu. Ölüyken bile istediğini elde ediyordu.

Bu yüzden ondan nefret ettim. Ama onu bunun için de sevdim.

"Everly, yöneticilik işine hemen başlamak isteyen sen değil miydin?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

Güldü ve ütülenmiş siyah elbisesinin içinde kıpırdandı. Cenaze töreni dışında onu hiç elbise ya da profesyonel kıyafetler içinde görmemiştim. Tayt ve spor sutyenleri sikimi kıpırdatmaya yetmişti ama bu ilkel ve düzgün görünüm beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı, özellikle de babasını özlerken. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Carl bazı terimler konusunda her zaman çok titizdi."

"Babam rakip takımın oyuncusuyla çıktığım için hâlâ bana kızgın olduğu için seninle evleneceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Neden seni evime götürmememe izin vermiyorsun, orada bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz?" Bayan Johnson'a göz kırptım.

Everly ölçülü bir ses tonuyla cevap vermeden önce dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. "Bu bir şakaymış gibi ona göz kırpma. Bu hayatımızın bir yılı."

"Zaten aynı şehirde birlikte çalışıyorsak bir yıl nedir ki? Yoksa memleketine geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

İşte oradaydı. Konuşmak istemediği bir şeyden bahsettiğimde kendini kapatması ve içine kapanması. Bütün bir geçmiş ve bütün bir hayattan bahsetmiyordu.

Onunla ilk tanıştığımda o da aynı şeyi yapmıştı.

"Hayır, memleketime geri dönmeyeceğim," diye bağırdı. "Beni hafife alıyorsun. Bunu daha önce bir kez yaptın ve senin için iyi sonuçlanmadı, yoksa hatırlamıyor musun?"

Evet, o boku hatırladım.

CARL'IN ayrı yaşadığı kızı, HEAT Health and Fitness'ı gezdikten ve kardeşlerimle tanıştıktan sonra önümde durdu. Ben hariç herkes onu kollarını açarak kabul etmişti. Ellerini ovuşturuyordu çünkü bu spor salonunda herkesi işe almadığımızı fark etmiş olmalıydı. "Bunun garip olduğunu biliyorum. Sana gerçekten bir özgeçmiş getireceğim ve istersen benimle mülakat yapabilirsin."

Yanağımı çiğneyerek ona birkaç soru sormam gerektiğini düşündüm. "Daha önce bir spor salonunda öğretmenlik yaptın mı?"

Şiddetle başını salladı. "Evet, öğretmeyi seviyorum ve üniversitede dersler alıyordum. I-"

"Diploma aldın mı?" Tüm müdürlerimin sahip olduğu bir şeydi.

"Şey, hayır. Ama lisans diploması benim becerilerimi geliştirecek ya da bozacak bir şey değil. Eşdeğer olarak hayat tecrübesi edinebilirsiniz." Muhakemesini düzeltti ve sonra parlak mavi gözlerini bana dikti. "Futbol diploması aldın mı?"

Kariyerimin bir noktasında beş yıl üst üste NFL'in en değerli oyuncusu seçildiğimi biliyordu, değil mi? "Beş yaşımdan beri futbol oynuyorum."

"Üç yaşımdan beri yoga yapıyorum," diye karşılık verdi. "İnsanları dört yıl okul okuduklarını gösteren bir kâğıda bakarak mı işe alıyoruz?"

"Mülakata girmiş olsaydınız, işe alım sürecimde temel aldığım tek şeyin bu olmadığını bilirdiniz. Yoga deneyiminiz var. Başka ne var?" Karşı çıktım, çünkü artık çok sinirlenmiştim. Benden on yaş daha genç olmalıydı ve insanları nasıl işe aldığımı mı sorguluyordu?

Bana aşağı yukarı bakarak zaman geçirdi. "Çocuk yogasında da harikayımdır. Kendini savunmayı unutma. Bunu da öğretmekten mutluluk duyarım. Benim iki katımsın ama seni kolayca ~~diz~~ getirebilirim."

"Bahse girmek ister misin?" Rekabetçi yönüm sorunluydu, kabul ediyorum. "Yoga eğitmenliği işini alabilirsin. Eğer beni dizlerimin üzerine çöktürürsen, sana kendini savunma pozisyonunu da veririm."

"Harika." Kocaman gülümsedi ve sanki onu ilk kez görüyordum, çünkü sadece bu gülümseme bile bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Gözleri irileşmiş, elmacık kemikleri yuvarlaklaşmış ve bir çift gamzesi ortaya çıkmıştı ki bu onu aynı anda hem sevimli hem de seksi yapıyordu.

Sevimli ve ölümcül.

Onunla bir ya da iki kalbi mahvedeceğinden emindim. Sadece benimki onlardan biri olmayacaktı.

Koşu ayakkabısının topuğu üzerinde döndü ve kapıya yöneldi. "Dufiel'imi çoktan dolaba koydum. Birkaç şey gördüm. Spor salonunun ortasındaki ring hoş bir dokunuş. Oraya gidelim mi, böylece yerimi hak edebilirim?"

"Vay be. Biraz sakın ol, Rocky," diye kıkırdadım.

Başını bana doğru eğmek için döndü. "Rocky?"

"Rocky'yi tanımıyor musun?"

Küçük burnunu kaşıdı.

Hay sikeyim. Bu onu sağlamlaştırdı. Kız gençti. Çok genç. Sanki bir kova buz gibi su

aşırı aktif aletimin üzerine atılmış.

"0, aynı adlı filmdeki efsanevi boksör!" Burnumun kenarını çimdikledim. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yaş ayrımcılığının bir röportajın parçası olabileceğini sanmıyorum." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca, bu yaşla ilgili bir şey değil. Annem ve ben büyürken ne televizyonumuz vardı ne de sinemaya giderdik." Normal bir şeymiş gibi omuz silkti ve sonra kapıdan çıkmaya devam etti.

"Televizyonun yok muydu?" Onun bu itirafı karşısında neredeyse takılıp düşecektim.

"Beni güreş ringine girmeden önce mi yoksa girdikten sonra mı gezdireceksin?"

"Önce. Sonra çok yorulacaksın." Çünkü onun kıcı beni yere sermeyecekti. "Şimdi, bu katta çok fazla bulunmayacaksın. Yönetim toplantıları ve büyük müşteriler dışında burayı pek kullanmıyoruz. Yine de bir sorunuz olursa, İK departmanı koridorun sonunda, benim ofisim de koridorun sonunda. Gerçi ben oraya pek gitmem."

Asansörleri işaret ettim ve düğmeye bastım. Neredeyse anında, kapılar içeri girmesi için açıldı. "Zaten ofisleri hiç sevmemişimdir."

"Neden?"

"Babam bir tanesine aitti ama annem ve ben değildik." İfadesinde acı ya da düşmanlık yoktu. Sanki Everly nereye ait olduğunu biliyor gibiydi. Çoğu insan kendisini istemeyen bir gruba girmeye çalışırdı. Olmadıkları bir şeyin parçası olmak için kendilerine işkence ederler, ancak en başta doğru uyumu bulmuş olsalardı daha mutlu olacaklarını fark ederler. Bunu başka spor dallarında, başka pozisyonlarda, başka kariyerlerde denedim. Ama Michael Jordan beyzbola ait değildi, o basketbola aitti.

Kapılar açılana kadar asansörde sessizce bekledik. Tesis içinde yürüyebilmemiz için ona el salladım. Birkaç müşteri işlerini bırakıp yanımıza geldi ve kendilerini tanıttı. Everly neredeyse kendini beğenmişti. "Başlayacağım için çok heyecanlıyım. Görünüşe göre harika bir müşteri kitleniz var."

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandım parmak eklemlerimi kırarken ve spor salonunun diğer tarafından güreş ringine gittik.

Oraya vardığında, ipin altına o kadar kolay bir şekilde daldı ki, bir yeteneği olup olmadığını düşünmeye başladım. "Koruyucu giysi ister misin?"

"Ne için? Bana vuracak mısın?" Suratını asmış gibi yaptı ve bu taktiği kullandığını gördükleriyle dalga geçercesine kirpiklerini kırıştırdı.

"Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum, Everly. Sen bir yağmur damlası kadar küçüksün." İpi kavradım, böylece aralarına çömelip içeri girebildim.

Gözlerini kısmıştı. "Yağmur suyu tehlikeli olabilir. Sel yapabilir... can alabilir, arabaları yıkayabilir, dağları yerinden oynatabilir. Bir yağmur damlası küçüktür ama diğerleriyle birlikte bir güçtür."

O anda Everly'nin bir sorun olacağını anlamıştım. "Bugün karşımda sadece biriniz varsınız."

Doğruldu ve duruşunu genişletmeden önce küçük bir gülümsemenin kaçmasına izin verdi. "Neyin varmış görelim. Gel bakalım."

Bakışlarıyla karşılaştım, kararlı, odaklanmış, parlak. Hiç korkusu yoktu, sanki ona karşı koyabileceğimden daha fazlasını yapabileceğini biliyordu.

İçimde bir şey kıpırdandı, hiç olmaması gereken bir şey. Bir kadını alıp kendimin ~~yapmak~~, onun ırzına geçmekten ve istediğinde onu kontrol etmekten zevk alıyordum.

Daha önce de bir kadına bu şekilde saldırmıştım, çünkü bunu o istemişti, kendini savunmak için değil.

Bu yüzden ona doğru yürürken yarım yamalak bir efor sarf ettim ve kolunu tutmak için elimi uzattım. Elim doğru şekilde kavradı ve hızla bükte. Başının üzerinde salladı ve o kadar sert çevirdi ki, eğer vücudumu eğip o anda yere düşmeseydim bileğim kırılacaktı. "Tanrım, Everly, bu da ne?" diye bağırdım.

Bağırmak istememiştim ama önemli değildi. Bana bakıyordu, inci gibi beyaz dişleri dudaklarında o kadar parlaktı ki patlamam için hemen özür dilemek istedim. "Birinci kural, rakibini küçümseyemezsin ve ona üstünlük sağlayamazsın. Görünüşe göre seni aşağı çekmek için sadece bir yağmur damlası yetiyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktım. "Sen... Neredeyse kolumu kırıyordun. Senden bunu beklemiyordum-"

"Evet, tekrar söylüyorum, hafife almak muhtemelen iyi bir fikir değil."

Kahretsin. Bunu biliyordum. Ezelden beri spor yapardım ve mazlum her zaman kazanabilirdi, hafife alındıklarında her zaman üstünlüğü ele geçirebilirlerdi. Yine de bu farklıydı. "Benim yarı boyumda bile değilsin."

"Biliyorum. Vücudun neler yapabileceğini bilmek son derece canlandırıcı."

"Sanırım iş senin." diye homurdandım. Elimi onunkinden çektim ve ayağa kalktım. "Ne zaman başlamak istersin, Raindrop?"

Burnunu kırıştırdı. "Lakapları sevmiyorum. Herkes bana sadece Evie der. Ve mümkünse bugün. Memleketimde çalışıyordum ve ~~çalışmıy~~rolmaktan nefret ediyorum."

"Peki, memleketini neden terk ettiğini sorabilir miyim?" Merak ediyordum ve bunun farkındaydım. Yine de nasıl bir insanla karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu.

Yüzü düştü, tüm duygularını bastırdı ve ayrıntıya girmede. "Bazen insanların sadece bir değişikliğe ihtiyacı vardır."

Hayatımı birden fazla yönden değiştirmek üzere olduğunu hissediyordum.

Bakışlarımız birbiriyle savaş halindeydi, sanki ikimiz de ilk tanıştığımız anı hatırlıyorduk. "Bunu unutmak zor, Everly. Ringde kendi başının çaresine bakabilirsin, şimdi de kendi başının çaresine bakabilirsin. Bu işi halledelim, olur mu? Evliliği yürütürüz ve böylece hisseler anonim bir şirkete verilmez."

"Eğer bunu yapacaksak, seninle yaşamayacağım." Bunu söylerken neredeyse dişlerini gösteriyordu, mavi gözleri bir anda bana karşı nefretle parladı.

"Benim bir misafirhanem var. Kendi evimden tamamen ayrı," diye bilgilendirdim onu, artık giymekten bıktığım takım elbise ceketimi düzeltirken.

"Tabii ki biliyorsun. Buradaki herkes biliyor." Gözlerini kapadı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Ben sizin gibi değilim Bay Hardy. Yapamam... Melinda ve Anastasia gibi bu hayat tarzını yaşamıyorum ve-"

"Beni sıraya dahil etme," diye araya girdi Dom, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. Ona baktı ve gözlerinin nasıl yumuşadığını gördüm.

"Dom, bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorsun," dedi Evie kardeşime. Nasıl arkadaş olduklarını görmek, o anda onu nasıl sakinleştirebildiğini görmek beni kızdırdı. Beni kızdırdı çünkü ben ben değildim.

"Bu sadece yer değişikliği ve bir yıllık ruhsat," diye hatırlatarak kardeşimle daha fazla konuşmasını engelledim. Bu onunla benim aramdaydı. "Kendi hayatını yaşa. Benimkini pek etkilemeyecek." Bir an yanağını çığnedi ve onu yakaladığımı anladım. "Eğer bununla başa çıkamazsan, annenin yoga stüdyosu konusunda Melinda ve Anastasia ile çalışmayı deneyebilirim."

Bu onun gözlerini kışmasına neden oldu. Everly o kadından hiçbir şey istemek istemiyordu. Nedenini ben de anlıyordum. İlk tanıştıkları andan beri ona karşı kötü davranıyordu. "Bunu yaparsak kurallar olacak."

Zaferle gülümsedim. "Tabii ki olacak."

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalye arkasından fırladı ama yere düşmeden yakaladım. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Vasiyetnameyi tekrar okumam gerekiyor."

"Eğer kabul ederseniz" -Bayan Johnson boğazını temizledi- "evliliğinizin üçüncü ayına kadar okunamayacak başka şartlar da olacak."

"Ne?" dedik ikimiz de hep bir ağızdan.

"Alışılmadık bir durum ama sizi temin ederim ki üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey değil ve-"

"Belgeleri görmemiz gerekiyor."

"Yasal olarak sözleşmem var-" Hukuk ekibime baktı. Onlar aynı zamanda Carl'ın hukuk ekibiydi. "Elim kolum bağlı, Declan."

Hepsine ters ters baktım. "Hepinizi kovabileceğimi biliyorsunuz." "Elbette ama biz en iyisiyiz," dedi içlerinden biri. "Ve sen
Bunu biliyorum. Bunlar onun son arzuları." Ağlıyor muydu? Aman Tanrım.

"Siktir," diye öfkeyle küfrettim ve kardeşlerime baktım. "Çocuklar?"

"Senin çağrın. Everly'nin kararı. Tüm yol boyunca arkanızda olacağız," dedi Dimitri, her zamanki gibi sadık bir şekilde.

"Ya şimdi ya hiç Declan," diye itti Bayan Johnson. "Tamam."

"İyi mi?" Everly çığlık attı. "Delirdin mi sen?"

"Lanet yoga stüdyosunu istiyor musun, istemiyor musun? Üç ay sonra vazgeçebiliriz." Eğer vazgeçmezsek her şeyi kaybedeceğimizi anlaması gerekiyordu.

İki derin nefes aldı ve o temiz, manikürsüz parmaklarını birleştirdi. Sonra elbisesinin yakasının altındaki çeşitli kolyeleri çekip sıkıca tuttu. O kadar sıkı tutuyordu ki, "Buna pişman olacağım" diye mırıldanırken tırnaklarının derisini kestiğini biliyordum.

"Ben de," diye homurdandım. Kardeşlerimin bakışlarıyla karşılaştım. "Ben söyleyene kadar kimseye bir şey söylemeyin."

"Bir dakika o zaman." Bayan Johnson ayağa kalkıp kapıyı açtı ve içeriye siyah takım elbiseli, kır saçlı, uzun boylu bir adam girdi. "Görevli papazımızla tanışın. Ben şahit olacağım ve ikinizi evlendireceğiz."

Kasırğa başladı.

Yeminlerimizi tekrarladık. Tamamen boş olan sözler verdik. Tutabileceğimizden emin olmadığımız sözler verdik.

Sonra avukatlar önümüze kağıtları koydular. Evlilik sözleşmemizin boşanma durumunda mali durumumuzu ve mal varlığımızı tamamen ayrı tutacağını açıkladılar. İmzaladık. Vasiyetnamenin koşullarını açıkladılar. İmzaladık.

Evlilik cüzdanımızı gösterdiler.

Noktalı yerleri imzaladık.

EVERLY

"EVE HOŞ GELDİN" dedi ve uğursuz bir işaret gibi gökyüzünde şimşekler çaktı ve yağmur yağmaya başladı. Bulutlar suyu bir saniye daha tutamadı, tıpkı benim günün duygu ve gerilimini tutamadığım gibi.

Evi Carl ve Melinda'nınkinden bile büyüktü ama aynı site içindeydi. Bunun cazibesi, güvenlik görevlisi vasiyet okumasından beri bizi takip eden paparazzilerin üzerine demir kapıları kapattığında çok net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Şöhretin bu kadar yoğun olduğunu hiç bilmiyordum. Elbette, daha önce bir kez üzerimde kameralar vardı ama onlar bir haber içindi, parlak dergiler ve paparazziler için değil. O an flaşlar neredeyse beni de kalabalıkla birlikte yutacaktı.

Declan beni tam olarak umursamıyordu, bunu son birkaç ayda birden fazla kez göstermişti, ama o geniş göğsünün bir yerinde bir kalbi olmalı çünkü beni kendine çekip Bugatti Veyron'una götürürken eli sırtımın alt kısmını buldu.

Arabayı biliyordum çünkü ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. Bir Lamborghini ve başka pahalı arabalar görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Her zaman sahibinin yerine park edilirdi ve bir gün zayıf bir anıma denk geldi.

Fiyatı astronomikti ama şimdi evine bakarken beni daha az şaşırtıyordu.

Bizi dolambaçlı bir sokağa götürdü, orada tuğla sütunları ve geçtiğimiz son kapıdan daha uzun duran daha büyük, siyah bir kapı daha gördüm. Declan direksiyondaki bir düğmeye bastı ve biz yaklaşırken iki çit yavaşça dışa doğru sallandı.

Gri tuğlalar önce yukarı doğru örüldü, sonra koyu renkli ahşap kapılardan oluşan devasa bir garaja ve girişe uzanan tepedeki bir merdivene doğru yayıldı.

Başımızın üzerinde rüzgarda hışırdayan ağaçlara baktım. O ağaçlar bana bu toprakların hepimizden çok daha uzun zamandır burada olduğunu söylüyordu. Yine de evi şık hatlara, düz açılara sahipti ve spor salonu gibi temiz bir görünüme sahipti.

Su damlacıkları ön cama vururken, "Modern bir kaleye benziyor," diye mırıldandım.

Bana doğru baktı. "Aslında artık *senin* kalen, eğer öyle demek istiyorsan, ama aslında sadece bir ev."

"Declan, bir yıllık bir sözleşme imzalamış olmamız buranın benim evim olduğu anlamına gelmiyor-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Benim olan senin olacak Everly. 7/24 etrafımda dolaşamazsın. Carl bunu istemezdi, ben de istemiyorum."

Declan'la saunadaki o geceden beri ondan hiç bahsetmemişken şimdi bile onun adını duymak suçluluk duygusunu kabartıyordu. "Muhtemelen ona daha fazla ulaşmalıydım."

"Annenle baban boşandığında henüz çocuk olan bir kadın için çok fazla suçu üstleniyorsun."

Bir parmağımı camdan aşağıya doğru sürükledim, camın diğer tarafındaki su damlasının çizgisini takip ettim. "Babamın eve gelmemesine duyduğum öfkeyi hatırlıyorum. Ergenlik yıllarımda, tek bir kez bile ziyaret etmediği ve tatillerde gelmemi yasakladığı onca yıldan sonra bilinçli olarak ziyaret etmeme kararı aldığımı hatırlıyorum. I

bir yabancılaşmaya da zorladı. Bu benim suçum. Bencil ve duygusal davrandım."

İç çekti. "Carl bencil ve duygusaldı, yetişkin olan oydu. Tüm sorumluluğu üstlenemezsin. Bir babanın yapması gerektiği gibi zorlayabilir, ısrar edebilirdi."

Başımı salladım ve Declan'a baktığımda herkesin o anda sahip olduğu cazibeyi gördüm. Benimle aynı seviyede buluşuyor, savunmasız bir anımda beni zorlamamak için bana usulca gülümsüyordu. Declan Hardy bu şekilde, yağmurun sessiz pıtırtiları arasında pahalı spor arabasında otururken tehlikeliydi.

Sessizce otururken, gözlerim dudaklarında, aniden bir tür duygu barındıran canlı gözlerinde ve her zaman içine kıvrılmanın çok kolay olacağını bildiğim o iri gövdesinde gezinirken dünya kayboldu.

"Bence bunu başkalarıyla tartışmasak daha iyi olur." Kendimi doğru yöne çekmeye çalıştım. Kurallar koymamız gerekecekti ve hemen o anda başlamaktan mutluydum. Her şeyi ne kadar çabuk ortaya koyarsak o kadar kolay olacaktı. İnsanlar cevap isteyecekti. Neden onunla kalıyordum? Nerede uyuyordum? Vasiyette ne vardı?

"Evlilik kamuya açık bir kayıttır. Ortaya çıkacaktır. Ancak vakıf ve vasiyetnamedeki hükümleri tartışmak gerekli değil. Eğer sorulursa, ne olduğunu söyleyebiliriz."

"O da ne?"

Parmak eklemlerini çatlatarak, "HEAT imparatorluğu uğruna bir mantık evliliği" dedi.

"Tamam. O zaman medyayla konuşma ve sorulduğunda da bazı şeyleri belirsiz tut." Yine de bunu açıkça belirtmek zorundaydım. Kalbim başka bir şeye izin vermiyordu. Benim için bu onların imparatorluğuyla ilgili değildi. "Ve bil diye söylüyorum, bu annemin stüdyosu için... tüm geçmiş hayatımın geçtiği yer." Anlaması gerekiyordu.

"Senin için de bir tazminat söz konusu, Everly-" "Bunu asla para için yapmazdım."

Emin değilmiş gibi gözlerimi aradı. "Yani, bu geçmiş bir hayat için mi?"

Boğazımı temizledim, geçmişimi öğrenip buraya getirmesinden duyduğum korkuyu üzerimden atmaya çalıştım. Florida'nın benim yeni başlangıcım olması gerekiyordu. Daha dik oturdum. "Belki bu da başka bir kuraldır. Ayrı hayatlarımız var. Onları bu şekilde bırakalım. Benim geçmişim benim geçmişim. Seninki de senin. Şimdiki zaman ve gelecekle ilgili yaptıkların da tamamen senin olsun. Medyanın iyiliği için tartışmamız gerekmedikçe beni ilgilendirmez."

Mırıldandı. "Kobra'nızı medya ile tartışmayı mı planlıyorsunuz?"

"I..." Wes'i görmeyi bırakmamı mı bekliyordu? Şu anda her şey için bir cevabım olmasını mı bekliyordu? "Babam mantıksız davranıyor diye görüştüğüm kişiği değiştirmeyeceğim."

"Sadece evlilik durumunuz, değil mi?" Declan monoton bir ses tonuyla konuştu.

"Gerçekten umurunda mı? İnsanlar açık evlilikler yapıyor."

"Evet, mantık evlilikleri de her zaman olur," dedi bana o yeşil gözlerle bakarken o kadar yumuşak bir sesle ki benimle aynı fikirde olduğundan hiç emin değildim. Normalde bir patlama yaşar ve duygularıyla bu kadar iyi başa çıkamazdı. Normalde gözlerinde gördüğüm ateşi zapt edemezdi. "Bu işi halledeceğiz. Carl seninle ilgilenilmesini istedi. Bunu ona verebilirim."

Omuz silktim. "Ya da kendi bildiğini okumak istedi."

"Bir yıl boyunca istediği gibi davranabilir." Ses tonu, sanki bugün tamamlaması gereken bir angarya işi daha varmış gibi, gayet ciddi idi.

Başımı salladım ve onun duygularını yansıtmak için elimden geleni yaptım. "Peki, basın açıklaması yapmalı mıyız? Yapabiliriz-"

"Birileri bunu çözene kadar sessiz kalalım. Yaptığımız şeyi yapmaya devam edebiliriz. Yeterince kolay görünüyor," dedi. I olmazdı. Katılıyorum. Orada vardıda daha fazla kurallarBiz daha fazla bağlılık, daha fazla

sınır tanımlamalıyım. "Yaşayacağım

bir yıl boyunca sizin mülkünüzde ve sizin alanınızda. Bunun bazı zorluklara yol açabileceğini söyleyebilirim." Onu biraz zorladım.

"Evim konusunda gergin misin, Drop?" Birden yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır. Sadece müdahaleci olmak istemiyorum ve her şeyi şimdi çözdüğümüzden emin olmak istiyorum."

"Kural yok. Alanım konusunda rahatım." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve midemde kelebekler patladı, yumurtalıklarımın yanında olmaması gereken bir şekilde çırpınmaya başladılar. "Ve belki de senin içinde olman benim için sorun değildir."

Hemen başımı salladım. "Hayır. Bu... bu evliliği zevkle karıştırmamız kötü bir fikir. Seks ya da gerçek bir ilişki yok. Spot ışıklarını sevmiyorum ve sen sürekli spot ışıklarının altındasın. Bu benim istediğim hayatın tam tersi."

İtiraf etmeden önce gözlerini kıstı, "Tanıştığım kadınların çoğuna benzemiyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Bence buradaki çoğu kişi egoları tarafından yönetiliyor. Ben bunu uzun zaman önce bıraktım. Ben sadece barış istiyorum."

O da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Peki beni neyin yönlendirdiğini düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Gözlerinde acı verici bir şey parladı, sanki onun da sırları varmış gibi; sanki poz verdiği tüm dergilerde kalbi dünyanın görmesi için açık değilmiş gibi, ama bana yaptığım şeyi söyleten o dergilerdi. "Bilmiyorum Declan. Bence sen ve babam kral olmaktan hoşlanıyorsunuz. Ve sen de parçası olmak istemediğim bir imparatorluğun hükümdarı olmakla ilgileniyorsun." Omuz silktim, ona karşı hissettiğim çekimi görmezden gelmeye çalıştım. "Öyleyse, bu evliliği kolay tutalım. Ben misafirhanede yaşayacağım, sen de yukarıda yaşayacaksın ve kapıyı çaldığın sürece uzay konusunda da rahatım."

Onun kabul etmesini beklerken, birlikte lanet bir yıla başlamamızı beklerken, kalbimin hızla çarpmasıyla senkronize olarak yağmur şimdi daha sert çarpıyordu.

"Asistanımın size her şeye erişim sağlaması için not alacağım." Homurdandı. Ne yaptığımı anlamış olmalı.

en iyisinin bu olduğunu söylüyordu. "Dairene nakliyecileri göndermesi için ona mesaj attım bile."

Annem mesaj atmıştı. Bu öğleden sonra, Declan ve ben onun mal varlığını güvence altına aldıktan sonra, vasiyetin kendi payına düşen kısmını okumuştum. Onun hayatı ve geçimi için medeni durumumu takas ettiğimde. Bunun için hayatımdan vazgeçmiştim.

Muhtemelen beni kontrol etmek için sesli mesaj bırakmış olan annem, tek çocuğunun nikâhını izlemeye bile davet edilmemişti. Şahit olup olamayacağını sormak bir yana, ona evlendiğimi söyleyecek zamanım bile olmamıştı. Hayatımı bir adama bağladığım hakkında hiçbir fikri yoktu - yeminler ve her şeyle.

Sadece bir yıl oldu.

Derin bir nefes aldım, ama küçüktü. Başka bir küçük. Sayılamayacak kadar çok küçük. Evinin önündeki arabanın kapısını hızla açtım ve yağmurun altında tökezleyerek nefes almak için elimden geleni yaptım ama hava gelmiyordu.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Daha önce de duygularımı dizginlemek zorunda kalmıştım. Yine yapabilirdim.

Sonra ben eğilirken tam önümde durdu. Aptal, pahalı deri ayakkabılarını gördüm ve sanki toplantıdan önce onları parlatmış gibi üzerlerindeki suyun nasıl boncuk boncuk döküldüğünü izledim. Daha hızlı nefes almaya çalışmama rağmen etrafımdaki havanın daha da yavaş gelmesine neden oldular.

Herkesin hayali ama benim en kötü kabusum olan bir futbolcu milyardere dönüştü. Evini gördüm, o kadar devasa ki sanki üzerimde yükseliyor, içine adım atarsam beni canlı canlı yiyecekmiş gibi hissediyordum.

"Everly, nefes al."

Nefesim kesildi. "Yapamam. Ben... ben seninle evlendim ve bu tamamen yanlış. Bunu istemiyorum. Ya da seni. Ya da pahalı ayakkabılarını."

Omzumdan tutarak beni tekrar ayağa kaldırdı. Sonra çenemi kavradı ve yüzümü ona bakacak şekilde eğdi.

"Nefes al, Drop."

Başımı salladım çünkü nefes nefese kalmama rağmen hava gelmiyordu.

"Şimdi, birdenbire, sonunda bir şey seni rahatsız mı ediyor?" diye hırladı. "İşte o zaman kendini toparlamalısın, dağılmamalısın. Benim üzerime yıkılma."

Bu bir emirdi. Kuvvetli. Sanki neden kendimi toparlamaya çalıştığımı biliyormuş gibi karakterime hafifçe dokundu.

Hiçbir fikri yoktu.

İkimize de su yağarken orada durdum ve ona dik dik baktım, siyah elbisem yağmurdan sırılsıklam olmuştu bile. "Bir an yaşıyorum diye benim zayıflığımı hedef alman gerekmez."

"İşte tam olarak bu anlama geliyor. Bu imparatorluk böyle işledi, NFL'de böyle oynadım ve şimdiye kadar hayatımı böyle şekillendirdim. Herkes zayıfları hedef alır ve hızlı hareket eder." Sonra usulca gülümsedi. "Bu zayıflığın bir omurgası olup olmadığını bu şekilde görebilirsiniz. Öyle görünüyor."

Şu anda gayet iyi nefes aldığımı işaret ediyordu. Beni paniğimden kurtarmış ama aynı zamanda kızdırmıştı. "Bir zayıflığı hedef almaktan gurur duyuyor musun? Sana tepedeki o güzel evi ve herkesin önemsiyormuş gibi *davrandı* ama aslında sadece bir parçası olmak istediği bir imparatorluğu kazandığı için gurur mu duyuyorsun... Ne için? Prestij için mi?"

"Özür dilerim. O imparatorluk için çalışmıyor musunuz?" diye karşılık verdi.

Bir parçam "Yapıyorum" demekten utanıyordu. Yine de bu bir gurur meselesinden ziyade bir iş. Bu ayrıcalık-"

"Bu bir lüks," diye bitirdi, ellerini yumruk yaparak. "Belli ki bunu biliyorsun, çünkü sen de burada o lüks için çalışıyorsun."

"Evet. Declan Hardy, ülkenin en seçkin konaklama markasının milyarder CEO'su, hepimize vazgeçemeyeceğimiz bir lüks sunuyor." Bir çocuk gibi dudak büktüm, hayal kırıklığımı tutma noktasını geçmiştim. "Ve en uygun bekâr... Artık değil, yasal olarak evliliğe bağlı olduğumuzu düşünürsek."

Onunla alay ettiğimi gördü. Onun benimle alay ettiği gibi alay ediyordu. "Kobra erkek arkadaşını arayıp bunu ona söylediğinden emin ol."

Belden aşağı bir vuruştı. İkimiz de buradan sonra nereye gideceğimizi düşünmek zorundaydık ama ben onun kaldırımında neredeyse nefes nefese kaldıktan hemen sonra bunu yüzüme vurması beni çileden çıkarmıştı. "Hâlâ onunla birlikte olmak niyetindeyken bunu ona söylememe gerek yok.

Ve istediğim herkesle. Sana, Wes'e ya da başka birine ait değilim. Bunu açıkça belirttim. İstediğim her erkeğe giderim... kocam istese de istemese de." Çenemi kaldırdım ve serin damlacıkların yüzümden aşağı süzülmesine izin verdim. Benimle göğüs göğüse durmak için öne çıktığında bir adım bile geri atmadım.

"Kocanız *Bayan Hardy*, başka bir adama gittiğiniz için sizi pişman edecek."

"Şüpheli. Bay Hardy, lüksün dış görünüşünü sağlamanız, onu sunduğunuz anlamına gelmez." Bu sözler fısıltıyla söylendi.

Belki yağmurdan, toprak kokusundan ve havadaki fırtına bulutlarından ya da gökyüzünde bize çarpan şimşeklerden ama ona doğru bir çekim hissettim.

Fırtına aramızda şiddetlenirken bana baktı, sanki nasıl ilerleyebileceğimizi, beni kendi iradesine nasıl boyun eğdirebileceğini düşünüyordu. Birden eli kolumun çıplak teninde gezindi, yağmurun izini takip ederek omzuma, oradan da köprücük kemiğimden geçerek boynuma ulaştı. Su soğuk olmasına rağmen tenim yanıyormuş gibi hissediyordu. Isı her yerimden akıyordu.

Benim için çok şey ifade eden altın kolyeyi, açılır kapanır ipli kolyeyi ve onun altındaki ipli kolyeyi çıkarıp elinde evirip çevirdi. "Bunlar senin için ne ifade ediyor?"

"Arkadaşlık kolyesi." İpli bilezikler de taktığımı göstermek için bileğimi kaldırdım. "Yaptığım bileziklere uyuyorlar. Annemle birlikte topladığım pop tabs-"

"Para için mi?" Kıkırdadı ve ben de şaşkınlıkla bakışlarımı onunkilere diktim. "Kardeşlerim ve ben bunlardan binlercesini toplayıp teslim ettiğimizde bir gün milyoner olacağımızı sanıyorduk."

"Sen de mi yaptın?"

"Elbette." Omuz silkti. "Hangi çocuk milyoner olmak istemez ki?"

Kaşlarımdan biri kalktı. "Sanırım istediğini aldın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Benim *sadece* bir milyoner olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tam o anda adamın bankada milyarları olduğu aklıma geldi. "Aman Tanrım. Çok mu ukalasın?" Omzunu dürttüm ve o da sanki sonunda biraz gerginlik atabilecekmişiz gibi gülerken elimi yakaladı.

"Tam da olmam gerektiği gibi, Drop." Elimi bırakmadı ve diğeri kolyelerle oynarken ben de onu çekmedim. Şimdi gözlerindeki açlığı, beni yiyip bitirecekmiş gibi dudaklarını yalayışını hissediyordum.

Dünyayı fethetmiş bir adamı ve şimdi ondan istediğini almaya nasıl hazır olduğunu gördüm.

Benimle bile. Tüm sonuçları boş ver çünkü Declan tereddüt etmedi ya da kendisine bir şey söylenmesini beklemedi. Ne olabileceği ya da ne olabileceği üzerinde durmadı.

"Altın baykuş kolyenin nesi var?" Sessizce sordu.

"Değişimi simgeliyorlar. Ve büyüme, sanırım. Anlamı Bir keresinde bana bir şey yapmıştı." Ona bakarken dudağımı ısırdım, şimdi ne kadar yakındı, nefesinin benimkine karıştığını nasıl hissedebiliyordum. "Kurtarılmanın bir sembolü gibi hissettim."

"Hmm. Şimdi kurtarılmak istiyor musun?" "Neyden?"

Daha fazlasını düşünmem için bana bir an bile vermedi. Beni Bugatti'nin ön tarafına doğru itti ve ağzımı yalayıp yuttu. Yaşadığımız her şeye duyduğu nefreti, öfkesini, entrikasını tattım. Ben de kendiminkiyle karşıladım. Isırığa ısırık.

Dokunuşa dokunuş. Ellerim saçlarındaydı, çekiştiriyordum, pençeliyordum, tüketiyordum.

Beni arabasının kaputunun üzerine kaldırırken parmakları kalçalarımın saplandı ve kendini bacaklarımın arasına sokarken boynumu yaladı. Bacaklarımı hemen ona sardım, vücudum ziyafet bulmuş aç bir hayvan gibi yapıştı.

Declan benim için kötüydü. Bunu biliyordum. Kendini lüks ve zenginlik içinde tutma şeklinden, birlikte olduğum son adam kadar haklı olduğunu biliyordum ve o son adam neredeyse benim ölümüm olmuştu.

Yine de duramadım. Evim dediği malikânenin üzerine parlak ve cesur bir şimşek çaktıktan hemen sonra gök gürlediğinde bile.

Dudaklarını boynuma götürmek, oradaki hassas tenimin tadına bakmak ve sanki ona sahipmiş gibi emmek için dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Hayır. Bundan kurtulmak istemiyorsun. Benden. Bunu istiyorsun, Everly. Hepsini."

Başımı salladım ama onu yakınımda tuttum, kalçalarımı onun uzunluğuna bastırdım ve bacaklarımın arasında ne kadar büyük olduğunu hissettiğimde yüksek sesle inledim.

Burada onun tepkisini istiyordum ve arzusun çekiciliğini görmezden gelemezdim.

Normalde ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmama rağmen vücudum bir erkeğin kontrolü ele almasından hoşlanıyordu. "Burada olmak zorunda olduğum için buradayım, değil mi? İstemediğim halde sizlerle birlikte yaşıyorum."

"Olmak istemiyor musun?" Tek kaşını kaldırdı ve sonra eli elbisemin altından külotumun içine girdi. "Yağmur mu ıslatıyor seni yoksa ben mi?" diye mırıldandı kulağıma doğru, Declan'ın yağmurla karışmış kokusunu içime çekerken. Soğuk, çiğ, güçlü.

Onun çekimine karşı koymak işe yaramazdı. Bedenim sanki uzun zamandır kayıpmiş ve sonunda eve, bildiği şeye, istediği şeye geri dönüyormuş gibi ihtiyaçla titriyordu.

"Rahmetli ortağımın kızı ve cevap bile veremiyor... Hangisi olduğunu bilmiyor. *Karım* onu gerçekten neyin ıslattığını anlamıyor, elimden aşağı damlıyor."

Parmakları kıvrımlarıma doğru hareket etti ve sözleri acımasız ve kaba olsa da kalçalarım karşılık verdi. Ama umurumda değildi. Ona sadece şimdi, bu seferlik sahip olacağımı ve sonra ondan tekrar nefret etmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum. "Sadece ç e n e n i kapa ve bunu hissetmeme izin ver," dedim kendi kendime.

"Tüm kontrolü istiyorsun, değil mi bebeğim?" diye mırıldandı dizlerinin üzerine çökmeden önce, pantolonu bacaklarının yere değdiği yerde anında nemlendi. Tangamı yana çekti ve dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeden hemen önce beni soğuğa maruz bıraktı.

Parmaklarım saçlarının arasından uçarak onu hemen kavradı ve seksimi ağzına sürttü. Beni nasıl iyi hissettireceğini çok iyi bilen dili amımın üzerinde parladığında kontrol edilemez bir şekilde yükselmeye başladım.

Ama tam oraya varmak üzereyken bileklerimi kavradı ve onu geri çekmeye çalışmama rağmen başını benden uzaklaştırdı. "Lütfen, durma," diye inledim.

"İstediğin zaman kocanın adını söyle o zaman, ha?" Ayağa kalkarken bir parmağını içime kaydırıp ve alabileceğim her şeyi almaya istekli olarak inledim. "Tanrım, bir şeyi çok istediğinde tadın çok güzel oluyor, Drop. Soğukkanlılığını kaybettiğinde hep böyle tatlı mısın? Ve o amcığın sana hayat verecekmiş gibi parmaklarımın etrafında sıkılıyor. Hayat mı istiyorsun, Everly? O zaman adım söylese iyi olur."

"Lütfen, Bay Hardy." Bunun onu çıldırtacağını biliyordum ama o da bana aynısını yapıyordu. Kendini nasıl tuttuğunu, klitorisimi nasıl okşadığını, başparmağının sert yerine yumuşak bir şekilde üzerinden nasıl geçtiğini, kalçalarımın her dokunuşu nasıl kovaladığını hissettim ve tüm kontrol ondaymış gibi gülümsedi.

Burada yaptı. Burada, onun da nasıl yaptığını görmeyi seviyordum. Neredeyse bedenim iç çekiyor, ikimizin de tam olarak ne istediğini bilerek, ben artık nasıl yapacağımdan emin değilken gemiyi yönlendirerek tüm endişeleri nasıl ortadan kaldırdığını görerek rahatlıyordu.

"Bay Hardy?" Karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra parmağını içimden kaydırды. "Adımı sürekli böyle küçümsediğin için kışını kızartmayı bekliyordum."

İzin almadan beni ters çevirdi ve kışımı rüzgâra, yağmura ve ona karşı çıplak bıraktı. Sonra tangamı bedenimden ayırdı.

"Hey, onlar benim güzellerim!" Sinirli görünmeye çalıştım, karnımı arabasından kaldırmak için hareket ettim, ama beni geri itti.

"Sana bütün iç çamaşırı mağazasını satın alacağım," diye hırladı. "Sadece olduğun yerde kal. Arabamın üzerinde, benim için eğilmiş. Yağmur altındaki lanet bir tablo gibi."

Omzumun üzerinden ona baktım ama hareket etmedim. O geri çekilip takım elbise ceketinin düğmelerini açıp üzerinden atarken ve beyaz yakalı gömleğinin manşetlerini kıvrırken birbirimizi inceledik. Yağmurdan anında ıslanan gömlek, kaslarının, göğsündeki siyah dövmelelerin ve güçlü pazularının hatlarının ortaya çıkmasını sağlıyordu. Her kadının özlemini çektiği adamı gördüm.

Bir yıl boyunca benim olacak adam.

Pantolonunu çıkardı, kendini pantolondan kurtardı ve aşağı yukarı, yukarı aşağı okşadı. Yüzünün güçlü kemik yapısının her kenarında ve açısında sallanan su damlacıklarıyla sıırıslam olmuş görüntüsü karşısında inledim.

Farklı dünyalardan geliyorduk. O kontrolü ve hükmetmeyi seviyordu, ben ise kitleleri yatıştırmak ve fark edilmeden gıcırdamak istiyordum. O yoğun ve hayattan daha büyüktü, bense sessizdim ve sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Bir şekilde, hepimiz birbirimiz için yanlıştık. Yine de ona seslenmekten kendimi alıkoyamadım. "Declan."

Hemen geldi, o kadar yaklaştı ki sert aletini bir

yanadımda hissettim. Daha fazla eğildim ve o da

Bir elini yarığımdan geçirirken diğer eliyle elbisemi belime kadar iterek göğüslerimi keşfetti ve arabanın soğuk metaline maruz kalan meme uçlarımın boncuk boncuk olmasını sağladı. "Adımı dudaklarında duymak hoşuma gidiyor, Everly."

Beni ödüllendirmek üzere olduğunu, kalın parmaklarını tekrar amıma sokacağını düşündüm. Onun yerine eli beni terk etti ve sonra tokadı hissettim.

Sert, gürültülü, hızlı ve yıldırım çarpması kadar parlak bir acı.

Kıçımın yanağına değdiğinde irkildim ama acının zil sesi anında amımın nabzının atmasına ve zevkten damlamasına neden oldu. "Tanrım, Declan."

"Adımı söylediğinde ve istediğinde, yalvarırsın *Lütfen*, Everly. Bu sefer ne istediğini kibarca söyle."

Vücudum titredi. Soğuktan değil, ona sahip olma ihtiyacından. Bu adamın vücudumun merkezinde, içimde, uzun zamandır yaşamadığım duygularla birlikte onun her şeyini aynı anda hissedebileceğim kadar derinde olması. Zevkimi, adrenalinimi ve arzumu yeniden uyandırmıştı.

"Lütfen, Declan. Lütfen sik beni."

"Drop hemen istiyor. Bunun için yalvarmaya bile razı. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Tokatladığı kık yanağıma yavaşça yoğurarak ovdu ve üzerimize düşen suyun onu soğutmasına izin verdi. Parmakları sürekli olarak büzülmüş deliğime yaklaşıyor, beni hiç beklemediğim bir şekilde tahrik ediyordu.

Hızlıca başımı salladım, "Evet, yapmadım..." Ona uzun zamandır kimseyle yatmadığımı söylemek istemedim. "Ben iyiyim. Lütfen, lütfen, lütfen sik beni."

DECLAN

"BU." Bizi hizalamak için iki elimi kalçalarının üzerinde gezdirirken, uzunluğum amına değecek şekilde hareket ettim. "Bu, tam olarak, bu aleti her istediğinde duymak istediğim şey, Drop. Verdiğim şeyi gerçekten isteme şeklin. Seni şu anda başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde elde eden seçkin bekâr. Benimle evlendin. Bunu sen istedin, değil mi?"

Sikeyim.

Lanet olsun, duramadım.

Onu gördüğüm anda onu istediğimi anlamıştım ama bu, açıkçası, belki de hiç tatmadığım çiğ, vahşi, lanet olası bir arzuydu.

Aletimin ucu neredeyse içine girmek için ağılıyordu, ama ben onu kavradım ve klitorisine ön spermimi sürmek için indirdim. Orgazm olması için ona ihtiyacım vardı, kendimi ona g ö m m e d e n önce bırakması ve zirveye ulaşmak için neye ihtiyacı varsa bulması gerekiyordu. Ondan sonra uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Bunu hissettiğinde nefesi kesildi, ucumu delen soğuk metal ona sürtünüyordu. Sanki daha önce böyle bir şey yaşamamış gibi dönmeye bile çalıştı.

Umarım yapmamıştır. Onu biriyle düşünmek beni deli ediyordu.

Saçlarını sıkıca kavradım, şimdi onun her şeyini istiyordum, bir iz bırakacak olanın ben olduğumu kanıtlamak istiyordum - her ne kadar

Son birkaç haftadır bana neredeyse hiç zaman ayırmamıştı. "Şu anda hareket ettireceğin tek şey kışın olsun ki sikimi amında hissedebilesin bebeğim. Sadece benim için kışını kaldırıp arabama yaslandığını görecekim."

Daha sonra ikimiz de pişman olacak olsak bile ona söyleneni yaptı. Pişman olacağımızı biliyordum. Aşmamamız gereken bir çizgiyi aşıyorduk. Bunu yaparsak ikimizin de istemediği lanet olası bir evlilik hızla karışacaktı. Yine de piercingimi üzerine sürdüm ve sikime hızla binmesine izin verdim, hatta kontrol edemediğim bir arzunun içinde kaybolmuş bir şekilde ona pis pis mırıldanırken kalçalarının onu kovalamasını görmek için uzaklaşarak onu bunun için çalıştırdım.

"Ne kadar güzel bir sikişsin sen. *Karım*, sikime binmek için çok uğraşıyor."

Klitorisine baskı uygularken "Bana öyle deme," diye mırıldandığını duydum. "Oh, Tanrım."

"Tanrı değil," diye kıkırdadım. "Kocan. Bugün evlendiğin kişi. Görünüşe göre sana karım demesinden hoşlanmasan bile, sikişinin bacaklarının arasında olmasından hoşlanıyorsun, ha?"

"Sessiz ol ki oraya varabileyim," diye mırıldandı, ama kışığı sikime karşı daha hızlı hareket etti ve ben de onu ileri geri, yarığında yukarı aşağı kaydırdım, henüz içine girmeden orgazm olmasını istiyordum.

"Geldiğinde o küçük erkek arkadaşının yerine benim adım söylediğin sürece, Everly." Elimde bir SUV'a binerken onun formasını giydiği anı sonsuza dek hafızama kazındı, kıskançlığımın her an üzerine yapışması için orada duruyordu. "Yüksek sesle söyle ki hepimiz kocanın sana istediğin her şeyi verdiğini bilelim. Bunun için başka bir adama gitmek seni benim gibi azdırmaz."

Bir an için sadece yağmur vardı. Etrafımıza yağıyordu. Damla damla. Yağmur damlamın benim için yaptığı gibi dünyayı susturuyordu. Sonra kaslarının altımda gerildiğini hissettim, mavi gözlerinin nasıl kapandığını ve çılgılık atarken boynunun nasıl kemerli olduğunu gördüm

Adımı haykırdı, bana doğru gelirken elini kaputa vurdu.

"İşte böyle, güzel kız." Kıçını yoğurdum, sikimi ıslak amına doğru okşadım. O kadar ıslaktı ki yağmurla karışarak sikimi ıslatmıştı. Onun için o kadar hazırdım ki hemen içine girebilirdim ama onu övmem gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu. "Kendini bıraktığında ve sana gerçekten istediğin şeyi vermeme izin verdiğinde çok güzel oluyorsun." Bir parmağımı yarığının üzerinde gezdirdim. "Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?" İnledi, sanki en hassas yerindeki elim, tükenmiş olsa bile onu hâlâ tahrik ediyordu. Parmağımı ağzına götürdüm. "Tadına bak."

Omzunun üzerinden bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı; safir mavisiydi, canlı ve soru doluydu.

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde tereddüt etmiyorsun, Everly. Şimdi, aç." Aramızdaki fark buydu. O her şeyde tereddüt ederdi. Ben tereddüt etmezdim. Dinamiğimizi bu şekilde test ederdik, tadını sevip sevmediğimizi görürdük.

Ağzını yavaşça açtı ve dudaklarını parmaklarımın etrafına doladığında gözleri kapandı ve ilişkimizin mahvolacağını anladım.

Karımdan zevk almayı, *bundan* zevk almayı nasıl bırakabilirdim? Durmazdım ve bu durum bu anlaşılmayı çok kötü bir hale getirmek üzereydi.

"Kendi amını elimden emişine bak," dedim ve sonra parmaklarımı geri çektim, onun dönen diline daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Bacaklarının arasında çalışmaya geri döndüm, onu tekrar sınıra neyin yaklaştırdığını izledim. Notlar alıyor, bir sonraki sefer için dosyalıyordum.

Çünkü bir dahaki sefere istiyordum. Bir dahaki sefere denemek için ölecektim.

Küçük elleri arabamın siyah kaputuna bastırdı ve sonra alabileceği tüm zevki almak istercesine göğüslerine doğru ilerlediler.

"Declan, acele et. Sana şimdi ihtiyacım var. Kontrolü istiyor musun? Al ve sık beni." Sinirlenmeye başlamıştı, neredeyse ihtiyaçtan kızarmıştı ama hâlâ değerlendiriyor, hâlâ beni öğreniyordu. Spor salonunda çalışırken bunu her zaman yaptığını görmüştüm. Zekiydi, insanların ne söylediğini anlıyor ve bunu kendi avantajına kullanıyordu.

Onun sessiz güveni, beni inceleme şekli beni çıldırtıyordu. Onu kendi seviyeme indirmek, bana hiç tepki vermediği halde ondan bir tepki almak istiyordum. Onun çözülmesini kontrol etmeyi seviyordum. Bana izin vermesine bayılıyordum.

Bu şekilde olmamalıydı. Onu becerirken kim olduğunu ya da ondan ne istediğimi düşünmemeliydim. Kendime bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemeliydim.

Yine de ondan uzaklaşmak için acele etmedim ve "Lütfen söyle" diye emrettim.

Elini arabanın kaputuna vurdu ve bağırdı o.

Adım olmadan. Gülümsedim. Onu cezalandırdım. onun için.

İçeri ittim ve sanki onu geri yormuşum gibi kıcını bana doğru kaldırdı, sanki uyumumuz o kadar iyi hissettiriyordu ki daha fazlasını istiyordu. Elimi tekrar sertçe kıcına indirirken cezasını verdim. Aminin kasıldığını hissetmek, onun da bu eylemden benim kadar zevk alıp almadığını deneyimlemek istedim.

Seksi beni bir mengene gibi kavrarken "Declan" diye bağırıp inlediğinde neredeyse boşalıyordum.

"Tekrar söyle."

"Declan, lütfen çekil. Lütfen, lütfen, lütfen."

"İşte böyle. Güzel ve yüksek sesle. O çığlıkların her birini at ve benim için gel. Sen istemesen bile dünya senin benim karım olduğunu öğrenecek." Yağmur damlaları ikimizin de üzerine yağarken söyleneni yaptı ve ben de onu arabaya yaslayıp sonsuza dek başka bir kadına yapmadığım kadar sert becerdim.

O kafayı bulurken ben de d  llerimi içine g  md  m. Aynı anda ben de kendimden geçtim, g  ky  z  nde   m  sekler   akarken bile neredeyse bayılıyordum. Bir s  re sonra nefes alı  verı lerimiz ve fırtınadan başka bir   ey duyulmadı. Sanki istediğim bir   eye sahipmi  gibi ona tutundum ve hareket etmek istemiyordum, anın bitmesini istemiyordum, ama ellerini elbisesine g  t  r  rken altımda kaydı, ben de kendimi ondan kaldırdım.

Do ruldu ve kuma ı v  cudunun   zerine   ekti. "Declan, ben-"

Pantolonumun cebinden gelen zil sesi Anastasia'nın beni aradığını haber veriyordu. Everly'nin bir saniye   nce savunmasız olan y  z   t  m duygularını kapattı, g  zlerindeki parlak mavi bile soldu.

"Bana bir saniye ver."

"Gerek yok." Elini kaldırdı ve dalgalı ıslak saçlarını y  z  nden geriye doğru salladı. "Arabada bekleyebilirim ya da misafirhaneniz açıksa...?"

D  n  p araba yolunun kar ıısındaki, etrafı ağaçlar ve gardenyalarla   evrili k    k ta  eve baktı.

"Açık ama telefona cevap vermeyece im." Telefonu hemen susturdum.

"Yapmalısın. Muhtemelen vasiyetin seninle birlikte g  zden geçirmek istediği kısımları da vardır." Aramıza olabildiğince mesafe koyarak geri   ekilmeye ba lamı tı bile. "Anastasia'ya selamımı s  yle ve eğer evlendi imizi haber vereceksen bana da ne s  ylemem gerektiğini bildir."

"Evlilikten birine bahsedeceksem bunu seninle konu aca ımı s  ylemi tim Everly."

"Doğru. O zaman t  m kurallar h  l   geçerli sanırım."

"Peki ya kurallar *arasında* olanlar, Drop?" Onu zorladım.   imdiden suları bulandırmaya,   izgileri bulanıkla tırmaya, onları geçmememiz gereken yerlerde geçmeye ba lamı tık.

"Kurallar siyah-beyazdır."

"İlişkiler öyle değil. Ve kurallar değişir. Bir değişiklik seni bir şeyden kurtardı, değil mi?" Kolyeyi işaret ettim. Bana gerçeği fısıldama şekli, Everly'nin ruhunun karanlık yarıklarında sakladığı derin sırları olduğunu gösteriyordu ve ben bunların hepsini görmek istiyordum.

"Değişimler sizi kurtarabilir ama aynı zamanda yok da edebilir." Onun gözler parıldadı gibi onlar gitti bir yerde uzak önce kapalı obakışlı geri atBen. "Her neyse, Bu değil bir ilişki. Bu bir tür profesyonel bağlılık." Eli çoktan misafirhanenin kapı kolundaydı, şu anda sahip olduğum için biraz kızgın olduğum kapı kolunda. Onu köşeye sıkıştırıp bu konuda benimle daha fazla konuşmasını sağlayamazdım. Hâlâ çok farklı iki insan olduğumuzu kabul etmek zorundaydım. "Değil mi hissetmek çok profesyonel iki dakika önce." Bir elimle saçlarımı taradım ve onun soğukkanlılığına sinirlenmemek için elimden geleni yaptım. Sikimi onun içine gömmüştüm. ve benden uzaklaşırken gayet iyiydi.

Hiçbir kadın bunu o kadar kolay yapamaz.

Yine de hiçbir kadın Everly gibi değildi.

"Şu andan itibaren mesafemizi koruyalım o zaman."

Ona baktım, onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu gördüm. Sessiz bir özgüven, yabancılaşmış babası bir falsolu top fırlattığında bile soğukkanlılık. Ve ortağımın kızıydı. "Carl'ın aramızda ne olmasını istediğinden emin değilim," dedim usulca.

"Ona verebileceğimiz kadarını veriyoruz," diye fısıldadı. "Ona bunu bile borçlu olduğumu sanmıyorum."

"O seni sevdi, Everly." Bunu gördüğünden emin değildim. "Bunu bilmeniz mümkün değil." Ellerini sıktı. Ama nasıl eğildiğini, nasıl daha fazlasını öğrenmek istediğini gördüm.

"Senden bahsederken gülümsüyordu, sporcuların sana bu kadar çabuk ısınmasından gurur duyuyordu. Gerçi Wes'e kızgındı ama Anastasia ve Clara'nın bunu yapmasını umursamazdı. Onun gözünde sen takımının bir parçasıydın."

Mırıldanmadan önce sarsak bir şekilde başını salladı, "Çok yakın olduğunuzu biliyorum. Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm. Bunu cenazede de söylediğimi biliyorum ama ciddiymdim. Birini kaybetmek zordur." Bir an için durdu. "Ben de bir süre önce birini kaybettim ve... çoğu gün onu çok özleyorum. Umarım kederinle baş başa kalıp onu iyileştirirsin. Eğer bunu yapmazsan, ruhunu yiyip bitirecektir."

"I-" Bir şey söylemek muhtemelen beni gözyaşlarına boğacaktı. Boğazımı temizledim. "Onu uzun süre özleyeceğim."

Yanağını çiğnedi ve sonra yüzümdeki yağmurun bir kısmını silmek için öne çıktı. Dokunuşu beni başka hiç kimsenin yapamayacağından emin olduğum bir şekilde yatıştırdı, rahatlattı ve ısıttı.

Telefonum yine çaldı.

Elini çekti ve neredeyse geri sıçradı, mavi gözleri aramızda olmasını istediği mesafeye yeniden odaklandı. Boğazını temizledi. "Zamanın olduğunda bana etrafi gezdirecek birini bulabilirsin. Aksi takdirde kendim keşfedebilirim. Misafirhanede kalacağımdan ve bir şeye ihtiyacım olursa arayacağımdan emin olabilirsin."

"*Birisi* mi? Sana hemen etrafı göstereyim!" Tanrım, bu soğukkanlılığı bu kadar çabuk mu kazanması gerekiyordu?

"Anastasia'yı arayın lütfen. Bence en iyisi seninle konuşması. Belli ki bunu istiyor. Ve Piper'la arkadaş, değil mi?"

Onun misafirhaneye doğru bir adım attığını gördüğümde çenem bir aşağı bir yukarı çalıştı. "Ne olmuş yani?"

"Piper ve sen yakınsınız, doğru mu?" Başını eğdi. "PR'inızı yaptığında bana söylemişsiniz. Onlarla aynı sayfada olman senin için iyi olacak. Ayrıca, kendimi toparlamak, duş almak falan istiyorum."

Beni yıkaması gerekiyordu. *Sikeyim.* Güzel. "Tamam. Misafirhane size ait. Asistanım buzdolabını dolduracak. Ona ne istediğinin listesini yazabilirsin. Her şeyi koordine etmek için yakında size mesaj atacaktır. Taşıyıcılar

önümüzdeki bir saat içinde bir gece çantasıyla burada olacak ve önümüzdeki iki gün boyunca eşyalarınızla birlikte uğrayacak. Onları sizin için düzenleyecekler."

Burnunu kırıştırdı. "Hmm."

"Yemekler için özel bir aşçım var, ne isterseniz yapsınlar-"

"Kendim organize edebilirim." Beni durdurdu. "Ayrıca kendi yiyeceklerimi alabilir ve kendi yemeklerimi yapabilirim. Buna gerek yok-"

"Biliyorum Everly," dedim, araba yolumda bir aşağı bir yukarı volta atarak. Yağmur durmuştu ama giysilerim vücudumun yanlış yerlerine yapışmış, onun umursamazlığının üzerine beni daha da rahatsız ediyordu. "Bunu onlara yaptırmak çok kolay. Ayrıca ikimiz de ne zaman müsait olursak akşam yemeğinde ya da kahvaltıda sohbet edebiliriz. Şef benim evimde bir şeyler hazırlayacağı zaman sana mesaj atabilir."

"Aslında bu benim için bir rahatsızlık olacak. Kendi eşyalarımı karıştırmak da hoşuma gidecek. Sadece ön tarafa bırakmalarını söyle." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve Declan..."

Adımı söylemesi durup ona bakmamı sağladı. Kıvrırcık saçları yağmurdan dökülmüş, makyajsız, siyah elbisesi içinde, ona hiçbir şey yapmaması gerekiyordu ama buna ihtiyacı yoktu. İfade ondaydı. Mavi gözleri, burnunun kenarına serpiştirilmiş çilleri, boynunun eğimi.

Ham güzellik.

"Bunu konforlu hale getirmeye çalıştığınız için teşekkür ederim. Olmayacak ama denemek en iyisi. Bir gün gitti, 364 gün kaldı, değil mi?"

"Doğru," diye h o m u r d a n d ı m . Neden kendimi çocuk gibi hissediyordum? Sanki biri hayatımı yargılıyordu ve ben yetersiz kalıyordum?

Beni kendi yolumda bıraktı, aptal gibi arkasından bakıyordum.

Onu işe bırakmayı bile teklif etmeyen bir aptal.

Elbette Carl'ı özleyecektim ama mezardan çıkardığı pislik yüzünden onu cehenneme gönderecek değildim.

EVERLY

Evli bir kadın olarak uyandığım ilk sabah, kapımın çalınması ve kapıyı açtığımda beni kalın siyah çerçeveli gözlükleri ve parlak kırmızı dudaklarıyla bir kadının karşılaması dışında diğer günlerle aynıydı. "Ben Maggie. Eşyalarınızı dairenizden taşıırken beni görmezden gelin. Bay Milton'da fazladan anahtar vardı. Arabanız yok, değil mi?"

"Hayır, ama ben-" Saat sabahın beşi değil miydi?

"Güzel. Bu konuda endişelenmemize gerek yok. Declan garajdaki herhangi birini kullanabileceğinizi söyledi."

Başımı salladım ve uyanmaya çalıştım.

"Burada organize etmem gereken bir ekip var. Gününüze istediğiniz gibi devam edin. Ayrıca Declan iç çamaşırı ve iş kıyafeti istedi." Arkasından parmaklarını şıklattı ve insanlar altın askılardan sarkan her renkten atletik ve gerçek külotlarla dolu giysi raflarıyla içeri girerken ben hemen kenara çekildim.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacım yok." Onu durdurmaya çalıştım ama önemsiz biriymişim gibi yanımdan geçip gitti.

Tartışmak için çok erkendi ve telefonum çaldığında yatak odama kaçtım. Can simidi gibi sarıldım ama açarken inledim. "Anne, saat çok erken, daha hava kararmadı bile," diye mırıldandım telefona.

"İyisin, Evie. Erkenci bir kuş olduğumu biliyorsun. Benimle bir dakika konuş ve sonra yatağına dön." Beni son saniyeye kadar uyuyacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. "Bana işlerin nasıl gittiğini anlat."

"Her şey yolunda. Sana zaten söyledim." Ancak bu mesaj yoluyla olmuştu çünkü onunla doğrudan konuşmaktan kaçınmıştım. Ki bu normaldi. Annemin kendi hayatı vardı ve önemli şeyler olmadıkça konuşmamız gerekmiyordu. Yataktan kalkmadan önce esnedim ve gerindim. "Vasiyetin ayrıntılarını hallederken Declan'la kalıyorum."

"Hmm. Onunla çıkıyor musun? Bana söylemediğin şey ne?" Ben de aynı şeyi ona söylemek istedim. Bana babamın yoga stüdyosunun ya da evimizin sahibi olduğunu hiç söylememişti.

"Onunla çıkmıyorum." Bu yalan değildi. "Önemli bir şey değil. Şartlarda bazı nüanslar var ve emin olmak istiyorum _."

"Eve gelmen gerektiğini düşünüyor musun?" Bu fikri teklif etmesi gerektiğinden bile emin değilmiş gibi tereddüt etti.

Yine de aynı şeyi merak ediyordum. Ama memleketime dönmek hiçbir şeyi çözmezdi, şimdi değil.

Ve iyi bir sebepten dolayı ayrılmıştım.

"Bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." İç çekti. "Dışarı çıktığında, emin olacağım ki-"

"Adliyeye gitme. Hiçbir şey yapmayın. Andy'nin her yerde bir sürü bağı var. Yargıç ona cezasını çoktan verdi." Tekrar misafirhaneye doğru yürüdüm, penceremin dışındaki gardenyaları görmek için keten perdeleri açtım. Kokudan kaçınmak için açmamaya özen gösterdim. "Ayrıca, hak ettiğini almadığını düşündüğümüz gerçeğiyle yaşamaya devam edemeyiz. Bunu kabul etmek zorundayız, unuttun mu? Bunu bana sen söylemiştin."

Yine de geçmişi geride bırakmak bazen o kadar kolay değildi. Bugünü etkiliyor, geleceğiniz hakkında tereddüt etmenize neden oluyordu.

"Evet, sen." Homurdandı, "*Sana* söylemiştim. Ben senin annenim. Seni incittiği için birini parçalamadan önce sana benden daha iyisini nasıl yapacağını öğretirim."

Bizim sorunumuz da buydu zaten. Annem medyada bir kez kötü tepki vermişti. Kameralar onun üzerindeyken çizgiyi aşmış, bana yalancı dediklerinde onlara saldırmıştı. Ve avukatıma göre, bizi asla affetmediler.

O noktadan sonra, avukat onu ilgi odağı olmaktan uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşündü ve ne zaman bir kamera üzerimde olsa ya da halkın gözünün önünde olsam, rolümü giyindiğimden, acımı ve öfkemi tuttuğumdan, korkumu tuttuğumdan, kalbimi uzak tuttuğumdan emin oldum. Soğukkanlılığım sahip olduğum tek silahtı.

Telefonda içimi çektim. "Bunun için seni seviyorum anne."

"Bunun için kendimden nefret ediyorum," diye homurdandı, sanki o günü hatırlıyormuş gibi, "ama cehennemin bir kısmını atlattık, değil mi?"

"Doğru."

"Ee," diye ürkekçe söze girdi, örgülerini karıştırıyordu, boncuklar telefon hattında şingirdiyordu. "Nasılsın?"

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum ama beni göremeyeceğini de biliyordum.

Yine de annemin sezgileri her zaman iş başındaydı. "O senin babandı, Evie. Onu kaybettiğin için üzgün olman normal. Sadece iki hafta oldu. Cenaze senin için zor oldu."

Hepimiz sıralarda oturmuş, Melinda ve kızları ile Declan ve kardeşlerinin konuşmalarını dinlemiştik.

Sevdiği, kurduğu, etrafını sardığı aile için her şey planlanmıştı. Bunu anlamıştım. Aynı şeyi annem için de yapmıştım. Yakılacağını ve istediği gibi toprağa geri verileceğini biliyorduk. Eşyaları hakkında konuşmuştuk, stüdyoyu ve evi bana vereceğini söylemişti.

Şimdi, tüm bunları sorguluyorum. Yine de onu sorgulayamazdım. Onu parmakla göstermenin yükünü ona vermek yardımcı olmazdı.

"İyi olacağım."

"Her zaman iyi olmak zorunda değilsin Evie," dedi sessizce. Oysa annem her zaman iyiydi. Boşanma ya da bekâr bir anne olma konusunda hiç ağlamamıştı. Ayağa kalktı, yoga stüdyosunu işletti ve bana da aynısını yapmayı öğretti.

"Tüm bunları sindirmek çok zor," dedim sessizce. "Benimle uğraşıyordu, biliyor musun? Ve şimdi..."

"Onun fikrini özleyebilirsin, bebeğim. Geleceğin ne getireceğini bilmesen bile, özlemek ve acı çekmek için kendine lütuf göstermelisin. Belki de umutlarını özlüyorsun. Bu gerçek ve bunu göz ardı etmemelisin, tamam mı?"

Evin etrafına bakarken titrek bir nefes aldım. "Haklı olduğunu biliyorum. Sadece değişimden hoşlanmıyorum ve bir adım önde olmayı seviyorum."

"Ya da bir milyon adım ileride." Kıkırdadı. "Nefes almak, hissetmek, kendini biraz bırakmak sorun değil."

Başımı salladım. "Ben yatmaya gidiyorum anne. Sen benim güneş ışığımsın."

"Benim tek güneş ışığım," diye karşılık verdi. Kötü bir günümde bana hep söylediği şarkıydı bu, sözlerini hâlâ seni seviyorum olarak değiş tokuş ettiğimiz. Telefonu kapattım ve ağlamamaya çalıştım, o yatağa kıvrıldım ve etrafta dolaşıp hayatımı düzenleyen insanları görmezden gelmeye çalıştım.

Çok geçmeden nakliyeciler ve yardımcıları gitti ve Declan meşe ön kapıyı çaldı. Kapıyı açmak için pelüş krem rengi halının üzerinden geçtim. "Merhaba?" dedim. Gözlerimdeki uykuyu silerek, neden burada olduğundan emin olmadığımı söyledim.

"Hâlâ uyuyor muydun?" Sanki saçma bir şeymiş gibi gözlerini kısarak bana baktı.

Karşımda duran, güneş kadar parlak ve uyanık görünen heybetli adama bakarken üzerimdeki kapüşonu düzeltmeye çalıştım. "Ben sabah insanı değilim. Asistanınız uğradı ama."

Başını salladı. "Bütün eşyalarını aldın mı?"

İç çamaşırı ve kıyafet raflarına baktım. "Bende bundan daha fazlası var."

Mırıldandı. "İsteddiğini giy. İstemediğini iade et. Bir iç çamaşırı mağazası sözü verdim."

Dudağımı çiğnedim ve bu kadar rahat bir şekilde açıklama yapması karşısında erimemeye çalıştım. "Gerçekten ihtiyacım yoktu-"

"Yine de gerçekten vermek istedim. O yüzden verdim," dedi, bu konuda hiçbir endişe duymadan. "Her neyse, iş için hep bu kadar geç mi kalkarsın?"

Omuz silktilim ve başımı salladım.

Kıkırdadı, "Aslında bu çok edici." Gözlerinde eğlenceye benzeyen bir parıltı ve yüksek dozda kafeinden almam gereken saf enerji belirince kapıyı suratına çarpma isteğim arttı. "Normalde spor salonuna gittiğinde hazır olursun."

"Eskiden bana hiç selam vermediğin ya da çalıştığım sabahları beni fark etmediğin düşünülürse bunu bilmen biraz şaşırtıcı."

Kapının pervazına yaslandı, "Seni hep fark ettim Drop, ne kadar fark etmemeye çalışsam da."

İtirafı karşısında kalbim hızla çarptı. "Normalde bir galon kahve içerim. O zamana kadar kalkmış olurum." Bir esnemeyi bastırmaya çalıştım ve kapımda ona doğru işaret ettim. "Bu bir uyandırma çağrısı mıydı yoksa konukevinden bir şeye mi ihtiyacın var?"

O zaman bir dakikamı ayırıp onu baştan aşağı süzdüm. Declan normalde spor yaparken spor şortu ve tişört giyerdi - ya da hiç tişört giymezdi-. Bunun yerine, beyaz kapının eşiğinde dururken, parlak altın kol düğmeleri ve yakasında bir HEAT iğnesi olan lacivert bir takım elbise giymişti. Temiz kesimli, onun için biçilmiş kaftandı. "İşe ya da başka bir yere böyle giyinerek mi gidiyorsun?"

Yakasını çekti. "Günün büyük bölümünde toplantılarım var. Kardeşlerim uğrayacak ve hissedarlarla konuşacağız, yeni tasarımları tartışacağız, önümüzdeki bir yıl içinde spor salonları, kaplıcalar ve tatil köylerinde neler olacağını belirleyeceğiz."

"Oh." Aklıma sadece Declan ve kardeşlerinin davet edildiği, Carl'ın mirasının bana aktarılmadığı geldi. "Sanırım bu mantıklı."

"Tahmin mi ediyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Artık çoğunlukla sizin şirketiniz, değil mi? Tüm dinamikleri göz önünde bulundurmak size fayda sağlayabilir."

"Bunu zaten yapmadığımızı mı sanıyorsun?"

"Melinda spa'yı yönetiyor, isteyebilir-"

"O kadın hiçbir şeyi yönetemeyecek." Sözümü kesti. "Dün gece onunla ve Anastasia ile konuştum. Spin dersleri olduğu için bana oy hakkı verdiler."

Tanrım, HEAT içindeki lanet yaşam tarzlarından başka hiçbir şey umurlarında değil miydi? "Tamam. Bazıları için özel bir erişim olduğunu biliyorum ama şimdi gelen çocuklar buna bayılıyor. Onlar için daha hayırsever girişimlerde bulunmak HEAT'in yararına olabilir ve-" Kendimi durdurdum. "Eminim bunu biliyordur."

Gözlerini kısmıştı. "Bunu not edeceğim."

Söylediklerimi unutacağını düşündüm. "Peki, başka bir şey var mı?"

"İşe gitmek için otuz dakika içinde çıkıyoruz. Şoförüm o zaman burada olacak."

"Arabaya ihtiyacım yok. Koşmayı severim-" "Şimdi beş mil oldu, Everly."

"Güzel. Biraz yürüyebilirim ve-"

"İşte koşu parkurunda koş. Gelecek yılki hayatlarımızı konuşmamız gerekiyor ve sanırım haber kaynakları burada kaldığını öğrendiğinde seninkinin büyük ölçüde değişeceğinin farkında değılsin. Artık tek başına koşuya çıkamazsın."

Bu cevap dudaklarımda hızla can çekişmeye başladı. "Paparazziler," diye fısıldadım, muhtemelen haklı olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. "Ama henüz bilmiyorlar."

"Hayır. Elimden geldiğince uzun süre sessiz kalmaya niyetliyim."

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. "Kahve ister misin?"

"Hayır. Zaten yeterince enerjim var."

Son birkaç aydır onunla ilgili haberlerden ne kadar uzak durmaya çalışsam da manşetleri gördüm. Declan Hardy insanların hayranlık duyduğu yüksek etkili, hızlı bir hayat yaşıyordu. Yapabildiği her şekilde vücudunu maksimum düzeyde zorluyordu. İzin günlerinde bungee jumping yapardı ya da bir gün Juna bana onun ve kayınbiraderinin -ki kendisi şüpheli bir iş adamıydı ama aynı zamanda ülkemizin siber güvenliğinin başındaydı- elektrikli arabaları yüksek hızlara çıkarırken birlikte fotoğraflandıklarını fısıldadı. Güya kayınbiraderi arabaların kalibre edilmesine yardım etmişti.

"Bu durumda, sanırım teklifinizi kabul edeceğim ve yirmi dakika içinde hazır olacağım."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" "Giyinmem gerek."

Kaşlarını kaldırdı ve kapı çerçevesini itip içeri girmeden önce güldü. "Seni çıplak gördüm, Drop. Aslında burada bekleyip bir kez daha bakmayı tercih ederdim."

"Sabahları hep böyle misin?" "Ne gibi?"

"Sınırları zorlamak."

"Elbette. İnsanlar yorgun olduklarında savunmasız olurlar. Karım hakkında yeni bir şeyler öğrenebilirim." Omuz silkti ve sanki birdenbire arkadaş olmuşuz gibi bana sırtıttı.

"Bilmiyorum... Bunun için çok erken. Bana öyle deme."

"Sana ne diyeyim o zaman? Rahmetli iş ortağımın kızım?"

Ters ters baktım. "Muhtemelen daha iyi."

"Muhtemelen hayır, çünkü bunu bilsem bile seni ilk gördüğümde konferans masasında seviştığımızı hayal etmiştim."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim ama yanaklarıma yayılan kızarmaya engel olamadım.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, bizimle çalışacağını ya da tanıştırılana kadar onun kızı olduğunu bilmiyordum."

"Güceneyim mi, gücenmeyeyim mi bilemiyorum-"

"Yoksa tahrik mi oldun? Bununla devam et." Bu kötü oldu. Sabah sabah şakacı Declan, kafeinsiz başa çıkabileceğim bir şey değildi.

"Sanırım malikanenize geri dönmeniz gerekiyor Bay Hardy." Onu ittim ama geri çekilmek yerine bileğimden tutup beni kendine çektiğinde kalbimin çırpınışından nefret ettim.

"Misafirhanede kokusu kadar tadı da tatlı bir kadın olduğunu bildiğimde konağım boş geliyor."

"Eğer kurallara uymaya başlamazsan sanırım kurallarımızla ilgili sorun yaşayacağız," dedim boynuma sokulurken.

"Doğru. Flört etmenin ve oradan buradan bir öpücük çalmanın kuralların bir parçası olduğundan emin değilim. Bütün gece oturup seni düşündüm."

"Seks yok demiştik," diye belirttim.

"Ve sonra seviştik." O da karşılık verdi. "Ayrıca, bu birlikte yatmak değil. Gerçi istersen bunu değiştirebilirim." Fikirleri varmış gibi ada tezgahına baktı.

"Tamam. Gitmen gerek. Zihnin bu sabah uzaylı yaşam formlarıyla dolu." Omzunu kapıya doğru çevirdim ve sırtını ittim. Ağırlığını bana yasladı ve ben de kıkırdadım. "Hadi ama. Şaka mı yapıyorsun? Bu hiç adil değil."

"Ne demek istiyorsun? İlk karşılaşmamızda beni neredeyse yere seren sendin."

"Saldırı mı? Gerçekçi ol. Değerli bileğini kıracağımı düşündüğünde dizini sıyırmış bir çocuk gibi yere düştün."

"Ah. Benim Drop'umun o soğukkanlılığının altında biraz küstahlık var."

Kimdi bu adam ve kara kara düşünen patronuma ne yapmıştı? "Oh, dur." O anda ondan hızla uzaklaştım ve ben onu kapıdan dışarı itmeye çalışmadan neredeyse düşüyordu.

"İyi. Yine de yeterince iyi değil." Kendini düzeltmek için tökezledi. "Nasıl hareket ettiğini öğreniyorum."

"Öğrenmek mi? Nasıl?"

"Arada sırada müşterilerinizle ringde nasıl mücadele ettiğinizi görüyorum. Çoğu zaman ağırlıklarını onlara karşı kullanıyorsun."

Arada sırada beni izliyor olması neden içimi ısıtmaması gereken yerlerde ısıtıyordu?

Omuz silktim. Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve giyinmeye gittim, Declan'ın asistanının bıraktığı gece çantasında Wes'in formasını görünce kendi kendime sııttım. Onu kaptım.

Sabah beni kızdırmak isterse, ben de hemen karşılık verirdim. Şakacı olmak iyi hissettiriyordu, yeni hissettiriyordu, onunla sadece bir saniyeliğine bile olsa olabileceğim bir şey gibi hissettiriyordu.

Köşeden Declan'a bakarken formayı üzerime geçirdim. "Dışarıda bir SUV görüyorum. Seninle orada buluşuruz."

"Peki," diye somurtuyormuş gibi kelimeyi uzattı, sonra kapının açıldığını duydum. Biraz dudak parlatıcısı sürdüm ve dalgalarımın üzerine biraz krem sürdükten sonra çantama kıyafetlerimi atıp kapıdan çıktım ve Escalade'e bindim.

Şoför durduğunda Declan telefonla konuşuyordu. "O zaman başka bir yol bul. O belgenin her satırını görmek istiyorum."

Bana döndü ve gözlerindeki neşenin nasıl kaybolduğunu gördüm. Pırıltı kayboldu ve telefondaki kişiyi dinlemeye devam ederken çenesi gerildi.

"Doğru. Yasaları anlıyorum. Sadece onları umursamıyorum... bu da senin de onları umursamaman gerektiği anlamına geliyor. Bana bir yol bul."

Bu Declan'ın işiydi. NFL oyuncusunu gördüm; adrenalini için her şeyi yapmaya hazır bir adam.

takımı için acele ediyordu. Sonra acımasız iş adamını gördüm - gülümsemeyen ve size işi gelecek hafta bitirmenizi söyleyen iş adamını. İşlerin kendi istediği gibi yapılmasını istiyordu. Ve şimdi.

Telefonu yanağından çekmeden önce, "Gördüğün gibi," diye mırıldandı.

Ama şimdi karşımdaki Declan... Hangisi olduğundan emin değildim. Oyuncu mu yoksa iş adamı mı, acımasız ve öfkeli, istediğini elde etmeye hazır.

"Peter, arabayı geri çevir."

"Efendim?"

"Peter, Yapma. Biz olmak geç için iş," I dedi ile şaşırtıcı miktarda otorite.

"Hanımefendi."

Declan bir düğmeye bastığında soğukkanlılığımı korudum ve aniden ön koltuklarla arka koltuklar arasında siyah bir bölme açıldı. Sürücünün her santimetresi gözden kaybolurken kalp atışlarım hızlandı.

İstediğim bir
şekilde. Yapmamam
gereken bir şekilde.

"Spor çantanda giymek için başka bir gömleğin var mı?"

"Şu anda giymek istediğim bir şey değil. Bu benim egzersiz."

"O zaman üstünü değiştirmen için eve dönüyoruz, Everly."

"Bay Hardy," diye adını söyledim, "bu sadece bir gömlek. Lütfen bana bu yüzden sinirleneceğinizi söylemeyin."

Gözlerini kısmıştı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. Fitness merkezinde bunun altına HEAT spor sütyenimi giyeceğimi biliyor olmalıydı. "Seni kızdırmak gerçekten bu kadar kolay mı? Spor sütyenimi orada giyeceğim, Declan."

Yüzüne doğru kahkahayı patlatmamak için göz temasını kestim.

"Carl şu anda senden çok iğrenirdi." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bu vasiyetin bir parçası

benimle evliyken Wes fikrini düşünmene izin veremem-"

"Seninle gerçekten evli değilim." Bir kahkaha patladı. Kendimi tutamadım. "Bunların hepsi çok saçma."

"Siktir git," diye inledi. "Asıl saçma olan, bir Kobra'nın her gece benim evimde kalmanı sorun etmeyeceğini düşünmen."

"Misafırhaneniz."

"Seni arabamın kaputunda unutulana kadar becerdiğimi bilmek hoşuna gider mi sence?"

Vücudumu kaplayan kızarmaya engel olamadım. "İnsanlara bunların hiçbirini söylemiyoruz. Zamanı geldiğinde, ona karşı dürüst olacağım ve bunun HEAT şirketinin yararına şartlara bağlanmış bir mantık evliliği olduğunu bilmesini sağlayacağım. Biz babamın istediğini yapıyorduk. Ne eksik ne fazla."

"Aminin tadını bildiğime göre 'daha fazla' değil mi Everly?"

"Declan, bu- Bu bir daha olmayacak."

"Seninle yollarımızın kesişeceği koca bir yılımız var ve sen bunun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Neden olsun ki? Biz eğlendik." Koltuğumda doğruldum ve şimdi ona bakmamaya çalışıyordum. Eğer bakarsam, onun içimde nasıl hissettiğini düşündüğümü, bunu hayal etmekten kendimi alamadığımı anlayacaktı. "Ve şimdi yerine getirmemiz gereken bir taahhüdümüz var. Bir şeyleri değiştirmeden veya sürprizler yapmadan bunu verimli bir şekilde yapalım."

"Sorun da bu bebeğim, bir değişiklik ya da sürpriz benim için sorun değil."

"Biliyorum. Ayrıca, kişisel olarak ilişkiler konusunda iyi olmadığımı biliyorum."

"Peki neden?" Kaşlarını kaldırdı.

Geçmişimi onunla paylaşmak, bana kasabamdaki çoğu insanın baktığı gibi bakmayacağına güvenmek anlamına geliyordu. Henüz bu konuda kimseye güvenmiyordum.

"Geçmiş geçmişte kaldı."

Bunu söyledim ve inanmak için çok uğraştım.

Nasıl iç çektiğini, nasıl başını salladığını ve çenesini nasıl gerdiğini gördüm. Güzel, onun da bariyerini kaldırması gerekiyordu. "Peki, vergi durumumuz dışında hayatlarımız aynı kalıyor. Başka hiçbir şey değişmedi. Sakin ol."

Ünlü son sözler.

DECLAN

İlk bir buçuk ay fısıltılar dışında herkesin radarından uzak kalmayı başardık.

Everly sessiz, delicesine düzenli ve alışkanlıklarına bağlı biriydi. Spor salonunda çalışmaya başladığından beri bunu defalarca görmüştüm.

İçeri girdiğinde kahvesini aynı çöpe atar, saatini aynı koluna takardı, hatta haftanın her günü için belirlenmiş renkleri vardı. Pazartesi günleri kırmızı, Salı günleri beyaz, Çarşamba günleri ise benim favorim olan kraliyet mavisi giyerdi çünkü bu renk gözlerini ortaya çıkarırdı. İç çamaşırları konusunda emin olmasam da, gönderdiğim spor kıyafetlerinden bazılarının da rotasyonuna girdiğini görmek beni mutlu etti.

Yine de aptal kıçım hala öğrenmeye çalışmayı düşünüyordu.

İşe gitmediğim ya da şehir dışına çıkmadığım sürece her gün onu spor salonuna benim götürmeme izin verirdi. O zaman Peter'ın onu götürmesine izin verirdi. Ve onu davet etmeme rağmen asla benim evimde kahvaltı etmek istemezdi. Bu yüzden o hazır olana kadar evinin önünde oyalanırdık.

Her gün samimiydik. Dostça.

Bir ay boyunca aramızdaki tek şey vergi durumumuzdu. Ta ki masmavi bir Çarşamba günü, ben telefonla konuşurken ofisime dalıp ellerini ovuşturarak

ne yaptığını fark etti. Kaşlarımı kaldırdım ve sıradaki kişiye beklemesini söyledim. "Dışarıda bir sorun mu var, Drop?"

"Çocukların toplanması için pop tab'lar yerleştirdiniz. Onlara uğraşacakları bir şey verdin." Fısıldadı, "Telefonla görüşüyorsun. Böldüğüm için üzgünüm-"

"Toplantımı yeniden planla," diye emrettim telefona, kapatırken parıldayan bakışlarını tuttum.

"Hayır, sorun değil. I-" Köprücük kemiğindeki kolyeleri çevirdi, şimdi tüm dikkatimi ona verdiğim için endişeliydi.

"Everly," diye masama vurdum ve sonra sırtıtarak ona baktım. "Bilirsin, evlilikte önce eş gelir. Teknik olarak benim *karım* önce gelir. Konuşmak istediğin bir şey varsa, bir toplantı ayarlayabilirim."

"Declan," diye fısıldayarak adımı söyledi, sonra kapıyı kapatmadan önce hızla arkasına baktı. "Bu komik bir şaka değil. İş yerinde ya da herhangi bir yerde herkesin önünde böyle konuşma."

"Şaka yapmıyordum. Sen benim karımsın." O anda herkesten çok konuşmak istediğim kişi de oydu. İstese de istemese de ona dikkatimi verecektim.

İçini çekti ve devam etmeden önce elindeki dalgaları ileri geri salladı: "Çocuklar çok heyecanlı. Ve müşterilerin de bağış yapabilmesine olanak tanıyan tabelaların olması gerçekten çok yardımcı olacak."

Onun tavsiyesine uydum ve kardeşlerimle hayır kurumlarını tartıştım. Everly'nin yoga kursları için birlikte çalıştığı birkaç okulu araştırdık ve bazılarının hevesli bir spor müfredatına ya da daha fazla öğretmen ve yardımcı getirecek mali kaynağa sahip olmadığını gördük. Bu yüzden biz de finanse ediyor ve toplumdaki çocuklara yardım ediyorduk.

Bu bana teşekkür edilecek bir şey değildi. "Daha fazlasını yapmamız gerekiyordu. Carl'ın yeniden yapılandırılmadığının farkında değildim.

mali kaynaklarımızın bir kısmı buna izin verecek."

Bir elini karamel ve esmer dalgaları arasında gezdirdikten sonra bileğini tuttu ve bağlamak için lastik bandı olmadığını fark edince ofladı. Çoğu zaman unuttuğu tek şey buydu. "Bunu küçümseme. Onlar... Sen onların gününü güzelleştirdin. Ve benimkini de." Masanın etrafında yürüdü, eğildi ve yanağımdan öptü.

Lisele miydik lan biz?

Boynunu tuttum ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için onu kendime çektim. Okyanus, ter ve tatlı hindistan cevizi gibi kokuyordu. Homurdandım ve bacaklarımı açtım, ellerimin boynundan aşağıya, kollarından aşağıya, kışını tutmak için beline doğru inmesine izin verdim. Elleri saçlarımda dolaşırken beni daha da yakınımaya çekti, sanki o da bana açmış gibiydi. Ama tam başparmağımla çıplak kalçasına dokunduğumda hızla geri çekildi, nefes nefese kalmıştı. "Buraya bunun için gelmedim." Dudaklarını yalarken safir gözleri vücudumda geziniyordu. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Lanet masamda bana teşekkür et, Drop," diye homurdandım.

Cık cık dedi ama arkasını dönüp giderken küçük bir gülümseme gördüm.

Sahte karımı mutlu etmek istediğimi fark etmek lanet bir sorundu. Çünkü günün geri kalanında, yüzümde parlak bir gülümsemeyle aptal gibi dolaştım.

Dom son toplantımız sırasında bana dirsek attı ve "Aklından ne halt geçiyorsa çıkar ve dikkatini ver. Basının yeni sponsorluğumuza odaklanmasını istiyorsan bu toplantıda başarılı olsan iyi edersin yoksa başka şeylere odaklanırlar."

Sözleri keyfimi kaçırdı.

Basın her zaman etrafımızda dolaşıyor, her zaman bir sonraki hedeflerini bekliyordu ve ben evliliğimizin o hedef olmasını istemiyordum. Her şey yolunda giderken olmazdı.

ERTESİ HAFTA, Peter izinli olduğu için Bugatti'yi almaya karar vererek evinin önünde rölantide bekledim.

Tam zamanında, Salı günleri her zaman giydiği beyazlar içinde dışarı çıktı.

Araba yolculuğunda sanki söyleyecek hiçbir şeyimiz yokmuş gibi sessizdik. Ya da belki de söyleyecek çok şeyimiz vardı; o kadar çok ki nereden başlayacağımızı bilmiyorduk.

Yine de havadan sudan konuşmak kolaydı. "Kahvaltıda ne yedin?" Kahvesini yudumlarırken bir şeyler homurdandı. Kadın bütün fincanı bitirmeden bir şey konuşmaktan nefret ederdi. "Ne?"

"Sabahları kahvaltı yapmam." Sessizliğin tadını çıkarabilmek için ortadan kaybolmamı ister gibi koltuğunda kamburlaştı.

Doğrudan işe gitmek yerine otoyola saptım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Cevap vermedim, sadece ilk çıkıştan saptım ve arabaya servis yapan küçük bir kahve standına yanaşım. "Ne yemek istersin?"

"Hiçbir şey," diye dudak büktü. Sanki ona rahatsızlık veriyormuşum gibi. Harika. Ben de menüdeki hemen hemen her şeyi sipariş ettim. "Busen o Aç mısın?" o sorgulandı, onu kaşlar kaşlarını çattı. "Evde yemiyor musun?"

"Evet." Başımı salladım ve yiyecekleri alıp ödemeyi yapmak için arkamı döndüm.

"Oh, Bay Hardy! Kameradakinin siz olduğunu düşündük." Genç bir adam pencereden baktı ve birkaç kişi de etrafına göz gezdirdi. "Ödeme yapmanıza gerek yok. Geçen sene Super Bowl'u izledim. Büyük hayranınızım. Bileğin nasıl oldu? O adamlara daha fazla ceza vermediklerine inanamıyorum-"

"Harika." Önünde oynattım. "Yeni gibi oldu." Biri fotoğrafını çekti. "Bir imza alabilir miyim?"

İç çekişimi bastırmaya çalıştım. Kalemimi aldım ve üzerindeki bir kitabı imzaladım. Sonra biri telefonunu itti. "Sadece arkasını imzalayın lütfen."

Spor salonunu işaret etmeden önce beş şey daha imzaladım. "İşe gitmem gerek."

Ben hızla uzaklaşırken hepsi el sallayarak veda etti. "Al." Ona yiyecek torbasını uzattım.

"Benim için mi?" diye fısıldadı ve ona baktığımda yüzünde bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Çok çalışıyorsun. Yapmadan önce biraz yemek ye."

"Gittiğin çoğu yerde böyle mi?" diye sordu çantaya bakarken.

"HEAT'e ait olmayan çoğu yer."

Söylediklerimi sindiriyormuş gibi fazla bir şey belli etmeden mırıldandı. "Sanırım bugün nihayet bilmek istiyorum... Bileğine ne oldu?"

"Senin izlemediğin spor sırasında oldu," diye mırıldandım, bu konuda konuşmayı umursamıyordum.

"Paylaşmak ister misin?" Çantadan bir hilal ekmeği çıkarırken biraz daha kurcaladı.

Ona geçmişin geçmişte kalmasına ne olduğunu sormalıydım. Yine de sormak istemedim. Bir gün burnumu sokacak, sınırları aşacak ve ona karşı kuralları çiğneyecektim. Bunu zaten biliyordum.

Etrafımdaki herkesin itiraf etmesine izin verdiğim şeyi ben de itiraf ettim. HEAT markası içinde bileğim hakkında konuşmadık. Bu herkesin üzerinde durmayacağımı bildiği bir konuydu ve onlar da durmamalıydı. "Sezon öncesi bir maçta yanlış vuruş yaptım."

"Birden fazla adam tarafından mı?"

Başımı salladım ve daha fazla ayrıntı vermeden dışlerimi birbirine geçirdim.

"Onu rehabilite etmelisin." Bir ısırık aldı ve inledi.

"Yardım edebilirim."

"Top oynamayı bıraktım, Everly. Ve iyileştikten sonra sezonun geri kalanında oynayabildim."

"Yani iyileşmesi için fazla zaman vermedin mi?" diye meydan okudu.

"İşlevlerimin yüzde doksanını geri kazandım ve ameliyat olmak istemiyorum."

"Esneme hareketleriyle seni yüzde yüze ulaştırabilirim," dedi bir saniye öncesine göre daha parlak gözlerle.

"O hilal rulosu kafana gidiyor ve sana şimdiden enerji veriyor mu?"

"Oldukça iyi. Bir tane ister misin?" Çantadan bir tane daha çıkardı.

"Hayır. Kahvaltı yaptım."

"Ne olmuş yani? Bütün bu çanta benim için mi?" Çantayı salladı ve kahverengi kâğıt avucunun içinde buruştu. "Bunların hepsini yiyemem."

"Bana ne istediğini söylemedin. Nereden bilebilirdim ki? Bir dahaki sefere söyle ki bütün restoranı sipariş etmek zorunda kalmayayım."

"İşte o zaman tahmin eder ve bir şey satın alırsınız."

"Everly, karım ne isterse onu alır ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorsa, her şeyi alırım."

Yorumum karşısında safir gözleri irileşti. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Yanaklarının kızardığını ve deri koltuğumda nasıl kıpırdadığını gördüm.

Everly'yi kızdırmak önümüzdeki yıl boyunca yapmaktan zevk alacağım bir şey olacaktı. Bunu zaten biliyordum.

"Karınla ilgili şeyleri bırakmalısın. Şaka olarak bile olsa." Burnunu kırıştırdı. "Bana herkes gibi *Evie* de." Sanki bunu istediğini zaten bilmiyormuşum gibi telaffuz etti.

"Ben sana öyle demiyorum," diye işaret ettim ve dikiz aynasından baktığımda beni takip eden bir SUV gördüm.

"Herkes öyle ama."

"Ama senin kocanın yok," diye karşılık verdim çünkü ona karşı "herkes" gibi olmak istemiyordum. Başka bir şeride manevra yaptım ve onlar da aynısını yaptı.

Nefes verirken uzun kirpikleri yanaklarının üzerine düştü. "Declan, beni hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyorsun. İkimiz de bunun zaten zor olacağını biliyoruz. Özel hayatımda *karı koca* gibi davranmana ihtiyacım yok." Sonra arkamıza baktığını gördü. "Bizi takip eden biri mi var?"

"Bir ya da iki papel olabilir."

Hemen gerildi, tüm vücudu dimdik oldu. "Dürüst olmak gerekirse, Uber varken neden seninle çalışacağımdan bile emin değilim. Bu ikimiz için de iyi değil."

"Öyle," diye karşı çıktım. "Bize konuşmak için zaman kazandırır." "Halka *konusacak* bir şeyler verebilir."

Başımı iki yana salladım. küçük bir ilişki kuruyorduk. "İnsanlar bunu bekliyor. Dergiler şimdiden yakınlaştığımızı yazıyor. Okumadın mı?"

"Hayır." Hızlı, sert ve kararlılıkla söyledi. Sonra bana baktı, safir gözleri savunmasızdı. "Medya ile aram iyi değil. Nefret ederim. Bunu sana söylemiştim. Eğer hakkımızda yazacaklarsa, bilmemeyi tercih ederim."

"Medya bir noktada bizim hakkımızda yazacak, Everly."

"Tamam." Belli ki bunun doğru olmasını istemiyordu.

Teklif etmekten nefret ediyordum ama etmek zorundaydım. "İstersen Piper'la konuşabilirsin."

"Yapmamayı tercih ederim." Kese kâğıdının köşesini karıştırdı.

Derin bir nefes aldım, onunla daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum, daha yakın olmak için bir nedene ihtiyacımız olduğunu biliyordum. "Bak, bileğim üzerinde çalışmanı istiyorum."

"Yapacak mısın?" Gözleri parladı ve ona odaklandı. "Gerçekten mi?"

"Bileğimin buna ihtiyacı yok, ama herkese arkadaş olduğumuzu gösterecek ve daha az

Seni işten eve bıraktığımda sorgulayacağım. Günün son randevusu, benim için boş kal."

"Ah." Kahvesinden büyük bir yudum almadan önce kaşlarını çattı ve ardından hilal ekmeğinden bir ısırık aldı.
"Kulağa hoş geliyor."

DECLAN

Şehirde olduğum bir ay boyunca her gece bileğimi gerdi.

Onu ağırlıkların yanında bulur ve o gün gerekli olduğunu düşündüğü herhangi bir şekilde bükmesini isterdim. Onun uyguladığı rehabilitasyon yöntemiyle bir ay geçirdikten sonra, sanki sihirli bir dokunuşu varmış gibi kolumdaki gerginliğin ve rahatsızlığın değiştiğini hissettim.

Ya da belki de onun tavırdı, esneme dışında hiçbir şeyi umursamamasıydı. Bana futbol hakkında soru sormadı, sakatlığın gerçekte nasıl olduğunu bilmek umurunda değildi ve bir daha sahaya adım atmamın umurunda olmadığını biliyordum. İlerlemeyi sorgulayan her terapist ve koçun tam tersiydi.

Ve spor salonumdaki sporcuların neden ona yöneldiğini anladım. Ne işleri ne de statüleri umurundaydı, sadece ilerlemelerine ve iyileşmelerine yardımcı olmak istiyordu.

En üst kattaki başka bir toplantı için yine giymek zorunda olduğum aptal takım elbisemin yakasını çekiştirirken onu düşünerek bileğimi ovuşturdum.

Dom beni içeri girerken görünce kıs kıs güldü ve benimle aynı hizaya geldi. "Karına bebek bakıcılığı nasıl gidiyor?"

"Siktir git," diye homurdandım.

Ağabeyim bir an için ayıldı. "Carl öyle ya da böyle hepimiz için en iyisini istiyordu. Ama bunun *gerçekten* en iyisi olduğunu sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Carl'ın her şeyi öğrenmenin komik bir yolu vardı."

Felaketin kıyısına kadar gitmek ve sonra bunu lanet bir rüyaya dönüştürmek."

"Ne? HEAT imparatorluğuna yaptığı gibi mi?" Dom alay etti. "Carl'ı severdim Declan, ama ölmek üzereyken onu hayata döndürmek için kışımızı yırttık. Carl bu yüzden bize yatırım yaptırdı."

"Harika fikirleri vardı," diye karşılık verdim.

Başını salladı ve endişeliymiş gibi beni inceledi, asansöre yaklaştığımızda kara kaşları birbirine karıştı. "Sen iyi misin? Çoğu zaman bir pislik olsa da ona en yakın olan sendin."

Bir kez başımı salladım. Gezegendeki en iyi insan olmasa bile birinin yasını tutmak kafa karıştırıcıydı. Onların yasını, oldukları şey için değil, olabilecekleri şey için tutuyordunuz. "Yaşlı adamı özleyeceğim, ama hala mezarından bize gülüyor, bu yüzden onu bu şekilde hatırlatıyorum, değil mi?"

"Doğru." Dom, "Yani hayatının geri kalanında Everly'nin bakıcısı mı olacaksın?" diye sormadan önce kelimeyi uzattı.

Herif dürtmeyi ve dürtülmeyi seviyordu. "Onu içeri almak ister misin?" Bakışlarımı ona çevirdim. "Sen, Dimitri ve Dex ucuz kurtuldunuz."

"Yaptık mı? Siz ikiniz orada ne halt ediyorsunuz? Sanki onun kalışı lanet bir günlük yazısıymış gibi davranıyorsunuz. Dürüst olun, bu evlilik o kadar da kötü değil."

Asansörlere geldiğimizde çenem çalıştı ve düğmeye bastım. "Everly ve benim bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor. Veraset bu gidişle bütün yıl sürecektir zaten."

"Avukatların işi hızlandırması gerekiyor. Onlar bu işi hızlandırana kadar Pasifik Kıyısı'ndaki o lanet tatil köyünde çalışmaya devam edemem."

yap." Asansörün kapıları biz içindeyken kapanırken nefesinin altında birkaç küfür homurdandı. "Carl'ın vasiyeti benim açımdan saçmalık. Bu arada o lanet fırını da vasiyete dahil etmenin bir yolu yok."

"Clara'nın mı?" Gülmekten kendimi alamadım. Dominic, Carl'ın üzerinde çalıştığı Pacific Coast Resort'un tadilat ve tasarımının kontrolünü, Clara'nın pastanesinin de dahil edilmesi şartıyla ona verdiğini paylaşmıştı.

"Siktir git," diye tükürdü ve omzumu itti.

Sırtını ittim. "Hadi ama, çikolatalar çok güzel." Şimdi ona cehennemini yaşatma sırası bendeydi.

"Kimin umurunda? O lanet dükkânın tamamında dünyadaki her renkten üfleme cam var Declan. Şık, dünyaca ünlü bir tatil köyü inşa ediyoruz ve tasarım tuhaf şeylere izin vermiyor."

Asansörden indik ve ilk görüşmemizi yapmak üzere konferans salonuna geçtik. Bugün şirketin hisseleriyle ilgili toplantı üstüne toplantı yapacaktık.

Ofisin cam penceresinden dışarı bakarken, "Hepimiz kendi cehennemimizle uğraşıyoruz," dedim. Serbest ağırlık alanına bakıyordu ve onu aşağıda Noah'ya bir esneme tekniğini açıklarken gördüm.

Eğildi ve telefon çalmadan önce pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlarken kendimi ters ters bakarken buldum. Cevap düğmesine olması gerekenden daha sert bastım ve avukatların başlamasına izin verdim.

Birinci saat. Noah onunla birlikte bacaklarını ve sözde ağrıyan bileğini esnetti. Geçen sene sadece burkulmuştu.

İkinci saat. Wes onu shake cafe'ye götürdü. Onu sahaya nasıl geri getirebileceğimi düşündüm, böylece onun kaltak kıcıyla mücadele edebilirdim.

Üçüncü saat. Yeterince içmiştim.

"Başka bir toplantıya gitmem gerekiyor," diyerek avukatımın sözünü kestim.

"Buluşma mı, kadın mı?" Dom benimle birlikte koridorda ilerlerken kıkırdarken kaşlarını kaldırdı.

"Siktir git. Aşağıda sıklerini kendilerine saklayamayan bir grup oğlanla birlikte."

"İstediğinden emin misin?"

"Carl onları kontrol altında tutmamızı isterdi." Elimdeki en iyi gerekçeyi ortaya attım.

"Bu doğru mu?" Asansörün iniş düğmesine bastı ve cevabımı bekledi.

"Bu vasiyetnamede üzerinde birlikte çalışmamız gereken pek çok nüans var, Dom."

"Eminim biliyordur. Bacaklarının arasındakiler yerine onlar üzerinde çalış, olur mu?"

"Kendine dikkat et kardeşim," diye uyardım.

Geri adım atıp iç çekmeden önce bir saniye boyunca duruşumu inceledi. "Onun bazı şeytanları var, Declan. Ne olduklarını bilmiyorum ama onunla konuştuğumda ve ara sıra onunla dövüşmeme izin verdiğinde bunu görüyorum."

"Onunla ne halt etmeye idman yapıyorsun?"

Kıkırdadı. "Ne? İznim yok mu?"

"Oteline git, pislik herif," diye homurdandım o uzaklaşırken.

Beni çılgına çeviren kadının yanına gitmek yerine resepsiyonu kontrol ettim, bir telefon görüşmesi daha yaptım ve içimde biriken ateşli kıskançlığı dizginlemeye çalıştım. Tabii ki bunun yerine telefonum çaldı.

Dom: Declan Hardy İmparatorluğu'nun çöküşünü başlatmak üzere, haberiniz olsun.

Izzy: Şimdi ne oluyor? Ben hamile kardeşim, beni bu işe karıştırma.

Bir günlük hamilesin. Sessiz ol.

Dom sebepsiz yere saçmalamaya başladı.

Izzy denendi için Ara Ben görmezden gelindi o. de öfkelenmemi istiyordu. Ben zaten biliyordum.

Hemen. I Kardeşlerim, beşi

O.

Lilah: Onu rahat bırakın çocuklar. Hâlâ emekli bir sporcunun sıkıcı, sıradan hayatına alışmaya çalışıyor.

Lilah: Bu çok kabaydı. Üzgünüm, Declan. Harika gidiyorsun. Bizi görmezden gel.

Izzy: Yalakalık yap.

Lilah: Şimdi yalakalık yapmak zorundayım. Kocan evlenme teklif ettikten hemen sonra gidip ikiz hamile kaldın. Şu anda en sevilen sensin. hepimizi davet etmeden kaçmış olsan bile.

Izzy: Oh dur. Başka bir düşün yapacağım ama kendimize engel olamadık. Vegas'ta evlenme havası var. Bu bebekleri dışarı itmek zorunda kaldığımda seni hastaneye davet edeceğim.

Izzy: ...Ya onlar da Cade ve benim gibilerse?

Hay sikeyim. Küçük kız kardeşim şu anda dünyada konuşabileceğim tek kişiydi ve bunun tek nedeni aklının döndüğünü biliyor olmamdı. Bu yüzden onu hemen geri aradım.

"Beni geri mi arıyorsun? Ne için?"

"O bebekler cehennem azabı çekecek ama Cade şeytanın ta kendisi, onları hizada tutacaktır," diye onu rahatlattım.

"Ağabeyim benim için endişeleniyor. Anladım." İç çekti ve sonra kıkırdadı. "Ben iyiyim. Cade bana iyi davranmamı söyledi."

"Ona siktirip gitmesini söyle."

"Vasiyetin sana nasıl davrandığını ve henüz yardıma ihtiyacın olup olmadığını bilmek istiyor."

Adamın dünyada gezinme ve bilmemesi gereken şeyleri bilme gibi bir tarzı vardı, bu yüzden içinde ne olduğunu bildiğinden biraz endişeliydim çünkü yapmaması gereken her şeyi hacklemişti.

"Ona benim işime karışmamasını söyle. O daha iyi bilir." "Tabii ki biliyor," diye şarkı söyledi.

"İyi hissediyor musun?"

"Evet, henüz sabah bulantısı yok. Eminim ikizlerle birlikte gelecektir." Kıkırdadı. "İki tane alacağıma inanamıyorum. Ve artık bir kan örneğinden tüm bu genetik bilgileri alabilmeleri çılgınca değil mi? Mesela ikisini de test ettiler ve şimdiden sağlıklı görünüyorlar."

"Tek istediğimiz bu," diye onu rahatlattım. "Sen sağlıklısın ve bebekler. Cade'e sana iyi bakmasını hatırlat."

"Anladın, Dec. Vasiyetnameyi ve içindeki kadını bulduğunda, ona çok fazla zorluk çıkarmadığından emin ol. İyi birine benziyor. Ayrıca *evli* olduğun için ona babamın anneme davrandığı gibi davranmalısın."

İrkildim. Demek öğrenmişti. "Izzy-" Ses tonumda uyarı vardı.

"Ne? Annemle babama söylemeyeceğim. Ya da Lilah'a. Ama belli ki kardeşlerimiz biliyor ve bunu benden saklayarak uzun süre dayanamazlar. Ayrıca, mahkeme sistemini hackledim. Her neyse, ne dediğimi unutma. O artık senin karın. Ona öyle davran."

Sonra telefonu
kapattı. Hay
sikeyim.

Tabii ki biliyorlardı. Ailem haberleri bir virüs gibi yaydı ve ben bunu dert bile edemedim çünkü karım spor salonunda erkek arkadaşının söylediği bir şeye güldü.

Herkes etrafta dikilip onun kışına bakarken o titizlikle kullanacağı ağırlıkları yerleştiriyordu.

Bronz tenini ve kıvrımlarını istemediğim bir şekilde ortaya çıkaran hafif yoga taytları ve spor sütyeniyle etrafta mırıldanıyordu. Wes'in formasının, herkesin gözleri o kışta olacağına onun üzerine örtülmesinin daha iyi olup olmayacağını düşündüm. İzin verse saniyeler içinde kızartabileceğimi bildiğim o kış.

Her şeyden dört set. Kaldırırken, rehabilitasyon yaparken, hatta soğuma sırasında esnediğinde bile çok titizdi.

Bir periden daha büyük değildi ama yine de başarıyordu. Bu gece, tesisteki çoğu kadından daha fazla ağırlık kaldırmayı başardı. Bacaklar, kollar, sırt, göğüs ve karın kasları arasında gidip gelerek vücudunun sınırlarını zorladı. Bench press'ten sonra trap pull'a geçeceğini biliyordum ve hiç kimsenin onu fark etmesini istemedi.

Yine de bir kez bile gözcüsüz kalmadı.

Po, Noah ya da lanet olası Wes hep oradaydı, tatlı şekerin etrafındaki karıncalar gibi kaynaşıyorlardı.

Açıkçası, sadece onlar da değildi.

Erkekler ve kadınlar onu severdi. Clara'nın bile geldiğini gördüm. Fırını o gün için kapatmış ve Everly'yle hasret gidermek istemiş olmalıydı. Anastasia ortalıkta yokken Clara çok tatlıydı.

Belki de o da hepimiz gibi Everly'ye bağımlıydı, çünkü Everly'nin insanları pervaneler gibi kendisine çeken sessiz bir çekim gücü vardı. Ve her zaman herkese yardım ederdi. Everly içerideyken Juna ön masayı zar zor idare ediyordu çünkü Everly ne zaman bir dakikası olsa Juna'nın telefonundaki son dedikoduları okuyabilmesi için yukarı çıkıp onu izliyordu.

Halteri bir öncekinden biraz daha titrek bir şekilde yukarı iterken Po yukarıdan, "İki tekrar daha ve yirmiye ulaştın," dedi.

Daha iyi bir adam olsaydım, onları izlemek yerine kendim çalışırdım.

Bunun yerine, teknik olarak evli olduğum kadının saygı duyduğum ama umursamadığım bir adamdan yer almasını izledim.

"Po! Ben yokum diye kızıma göz kulak olabileceğini mi sanıyorsun?" Wes bir barfiksi bitirirken salonun öbür ucundan bağırdı, aslında bana ait olan bir şeyi sahiplenirken yüzünde bir gülümseme vardı.

Karım.

Kimse bilmese bile.

"Everly." Sesim ağırlıkların, müziğin ve spor salonumdaki televizyonun sesini kesiyordu. Kadınlar ve erkekler bana baktı. Wes'in bakışları Everly'nin yanına ulaşmadan önce benimkilere kilitlendi.

Po başında dururken son bir kez daha itti ve seti bitirdi, kendini bardan yukarı çekti ve hepimize parlak bir şekilde gülümsedi. "Başardım!"

Bir bara bir de ona baktım, orada oturuyordu ve bir seti tamamlamanın verdiği enerjiyle titriyordu.

"Şimdiye kadar kaldırdığımdan daha fazla." Ellerin birbirine vurdu ve her zaman tanık olduğumdan daha büyük bir coşkuyla bankın üzerinde zıpladı.

Po başını okşadı ve sonra biraz sallayarak buklelerini karıştırdı. "Harikasın, Evie."

"Harika bir gözcüm olduğu için olabilir."

"O da benden iyi değil," diye homurdandı Wes.

"Wes," diye azarladı Clara, sanki biz aptalları hizada tutmaya çalışan bir ana tavuk gibiydi. Muhtemelen grubumuzun en iyisiydi ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. "Harika iş çıkardın, Evie."

"Birlikte bir rep kutlayabildiğimize sevindim, millet." Sesimde tehdit vardı. "Şimdi Everly, gece için ayrılmadan önce rehabilitasyona başlayabilir miyiz?"

Clara gözlerini bana dikti. "Everly'nin konukevinde olması nasıl?"

"Harika." Kelimeyi hızlıca noktaladım, muhtemelen çok hızlı çünkü kimseye fırsat vermek istemiyordum.

"Dec'in evinde mi kalıyorsun?" Po kafasını kaşıyarak sanki bir şey anlamamış gibi sordu. "Bu konuda bir haber görmüştüm ama inanmamıştım."

"Orada kalıyor." Clara menekşe rengi elbisesini sıvazladı ve "Ama istersen her zaman bizimle misafirhanemizde kalabilirsin, biliyorsun değil mi Evie? Kapımız sana her zaman açık."

Everly'nin mavi gözleri hepimizin arasında gidip geliyordu. Zihninin o kadar hızlı döndüğünü görebiliyordum ki, duman çıkmadığına şaşırdım.

kulaklarından çıkıyordu. Kafasında her türlü senaryoyu tasarlayamamaktan nefret ediyordu.

"Benim misafirhanemde iyi. Biz veraset yoluyla her şeyi hallederken fazlasıyla yeterli odası var."

"Lanet olsun." Po mırıldandı, "Carl iyi bir vasiyet bırakmış olmalı, ha?"

Evie'nin bakışları benimkilere kaydı. Onaylayacağım ya da reddedeceğim için gergin miydi? Ona söz vermiştim.

Wes de aynı fikirdeydi. "Evie'nin geceleri benim evim dışında bir yerde olduğunu bilmekte zorlanıyorum."

Burası benim sığınağım, spor salonum, kendimi en rahat hissettiğim yer olmalıydı. Yine de Wes'in sözleri midemin kıskançlıkla dolmasına neden oldu, yeşil ve çarpık.

Everly dudak büktü. "Wes, zaten çoğu gece meşgulsün."

Yani oraya gitmeye mi çalışıyordu?

Sikeyim.

"Everly, bileğimi esneteceksek, bunu şimdi yapacağız."

Boğazını temizledi. "Bir set daha var."

Clara gerginliği hissetmiş olmalı ki, "Yarın fırınıma gel, Evie. Arayı kapatırız. Bisküvi yaparım."

Clara uzaklaşırken Everly başını salladı ve el salladı. Sonra, rehabilitasyona başlama isteğini tamamen göz ardı etti ve Wes arkasından yürürken barfiks barına doğru ilerledi.

"Rehabilitasyondan sonra sana yardım edeceğim, Everly."

Bana bakmak için döndü ve başını eğdi. Bakışlarını tuttum, mavi gözleri benimkilerle savaşıyordu. Geri çekilmemi istiyordu ve benim kığım bugün bunu yapmayacaktı. Saatlerdir onu izlerken çok fazla zorlanmışım.

Po yaklaştı ve araya girmeye çalıştı. "Hadi şu son seti bitirelim. Evie birkaç haftadır on barfiks çekmeye çalışıyor. Sanırım bu sefer başaracaksın, evlat."

"Po," diye mırıldandım ama bütün salon duymuş gibiydi. "Evine git."

Parmak eklemlerini çatlatarak dövüşmeyi düşündü belki ama bir saniye sonra geri çekildi ve Noah'yı dürttü. "Evie, bize ihtiyacın olursa seslen."

Wes yine de ona doğru bir adım daha attı. "Kızım bir yer istiyor, ben de oraya gidiyorum Declan."

"Senin kız, ha?"

"Declan," Everly aramıza girdi. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Ona bakmadım. Nerede olduğunu hatırlayana kadar erkek arkadaşının bakışlarını tuttum. Böylece bu imparatorluğun benim olduğunu anladı. "Wes, önümüzdeki bir saat için kız arkadaşın bende. Bileğimi iyileştiriyor."

Ona baktı ve tam olarak ne olduğunu hatırlamış gibi gülümsedi. "Benson o gün seni iyi yakaladı."

"Öyle yaptı." Öfkemi dizginlemeye çalışarak omuz silktim. "Ve yine de, her nasılsa, o sezon eve başka bir yüzükle gittim, ha?"

"Siktir git, Declan," diye homurdandı gitmeden önce.

"Ciddi misin?" Everly kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

bakmaması gerekiyordu. Sonra fısıltıyla bağırdı, "Sizin neyiniz var?"

"Onunla ilişkini kesmelisin," diye çıkıştım açıklama bile yapmadan.

"Wes ve ben özel bile değiliz. Ayrılmamızı gerektirecek bir şey yok." Ellerini havaya kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle bu konuya girmeyeceğim çünkü bu sınırları çoktan belirledik."

"Öyle mi?" Onu arabamın kaputunda siktiğimden beri iki ay geçmişti, kâğıt üzerinde karım olduğunu bildiğimden beri ve sikimin tatlı amına mükemmel bir şekilde oturduğunu keşfettiğimden beri. Bulanık suların ötesinde, bahsettiği sınırın ne olduğunu göremiyordum.

Bir şeye doğru tırmanıyorduk, sanki bungee jumping yapacağım bir uçuşun bir tarafındaki basamaklardan yukarı çıkıyorduk. I

Everly Belafonte'nin adrenalini patlamasını ararken düşüşü bekliyordu.

O da hissetmeliydi.

Elastik bantlara doğru ilerledi ve bileğini işaret etti. "Bu gece sadece bunu konuşacağız."

Gözlerimi kısıtım ama spor salonunun programını çoktan çıkarmış ve kapanış saatini bir saat öne çekmiştim. Güncellediğimde mırıltılar ve inilti duydum.

Bir adam, "Lanet olsun, Dec. Tamamen kapandı mı?" diye bağırdı.

Omuz silktim ve Everly hemen kolunu bükerek kendi HEAT saatine baktı. "Neden kapatıyorsunuz? Hâlâ senin esneme hareketlerin ve gece ekibin var."

"Spor salonunu bir saatliğine kendime ayırmak istiyorum," dedim ona nedenini belirtmeden. Herkes benim asla erken kapanmadığımı bilirdi.

Ama artık tüm sınırlarımızı sikkemeye hazırdım.

Kapanış saati yaklaşırken etrafımızdaki personel hızla çalışmaya başladı. "Gidelim mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, bileğime baskı uyguladı ve ayağımı bağlayan lastiği çekerken bileğimi vücuduma doğru yukarı doğru bükmemi sağladı.

"Hayır." İşimiz bittiğinde ter içinde kalmıştım. "Diğer herkes gidiyor. Biz kalıyoruz."

EVERLY

DECLAN asansörden çıktığında, elektriksel, içgüdüsel ve neredeyse elle tutulur bir enerji yaymıştı.

Bakışlarının vücudumu yalayıp geçtiğini hissediyordum ve Wes yanımda dururken bile tepkime engel olamıyordum. Hiçbir erkek beni Declan kadar etkilememiştı. Onunla gidip gelmek, bileğiyle ilgilenmek, platonik bile olsa tenini tenimde hissetmek ve sonra benimle nasıl bu kadar rahat ilgilendiğini görmek.

Bana kahvaltı, kahve, işe bırakacak bir araç ayarladı. Öğretmenlik yaptığım çocuklar için bir hayır kurumu bile kurdu.

Tereddüt etmeden. Sonuçlarını düşünmeden. Sadece benim için istediğini yaptı, şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha iyi davrandığının farkında değildi. Ve ben de bunun düşüncesinden kaçamıyordum. Annem aradığında bile bana haberleri okumaya çalışırdı.

"Bugün gazetede sen vardın, Everly. Declan sana kahvaltı mı getirdi? Sadece onun misafirhanesinde kaldığını sanıyordum."

"Öyleyim."

Dudaklarındaki gülümsemeyi duydum, "Eğer seni mutlu ediyorsa, gerçekten istiyorum-"

Onu umutlandırmak istemediğim için sözünü kestim. "Biz sadece arkadaşız, tamam mı? Daha fazlası değil."

"Ona Andy'den bahsettin mi?" diye sordu ve ben de bahsetmediğimi, bahsetmeyeceğimi haykırmak istedim.

"Gitmeliyim anne. Sen benim güneş ışığımsın."

İçini çekti, "Benim tek güneş ışığım," diye mırıldandı telefonu kapatırken.

Ama soru aklımdan çıkmadı. Eski sevgilim aklımdan çıkmıyordu. Declan fazladan çaba gösterdiğinde, Andy'nin bunu yapmadığını, bana her zaman toplumdaki statüsünü hatırlattığını ve ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

Ve Declan, Andy'nin olabileceğinden çok daha büyüktü. Yine de, sahip olduğu her şey için çalıştı, zaten başardığı için pes etmedi ve itibarını yüzüme vurmadı.

Şimdi bile işin etrafından dolaşmaya çalışmıyordu. Her konuyu ele aldığımızdan emin oldum -çünkü her şeyden önce, ona yapabileceğimi göstermek için bileğini yüzde yüze geri getirmem gerekiyordu ve ne kadar sıkı çalıştığıyla bunu hak ediyordu- ondaki sporcuyu gördüm. Acıya nasıl dayandığına hayranlık duydum ve küçük bir kası daha büyük ve daha iyi olanların yanında çalıştırmanın sinir bozucu ve acı verici olduğunu biliyordum. Yine de pes etmedi. Sanki hiçbir parçasının kırılmayacağını kanıtlamak istercesine daha çok çalıştı.

"Son temsil, elinden geleni yap," diye sessizce teşvik ettim. Declan her şeyi kapattığı için televizyonlar, müzik ve ışıkların çoğu kapalıydı. Bundan sonra kendi başına çalışmak istiyor gibi görüldüğünü düşünerek bir Uber çağırmayı planladım. Spor salonunu hiç bu şekilde kapatmamıştı ama bütün gün üst katta avukatlar ve hissedarlarla toplantılar yaptığını fark ettim. Muhtemelen kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

"Bitti," diye duyurdum ama bileğine masaj yaparken onu bırakmadım, antrenmandan hemen sonra yara dokusunu kırdığımızdan ve bu sefer doğru iyileşmeye izin verdiğimizden emin oldum.

"Hemen kendime bir Uber çağıracağım. Duş almak için bekleyebilirim, böylece sen de kendine biraz zaman ayırabilirsin." Benim de ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, ona defalarca şımartılamayacağımızı söylememe rağmen içimde ona karşı oluşan arzudan kurtulmaya çalışmalıyım.

"Kalıyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Yapman gereken barfiks yok mu? On tane?"

"Onları yarın yapabilirim." Bakışlarımı tutarken kalbim neden bu kadar hızlı atmaya başlamıştı?

"Şimdi yapacaksın." Kalçalarımın tuttu ve beni bara doğru çevirdi. Ben duramadan beni ileri doğru itti ve doğrudan metalin altına gelene kadar arkamdan yürüdü.

"Declan, ben-"

Beni kaldırmak için beklemedi. Güçlü parmakları beni bir tüy gibi havaya kaldırdı ve normalde ulaşmak için bir basamak kullanmam gereken barı hemen kavradım. Önümdeki aynaya, arkamdaki yansımasına baktım. Gözleri vücudumda, formumda, onun görmesi için orada nasıl asılı durduğumda idi.

"On. Everly. Her şeyini ver." Sözlerimi bana tekrarladı, sonra gülümseyerek "Söz ver." dedi.

O gülümseme... tehditkârdı, cüretkârdı ve o ölü asılı pozisyonda bile vücudumu saran bir sıcaklıkla doluydu. Bu, uzun zamandır ustalaşmaya çalıştığım bir kapalı zincir egzersiziydi. Bu tür egzersizlerde el veya ayak sabit olduğu için kas gelişimine etkisi çok daha fazlaydı. Vücudumuzu bu şekilde daha fazla zorluyor, büyümek için adımlar atıyorduk.

Çenemi metale doğru kaldırmak için tüm kaslarımı gerdim.

Yavaşça. Etkili bir şekilde.

"Bir," diye saydı. Ya da alay etti. Hangisi olduğundan emin değildim. Ne zaman bir tane daha vursam, bunu övmeden, cesaretlendirmeden söylüyordu.

Daha sert ittim.

"Sekiz, Everly." Kollarım bu sefer yarı yolda titrediği için vücut ağırlığım beni zorluyordu. Yaklaştı ve kulağıma mırıldandı, "Kendini adayabilir misin, Drop?"

Bir kolunu yukarı kaldırmadan önce deniz yeşili gözleri kısılırken ona dik dik baktım ve aniden yumruğunun iç kısmının çubuğun etrafını sararak benimkinin dış kısmına değdiğini hissettim.

Sonra göğsünü sırtıma dayadı, diğer avucuyla benimkinin yanındaki barı kavradı ve zıplayarak beni içine hapsetti.

Bizim bedenler bastırılmış karşı bir başkasının olarak Baldırlarını kaval kemiklerimin altından geçirdi ve kaldırdı.

Vücut ağırlığım gitmişti.

Kaslarımdaki titreme gitmişti.

Repliklerimdeki dokuz numaraya vurmanın gerginliği gitmişti. "Dokuz, bırak," diye boynuma fısıldadı ve benim tüm vücudu başka bir nedenle sarsıldı.

Beni yukarı çekmesini ve sonra tekrar aşağı indirmesini izledim. "On."

Dili boynumda gezinirken dudağımı ısırdım, sonra dişleri kulağıma yapıştı ve aynı anda sikiinin kıcımda sertleştiğini hissederek nefes nefese kaldım.

"Devam edelim mi?" diye sordu. "Yoksa senin için yeterince iyi iş çıkardık mı?"

Bağlılık.

O aptal kelime. Felaketle flört etme şeklimiz ve kalbimin bunu kaldıramayacağını bilmem beni hızla bardan düşürdü. O da benimle birlikte düştü, sanki vücudu benimkini zaten tanıyordu, sanki zihinlerimiz olmasa bile birlikte senkronize çalışıyorlardı.

"Sistemi aldatmanın bir taahhüdü yok," diye mırıldandım ona, nefes nefese. "Barfiks çekmek için bir yere bile ihtiyacım yok. Yardım etmemeliydin."

"Tüm antrenman boyunca hile yapmadın mı?" Aynada bana kaşlarını kaldırarak baktı, sırtım hâlâ göğsüne dönüktü. Beni daha yakına çekip kolunu bana doladığında ellerim hemen ön koluna gitti ve

"Erkekler her yerde, her fırsatta seni fark ediyor." dedi.

"İyi davranıyorlar, Declan."

"Gözlerini senden alamıyorlar." Elini belime doladı ve başını sallarken gittikçe aşağıya kayd. "Alamayacağımı biliyorum. Seni becerdim ve sana karım dedim."

Tenin tenime değmesi, kelimeleri mırıldanma şekli, sesinin kemiklerime kadar titreşmesi başımı döndürdü. Kontrol bende değildi.

"Ben... ben eş olacak biri değilim, Declan. Wes'e özel olamayacağımı, bir ilişki içinde olmayı hayal bile edemeyeceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum." Andy'nin beni kırdığını ona nasıl söyleyebilirdim?

"Biz zaten evliyiz." Bunu kararlı bir şekilde söyledi, sanki tartışmaya yer yokmuş gibi, sanki bunu sorgulamamalıymışım gibi. Sonra, lat pull-down makinesine ulaşana kadar ikimizi de geriye doğru yürüttü. Her iki tarafta da ulaşabileceğim uzaklıkta birer bar vardı ve hiç vakit kaybetmeden rehabilitasyon için kullandığımız bandı alıp bileklerimi sıkıca sardı ve lastiği düğüm atmayı gösteren bir izci gibi taktığım bileziklerin hemen yanına geçirdi. Beni bağladığının farkına bile varmadan ellerim başımın üzerinde, bara bağlıydı ve her çektiğimde makinenin ağırlığı beni zapt ediyordu.

Declan el işine gülümsedi. "Ne yapabilirsin, bebeğim?"

"Ciddi misin?"

"Peki." Omuz silkti ve üç yüz kiloluk ağırlığın içine sokmak için mandalı çıkardı.

Kahretsin. Damarlarımda dolaşan adrenalin durmam için bir işaret olmalıydı ama onunlayken vücudum durmak istemiyordu.

"Güvenli kelime, Drop?" Almadan önce sordu, sınırı zorlamadan önce sordu.

Tereddüt bile etmememin nedeni buydu, ona daha önce başkalarına güvendiğimden daha fazla güvenebileceğimi biliyordum. "Gardenia."

"Neden?"

"Kokusundan nefret ediyorum."

Hareketini bir an için durdurdu. "Misafirhanenin her yerindeler."

Omuz silktim. "Biliyorum. Çekiciliğini anlıyorum. Eskiden favorimdi." Ayrıntıya girmedim. Kokusu ruhumu rahatsız ediyordu. Andy'nin bir keresinde bana aldığı şeydi.

"Tamam," diye mırıldandı Declan ve bir parmağını çenemde gezdirdi, yumuşak, yatıştırıcı ve tenimdeki tek bir yağmur damlası kadar hafifti. "Bana güveniyor musun?"

Sadece iki kelimeydi, ama tüm kalbim umutsuzca istiyordu ve hava ciğerlerimi terk ederken, o an için aramızdaki her neyse ona teslim oldum. Bir kez başımı salladım ve o da her zaman yaptığı gibi tereddüt etmeden ve kendini kısıtlamadan hareket etti.

Geri adım attı, gözlerindeki yeşil daha canlı, hayat, açlık ve kontrol doluydu. Artık gücün kendisinde olduğunu biliyordu, her parçam onun iradesine bağlıydı. Bir kez etrafımda dolaştı. "Sana gösterdikleri ilgi için seni cezalandırmak istememeliyim, Drop. Ama gerçekten istiyorum."

İtirafı karşısında ürperdim. "Yap," diye fısıldadım. "Söz hakkı varmış gibi bana emrediyor. Bilmiyor musun? benim merhametime kaldın, Drop? Ve bu gece burada tek bir amacım var."

"Ne?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım. Tekrar etrafımda dönerken gözlerimi ondan ayırmamak için elimden geleni yaptım, adımları uzundu, kasları akıcı bir şekilde hareket ediyordu, başını eğip boynunu kırarken sanki yapacağı şeye hazırlanıyor gibiydi.

"Bir dahaki sefere spor salonuma adım attığında, içindeki her şeyin bana ait olduğunu hatırlayacaksın..." Arkamda durdu, böylece aynanın yansımada tekrar birbirimize baktık. "Sen de dahil."

"Aslında sana ait olmadığımı biliyorsun," dedim, her ne kadar bu fikir kalçalarımı sıkımda neden olsa da.

Başımı hareket ettirmemem için çenemi tuttu, böylece sadece ikimize baktım, etrafımda nasıl dolaştığını, göğsünü sırtıma dayamışken nasıl bu kadar küçük göründüğümü anladım. Onu hissedebilmem için kendini ileri geri ovuşturdu. "Beni sana karşı hissederken kendine bak."

Sırtıma yasladığı sert boyu görmezden gelebileceğim bir şey değildi. Aletin benim için zonkladığını biliyordum, şu anda, tam burada beni istediğini, bu adamı arzudan neredeyse delirttiğimi biliyordum. Onun merhametine kalmış olmak bedenimin daha da yaklaşması için yalvarmasına neden olmuştu, amım onu içimde istiyordu. Ona doğru geri itmeye çalıştım ama o eğildi.

"Benimle alay etmeyi bırak, Declan." Bileğimdeki bağları çekiştirdim.

Kıkırdadı. "Seni bağıladığım hiçbir şeyden kurtulamayacaksın, Drop. Bu gece benimsin." Elini yoga pantolonumun üzerine daldırıp kumaşın arasından klitorisimi okşamadan önce karnımı ileri geri ovdu. Beni o kadar çok çalıştırdı ki, uyarılmışlığımın ortaya çıktığını görmeye başladım, bacaklarımın arasında biriken nemi hissettim. "Bak bakalım benim için nasıl ıslanıyorsun."

Diğer eli spor sütyenimin önündeki fermuara giderken inledim. "Evet." Daha fermuarı açmadan meme uçlarım beklentiyle gerildi.

"Çok sabırsızsın, Drop. Senden hep gördüğüm o soğukkanlılık nerede, ha?"

Kalçalarım eline karşı hareket ederken dudağımı ısırdım ve göğüslerimin ortaya çıkması için sütyenimin fermuarını yavaşça açtığında, eli onları kavrarken dayanamayacağımı biliyordum.

Tüm vücudum uçurumun kenarına geldi, onun adını haykırırken ilk orgazmıma doğru spiraller çizdim, tüm öz kontrolüm tamamen kayboldu. Söz konusu o olduğunda her şeyimi kaybediyordum. Kesinlikle aklımı kaybediyordum.

Ve ardından övgüleri geldi.

İşte o zaman ben de kalbimi ona kaptırmak üzere
olduğumu anladım.

DECLAN

Onu ÖVMEYİ BIRAKAMIYORDUM, onu kendim için isteme uçurumundan yuvarlanmaktan kendimi alamıyordum. Vücudu benimkine karşı kızarıyor, amı benim için ağlıyor ve sanki ona zevkle işkence ediyormuşum gibi dudaklarından inilti dökülüyordu.

Adımı haykırdığında, neredeyse kendimi kaybediyordum.

"İyi kız... iyi lanet kız. Çok iyi. Orgazm olmadan yaşayamayacakmışsın gibi orgazmı nasıl atlattığını gördün mü?" diye nefes verdim, dudaklarımı kulağına dayadım ve dudağını ısırdı. Bir elimi göğsünün üzerinde, çakıllı meme ucunda gezdirdim ve teninin nasıl titrediğini izledim. "Şu aynaya bak. Ben amıyla oynadıktan sonra karım çok güzel görünüyor, değil mi?"

Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Onu kendime doğru çevirdim, üstündeki çubuk, bilekleri ona bağlıken dönüyordu. Her iki elimle kışının üzerindeki kumaşı kavradım ve onu kendime doğru çektim.

"Dikkat et, Declan," diye nefes nefese kaldı. "Bunlar benim tek pahalı olanlarım."

Dikkatli olmayı geçtiğimi anlamadı mı? Uzun zaman önce tehlikeli bir bölgeye adım atmıştık. Ağzına inerken onları daha sıkı kavradım, o dudakları yuttum, onu gördüğüm andan beri istediğim şeyi aldım

o sabah. Dilimi benim verdiğim güçle karşıladı.

Ellerim kumaşın içine dalmak ve kıcını kavramak için bıraktı, ama bunu yaparken, o gün çoğu erkeğin sahip olması gereken tek şeyi fark ettim - pantolonunun altında hiçbir şey yoktu. "Siktir," diye inledim. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun, Drop? İşe giderken bunun altına nasıl bir şey giymeysin?"

"Declan, yoga pantolonlarında külot çizgileri-"

Bitmişti. Bu pantolonun içindeyken, eğildiğinde Wes'in gözlerinin onun üzerinde olduğunu düşünmekten -herhangi bir erkeğin gözleri- bıkmıştım. Bu kez kumaşı kavradım ve dikiş yerinden parçaladım.

Nefes nefese adımlı söyledi.

Burnumu amında gezdirirken diz çöküp pantolonu üzerinden çekmekten başka bir özür dilemedim. "Yoga pantolonunu çıkarmak istemişsin gibi kokuyorsun zaten. Ya da belki de o kumaş kağıt inceliğinde olduğu içindir."

"Vücudumu sarması ve nefes alabilmesi için bu şekilde olması gerekiyordu Declan. Onları mahvettin!"

"Güzel. Bir daha böyle bir şey giyme."

Gözlerini kısmıştı. "Benim için kıyafetlerimi seçmeye mi çalışacaksın?"

Bunu sorarken sesindeki tedirginliği fark ettim. Everly kabul etmese de başkasının onun yerine düşünmesinden hoşlanıyordu.

"Gerekirse yaparım. Pazartesi kırmızı, değil mi? Ne de olsa bu bir ortaklık. Bütün gün dikkatimi dağıtmana izin veremem."

"Olmuyor," diye nefes verdi, sonra elimi yarığına sürttüğümde inledi.

"Burada kuralları sen mi koyuyorsun?" O daha iyi biliyordu. Geçen sefer tam da bu nedenle kıcını tokatlamıştım. "Yoksa bu gece de seni cezalandırmamı mı *istiyorsun*, Drop?"

Bir parmağımı içine soktuğumda, nasıl sıkıldığını hissettim.

Sözlerim üzerine etrafımı sardı ve ben de onun

O hassas klitorisini emebileceğim kadar ağzıma yaklaştırmak için onu tutmadan önce kıkırını tokatlama hissiyle nefes nefese kaldım.

Elleri hemen bağları çekti ve tekrar adım haykırdı. Kalçalarından birini etrafımda yukarı çektim ve sürmesi için bir parmak daha ekledim. Bir an geri çekilip onu kendime çektim ve "Dilimi amına sokmak üzereyim, Drop. Bacaklarının etrafımda olmasını ve yüzüme binmesini istiyorum, anladın mı?"

"Çöz beni. Sana dokunmak istiyorum, Declan. Lütfen."

"Yalvarmana bayılıyorum bebeğim." Kedisini daha hızlı çalıştırdım ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "İstediğin şeyi elde edemeyeceksin ama yine de sana söylemek zorundayım."

Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Lütfen, lütfen, lütfen." "O amcığı en son ne zaman yediğimi hatırlıyor musun, Everly?"

Dudağını ısırdı ve şiddetle başını salladı. "Arabanın kaputunda mı? İstiyorum ve ellerimi saçlarında gezdirmeye bayılıyorum Declan."

Mırıldandım. "Beni *acele* ettirmeyi seviyorsun, Drop. Ama şimdi kontrole ihtiyacın yok. Senin yardımın ve rehberliğin olmadan amını nasıl yiyeceğimi biliyorum. Tempoyu ben ayarlarım, sen de iyi bir kız gibi kabul edersin, değil mi?"

Everly titiz ve alışkanlıklarına bağlı biri olduğu için on adım önde olmak istiyordu ama burada öyle olmayacaktı. Kontrolü bırakacak, anın doğallığını hissedecek ve ona hayatının en iyi sikişini yaşatmam için bana güvenecekti.

"Lütfen, acele et," diye yalvardı.

"Güzel ve yavaşça gideceğiz." Dilimi bir kez yaladıgımda bacakları beni sımsıkı sararken titremeye başladı. Orada asılı duruyordu, göğüsleri dışarıdaydı ve ben spor salonumda onun seksini yutarken kıkırını avuçlamaya hazırdı: bu yeni bir tür sığınaktı. Yeni bir din, yeni bir mantra bulmuştum.

Everly Belafonte, benim yağmur damlam, spor aletlerine bağlanmıştı. Bildiğim her şekilde diz çöküp onu överdim.

Nefesindeki her kıpırtıyı, ağzından çıkan her mırıltıyı ve bir şeyi doğru yapmışım gibi bacaklarının her kasılışını ezberlemeye çalışarak yavaşça göbeğini yaladım. Kıçını yoğurdum ve arka tarafındaki deliği sıyırdım. "Sanırım senin her parçana sahip olmak ve kontrol etmek isteyeceğim, bebeğim."

"Mümkün değil," diye fısıldadı, ama Everly ve ben birlikte çalışmanın bir yolunu buluyorduk ve bu beni muhtemelen ikimizin de başlangıçta düşündüğünden daha iyi anlaştığımıza inandırdı.

Dilimin onun amının tadını sevdiğini, gözlerimin ondan başka bir yere bakmadığını ve lanet olası kulaklarımın yüzümü sürerken çıkardığı inleme sesini sevdiğini biliyordum. Klitorisini emerken, yakın olduğunu biliyordum, çok yakın. Bağlarını çekiştirirken onu hareketsiz tutan ağırlıkların şangırdadığını fark ettim.

"Uslu dur, Everly. Şimdi benim için yüksek sesle gel. Yarın spor salonumda senin yankılarını duymak istiyorum."

Bir kadının vücudunun kıvrılması, kaslarının orgazmın her saniyesini yaşamak için kıvrılması her zaman büyüleyici olmuştur. Yine de Everly okyanusun üzerinde toplanan bir fırtınanın güzelliği, şimşek çakana ve bulutları, yağmuru ve parlaklık yaratan duygu dalgalarını görene kadar çok sessiz ve sakindi. Onda neden olduğum şeyi, sakın bir deniz olduğunu düşündüğüm şeyin üzerindeki şimşegi görmek beni tanrısal hissettirdi.

Başımın üzerine kıvrıldığında, bağları gevşetmek için ayağa kalktım, bacaklarını hala boynumda tuttum, lastiği çözerken kadınımı bana karşı tuttum.

Benim kadınım. Sadece benim.

Elleri hemen saçlarıma gitti, karnı yüzüme yaslandı, artçı sarsıntıları sırasında ona bakacağıma güvenmiş gibi vücudu benimkini kavradı.

Ellerim sırtında gezindi, sonra onu bench press sehpasına yatırdım ve ellerimi kollarına götürdüm, böylece

çekip ona bakabilirdi. "Spor salonuma bir daha aynı gözle bakacağımı sanmıyorum."

"Tabii ki yapacaksın. Burası senin spor salonun. Eminim bunları daha önce de yapmışsındır." Ağzının bir tarafı, burada başka kadınlarla birlikte olmuş olmamı umursamıyormuş gibi kalktı.

"Hayatının çoğunda bir spor salonunda çalıştın, Everly. Bana bir spor salonunda da seviştiğini mi söylüyorsun?" Onun üzerinde durdum ve pantolonumu çıkardım, bu şekilde bankın üzerine yayılmışken, dalgalı saçları her iki yana dökülürken, göğüsleri diri ve bakışlarım üzerlerinde gezinirken onu daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. Nefesinin nasıl kesildiğini gördüm, sanki dokunuşuma olduğu kadar gözlerimin üzerinde olmasına da duyarlıydı.

"Hayır, yapmazdım," diyerek bankta doğrulup kollarını kavuşturdu. "Ama *sen* yapardın."

"Çok farklıyız, ha?" Tek kaşımı ona doğru kaldırdım, Gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Tabii ki. Sen azimlisin, NFL'e girdin. Ve Super Bowl'a giden bir takımda oynamak... Bu milyonda bir ihtimal, değil mi?"

Omuz silktim, elim külotumun içine kayarak sikimi çıkardı ve "Yani?" diye cevap verdim.

"Yani, ben okulu bıraktım. Ve eminim her zaman konukevinde olduğumu fark etmişsinizdir-"

"Senin evin," diye düzelttim, bir kez pompaladım ve gözleri vücudumun üzerinde gezindi. Yanaklarının nasıl kızardığını, nefes alışının nasıl arttığını ve dudaklarını yaladığını gördüm.

"Evet, tamam. Her gece evdeyim. Çalışırım, kendime saklarım. Değişimi ya da kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum."

"Benimle kaybetmeyi seviyorsun. Ben de sana benimle kendini bırakmayı ne kadar sevebileceğini öğreteceğim bebeğim." Ona doğru yürüdüm, bileğini tuttum ve mırıldandım, "Dediğimi yap ve sikimi al, Bırak."

Parmakları hemen etrafına dolandı, başparmağı piercingimin üzerinde gezindi. Biraz öne eğildi ve,

Dudakları metale o kadar yakındı ki nefesinin metali nasıl soğuttuğunu hissettim. "Bunu almak acı verdi mi?"

"Getireceği zevkin miktarına kıyasla mı? Hayır."

Gülümsedi. "Demek sakin konusunda kendini beğenmişsin?" Ağzındaki pisliği duymak, onu doldurmak istememe neden oldu.

"Drop, seni kontrol eden adamı sorgulamaktan daha iyisini biliyorsun. Şimdi, aç ağzını."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Hepinizi alamam."

İyice tutana kadar ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Sonra bukleleri avucumun içinde sıktım, onu öne doğru çekebilecek kadar sert kavradım, dudaklarını ucuma koydum ve ardından, "Neyi alıp alamayacağına şimdi ben karar veriyorum. Aç, Everly."

Kendisine söyleneni yaparken kalçaları bankta öne doğru sallandı. Boyun eğmek onun sapkınlığıydı ve ona ne yapacağını söylemek de benim. Everly kontrolü sevdiğini ve değişimden nefret ettiğini düşünüyordu ama ben bunu tersine çevirmek üzereydim.

Sikimi ağzına sokup çıkarıyordum, tükürüğü boğazının arkasına kadar kayabilmem için beni yeterince kaplıyordu. Hoşuna gitmiş gibi mırıldandı, elleri kıcımdaydı ve beni öne doğru çekiyordu.

Çok hevesliydi, çok aceleliydi ve belki de haklıydı, henüz onun için çok büyüktüm. Öğürdüğünde, gözlerinin gece mavisi üzerinde yaşlar oluştu, ama aletim sevdi görmek onu Orada, ve I yapamadım dur o daha da sertleşmesini, onu becerme beklentisiyle kalınlaşmasını engelledi.

Saçlarını çektim ve geri adım atarak dilini tekrar üzerimde gezdirmesini engelledim.

"Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök," diye emrettim.

"Ama seni bitirmek istiyorum-"

"Everly, Tanrı aşkına, dizlerinin üzerine çök ve bankın üzerine eğil."

"Sen spor salonuna aynı gözle bakmıyor olabilirsin ama ben bu sıraya bir daha asla aynı gözle bakmayacağımı biliyorum," diye sıırıttı.

Sözleri şakacı olsa da içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bugün onun her yerinde erkekleri görmüştüm, onunla nasıl flört ettiklerini, onu nasıl fark ettiklerini, onu nasıl istediklerini. "Sen tüm bu ağırlıklara bakarken seni burada becereceğim bebeğim. Kendi antrenmanımızı yaparken seni fark etmeme yardım edeceğim, böylece başka bir erkek yerine benim seni fark etmemin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın."

"Ne?" diye mırıldandı dediğimi yaparken. Arkasında diz çöktüm ve karnını bankın derisine bastırdım, kıçını hayran kalmam için dışarı çıkardım.

"Ben lanet ofiste oturup izlemek zorunda kalırken, başka erkeklerin gün boyunca seninle birlikte olmasını, kaldırmana yardım etmesini mi istiyorsun? Ne zaman eğilsen, seni becerdiklerini hayal ediyorlar. Sen bu bankta uzanıyorsun, onlar senin üstüne uzanmak istiyor. Aşağı doğru köpek ve kalçalarını tutmayı hayal ediyorlar."

"Declan, bu benim işim," diye inledi, ben tekrar amını okşarken, kendimi günün kıskançlığına kaptırmıştım.

Kıçına bir şaplak attım. "Benim işim de size bu spor salonunun sahibi olduğumu, içindeki her şeyi gördüğümü ve erkeklerin karıma ne zaman göz diktiğini bildiğimi hatırlatmak."

"Beni görmelerinde bir sakınca yok, bu bir mantık evliliği-"

Bir tokat daha. "Tek yapmak istediğim kıçını kızartmakken erkeklerin sana bakmasını izlemek hiç uygun değil, Drop. Seni bütün gün bench press'te sikerken hayal etmek de uygun değil. Yine de işte buradayız." Göğsünü bankın üzerine daha da ittim, sonra saçlarından tutarak onu kendime doğru çektim. "Bu senin için uygun mu?" Soğukkanlılığının tekrar kaybolmasını, mantığının pencereden dışarı çıkmasını istedim.

"Bunu atlatacağız," diye mırıldandı ve mantığı beni çılgına çevirdi.

Sırtını banka yaslaması için onu çevirirken homurdandım. Sonra kalçalarını yaklaştırdım, böylece amı tam sikimin üzerindeydi ve üzerime damlıyordu. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve o başını

salladı. "Yine yapamam, Declan."

Burada onun sınırlarını öğrendiğimin farkında değil miydi? Kuralları koyan, ona hangi sınırları aşabileceğini ve hangilerini aşamayacağını söyleyen kişi ben olacaktım. Şu andan itibaren bu kontrolü bırakmayı öğrenecekti. Kontrolü ben devralıyordum. "Güvenli kelimeni biliyorum ve onu kullanmadın. Bu da demek oluyor ki sana çizgiyi söylüyorum bebeğim. Bir orgazm daha yaşayacaksın. Ve bundan zevk alacaksın."

İki parmağımı içine soktum ve çığlık atıp bileğimi pençelerken kavisler çizdi. İşte istediğim buydu. Bu noktada bunun için mi yoksa buna karşı mı savaştığını bilmiyordu.

"Geldiğinde adımı söyle, Everly." O da söyledi. Tekrar tekrar haykırdı.

Hızlı bir hamleyle onu doldurmadan önce ona sadece bir saniye verdim. O anda amının beni tüketmesine, yumuşak duvarlarıyla üzerime sıkıca oturmasına ve beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkmasına ihtiyacım vardı.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesine ihtiyacım vardı.

Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Bu onu tehlikeli ve meydan okuyucu yapıyordu ama bu onu aynı zamanda benim yapıyordu. Bundan asla geri adım atmadım.

Onu nasıl tutacağımdan henüz emin olmasam bile.

Taahhütte bulunmamızın üzerinden iki ay geçmişti bile.

Artık sona doğru geri saymadığımı fark ettim.

EVERLY

Orgazmımdan kaynaklanan spazmların yarına kadar süreceğini düşündüm. Bu duyguyu unutmamın ya da iliklerime kadar hissetmemin imkânı yoktu.

Declan bana kendisi olan uyuşturucuyu aşlamıştı ve ben de bağımlısı olmuşum. Beni bench press'ten alıp soyunma odasına götürdüğünde, ona olması gerekenden daha sıkı sarıldım çünkü gitmesine izin vermek istemiyordum.

"Seni temizleyeceğim, Drop," demişti nazikçe, kıcımlı tokatlayan elleri şimdi çok yumuşaktı, sanki bir hazineymişim gibi, sanki az önce onun spor salonunda sert bir seks yapmamışız gibi.

"Kendim temizleyebilirim, Declan."

Mırıldandı ve gülümsedi, beni durulanmam için bir bebek gibi taşıırken başını boynuma yasladı. Soyunma odası, yüksek tavanları tutan beyaz sütunları, lavabodaki altın muslukları, rustik ahşap kirişleri, her köşede katlanmış pelüş havluları ve bornozları ve özel duş kabinlerinin duvarlarındaki ombre mozaik döşemeleriyle bana bir Yunan katedralinden bir sahneyi hatırlattı. Samimi bir köşede loş ışıklı büyük bir jakuzi bulunuyordu.

Declan yanında duraksadı, sonra yürürken homurdandı, "Eğer seni oraya götürürsem, sanırım yarın yürümekte zorlanacaksın."

Parmağımı gömleğinin yakasında gezdirdim.
"Yaralanmak hoşuma gidebilir."

"Beni kışkırtma, Drop."

İçimi çektim, "Biliyorum. Kendimi bile kışkırtmamalıyım." Çünkü artık tüm sınırlarımız karalanmış, birbirine karışmış ve yeniden düzenlenmişti.

Beni duşta bir koltuğa oturttu ve ben ona bakarken acele etmeden soyundu.

Declan'ın vücudunda hiçbir kusur yoktu. Kolları kalındı, pazuları yuvarlak ve büyüktü ve karın kasları neredeyse imkânsız bir şekilde belirginleşmişti. "Dövmelerin ne için?"

Yaklaştı, bu yüzden hepsinin ne olduğunu yakalayamadım. "Hepsi ailem için. Beş kardeş, bir yeğen, annem ve babam. Kız kardeşimin ikizleriyle iki tane daha eklemek üzereyim."

Ben ona bakarken elleri üzerimde gezindi. "Oldukça büyük bir aile."

Başını salladı. "Eve gittiğimde çoğu zaman ev dolu oluyor."

"Eve çok sık gider misin?"

Sabunluktan biraz sabun aldı ve beni yanına çekti, böylece sırtıma sürebilecekti, kışıma geldiğinde ekstra özen gösteriyordu. "Eve daha çok gitmeliyim. Gerçi hepimiz yakınız. Tatillerde eve gelmeye çalışıyorum."

Eli amımın üzerinde gezindiğinde nefesim kesildi. "Kendimi yıkayabilirim, Declan."

Yine de beni sabunlamayı bırakmadı. Ellerini ve parmaklarını titizlikle kullanarak vücudumun her yerini temizledi, hatta ayaklarımı ve baldırlarımı ovma için önümde diz çöktü. "Şimdi seninle ilgileniyorum, Everly. Birlikte olduğumuzda hep böyle yapacağım."

"Bir bakıcıya ihtiyacım yok." Elleri kalçamdan yukarı kayarken ellerim omuzlarına düştü.

"Bunu biliyorum." Ağzı yine klitorisime o kadar yakındı ki, neredeyse onu üzerimde hissedebiliyordum. Gözlerinin içine baktım.

İki parmağını tekrar içime sokana kadar eli daha da ileri gitti. Ellerim hemen omuzlarına uçtu. "İhtiyacın yok ama bir bakıcın olması hoşuna gidiyor. Bu da amını benim için ağlatıyor bebeğim."

"Declan, çok yorgunum."

"Bana bir tane daha ver, bebeğim." Kalçamı omzuna doladı. "Sadece bir tane daha. Soyunma odasında nefes nefese kalmanı duymaya bayılıyorum."

Bunun felaketle sonuçlanacağını biliyordum. Daha önce de Andy'ye bedenimi ve cinselliğimi vermiş, beni kontrol etmesine izin vermiştim ve beni aptal yerine koymuş, mahvetmiş, kendi şehrimden sürmüşlerdi. "Buna değsin Declan. Çünkü bu son kez olmalı."

Amımın içine doğru kıkırdadı ve başını salladı. "Bu sadece bizim için bir başlangıç Bayan Belafonte. Size on ay daha sahibim."

Dili kıvrımlarıma girmeden önce klitorisimin etrafında dönerken tırnaklarımı geçirdim. Duş suyu ikimizin de üzerine dökülürken yüzünü sürdüm.

Adını milyonuncu kez haykırdıktan sonra, beni yıkamayı bitirebilmesi için içine yığılmama izin verdi.

"Bu gece çok iyiydin bebeğim," diye mırıldandı. "Çok iyiydin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Övgüsünü daha önce hiç güzel şeyler duymamış bir zebani gibi kabul ettim. Eski kocamdan takdir görmemiştim, babamdan hiç övgü almamıştım ve tek çocuk olduğum için iltifatlar pek sık gelmiyordu.

Declan dolabından aldığı losyonu üzerime sürmeden önce beni kurulamak için takıntılı bir şekilde zaman harcadı ve yanaklarımı özenle yoğurduğundan emin oldu. Dolabımda fazladan kıyafet olduğunu mırıldandım.

Başını salladı. "Bunu giyiyorsun."

Büyük bir tişörtü başımdan geçirdi ve vücudumda gezdirdi. Aşağıya baktığımda alay ettim ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona ters ters baktım.

"Benim formam en iyisidir."

"O kadar emin değilim," diye karşılık verdim. "İkinizi de henüz oynarken görmedim."

"Doğru. Sen futbol seyretmezsin," diye homurdandı, sanki ben deliymişim gibi.

Telefonum bir mesajla çalana kadar eve dönüş yolu sessizdi.

Muhtemelen çok uzun süre ona baktım.

Tonya: Duruşması yaklaşıyor. Gidelim mi?

Bir yıldan fazla olmuştu, sayarsam neredeyse iki yıl. Ama bunu yapmaktan nefret ediyordum, kim olduğumu kaybettiğim geceyi, Tonya'nın en iyi arkadaşını kaybettiği günü, neredeyse ölüp başka birine dönüştüğüm günü düşünmekten nefret ediyordum.

Durmak istemedim. Bu yüzden ayrıldım. O kaldı.

Tonya benim için ölü olan bir kızın en iyi arkadaşıydı. Ben yeni biriydim. Medyanın, acının ve incinmenin beni takip etmeyeceğini umarak o hayatı geride bırakmıştım.

"Everly?" Declan mırıldandı.

Yerimden sıçradım ve eli beni sabitlemek için koluma gitti. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve telefonumu kapattım.

"Sana kim mesaj atıyordu?"

"Hiç kimse." Başımdan savmaya çalıştım.

"Çok kötü bir yalancısın" diye homurdandı. "Artık hayatım için önemli bir şey değil."

Elini siyah saçlarında gezdirmesini izlerken buna inanmak zorundaydım. Burada yeni bir hayatım vardı, beni eskisinden daha iyi bir hayata götürebilecek bir atlama taşı. Ve Declan'la yaptığımız şeyin bana bir faydası yoktu. O bu kadar ünlüyken olmazdı. Geçmişimin geçmişte kalmasını isterken olmazdı."

Arzularımızı eğlendirmek bizi sadece yıkıma götürebilirdi. Medya ilişkimizi didik didik edecek, eğer gerçek bir şey olsaydık büyüteç altına alacaktı. Bu yüzden orijinal plana sadık kalmamız gerekiyordu. Bu evliliği temiz bir evlilik haline getirmeliydik. Bunun yerine, taahhütlerimizin arasına girdik, dışına çıktık, onları çoktan aştık.

Ve yine de kalbim daha fazlasını istiyordu. Bana hükmetmesini istiyordum, hayatımdaki değişikliği uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ama istemek umut etmek, umut etmek de korkmak demekti ve umudun nasıl yok edilebileceğini görmüştüm.

Babamla anlamlı bir ilişki kurma umudumu kaybetmiştim.

Geleceğime dair umudumu kaybettim.

Es

ki. Kim olduğuma ve ne olacağıma dair umudumu da kaybetmiştim. Declan arabayı konukevinin önünde durdurduğunda,

Bunun bir son olması gerektiğini biliyordum.

"Yarın için planlarımı yaptım bile. İlk iş Clara'nın fırınına gideceğim ve yürümek güzel olacak, bu yüzden benim için endişelenmeyin."

Canlı gözlerini kısarak beni inceledi. "Her zaman planladığın şeyi yaparsın, değil mi?"

"Benim için endişeyi hafifletiyor." Omuz silktim.

"Her şeyi planlayamazsın." Sesi kısık çıkmıştı. Declan istediği zaman planlarını değiştirir, istediği her şeyi yapar ve benim yaşayamayacağım bir hayat yaşardı.

"Evet, farkındayım." Geçmişte yaptığım da n çok daha iyi plan yapmam gerekiyordu. Koltuğumda kıpırdandım. "Ama deneyeceğim."

Sessizliğin aramızda yankılanmasına izin verdik, gecenin içinde kelimelerden daha yüksek sesle. "Dostça bir bağlılıktan daha fazlası olacağız, Everly. Artık bundan kaçamazsın. Bu ilişki değişiyor."

Sözleri üzerine spor çantamı kavradım. "Peki artık bir ilişki istemediğimizde ne olacak? Ya da hatta

Daha iyisi, herkes öğrendiğinde ne olacak?"

"Henüz yapmadılar, değil mi? Her seferinde bir gün almaya devam edelim."

"On adım sonrasını planlamayı severim," diye itiraf ettim.

"Her şeyi planlayarak, her senaryoyu düşünerek yaşayamazsınız. Spontane maceralarla yaşanan anların yarısını kaçıırırsın. Planlara o kadar bağlısın ki, zamanın yarısında düğmelerini açmak için can atıyorum."

Gerçekten bu kadar açık mıydım? "Öyle olup olmadığımı bilmiyorsun-"

"Güne çıkmadan yirmi dakika önce kahve içiyorsun, her zaman vaktinde geliyorsun, kahvaltı etmiyorsun, hafta içi her gün renk koordinasyonu yapıyorsun - kırmızı, beyaz, mavi, yeşil, siyah. Mavi sana çok yakışıyor ve onu haftada bir günden fazla giymelisin. Ve ışıkların normalde saat 10'da söner. Bu program senin hakkında çok şey söylüyor."

Sıkıcı olsa bile, programım beni sakinleştirdi, tüm sonuçlara hazırladı ve hayatın bana sunduğu her şeye hazırlıklı olmamı sağladı. "Doğru. Şey, üzgünüm. Çok fazla sürpriz getirmiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sürprizlerle dolusun, Everly.

Özellikle de nasıl eğilebildiğinle-"

"Declan!" Sözünü kestim. "Sakın buna cüret etme. Aman Tanrım." Gözlerini kısmıştı. "Yarın benimle gel."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Durmamız gerek-"

"Bir randevum var," diye mırıldandı ve sonra başını salladı. "Geliyorsun."

"Çalışıyorum, Declan."

"Yarın çalışma konusunda endişelenme. Maaşını almaya devam edeceksin ve ben de programı değiştireceğim."

Aynen böyle. Maaşımı karşılayacak ve programımla ilgilenecekti. Hayatları bu kadar hızlı yönetirdi. Büyük evine bakarken başımı salladım. "Hayır. Bir spor salonunda takılmak ve sevişmek değil- Kolaylık olması gereken bir

evlilik olması gerekirken, çıkarları olan bir evlilik yapamayız Declan."

"Neden olmasın?"

Bakışlarımı takip etti ama arabası evine doğru ilerlemedi. Belki de hiç onun evine gitmek istemediğim ve beni davet ettiğinde hep geri çevirdiğim için benim evimin önüne park etmişti.

Ya da belki de seviştığımız içindi, sevişmediğimiz için. Belki de söylemesek bile bu hala bizim sınırimızdı. Öyle olmalıydı, değil mi? Ben onun dünyasında yaşayamazdım, geçmişimle yaşayamazdım ve o da benim dünyamın bir parçası olamazdı. Ben buraya aittim, o da oraya ait olmalıydı.

Elbette benden değişmemi, ait olmamı, yanında olmamı isteyebilirdi ama ben değişimi sevmiyordum, artık ona güvenmiyordum.

"İyi geceler, Declan." Arabamın kapı kolunu çektim ve o beni durduramadan dışarı fırladım.

Aceleyle uzaklaşırken camının açıldığını duydum ve "Everly?" diye seslendi.

Aptalca pahalı arabasının içinde ona bakmak için arkamı döndüğümde sırttı ve bana doğru başını salladı. "Sırtında benim ismim daha iyi görünüyor."

Bununla birlikte, "iyi geceler" bile demeden uzun araba yolunda gözden kayboldu.

Daha sonra sessizce oturdum, düşüncelerim hızla ilerlerken bir bilezik daha bağladım.

Telefonum Wes'ten gelen bir mesajla bipleli ama kendimi ona cevap vermeye ikna edemedim. Hele de kocamın ellerinin üzerimde olduğu düşüncesini aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yaparken, bana hissettirdiklerini unutmaya çalışırken, kendime onun gibi bir adamla asla gerçekten birlikte olamayacağımı söylerken. Eski sevgilimin hakkımda yayılan hikâyeler yüzünden kalmamı bile çok zorlaştırdığı küçük bir kasabadan geliyordum.

Bu hayattan daha büyük sporculardan herhangi birine bağlı olarak burada nasıl başarabilirdim? Hikâyeler daha büyük, yayılma daha geniş ve kalp kırıklığı daha da yıkıcı olurdu.

EVERLY

ERTESİ SABAH, güneş ufukta belirlediği anda kapım çalındı.

Yataktan kalkarken homurdandım ve tam o sırada telefonum da çaldı. Kaptım ve yeşil tuşa bastım. "Anne, daha çok erken."

"Biliyorum." Kıkırdadı ve sonra derin bir iç çektiğini duydum. "Dün Tonya uğradı ama bilmen gerektiğini düşündüm. Kaybolmuş görünüyordu."

Kapıya doğru yürürken aklıma gelen düşüncüyü uzaklaştırmak için gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Onu aramayı deneyebilirim ama muhtemelen cevap vermeyecektir."

"Bunu ben de biliyorum." Cık cık etti. "Siz en iyi arkadaşlırsınız. Andy bunu senden almamalıydı. Bu hiç adil değil."

Ama hayat adil değildi. Andy benden her şeyimi alabilirdi ve almıştı da. Erkeklerle olan güvenimi almıştı, kalbimi almıştı, ruhumu almıştı, güvenliğimi almıştı. Ve hepsini yok etti.

Tek bir hikayenin yayılmasıyla.

Benim de ona aynısını yaptığımı iddia etti.

Ve kasaba ona inandı, tanımadıkları evde eğitim gören bir kız yerine tanıdıkları altın bir çocuğa. Belki o zamanlar medyaya karşı hiç şansım yoktu ama denemiştim.

Dernek partisinde anlattığım taciz ve saldırı hikayesi halının altına süpürüldü. Benden önce incittiği kadınlar bile ona karşı tanıklık etmedi. Onun yerine ailesi farklı bir resim çizdi.

Hikayeler yayıldı, arkadaşlıklar bozuldu, sevdiğim ev parçalandı ve hayatım sonsuza dek değişti.

Elimi eskiden Tonya'yla paylaştığım kolyenin üzerinde gezdirdim, gerçi onun artık hiç takmadığını biliyordum. "Kapımda biri var. Seni sonra ararım."

"Sen benim güneş ışığımsın, Evie," diye mırıldandı.

"Benim tek güneş ışığım anne," dedim ve Declan'a kapıyı açarken telefonu kapattım.

"Hazır görünmüyorsun." Gülümsemesi güneş kadar parlak ve şafak vaktindeki bir çalar saat kadar sinir bozucuydu.

"Bugün seninle hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim. Clara'lara ve sonra da işe gitmem gerekiyor."

"Tüm bunlar iptal edildi."

"Yapmayı planladığım-"

"Planlar değişir." Omuz silkti ve yanımdan geçip eve girdi. Elinde kahve olduğunu fark ettim ve içeri girerken bana uzatırken devam etmesine izin vermemin tek nedeni buydu.

Yaşam alanıma davet edilmeyi beklemedi. Oturma odasını ve mutfakı geçip doğrudan yatak odama girdi.

"Ne yapıyorsun?" Kahvemi tezgâhın üzerine bırakıp peşinden koşarken kekeledim.

Haftalık giysilerimi renklerine göre düzenlediğim şifonyerin çekmecesini açtı ve o gün asla giymeyeceğim mavi bir kazak çıkardı. Mavi çarşambalar içindi.

"Bunu giyeceksin," diye mırıldandı ve kot pantolon ve hatta acayip iç çamaşırları çıkardı.

"Bunların hiçbirini giymeyeceğim." Ofladım ve kazağı alıp şifonyerime geri koydum.

Bileğimden tuttu ve beni kendine çekti. "Gerçekten tartışmak istiyor musun, Drop? Sadece kıyafetler hakkında mı? Tüm kıyafetlerini seviyorsun, değil mi?"

"Elbette kıyafetlerimi seviyorum." Bileğimi elinin içinde salladım ama bırakmadı.

"O zaman bugün seninle bir yere giderken seni görmekten hoşlandığım şeyleri giymen çok da önemli değil."

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum, bu yüzden özellikle düşünmüyorum-"

"Ben hallediyorum." Sözümü kesti. "Bunu giy yoksa seni giydirmemi ister misin?"

Gözlerim büyüdü. Talepkâr bir pislik gibi davrandığında kendimi tepki vermekten alıkoyamıyordum. "Her zaman istediğini elde edemezsin, Declan. Seninle gelmeyeceğimi söylemiştim-"

"Doğru." Bu konuşma onu sinirlendirmiş gibi iç geçirdi. Sonra uyku tişörtümü tuttu ve başımın üzerinden çekti. "Seni bir çocuk gibi giydirmek bu sabah için aklımda olan şey değildi ama seni soymak benim için sorun değil."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Kıpırdandım ama Declan vücudumu çok iyi idare ediyordu, kazağımı sütyensiz giydirdi ve ben de pek karşı koyamadım. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Giyeceğim."

Kollarımın son kısmını da kumaşın içine soktum. "Bana bir dakika ver o zaman."

Ağzının bir tarafı yukarı kalkarak gamzelerinden birini gösterdi. "Giyinmeyi bitir, bebeğim. Ben kalıyorum."

"Ne? Yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak kocaman aptal omzunu dürttüm. Göğüs kaslarını saran yakasında havacı gözlükleri asılı beyaz bir V yaka giymişti. Gömleği siyah şortuna doğru daralıyordu ve ayağında mokasen ayakkabılar vardı.

İş hayatındaki Declan ateşliydi ama gündelik hayattaki Declan ilahiydi. "Bence değerli vaktinizi ayırabilirsiniz. Belki de

Kafanızda bütün bir programı formüle edin veya bu günün dönüşebileceği her senaryonun haritasını çıkarın." Parmak eklemlerini kırdı.

"Bunun için çok sabırsızım. Ayrıca, bir gün boyunca bu konu hakkında çok fazla düşünmeden yaşamamız gerekiyor."

Ona bakarken, bunu ne kadar çok istediğimi bilip bilmediğini, zihnimin annemin telefonu ile ilgili her türlü fikirle dolup taşıdığını bilip bilmediğini merak ettim. Bana bunu da unutturup unutturamayacağını, bugün kararları onun vermesinin bana endişelenmeme gerek olmayan, kendimi güvende hissettiğim bir an sağlayıp sağlamayacağını merak ettim.

Ellerim kalçalarımın üzerinden külotuma doğru süzüldü ve başparmaklarımı yavaşça içeri soktum.

Declan arkasını dönmedi. Onun yerine yatağımın yumuşak yorganına oturdu ve arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

"Geri dönmeyecek misin?"

"Neden yapayım ki? İnsanlar evlerinde başyapıtlar olması için milyonlar ödüyor, sadece kendi gözleri için sergilenenlere bakmak için. Önümde çıplak duran sen bir başyapıtsın ve bakma fırsatını asla kaçırmaya niyetim yok bebeğim."

Külotun düşmesine izin verdim ve dantel kumaş bacaklarımın üzerinde tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Vücudum ona o kadar çabuk tepki verdi ki çoktan ıslandığımı anladım. Hiçbir erkeğin sahip olmasını istemediğim bir şeyi ele geçirmişti.

Ona olan
şehvetim. Arzum.

Ve ona olan güvenim arttı. Katlanarak. Tehlikeli bir şekilde.

Declan beni bekledi, ölçülü bir şekilde ikna etmeye çalıştı. Talep etti ama aynı zamanda övgü, güvenli bir söz ve istersem bir çıkış yolu da sundu.

Seçtiği pantolonu bana uzattı ve ben de önünde yavaşça giydim.

Karşılıklı konuşmadık. Onlara ihtiyacımız yoktu. Bana bakması, izlemesi ve istediği yerde oyalanması yeterliydi.

Giyindiğim zaman tekrar soyunmak istedim.

"Hazır mısınız?" Sanki günümüze devam edecekmişiz gibi

ellerini birbirine vurdu.

Çıglık atmak istedim ve henüz hiçbir şey yapmamıştık bile.

"Nereye gidiyoruz?" Aynaya döndüm ve buklelerimi kabarttım.

Odamda dolaşp her şeyi inceledi. "Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta küçük bir yer." Durdu ve şifonyerimdeki küçük kavanozda duran birkaç saç bandını alıp teker teker bileğine taktı.

Biraz rimel sürdüm ve dudak parlaticısı sürüyordum ama durdum ve aplikatörü bileğine doğru tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Böyle şeyleri hep unutuyorsun." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti ama kalbim onun için göğsümde gittikçe daha çok çarpıyordu.

"Onları giyebilirim, Declan."

"Yapabilirsin, ama onun yerine ben yapacağım." Sonra makyaj malzemelerini işaret etti. "Bunların hiçbirine ihtiyacın yok. Yüzün gayet iyi."

"Yüzüm iyi mi?" Kıkırdadım ve bir kat daha parlaticı sürmek için döndüm.

"Çok güzelsin." Birden tam arkamda belirdi, yakınım eğilip boynuma yakın saçlarıma sokulurken bakışları beni içine çekti. "Makyaj, gözlerinin deniz rengine rakip olduğunu değiştirmeyecek, Drop. Ya da dudaklarının benim dudaklarım tarafından öpülmek için yaratıldığını."

Neden kalçalarım onun sözleri karşısında anında titredi? Yutkundum ve dedim ki, "İyi. Sanırım beni acele ettirdiğine göre bugünlük bu kadar alacaksın."

Hiç tereddüt etmeden kolunu bana doladı ve kulağımın hemen altını yalayabilmek için buklelerimi önümden itti. "Bu parlaklık ve görünüşün... sanki yataktan yeni kalkmışsın gibi... bana içinde senin olduğunu düşündürüyor."

"I-"

Ağzı şimşek gibi hareket ediyordu, sanki sonuçlarını düşünmüyormuş gibiydi ve boyu göbeğime doğru sertleşerek ne kadar lezzetli bir şekilde büyük olduğunu bana hatırlattı. Bu öpücüğü inkar edemezdim.

şımartmamalıydım. Beni kaldırıırken elleri kışıma gitti ve dönüp beni makyaj masasının üzerine koyarken bacaklarımı ona doladım. Sırtını tırmaladım, bacaklarımla onu kendime çektim ve diline karşılık verdim.

"Siktir," diye mırıldandı bir an için geri çekilirken. "Sabahki planı unut. Burada kalalım."

Sonunda onu geri itmek için kendimi zorladım. "Seninle katılmam için ısrar ettiğin her şeyi iptal edip yatakta kalman için işten kaçıp planlarımı değiştirmeyeceğim." Makyaj masasından kalktım. "Hadi gidelim."

Yol boyunca homurdandı, pantolonunu yeniden düzenledi ve bunu bildiğimden emin oldu. Tezgâhtan kahvemi alıp Peter'la birlikte SUV yerine Bugatti'sine doğru ilerlerken sırttım. "Bugün araba mı kullanacaksın?"

"Mümkün olduğunda araba kullanmayı severim." Omuz silkti. "Gazetecilerin dışarıda olması için çok erken. Eğlenceli bir yolculuğun tadını çıkarabilirim."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Declan buydu işte. Ani kararlar verir, içgüdülerine göre hareket ederdi. Önce her senaryoyu düşünmek istedim. Gazeteciler bize rastlarsa ne yapardık? "Everly"-ikimiz de arabasının önünde dururken şakağıma dokundu, ben ona doğru yürümek için bir hareket yapmadım

-"Düşünmeyi bırak."

"Bunu yapmak benim için zor. Zihnim aşırı hızda çalışmak üzere eğitildi."

"Bunun nedenini bana söylemek ister misin?" diye sordu devasa araba yolunda dururken.

Ne diyebilirdim ki? Ona baktım ve güçlü çenesini, artık önemli olduğunu bildiği için burnunu sokmayışını, beni gerektiğinde özenle, istediğimde ise sertlikle ele alışını inceledim.

"Sana söylemeliyim." Nefes aldım ve ellerim yumruk oldu. "Sana söyleyeceğim. Paparazziler geçmişimi araştırmaya başlarsa bilmen gerekecek-"

Kaşları aniden çatıldı ve sonra sözümü kesti. "Hazır olduğunda bana söyle. "Hazır olduğunda söyle."

Medya bizi hayatlarımızı vaktinden önce paylaşmaya zorluyor. Bunu birçok kez yapmak zorunda kaldım. O zamana kadar burada kalmanı istiyorum." Yere işaret etti. "Şu anda, benimle. Bugün seninle ben ilgileneceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Fısıldadım.

Yaklaştı ve eli boğazıma gitti, başparmağını aşağı yukarı, aşağı yukarı ovuşturdu. "Bugün seninle ilgilenmeme izin ver. Bırak kaygılarını ben halledeyim, Drop. Bugün seni dinlediğin ya da dinlemediğin için övmeme ya da cezalandırmama izin ver, olur mu?" Boğazım onun tutuşu altında hareket etti. "Sanırım biri güvenini kırmış olabilir. Yine de şimdi onu geri kazanıyorum. Şansım var. Yani bugün kontrolü ele alıyorum ve sen bunu hiç düşünmeyeceksin. Dinleyeceksin. Anladın mı?"

Onunla on ay daha. On ay. Birlikte çalışmamız, birlikte görünmemiz, birlikte çok şeye katlanmamız gerekecekti. Ona güvenmek zorundaydım.

Bu en iyisiydi.

"Doğru." Başımı salladım. "Bunu yapabilirim." Çenesi çalıştı.

"Göreceğiz bakalım."

Yine de, bana kapıyı açarken bile, "En azından nereye gittiğimize dair bir ipucu verir misin?" diye sormadan edemedim.

Arabanın siperlikleri arasından kapının açılması için düğmeye basarken gülümsedi, bir eli kalçamdaydı, böylece içeri eğilebilirdi. Acele etmeden kotumun deliğinden çıplak tenime bir daire çizdi. "Elbette, sana bir ipucu vereceğim bebeğim."

Sonra kapıyı suratıma çarptı ve arabanın kaputunu yuvarlayarak bir parmağını üzerinde gezdirdi. Ağzının bir tarafı şeytanca yukarı kalktı. Kızarmamdan nefret ediyordum ve arabaya binip çalıştırma düğmesine bastığında, "Utangaç olmak sana yakışıyor, Everly," diye mırıldandı.

Ben cevap veremedim vites değiştirdi ve arabadan indi. Gösterge panelini kavradım ve o

Bir saniye sonra ayağını gazdan çekmeden önce kapının yanından hızla geçti. "İşte sana ipucu."

Gözlerimi kıstım ama cevap verme fırsatım olmadı çünkü Clara bana mesaj atıyordu.

Clara: Sadece sen olduğun için gidiyorum... Ve Declan senin için gitmemi istediği için. Ayrıca Declan, Anastasia'ya bundan bahsetmememi, yer olmayacağını söyledi.

"Clara'yı mı davet ettin?" Telefonuma bakarak sordum. Başını salladı, havacı gözlüklerini taktı. "Neden?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Onun fırınına gidecektin. Bu daha iyi bir seçenek gibi göründü."

"İkimizin de işe gitmesinden daha mı iyi?" Alay ettim. "Ayrıca, birlikte ortaya çıkmamıza ne diyecek?"

"Carl'ın ayrı yaşadığı kızı için iyi bir şey yapmaya çalıştığımı mı? O öldüğünden beri çok gerginsin ve kendini yalnız hissediyorsun."

"Ona böyle mi söyledin?" Kırılısam mı yoksa rahatlasam mı emin olamadan tırnağımı karıştırdım. "Yani, söylediğin iyi oldu. İnsanlara başka bir şey söyleyemeyiz ama misafirhanenizde kalmam dışında, konuştuğumuzu söylemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Omuz silkti ve o yeşil gözlerini bana dikti. "Bu o kadar zor mu, Drop? Seni her gün işe ben götürüyorum. Konuştuğumuzu biliyorlar." Aslında arabada bile o kadar çok konuşmuyorduk. "Seni becerdiğimi bilmiyor ama istersen ona bunu da söylemekten mutluluk duyarım."

"Hayır," diye tersledim. "Tabii ki hayır."

Mırıldandı ve sonra bir dönüş daha yaptı, direksiyonu tutuşu sıkılaştırmış gibiydi.

Clara'ya mesaj attım.

Nereye gidiyoruz ki? Declan bana söylemiyor.

Oraya gittiğinde göreceğini söyledi. Bunu yaptığımız için mutluyum.

"Yani ona bana söylememesi için talimat verebilirsin - benim de dahil olduğum bir plan yapabilirsin- ama benden akışına bırakmamı mı istiyorsun?" Bir ahududu patlattım.

Kıkırdadı ve iki tur daha attı.

Clara: Carl'ın birlikte yapmamızı isteyeceği bir şey yapmak güzel olacak.

Yine de pisti gördüğümde başımı şiddetle salladım.

"Yarışmayacağım ya da yarış arabasına binmeyeceğim Declan," dedim.

hemen tükürdü. "Hız sınırını zar zor geçebiliyorsun ve-"

"Bırak," dedi ve elini kalçama götürüp sıkarak bunun neden kötü bir fikir olduğunu anlatmamı engelledi. "Artık seninle ben ilgileniyorum. Sana endişelenmemeni söylemiştim."

Girişe yanaştığımızda nefes aldım. Orada sadece beş araba daha vardı ve Clara'ninkini hemen tanıdım; yanında sıralanan diğer siyah arabaların aksine parlak kırmızıydı. Tulumunun her tarafındaki kırmızı güllerle uyumlu kiraz kırmızısı bir gülümsemeye arabadan atladı.

Ben Declan'dan önce kapımı açmak için acele ederken o heyecanla el salladı. Bana ters ters baktı ve "Bir" diye mırıldandı.

Ne demek istediğinden emin olamayınca geçiştirdim ve Clara'ya döndüm. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Heyecanla kıkırdadı. "Babam Declan arabaları test ettiği için çok heyecanlıydı. Kız kardeşin ve kocası gelmiyor mu Dec?"

Başını salladı. "Geldiler bile."

Clara heyecanla sışradı. "Cade Armanelli'ye kelimenin tam anlamıyla aşığım. Yani, kız kardeşine saygısızlık etmek istemem ama-"

"Bekle." Clara'yı durdurdum. "Cade Armanelli'yi tanıyor musun?" Kalbim hızlanmaya ve avuçlarım terlemeye başladığında bir tür fısıltı gibi çıktı. Armanelli'ler kötü şöhretli, belalı

Kanunların asla dokunamayacağı iş adamları. Yüzyılımızın vaftiz babaları gibiydiler.

"Onun kim olduğunu biliyorsun ama beni tanımıyor musun?" Declan iğrenmiş görünüyordu. "Bana televizyon izlemediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum ama telefonum var ve haberleri okuyorum. Armanelliler bir şekilde kanundan kaçmışlar ve sonra da kanunu bir araç olarak kullanmışlar. Dünya çapında kötü bir üne sahipler ve Cade de-" Kendimi durdurdum.

"Sıcak mı?" Clara ciyakladı. "Ve kahrolası bir dahi. Aman Tanrım. Onların önünde böyle davranırsam lütfen beni tokatla."

"Muhtemelen ben de öyle davranacağım. Onunla buluşacak mıyız? O sanki... Hiç kimse onunla tanışmaz," diye kekeledim girişe doğru yürürken. "Akraba mısınız?"

Declan bu fikirden nefret ediyormuş gibi, "Test ettiğimiz arabayı kalibre etti ve kız kardeşimle evlendi," diye homurdandı. "Her neyse, önümüzdeki hafta bir marka sponsorluğu için iki yüze hızlı bir şekilde ulaşabileceğinden emin olmam gerekiyor."

Clara bu noktada neredeyse sıçıyordu ve onu gerçekten suçlayamazdım. Ama başka bir siyah arabanın yanaştığını görünce neredeyse tökezliyordu ve olduğu yerde durdu. Bu da Bugatti kadar pahalıydı ve içinden inen adam da Declan kadar yakışıklıydı.

Dom'un güneş gözlükleri yüz ifadesini gizleyerek ona doğru yürüdü. "Kadınları mı getirdin? Ne için?" Clara'nın gözleri irileşirken ikimize de ters ters baktı.

"Ah, bilmiyorum. Belki biraz eğlenmek için," diye alay etti ve Dom'un eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermeye ihtiyacı varmış gibi vurgulamak için parmaklarını önünde oynattı.

Declan Dom'un yüzüne gülmek istercesine yanağını çiğnedi. "Evet, Dom. Belki biraz eğlenmek için."

Kolunu benimkine doladı ve içeri girdik. Clara'nın Dom'a cehenneme gitmesini söylediğini duydum ama birbirlerine neden bu kadar sinirlendiklerini görmek için dönüp bakmadım. Belli ki ben ortalıkta yokken birbirlerini tanıyorlardı.

Bunun yerine, her şeyin daha parlak, daha hızlı ve daha yoğun görüldüğü piste odaklandım. Yeni bir tür elektrikli araca çok benzeyen beyaz bir arabanın etrafta zum yaptığını gördüm. Lastik ve kir kokusunu içime çektim ve Declan'a baktım. "Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Yeter, Drop." Başını salladı, arabanın adeta uçarak geçişini izlerken gözleri parlıyordu.

Daha başka bir soru soramadan, şık görünümlü bir arabanın yanındaki bir çift dikkatimi çekti. Sıcaklıkları, gerginlikleri ve birbirlerine duydukları nefretle güneşe rakip olabilirlerdi. Biz yaklaşırken orada durmuş tartışıyorlardı.

Cade ve karısı. Gördüğüm kadarıyla haberlerden uzak tutulmuştu. Haberlerin çoğu onlara değil, kardeşi Sebastian Armanelli'ye odaklanıyordu.

"Cade, bu lanet pistte istediğim kadar hızlı sürebilirim, yoksa-"

"Yoksa ne olur?" Ona doğru yaklaştı, alanına hükmediyordu, boynundaki dövme kim olduğunu hatırlatırcasına parlıyordu.

"Ya da tüm bu lanet hamilelik boyunca beklerim." Bunu söylerken bizi gördü ve bize el salladı.

Kadın cesurdu, bunu kendini tutuşundan anladım, erkeğinin ona zarar veremeyeceğinden eminmiş gibi ona doğru adım atıyordu.

Gözlerindeki sevgi bunu yapmayacağını gösteriyordu. Yine de ona tehditkâr bir şekilde gülümsedi. "Dayanmaya çalıştığını görmeyi çok isterim."

"Siz ikiniz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Declan onu kucaklamak için kendine çekmeden önce ikisine de ters ters baktı. Izzy'nin koyu renk saçlarıyla birlikte yüz şekli de tıpatıp aynıydı. Kardeş oldukları kesindi. "Kız kardeşimle takılmaktan bahsetmeyi bırak Cade. Izzy, Everly ile tanış."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra sarılmak için kendine çekti ve fısıldayarak, "Kardeşimle evlenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Umarım tüm zaman boyunca götlük yapmaz. Cade ve ben

babanın vasiyetini görmek için sistemi hackledi. Basından nefret ettiğimize söz veriyorum, bu konuda endişelenme." Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri çekildi.

Harika. Hiç özür diler gibi görünmüyordu ve o kadar açık sözlüydü ki bu yüzden ondan nefret bile edemedim.

Bu harika olacaktı.

"Declan?" Fısıldadım, gözlerim panik içinde açılmıştı.

"İyiler, Everly." Declan beni kendine çekti ve Sıkıştır beni.

"Neyle iyi?" Dom arkamızdan sordu.

Izzy'nin gözleri Declan'ınkilerden Dom'unakilere kaydı. Sanki bir fırtına koparmak istiyormuş gibi olduğu yerde kıpırdandı.

"Başlama yine, Izzy," diye homurdandı Declan ve Clara'ya baktı.

Izzy onun ne ima ettiğini hemen anladı. Buradaki herkes evli olduğumuzu bilmiyordu. "Siktir git Declan. Dom ve ben seninle hiç dalga geçemiyoruz."

Declan elimi tuttu. "Önce Everly'yi g e z d i r e c e ğ i m ."

"Ben de sürmek istiyorum!" Izzy sızlandı.

"Izzy, o lanet arabaya binmeyeceksin. Hamilesin," diye tersledi Declan, aynı anda Cade de "Hayır," dedi.

Çok ilerlememiş olmalı çünkü bir bebek yumrusu görmedim.

"Hamileysem ne olmuş yani?" Declan'ın kız kardeşi çılgılık attı. "Dom, Declan ve Cade'e aptal olduklarını söyle. Bu sadece ilk üç aylık dönem."

"Izzy," diye içini çekti Dom, sanki ailedeki sağduyunun sesiymiş gibi, ama bakışları sertti ve ona sitem ediyordu. "Hiçbiriniz o arabaya binmemelisiniz. Bu çok tehlikeli. Ve sanırım hiçbiriniz vitesli araba kullanmayı bilmiyorsunuz?"

Clara boğazını temizledi. "Yapabilirim."

"Peki o zaman." Cade gülümsedi. "O kullanabilir. Sana gelince, bebeğim, bir bok süremezsın."

"Eğer beni bu pistte olabildiğince hızlı dolaştırmazsan, şaka yapmıyorum Cade, çok kızarım. Zaten bu kadar bebek gibi davranılmasından nefret ediyorum."

Cade sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi karısına bakıyor, elini bir kez, sonra iki kez yumrukladıktan sonra, "Bir tur at, kadın," diye bağıırıyordu.

Kız onun üzerine atladığında, adam sanki her hareketini bekliyormuş gibi onu tek koluyla yakaladı ve kızın bacakları onu bir mengene gibi sardı.

Declan gözlerini devirirken Dom, "Neden kendimi siz ikinize maruz bırakıyorum ki?" diye homurdandı. Belli ki ikisi de Clara ve benim gibi Cade'i tamamen benimsememişti.

Beni dürttü ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar vardı. "Eğer bir erkek beni böyle sevmiyorsa, onu istemiyorum."

Ona hak vererek başımı salladım. "Bu gerçekten çok özel."

"Ve nadir," diye ekledi Clara, kızıl saçları rüzgârda savrulurken. Gözlerinde öyle bir hüzn vardı ki kendimi eğilip omzunu okşarken buldum.

"Ama imkânsız değil," diye bitirdim. Normalde umut etmekten kaçınırdım. Normalde bu tohumu ekmekten daha iyisini bilirdim. Yine de bugün, belki de sadece belki, Clara ve ben doğru yoldaydık. Her zaman istediğim gibi kardeş olamayabilirdik ama arkadaş olabilirdik.

Bize araç içinde nasıl hareket edeceğimize dair talimatlar verildi ve sonra üzerimizi değiştirmeye gittik.

Cade, Declan ile bazı önemli kilometre işaretlerini tartıştı ve ikisi de bu yeni otomobil markasının lansmanı için gerekenler üzerinde çalıştı.

Hiçbir şey anlamadım.

Yine de Declan ona güvenmemi söyledi ve arabaya oturduğumda bana baktığında, tüm ülkeyi ona çeken şeyin ne olduğunu gördüm. Korkusuzluk. Kocaman gülümsedi ve "Sürmeye hazır mısın, Drop?" diye sordu.

Ağzım kurumuştı, ellerim titriyordu, ayak parmaklarım karıncalanıyordu ama başımı salladım.

"Bana iyi bak Declan," dedim ve gaza bastı.

Araba sıfırdan altmışa bir buçuk saniyede çıkıyordu ve Declan'ın arabanın sınırlarını zorladığını biliyordum. Bu arabayı sokak lastikleri yerine düz lastiklere sahip olacak şekilde ayarlamışlardı, bu da mümkün olduğunca çabuk daha yüksek hızlara ulaşmak için daha iyi yol tutuşu sağlıyordu.

Arkasındaki bilimi daha fazla dinlemeye çalıştım, ama baş döndürücü hızlara, imkansız gibi hissettiren hızlara, kontrol edilemeyen hızlara tırmanırken kalbim boğazıma atlama tehdidinde bulunurken pencereden dışarı çıktı.

Kulaklıklarımızdan Declan bağırdı, "Bunu kontrol etmek yok, Drop. Sadece tadını çıkar."

Dönüşe yaklaşırken can havliyle kendi kalçalarımı kavradım.

Declan bana sanki lanet bir NASCAR yarışçısıymış gibi göz kırptı ve bir parçam onun NASCAR yarışçısı olup olmadığını merak etti.

Güvenliğimiz konusunda hiç endişeli görünmüyordu ve kendine olan güveni yüzünden yolu değil onu izliyordum. Dünyaya hükmedebilmesine şaşmamalı. Her sınırı test etmek istiyordu, konfor alanlarını o kadar zorlamak istiyordu ki kontrol sadece ondaydı ve bunu yapabilecek özgüvene sahipti.

Hoparlörlerden ona ne söylediklerini duymadım ya da herhangi bir şeyi doğru yapıp yapmadığımı anlamadım. Declan'ın ne olduğu konusunda kaybolmuştum. Bir şeylerden keyif almaya çalışabilmem için endişelerimi ve kaygılarımı bastırmıştı. Sanki ben de önemliymişim gibi beni de ailesiyle birlikte bunu yapmaya getirmişti.

Peki ne için?

Son dönemece geldiğimizde, biraz daha sert attığında gülümsedim, kalbimin yerinden çıktığını hissettim ama sonra onu ilk başta hareket ettiren adamla daha güçlü bir bağ kurarak yerine geri yuvarlandım.

Arabadan indiğimizde, Cade kitlesel bir yıkımı başarmış bir kötü adam gibi gülümsedi. "Kalibrasyonum mükemmel çalışıyor."

"Senin mi?" Izzy gözlerini devirdi. "Neredeyse her şeyi ben buldum."

"Bunu haberlere söylemek ister misin?" Cade onu arabaya doğru çekti.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Haberlerde hiç yer almak istemiyorum." Alay etti, sonra bize gülümsedi. "Zaten yakında çıkacak daha büyük haberler var."

"Neler oluyor?" Clara gözlerini kıstı.

"Gitmemiz gerek." Declan parmaklarını ellerimin arasından geçirdi. "Clara, Dom'la gidebilirsin, değil mi?"

"Ben... Oh. Eğer yolcu olmak isterse."

Dom onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve yanaklarının kızardığını gördüm. "Bakalım araba kullanmakta ne kadar iyisin, Clara. İçimden bir ses bundan hiç hoşlanmayacağımı söylüyor."

Gözlerini kısmıştı.

"Madem gidiyorsunuz, sizinle tanışmak güzeldi," diye bağırdı Izzy arabaya binerken. "Ve Declan, *karına* iyi davran."

Cade "İşte benim kızım" diye mırıldanırken çenem düştü. Declan "Oh, sik beni" diye hırlarken ve Clara "Ne?" diye b a ğ ı r ı r k e n .

Evliliğimizi sır olarak saklamak buraya kadarmış.

DECLAN

"Anneme ve Anastasia'ya söylemeyecek misin, Declan?" Clara ağzını bir iki kez açıp sözcükler oluşturmaya çalıştıktan sonra azarladı. "Peki ya Piper? Birkaç ay olduğunu biliyorum ama ikiniz yıllardır bir dargın bir barışıksınız." Everly'ye baktı. "Alınma ama."

Everly orada duruyordu, sırtı dimdikti ve yüzünde bir maske vardı. Neredeyse gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Alınmadım. Başka insanlarla da görüşüyorum. Wes var ve-"

Tanrım, onun adını söylediğini bile duymak istemiyordum. Ya şimdi diğerleri? Hayır. Sözünü kestim. "Bunu ilerledikçe çözüyoruz. Henüz kardeşlerim dışında kimseye söylemedik ve basında çıkana ya da başka bir şekilde gerekli olana kadar da söylemeye niyetimiz yok."

Dom, "Ya da ateş topu kız kardeşimiz biraz dinamit atana kadar," diye homurdandı.

"Dediğim gibi, ilerledikçe bunu çözüyoruz."

Dom bir ileri bir geri volta attı ve "Carl vasiyetinde hepimizi gerçekten sikti, değil mi?" dedi.

"Bu da ne demek şimdi?" Clara başını onun adımlarına doğru çevirdi.

Durdu ve ona baktı. "Şu anda ciddi olamazsın değil mi? Fırının *benim* tatil *köyümde* mi?"

"Tatil *köyünüz* mü?" Kollarını kavuşturdu ve topuklu ayakkabılarının içinde, çiçekli takım elbisesi içinde Mary Poppins kadar heybetli görünerek orada durdu.

"İkinizi de arayacağım." Everly'ye arabaya girmesi için el salladım. "O zamana kadar çenenizi kapalı tutun."

"Declan, bu iyi bir fikir değil." Clara beni durdurmaya çalıştı. "Anastasia öğrenecek. Şu anda bilgi toplamaya çalışıyor ve annem yarın gelmek istediğini söyledi. Sen en iyisi-"

"Gidiyoruz, Clara." Sözünü kestim, evliliğimizin başlangıcının bittiğini biliyordum.

Everly eve dönüş yolunda hiçbir şey söylemedi. "Her şey yoluna girecek," demeye çalıştım.

Başını salladı ve pencereden dışarı bakarken dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı.

Mülkümün kapısına vardığımızda, "Akşam yemeği için evime gel" önerisinde bulundum.

Bakışları benimkilere kaydı ve bakışlarında acı gördüm. Bir eliyle saçlarını taradı ve bileğinde olmayan lastik bandı tutmaya çalıştı. Benimkinden lastiği çıkardım ve uzattım. "Al."

Kaşlarının nasıl düştüğünü, dudağını nasıl ısırıldığını, belki de onunla ilgileneceğimi nasıl anladığını gördüm ama yine de başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim." Dalgalarını bağlamadan önce bandı havaya kaldırdı.

"Sana göz kulak olacağımı söylediğimde ciddi dim."

İç çekti. "Bu senin işin değil. Akşam yemeği davetiniz için de teşekkür ederim ama gelmemeyi tercih ederim."

Bir yanım ona bunu yapmasını emretmek, bu durumu kontrol edenin ben olduğumu söylemek istiyordu ama diğer yanım bunu yapamayacağımı biliyordu.

Bir duvar örüyordu ve bunu yapmasına engel olamıyordum. Basın bizi kırmaya çalışmak üzereydi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Kapımı açtım ama kolumdaki eli beni durdurdu. "Bilmeni istiyorum..." Boğazını temizledi. "İçerideydim Buraya taşındığımda dağınık bir ilişkim vardı. Bu beni tanımlamasını istediğim bir şey değil ama eminim medya bunu öğrenecektir. O yüzden siz de bilmelisiniz."

Daha az saygılı? Onu herhangi bir erkekle düşünmek beni hayal kırıklığına uğratiyordu. "Eğer senden faydalaniyorsa-"

"Bazı insanlar bunu söyleyebilir." Omuz silkti ve gözlerini kısa süreliğine kapatarak beni düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Memleketimdeki çoğu insan benim bir yalancı olduğumu söyler. Bu yüzden, eğer bu seni kötü etkiliyorsa özür dilerim."

Sözleri cama vuran yağmur damlaları kadar yumuşaktı ama arkalarında bir fırtınanın tüm ağırlığını taşıyorlardı.

"Halkla ilişkilerimin yardımcı olabileceği bir hikaye mi?" Benimle evli olduğu için evde yaşadığı cehennemi tekrar yaşamak zorunda kalacağı fikri vücudumu öfkeyle titretmeye başlamıştı bile.

Evlilik cüzdanı çıktığında benim adım onunkine eklenecek, benim adım onu ilgi odağı haline getirecek ve karanlıkta tutmaya çalıştığı her şeye ışık tutacaktı.

Omuz silkti ve kapısını açtı. "Dürüst olmak gerekirse, basın ne isterse onu yazabilir. Her şeyi gördüm, gerçekten. Yine de adınızın lekelenmesini istemiyorum. Bu yüzden, Piper'la birlikte yapmanız gerekeni yapmanızı tavsiye ederim."

"Ben ve Piper mı? Everly, bu benimle ilgili değil-"

"İyi geceler, Declan." Sözümü kesti ve ön kapıya doğru giderken arabanın kapısını çarptı.

Arabamı misafirhanenin önünde uzun süre beklettim ve oraya girmeye hakkım olup olmadığını merak ettim. Her ne kadar benim olsa ve istediğim zaman girebileceğimi bilsem de, kendimi müdahaleci hissediyordum.

Oturma odasının ışığı her gece olduğu gibi parlıyordu, içimi çektim ve arabamı garajıma çektim. Yatmaya hazırlanırken, daha küçük bir ışık yanıp söndü. Gece boyunca açık kaldı.

Rakamlar üzerinde çalıştım, anlaşmalar ve sözleşmeler imzaladım ama en çok o gece o lanet ışıkları izledim.

Hatta kafamı dağıtmak için yüzmek üzere havuzuma bile gittim ama onun yerine aklım o lanet ışıklara takıldı.

Daha fazla iş konuşmak için kardeşlerimi aradım. Yine de volta atıyor ve aptal ışıkları izliyordum.

Ertesi sabah da birbirimizle konuşmadık, ta ki beko ataşmanlı kompakt traktörler kapıdan girene kadar. Gardenya çalılarının teker teker sökülmeğe başlanmasını izledim ve ağzı açık bir şekilde onlara bakmak için dışarı çıktığında gülümsedim.

Yine de evime gelmedi.

Cep telefonunu tozluğunun cebinden çıkardı ve mesaj attı.

Everly: Misafirhanenin tüm çevresini mahvediyorsun.

Mahvetmek mi? Daha iyi hale getiriyorum.

Everly: İnsanlar gardenyaları sever.

Ben: Evet ama eşimin söylediğine göre onlardan nefret ediyormuş.

Everly: Oraya yeni bitkiler koymak sonsuza kadar sürecek Declan. O gardenyalar sanki yıllardır oradaymış gibi görünüyor.

Ben: Endişelenmiyorum. Yarın pencerelerinizi açmaktan ve temiz havayı koklamaktan çekinmeyin.

Ondan başka bir mesaj gelmesini beklemedim. Bunun yerine, o izlerken yanına gittim ve kolumu omuzlarına doladım. Sessizce izledik. Belki de zamanımızın sınırlı olduğunu biliyorduk, basının

Misafirhanemizin sınırlarını parçaladığım gibi bizi de parçalara ayırıyordu ama aramızdaki an kutsaldı.

İzlerken bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Göğsümü okşadı ve sonra geri çekildi. "Temiz havayı takdir edeceğim, Declan. Bir süredir bunu özlemiştim."

Evine geri döndü ve ben onun gidişini izledim, ne demek istediğinden emin değildim ama geçmişiyile ilgili bir şey olduğundan emindim. Onu araştırmamak, evde başına tam olarak ne geldiğini öğrenmek için internette araştırma yapmamak için kendimi zor tuttum. Ama bu onun mahremiyetine, onun bana yapmadığı bir saldırı gibi geliyordu. Bileğime ne olduğuna bakmadığını, hikâyeyi doğrudan benim ağzımdan duymak istediğini biliyordum.

DECLAN

Öğleden sonra ve gecenin geri kalanında, bir gece önce yaptığım lanet şeyin aynısını yaptım.

Işıklarını izledim.

Çalışmaya çalıştım.

Ve sefil bir şekilde başarısız oldu.

Hatta spor salonunda kendimi planladığımdan daha fazla zorladım.

Ertesi sabah onu arabama almayı ve işe giderken onunla konuşmayı dört gözle bekliyordum. Ama güneş doğduğunda, sabahın köründe Anastasia ve Melinda tarafından pusuya düşürüldüm, ikisi de tam olarak Clara'nın söylediği şeyi yapıyorlardı.

Kazıyorum.

Sanki kadın yemek yapıyormuş gibi ellerinde unlu mamullerle durdular. İkisi de Everly ile benim aramda neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Declan, onu misafirhanede tutmak zorunda değilsin. Onu evine gönder. Carl'ın umurunda olmazdı. Onun için yeterince şey yaptı. Belli ki ona bir daire için para bırakmamış." Bunu neredeyse bir soru gibi ifade etti, sanki vasiyetin şartlarını bilmek istiyordu. "Carl'ın en çok sana ve kardeşlerine güvendiğini biliyorum. Ve her zaman bizimle ilgileneceğini biliyorum. Ama," diye iç geçirdi Melinda,

"O bizden biri değil Declan. O bir Milton bile değil. Hepimiz onun adını aldık, o almadı."

Melinda, HEAT imparatorluğundaki kaplıcaların çoğuna sahip olmaktan ve işleri bize yaptırmaktan mutluydu. Sosyal statüsünden başka bir şey için endişelenmeyi umursamıyordu.

"O da Anastasia ya da Clara kadar Carl'ın kızı, Bayan Milton. O bile olsa ona sırtımı dönmezdim-"

Kadın güldü ve saç spreyi sürülmüş saçlarını okşadı. "O değil. Onu Carl yetiştirmede." Melinda sözümü kesti. "Bundan emin oldum. Tatillerini bizimle geçireceği için onu görmeye gitmedi ve annesi ondan tek bir nafaka bile almadı. Ayrıca hayatları vardı ve o bunu anlamıyor. Muhtemelen hayatının çoğunu yoksulluk içinde geçirdi."

Anastasia getirdiği turtayı buzdolabına koydu ve dolaplarımda bir bardak aramaya başladı. "Tanrım, burada nasıl hissettiğini hayal edebiliyor musun?"

Annesi kıkırdadı. "Piyangoyu kazanmış gibi, sanırım." Sonra Anastasya'nın bardağını işaret etti. "Bana da biraz su getirir misin tatlım?"

Anastasia telağla gözlüğümü bulduğu dolaba geri döndü ve çok çabaladığını haykıran pembe çiçekli elbisesinden bir tane daha aldı. "Declan, bir tane ister misin?"

"Hayır." Boğazımı temizledim. "Bakın, Everly burada kaldığı sürece-"

"Bunu seninle konuşmak istedim çünkü bir ya da iki gazeteci bu konuda yazdı. Henüz büyük bir haber değil ama onun eve gitmesi gerekiyor Declan. Açıkçası hiçbirimiz için iyi bir görüntü değil. Yani, ya annesi ziyarete gelirse?"

Yaptıysa ne olmuş? Aman Tanrım. Carl tampon olmadan onlarla uğraşmak beklediğimden çok daha zordu.

"Bu arada Piper akşam yemeği için bir araya gelmemizi istiyor." Anastasia Everly'nin annesini hiç umursamıyordu. "O

Halkla ilişkiler fırtınası nedeniyle buraya daha sık gelmesi gerekeceğini söyledi-"

"Diline dikkat et Anastasia." Melinda azarladı ama kızına sırtıyordu. "Yine de bu kadının başımıza bela olması oldukça kötü bir muamma. Onu HEAT Health and Fitness'tan geri tepmeden çıkarmanın bir yolu var mı diye merak ediyorum. Burası üyelere özel bir kulüp ve o da-"

"O harika bir çalışan hanımlar." Saçmalıklarını bastırmaya ve tartışmadan gitmelerini sağlamaya çalıştım.

"Declan." O sessiz ses, o kadar yumuşak ve pürüzsüzdü ki uykumda onu hayal ederdim. Yine de o sesi duyduğumda kalbim dondu kaldı.

Everly evime gelmedi. Daha önce hiç gelmemişti. "Everly?"

"Özür dilerim." Boğazını temizledi ve omzunda küçük çantasıyla dimdik durdu, saçları bir şaheser gibi yüzünü çerçeveliyordu.

Ona olan çekimime karşı verdiğim savaşı tamamen kaybetmiştim. Dudaklarına, gözlerine, kızarıırken yanaklarının lanet rengine pervasızca baktım ve ilk kez evimin içinde hepsini aynı anda kataloglamaya çalıştım.

"Telefonuna cevap vermedin ve kapın açıldı. Juna'nın yerini erkenden dolduruyorum. O yüzden daha sonra seni bırakmama gerek yok. Şimdi koşuya çıkıyorum."

"Bekle." Ada tezgâhının etrafında döndüm. "Seni götürebilirim-" "Oh, Tanrım. Koşabilir, Declan. Ziyaret ediyoruz. Tanrım,

Everly. Onu suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Anastasia hemen suçladı.

"Tabii ki hayır." Gözleri kısıldı. "Beni her gün arabayla bırakıyor, o yüzden bir saat sonra işe giderken *çalışanının* nerede olduğunu merak etmesini istemedim."

"Her neyse," diye atıldı Anastasya. "Bunu anlamalıydı Dışarı. O kadar da endişeli değil."

Lanet olsun. Hiçbir zaman bir kadına bağırarak bir adam olmadım ve Anastasia Carl'ın kızıydı, ama o anda bunu düşündüm ve neden olmasın diye düşündüm.

Ama Everly daha hızlıydı. Odadan geri geri çıkmaya başlamıştı bile. "Tabii ki değil. Öyle olmasını da asla istemem. Sadece beni gördüğü o harika çalışan olmaya devam ettiğimden emin olmaya çalışıyorum." Bununla birlikte, arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Sorun yaratacağını bildiğim şeyi söylemeden önce ön kapının çarpma sesini duyana kadar bekledim.

"İkiniz de Carl'ın hayattayken Everly'ye bakmaya niyetli olduğunuz farkındasınız, değil mi?"

Belki de sesim çok fazla hayal kırıklığı, çok fazla öfke, genellikle içimde tuttuğum nefretin çok fazlasını taşıyordu. Kitleleri büyülemeye, saçma sapan fotoğraflar için gülümsemeye ve yaşamak için lanet şeytanlarla el sıkışmaya alışmıştım. Bu yüzden çıkış yollarını çılgın yerlerde aradım. Adrenalin patlaması yaşadım, duygularımı en iyi şekilde kovdum. nasıl olduğunu biliyordu ve sonra halkın gözüne geri döndü.

Benim aşkım futbol oyunu olmuştu. Sporcuların kendilerini evlerinde hissedebilecekleri dünya çapında bir marka oluşturmak ve aynı zamanda kardeşlerim ve kendim için bir imparatorluk yaratmak için Carl'ın saçmalıklarına katlandım. Geri kalan hiçbir şey umurumda değildi.

Bazen nereden geldiğimi unuttular mı diye merak ederdim. Çok zengin doğmadığımı, hala küçük şeylerden zevk aldığımı.

"Tabii ki onunla bir şekilde ilgilenmemiz gerekiyor." Melinda kayıtsızca elini salladı ama sonra kızını dürttü, gözleri odada neyin değiştiğinden emin değilmiş gibi benden birbirlerine kaydılar.

O bendim.

Bu benim ahlaki pusulamdı, Carl bana iyi davrandığı için, onu gururlandırmak istediğim için, zalim ailesiyle kaynaşmanın bir zorunluluk olduğunu hissettiğim için para ve şöhrete doğru tuttuğum pusula.

"Hayır, sizden bunu yapmanızı beklemiyorum. Bunu yapabileceğinizden bile emin değilim Bayan Milton," diye belirttim. Ada tezgâhının etrafında yürüdüm ve bardaklarını ellerinden alıp lavaboya koymak için acele etmedim. Bu, ziyaretimizin bariz bir sonuydu. "Yine de evimde ağırladığım misafirime saygı göstermenizi bekliyorum. Benim olan onundur. İsteddiği sürece artık onun evi. Ve eğer ona bir daha saygısızlık edersen, buraya ya da onun gidebileceği herhangi bir yere geri çağrılmayacaksın - benim lanet spor salonlarım da dahil, anladın mı? Şimdi izin verirsiniz, onu rahatsız etmediğimizden emin olmak için peşinden gitmem gerekiyor."

"Declan!" Anastasia ciyakladı. "Ciddi misin sen? Carl bunu istemezdi. Her zaman kızlarından birinin seninle daha çok vakit geçirmesini hayal ettiğini söylerdi. Bizden bahsediyordu, biliyor musun?" Gülümsedi ve elini koluma doğru kaydırıldı.

Geri adım attım. "Anastasia, sen Piper'la iyi arkadaşsın. Birlikte daha fazla zaman geçirmemizden asla memnun olmaz-"

"Hepinizin ciddi olmadığını söyledi. Değil mi anne? Sen de oradaydın!"

Melinda satır aralarını okudu. Çantasını çıkarmıştı ama gözleri kısılmıştı, göz makyajının kediye benzeyen noktaları giderek daha yırtıcı görünüyordu. "Evet, Anastasia. Oradaydım. Yine de Declan'ın başka planları var gibi görünüyor. Şimdi onu rahat bırakalım. Akşam yemeğinde buluştuğunuzda onunla ve Piper'la konuşabilirsin."

Onlar çıkarken ben de garajıma doğru yürüdüm, arabamı asıl amacı için kullanmaya hazırdım. Yoldan aşağı hızla indim ve olabildiğince hızlı bir şekilde siteden çıktım. Ona yetişmem sadece bir dakika sürdü.

Kıvırcık saçları rüzgârda savrulurken sırtında neredeyse kendisi kadar büyük bir spor çantası vardı.

Yavaşladım ve etrafta fotoğrafçı olmamasını umarak kaldırıma doğru çektim. Başına bir şey takacak kadar akıllıydı.

beyzbol şapkası, ama arabam bana iyilik yapmazdı. "A t l a , Drop."

Nefes alıp verdi, koşu formu da vücudunun geri kalanı gibi mükemmeldi. Neden yaptığı her şeyde iyi görünüyordu? Beni görmezden gelirken bile.

"Everly, bin şu lanet arabaya."

"Size işe koşarak gitmek istediğimi söylemiştim Bay Hardy."

"Sik beni. Bir daha 'Bay Hardy' deme, kadın. Bunu sadece sana dizlerinin üzerinde bir ders veriyorsam söylemeni istiyorum." Arabada yanına yaklaştığımda bakışları benimkilere kaydı.

"Şu anda yaptığın şakaların komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona bunun bir şaka olmadığını söyleseydim muhtemelen tartışmayı kazanamazdım. O yüzden bunu kendime sakladım. "Baştan başlayabilir miyiz?"

"Neye baştan başlayalım?" "Güne mi?" Denedim.

"Yapmamayı tercih ederim. Sabahlardan hoşlanmıyorum."

İçimi çektim ve iki dakika boyunca onun yanında sürünmeye devam ettim. "İşe kadar seni takip edeceğim" - hız göstergesine baktım- "eğer binmezsen saatte sekiz mil hızla gideceğim."

"Sen bilirsin." Omuz silkti.

"Eve de koşarak mı dönmeyi planlıyorsun?" "Evet." Başını salladı.

O koşmaya devam etti, ben de ne söyleyeceğimi bilemeden ama bir şeyler söylemem gerektiğini bilerek onu takip etmeye devam ettim. Gerçekte karı koca değildik ama ikimiz de birbirimize bağlanmıştık ve lanet olsun ki onu şu anda tepeden bakan insanlardan bir şekilde korumak istemiyordum.

"Melinda ve Anastasia bu sabah bizim evde olmamalıydılar."

"Burası senin evin," diye düzeltti.

"Önümüzdeki yıl orası bizim. Oraya istediğin gibi gelip

gidebilmelisin. Kahretsin," diye homurdandım, düşündükçe sinirleniyordum. "Kendini rahatsız hissetmeni istemedim ve öyle de oldu."

"Kapıyı çalmalıydım."

"Hayır." Kendini suçlayarak başkaları için mazeret üretmemelidir. "Bu senin hatan değil."

"Kapıyı çalsaydım ve bekleseydim-"

Gerekçesinin geri kalanını beklemedim. Hızla ilerledim ve arabamı yolun kenarına park edip inerek önünde durdum.

Aniden durdu, normalden daha sert nefes alıyordu, yüksek elmacık kemiklerinden aşağı akan küçük ter taneleri güneş ışığında parlarken, saçları sabahın esintili havasında uçuşuyordu.

O safir gözleriyle bana baktı ve ben o gözlerde öfkeden ziyade acı, kızgınlıktan ziyade hüznü gördüm. Elim içgüdüsel olarak boynuna gitti ve onu kendime doğru çektim. Sıcaklığını hissettim, başparmağımı çenesine sürttüm, içindeki bir şeyi yatıştırmayı umdum. "Kendi evine girmek için kapıyı çalmazsın ve kocanın başka bir kadınla konuşmasını bitirmesini beklemezsin."

"Declan," diye nefes aldı. Gökyüzüne bakarken gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu. "Ben artık sadece bir çalışanım. Carl gitti ve Melinda ile Anastasia beni bir baş belası olarak görüyorlar, hayatımın bir döneminde onlar için çok daha fazlası olmak istemiş olsam bile."

"Sen sadece benim çalışanım *değilsin*." Bu sözleri sonsuza dek geri almak istedim. "Bakın, Anastasia ve Piper'la buluşacağım. Onlara söyleyeceğim-"

Yanağını çiğnedi ve hızla gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. Uzun kirpikleri gözyaşlarını yakaladı ve sonra geri çekilip benden uzaklaştı. "Piper'la mı buluşacaksın?"

Doğrulması, önündeki çantasını çekiştirmesi ve onu tutunacak bir denge unsuru olarak kullanması karşısında gözlerimi kısıtım. "O bizim için PR yapıyor ve zamanı geldiğinde buna ve iyi bir hikâyeye ihtiyacımız olacak."

Başını eğdi, "O her zaman senin halkla ilişkilerin miydi?"

Onun umursadığına, sadece birazcık kıskandığına dair damarlarımda bir umut kırıntısı dolaştı. "Piper, Anastasia ve Carl yüzünden hep etrafımızdaydı. Anastasia'nın en iyi arkadaşı. Eğer görüştüğümüzde onunla buluşmaya gelmek istersen-"

"Kesinlikle olmaz." Sözümlü kesti. "Profesyonel ya da özel hayatınıza girmeye hiç niyetim yok."

Ne sikim? Onun ve hayatının her parçasını istila etmek istiyordum. Tam anlamıyla.

"Lütfen nasıl bir dönüş yapılması gerektiğini düşündüğünü konusunda beni bilgilendirin. Eğer hikaye benim yakında işten çıkarılacak bir çalışan olacağım şeklindeyse, tamam. Sadece bir uyarıya ihtiyacım var." Boğazını temizledi. "Ayrıca, halkla ilişkiler maaşının yarısını size ödemek için fazladan çalışmayı umuyorum."

"Bana bir bok için para ödemiyorsun, Everly. Ben de saçma sapan bir halkla ilişkiler hikayesi için seni otobüsün altına atmayacağım. Şu anda ciddi misin?"

"Bu toplumda bir statünüz var ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Ve en başından beri bu şekilde olmalıydık. Böyle olacağınızı biliyordum. Sadece içinde kayboldum..." İlişkimizi elinin tersiyle itti ve etrafımda dolaşmaya başladı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Kolum fırladı ve dirseğini kavradı. "Seni arabama atmak zorunda kalabilirim, Drop. Bana güvenilmezmişim gibi davranıyorsun, sanki hiçbir şey paylaşmamışız gibi." Kalbim hızlanırken bile bu düşünce beni duraksattı. Ona olması gerekenden çok daha fazla değer verdiğimi bu şekilde anlamıştım. "Bana senin için bir hiçmişim gibi davranıyorsun."

Bana ters ters baktı ve kolunu tuttuğum yerden çekti. "Biz birbirimiz için bir imzadan başka bir şey değiliz Bay Hardy. Yasal bir taahhütte bulunduk, hepsi bu. Buna sadık kalalım ve bunu atlatalım."

"Sadece bir imza mı?" Daha kötü durumlarda hayal kırıklığımı bastırabilirdim ama Everly tüm doğru düğmelere bastı ve beni uçurumun kenarına itmek için tam olarak yanlış zamandı.

"Drop, seni misafirhanede düşünmeden uyuyamıyorum, gözlerim bir müşteriye yardım ettiğin yere kaymadan işe gidemiyorum ve açık olalım, düşündüğümde hala amının tadını alıyorum, hayal ettiğimde hala dilini aletimde hissediyorum. Geriye dönüp ilk adımı unutabileceğini düşünebilirsin, ama seni boşaltmadan hemen önce inlediğinde bunu bildiğini hatırla."

Gözleri büyüdü. Sonra bir adım geri attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha spor salonuna doğru, benden ve ikimiz fikrinden uzaklaştı. "Bunu unuttum Bay Hardy. Ben bir çalışanım, hepsi bu. Bunu kendiniz söylediniz." Bununla birlikte döndü ve tekrar koşmaya başladı.

O kadar öfkeliydim ki hızla uzaklaşıp onu orada bırakmalıydım. Bunun yerine, Bugatti'yi işe giden yolun geri kalanında onun yanında sürdürdüm.

Bir kez omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Cidden hala beni takip ediyor olamazsın?"

"Kızgın olabilirim ama geçen gün bana cinsel saldırılar hakkında söylediğin saçmalıklarla karımın kendi başına koşmasına asla izin vermeyeceğim."

"Burası tamamen güvenli bir mahalle!" diye belirtti.

"Arkanızda araba kullandığım düşünülürse daha da güvenli," diye kestirip attım.

"Olay çıkarıyorsun." Arkamdaki arabaları işaret etti.

"Bin o zaman."

Everly çoğu zaman soğukkanlı, sakin ve akli başındaydı ama gözlerini kısarak "Hayır" dediğinde gülümsemek zorunda kaldım.

Sakin, soğukkanlı ve inatçı. Kararını vermişti ve buna sadık kalacaktı.

Öfkeliydim ve düşünmeden hareket ediyordum. Direksiyonu kırdım, arabayı yolun kenarına çektim-

ve dışarı çıktı. "Drop, sana kuralları benim koyduğumu ve senin dinlediğini söylediğimi hatırlıyor musun? Böylesinin daha iyi olduğunu?"

Başını bana doğru salladı, ben ona doğru gelirken gözleri büyüdü. "Sakın buna cüret etme, Declan."

Yapacağımı biliyordu. Benden kaçımaya ya da benimle dövüşmeye bile çalışmıyordu, çünkü benim yöntemimin daha iyi olduğunu biliyordu.

Eğildim ve onu omzumun üzerinden kaldırabileceğim şekilde kalçalarından yakaladım. Bacaklarına tutunup arabama kadar yürümek kolay oldu.

Kavga etmedi.

Sadece mırıldandı, "Bu gazetelerde harika görünecek. Çalışanını işe taşıyorsun."

"O zaman belki de lanet gazeteleri düzeltmeli ve onlara karım olduğunu söylemeliyim, Everly."

EVERLY

BENİ PRATİK OLARAK YOLCU KOLTUĞUNA OTURTTU ve sanki kendim yapamıyormuşum gibi kemerimi bağlamak için ekstra çaba harcadı.

"Kendi emniyet kemerimi kendim bağlayabilirim," diye mırıldandım. Melinda ve Anastasia'yla konuşmasını dinlerken incinmiş olmaktan nefret ediyordum, bunu önemsemekten nefret ediyordum, hemen ardından işe koşmanın sonuçlarını düşünmemiş olmaktan nefret ediyordum.

Duygular ehlileştirilmeli, kontrol altına alınmalı ve boyun eğdirilmeliydi.

Sakin olun. Toparlan. Başka bir şey gösteremezsin.

Bunu biliyordum. Eve döndüğümde yapmıştım. Burada da yapabilmeliydim. Yine de Declan bana daha iyi bir şey umudunu aşılarmıştı ve ben de aptalca buna kanmıştım.

"Bu noktada yapabileceğinden emin değilim," diye hırladı. "Konu güvenlik olduğunda birdenbire tedbiri elden bırakmak istiyorsun gibi görünüyor."

Bu saçma ifadeyle alay ettim ama kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçerken cevap vermeme fırsat vermedi.

Ben spor çantamı karıştırırken ve fotoğraf çekilmediğinden emin olmak için arkamıza bakarken, işe giden yolun geri kalanını dertleşerek geçirdik. "Eğer bu gerçekten dergilerde çıkarsa-"

"Piper ve Anastasia ile yemeğe çıkacağım. Bildiğinden emin olacağım."

"Doğru," diye homurdandım, ipli bileziklerimi bileğimde döndürürken. Onlarla yemeğe gittiği için ona kızamazdım ama yine de kızmak istiyordum. Yapması gereken şey bu olmasına rağmen ona bağışlamak istiyordum. Declan, onu ve diğer herkesi ayıran park yerine girdiğinde, bu bana aramızdaki uçurumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı: Ben bir işçiydim, o ise patron.

O kapımı açamadan arabadan hızla indim. "Bunu ikinci kez yapıyorsun."

"Ne yaptın?"

Beni takip etti. "Sana kapıyı açmama izin vermeden arabamdan indir."

"Lanet olası bir kapı için yardıma ihtiyacım yok Declan. Ya da herhangi bir konuda." Döner kapıya yaklaştım ve Declan'ın benimle aynı camdan içeri girmeye çalışmayacağını umdum.

O yaptı.

Sonra dönüşü durdurmak için elini arkamızdaki cama vurdu. Bana yönelttiği bakışı görmek için arkamı döndüğümde sıçradım.

"Bu kapı için yardıma ihtiyacın var mı Everly?" dedi, sanki onu akıl sağlığının sınırına itmişim gibi alçak sesle uyararak. Beni. Birkaç gün önce becerdiği ama sonra arkadaşlarına sadece bir çalışan olduğunu söylediği kadın. Orada tuttu, otomatik dönüşün devam etmesine izin vermedi.

"Ciddi misin sen?" Resepsiyona baktım ve Juna'nın gözlerini bize diktiğini gördüm.

"Çok ciddiym." Bakışları benimkileri yakaladı, varlığı güçlü ve enerjiyle titreşiyordu.

"Şu anda halkın bu kadar tepki göstermesini gerektirecek neye kızsın ki?"

"Halkı umursadığımı düşünüyor gibisiniz. Halk beni önemsiyor, ben onları önemsemiyorum. Eğer onlar

karımla kavga ettiğimi belgelemek istiyorlarsa, elbette yapabilirler. Ancak yapmayacakları şey, kendinizi tekrar tehlikeye atmaktan kurtulduğunuzu görmektir. İşe ya da işten eve koşarak gitmeyeceksin. Eğer yaparsan, seni takip etmesi için güvenlik tutacağım."

"Bunu düşünemezsin-"

"Ve sonunda evime adım atmaya karar verdiğine göre, her akşam yemekte bana katılabilirsin. Sabahları da kahvaltıya."

"Hepsi bu mu?" Dedim, içimdeki öfke şimdi de kaynıyordu. Onun iradesine kolayca boyun eğeceğimi mi sanıyordu?

"Senin için kapıları açacağım, Drop, ya da sen izin verene kadar onları kapalı tutacağım."

"Bu çok çocukça, Declan." Çocuk gibi davranıyor ve hayal kırıklığının onu alt etmesine izin veriyordu. "Duygularınla böyle mi başa çıkıyorsun?"

"Söz konusu sen olduğunda duygularımla nasıl başa çıktığımı göstermemi istersen seni soyunma odasına götürebilirim."

Spor sütyenimin yakasını çekiştirerek vücudumda hissettiğim sıcaklığın dışarı çıkmasını sağlamaya çalıştım.

"Kendini duyuyor musun?"

"Evet. Kontrolün bende olmamasından bıktım. Babanın işimizde çok söz sahibi olmasına izin verdim ama o artık yok. Artık kontrol edebileceği tek şey evliliğimiz. Başka bir yöne gitmek isterken medyanın beni bir yöne itmesine izin verdim. Bu imparatorluğun sorumluluğu üzerime çökmeye başlayana kadar böyle yapmazdım. Basının hayatımı yönlendirmesine izin vermekten bıktım."

"Kamuoyunun soğukkanlılığını korumalı ve bu olaya soğukkanlılıkla yaklaşmalıyız-"

"Dengeli bir kafaya sahip olmamı istiyorsan, Everly, o zaman dinle." Cevap vermemi beklemedi, gözleri koyu, koyu yeşildi, sanki ruh haliyle birlikte değişmiş gibiydi. "Yol kenarında tartıştığımız için basın ilişkimizi fena halde deşmek üzere. O yüzden şimdi haberi vermenin tam zamanı olabilir."

"Evliliğimizden mi?" Sesim neden bu kadar korkmuş geliyordu?

Sanki savaşa girmek üzereymişiz gibi başını salladı ve bir nefes aldı. "Kontrolü ele alma zamanı geldi. Piper'a haber vereceğim. Kime ihtiyacın varsa söyle."

Kimseye söylemek istemedim. Onun yerine yutkundum.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Şimdi benden kibarca kapıyı açmamı iste."

Etrafıma bakıp müşterilerin içeri girip çıkmak için beklediğini fark ettiğimde ayağımı yere vurdum. İnsanların telefonları onu çekiyordu ve ben orada durmuş bir embesil gibi görünüyordum. "Lütfen şu lanet kapıyı aç da işe koyulalım Declan," diye homurdandım ve sonra elini döner kapıdan çekerken nefesimin altında mırıldandım: "Bir daha kaldırımda bana el kaldırırsan seni yere sererim."

"Umarım bu bir sözdür ve boş bir tehdit değildir. Eğer benimle birlikte yere serilirsen mutlu olurum."

"Tamamen ve tamamen saçmalıyorsun. Bunu tüm açılardan değerlendirdikten ve başka bir sonuca varamayacağımı bildikten sonra söylüyorum çünkü burada mantıklı olan ben olmalıyım." Ona baktığımda, arkamdan yürürken bir Super Bowl daha kazanmış gibi gülümsüyordu. "Rehabilitasyon için saat altıda görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum, Damla," dedi yüksek sesle yanından geçerken ve Juna'ya başıyla selam verdi.

"Bırakmak mı?" diye fısıldadı.

"Sadece aptalca bir lakap," dedim saatime bakarak. "Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Saatimi işaret etti. kapılar. "Çünkü Declan'ı sahada ve magazin dergilerinde çılgın gördüm ama burada hiç görmedim. Burada, neredeyse en iyi adam o!"

"Bilmiyorum. Kötü bir gün geçiriyor." Omuz silktim ve onu başından savdım. "Eve git de izin gününü geçir."

"Eve gidersem bir şeyleri kaçıracağımı gibi hissediyorum," dedi, fincan tabağı büyüklüğündeki kara gözleri bana bakarken.

"Neyi kaçıracaksın?" Clara, elbisesinin üzerinde laleler ve elinde bir çiçekle zıplayarak sohbete karıştı.

Saçında gerçek bir çiçek vardı. Acaba işe giderken mi koparmıştı yoksa kıyafetini tamamlamak için bir butiğe gidip mi almıştı? Ben olsam bunu hiç düşünmezdim.

"Declan Evie'ye bağılıyor. Ona Drop adını taktı ve güne başlamak için döner kapıda rehin tuttu, bu yüzden gün geçtikçe dramanın daha da yoğunlaşacağını tahmin ediyorum."

Clara sanki birini gözlüyormuş gibi başını omzunun üzerinden geçirdi ve sonra tekrar bize döndü. "Tuhaf. Neyse, sonra görüşürüz Juna." Juna, Clara'nın kendisini kovmasına pek alınmadı çünkü spor salonundan çıkmak için gerçekten acelesi vardı. Ama Juna kulak kesilir kesilmez, Clara ona ters ters baktı. "Bu sırrı saklamak için çıldıracağım, Evie. Konu siz ikiniz olunca kız kardeşim ve annem şahin kesiliyorlar."

"Zor olduğunu biliyorum-"

"Ve Piper çok sinirlenecek. Declan'la aralarında bir şey varmış gibi davranmıyor ama onun yerine biri geçecekse bunun Declan'ın kolundaki Anastasia olacağını düşünüyor. Eğer bu sensen..." Neredeyse saçını çekecekti. "Üzgünüm ama çok kızacak."

"Ben hallederim." Bir müşteriye el salladım ve saatini taradım. Sonra, programı son bir kez daha inceledim. "Bir saatlik ön büro görevinden sonra bire bir görüşmelerim oluyor. Sanırım hiçbir şey değişmemiş gibi günümüze devam ediyoruz-"

"Az önce Declan Hardy peşinizdeyken Oceanside Caddesi'nde koşuyor muydunuz?" Sarı saçlı ve heyecanlı ela gözlü genç bir müşteri bana sordu.

"Pardon?"

Telefonunu çıkardı ve bana çevirdi. "Bu siz misiniz? Everly Belafonte sen misin?"

Paparazziler hızlı çalıştı. O kadar hızlıydı ki, videonun izlenme oranının nasıl yükseldiğini gerçek zamanlı olarak gördüm. Biri bizi çekmişti. Ve onun şöhretiyle, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Resepsiyonda durduğum o bir saat normalden çok daha uzun sürdü. *Herkes* tarafından izlenen videodakiyle aynı kıyafeti giydiğim için insanlar beni t e k r a r tekrar tanıdı.

Masanın arkasından kalktıktan sonra egzersizlerime devam ettim. İki yeni başlayan yoga dersi düzenledim ve düzinelerce kadın ve erkek birbirlerinin mükemmel pozlara ulaşmasına ve onları tutmasına yardımcı olurken birbirlerine saygılıydılar. Nefes almayı, hareketleri kontrol etmeyi ve kendinizi merkeze almayı öğrenmenin o gün başta ben olmak üzere herkese faydaları oldu.

"Bugünkü ders harikaydı," dedi bir adam çıkarken, kapının yanındaki çöp kutusuna birkaç gazoz kapağı atarken. "Bu yılki yardımın Florida'daki okullar için olduğunu duyduğuma sevindim."

Pop tabelalarının yanındaki tabelaya göz attığımda birkaç ay içinde bir gala olacağını gördüm ve Declan'ın muhtemelen bunu gerçekleştirdiğini bilerek iç geçirdim.

O böyleyken ona nasıl kızabilirdim ki? Gardenyaları sökerken, güvenliğimden endişe ettiği için beni işe kadar takip ederken, kasabadaki çocuklar için bir hayır kurumu kurarken?

Kendime buranın onun evi, hayatı ve burada olmamla ilgili olarak hesap vermek zorunda olduğu tüm arkadaşları olduğunu hatırlattım. Bir yıl dolduktan sonra taşınabilirdim. O gerçekten gidemezdi. Şöhreti onu her yerde takip ederdi.

Kollarımı fırçalamak için bir havlu aldım, tam o sırada Wes'in stüdyoma doğru yürüdüğünü gördüm. Parmaklarını çıtlattı ve bana doğru başını salladı. "NFL'in altın çocuğuyla yaşamak nasıl?"

Mesajlarından kaçıyordum ve er ya da geç bu konuda benimle yüzleşeceğini düşündüm. Kapının pervazına yaslandım. "Onunla yaşıyorum. Sadece onun misafirhanesinde. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Saçını biraz çekti. "Az önce ikinizin videosunu gördüm."

Telefonuma muhtemelen mesajlar ve aramalar geldiğini bildiğim spor çantama baktım. "Bir videonun buradaki kuru bir ormanda yangın gibi yayılabileceğini kim bilebilirdi? Her neyse, bunun beni çok fazla etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum."

"Sen özel birisin, Evie. Viral olmaktan heyecan duymak yerine rahatsız olman seni ciddiye çok değerli bir kadın yapıyor." Wes daha önce hiç olmadığı kadar ilgisini çekmiş görünüyordu. Sanki birdenbire onun için egzotik bir kuş olmuştum.

"İlgiden hoşlanmıyorum." Omuz silktim.

"Bu yönünü seviyorum," dedi Wes ve sonra yaklaştı. "Seni özledim." Özlemiş olamazdı. Sadece birkaç kez dışarı çıkmıştık ve Declan'ın evine taşındığımdan beri aramızdaki ilişki sönmüştü. Etkileşimlerimiz spor salonundaki sohbetlerle sınırlıydı, hiç davet etmemişti ve ben de bundan memnun olmuştum. "Bir süredir ne evime gelmeni ne de bir mesaj atmanı sağlayabildim. Neredeyse iki aydır pek bir şey yapmadık."

"Carl'ın vefatıyla *çok* meşguldüm ve... *çok* şey oldu." Bahaneyi kolayca geçiştirdim. İşin zor kısmı onu özlememiş olmamdı. Kötü bir adam değildi, sadece bana göre değildi. Sıradan biri bile değildi. Ona karşı kelebekler uçuşmuyor, kıvılcımlar çakmıyor ya da herhangi bir duygu hissetmiyordum.

"Bu akşam yemek yiyebilir miyiz?"

"Yanıma yedek kıyafet ya da başka bir şey almadım..." Bu yeterli bir sebep miydi?

"Sakin bir yere gideriz."

Po'nun ağırlıkları arkamızda şingirdadı ve tam saatlerimiz çaldığı sırada hızla geldi. "Evie'yi oyalamayı bırak Wes. Onunla bu videonun tüm ayrıntılarını konuşmam gereken bire bir görüşmem var."

"Aman Tanrım." Burnumun kenarını çimdikledim ve Po'nun geniş gülümsemesi hemen yüzüne yayıldı ve beni kucaklamak için kendine çekti.

"Şaka yapıyorum, kadın. Bu saçmalığın umurumda olmadığını biliyorsun." Bu muhtemelen doğrudu. Burada herkesin bir egosu vardı ve internette bir dakikalık bir mucize olmaya mahkum olanlara ilgi göstermeye gerek yoktu.

Po'ya "Eğer esnemeye yardımcı olacaksa küçük bir yoga dersi yapabiliriz," diye önerdim.

Yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı. "Sana da yardımcı olacağından eminim. Bu noktada bir çıkışa ihtiyacın var gibi görünüyor. Sıcak yoga?"

"Bunu yapmak istiyor musun yoksa benim için mi yapıyorsun?" diye sordum. "Bence hokey oynadıktan sonra kaslarını gevşetmek için sıcak yogayı kullanabilirsin."

"O herifin dengesini ne sağlarsa artık." Noah yaklaşp onu itti ama Po kılını bile kıpırdatmadı.

Kaşlarını kaldırdı. "Noah'nın aptal kıcının düşmeden eğilemediğini düşünürsek, muhtemelen Noah ve Wes'in katılmasına izin vermeliyiz. Dün gece pakı vurmaya çalışırken düşmedin mi?"

Her ne kadar ağırdan alsa da Noah'ın boynunun nasıl gerildiğini, duruşunun nasıl biraz sertleştiğini gördüm. Hepsi de sporlarını önemsiyor ve kaybetmek istemiyorlardı. "Siktir git. Johnny'nin vuruşunu ben aldığım için olduğunu biliyorsun."

Onlara el salladım. "Birinin duyguları incinmeden gidelim."

"Po harika bir dengem olduğunu biliyor. Gelecek sezon senin canına okuyacağım," diye suratını astı Noah ve ben de bu bahar ve yaz boyunca sezon dışında dinlemek zorunda kalacağım yorumun bu olduğunu düşündüm.

Wes gülümseyerek bana baktı ve parmağını yanağında gezdirdi. Stüdyoya doğru yürürken bana "Ne kadar da bebekler," diye fısıldadı ama Noah onu duydu.

"Sanki bir oyun kurucu bizden birini alt edebilirmiş gibi?"

"İkinizi de alt edebilirim." Wes şişindi ama Po ve Noah ona kendini savunması için zaman bile tanımadılar. Birbirlerine dirsek atıp gülüşüler.

Saatimi kaydırmak, termostattaki sıcaklığı artırmak ve stüdyoyu kullandığımızı kaydetmek için odanın dışında durdum. Saati ve içeride benimle kimin olacağını yazdım.

Tam bitirmek üzereydim ki, Gianni spor salonunun ortasındaki ringden bana el salladı. "Sıcak yoga dersi mi açıyorsun?"

Omuz silktilim. "Hızlı bir egzersiz yapmak isteyenler için."

Ringden indi ve bir eliyle siyah saçlarını taradı. Altı iki boyunda, uzun bir futbolcuydu ama duyduğum kadarıyla çevik hareket ediyordu ve oyunda iyiydi - aslında çoğundan daha iyiydi.

Tam soyunma odasının kapısı açılıp Declan dışarı çıkarken ona el salladım. Okyanusa bakan tavandan tabana pencereleri fon yaparak spor salonunun koridorunda ilerledi ve ben gözlerimi kaçırmakta zorlandım. "Sıcak yoga o zaman, ha?"

"Ne?"

Saatine dokundu. "Antrenman için hazırım." "Declan, bu-"

"İsteyen herkes, program öyle diyor." Yanımdan hızla geçip odaya girdi ve ben gözlerimi sıkıca kapattım.

Harika.

Odayı ısıtmak ve esnemek sadece on dakika sürdü. Yirmi dakika sonra herkes pozlarla terliyordu.

"Gianni, yoga öğrenmeye geldiysen bana bakmayı bırak ve aşağı doğru köpek pozisyonuna geç." Açıkça kışıma baktığını söylemedim ama seslenemeyecek kadar barizdi.

"Evie, elimde değil biliyorsun," diye sızlandı. "Kıçın sanki hayatın boyunca yoga yapmışsın gibi görünüyor." Kendisini savunmak gerekirse, iyi bir kalbi olsa da hayatta sadece siki tarafından yönlendirildiğini düşünüyorum. Onunla ilk tanıştığımda bana asılmıştı ve sonra da bana tamamen saygı duymuştu.

reddetti, hala arkadaş olabileceğimizi söyledi. İki dakika sonra bir kızı aradı ve aynı günün ilerleyen saatlerinde onunla buluşmaktan mutlu olacağını söyledi.

Ayrıca, aynı şeyi yapan diğerlerine hemen bağırma konusunda da harikaydı. "Wes, sen de onun kışına bakmayı bırakabilirsin."

"Siktir git, dostum. Evie ve benim farklı bir ilişkimiz var."

"Peki bu tam olarak ne tür bir ilişki Wes?" Declan tüm ders boyunca tek kelime etmemişti ama gözlerini üzerimde hissetmiştim. Kaslarındaki gerginliğin farkındaydım ve yemin ederim bu noktada damarlarındaki kanın kaynadığını hissediyordum.

"Ah, dostum. Saçmalıklarımızı geride bırakabilir miyiz? Siz ikiniz belli ki arkadaşsınız, tamam mı? Anlıyorum. Bir gün benim kızım olacak." Bana köpek yavrusu gözleriyle baktı. "Bu gece dışarı çıkabilir miyiz? Çok uzun zaman oldu, bebeğim. Ve sonra-"

Noah, Wes'e cehennemi yaşatmayı sevdiği için, "Bunca zaman lanet bir sürüngen gibi kışına baktıktan sonra kendini yoksun hissediyor," diye atıldı.

Saatlerimiz aynı anda çaldığı için kimse ona cevap vermedi. Uyarıyı önemsemedik çünkü programda bir değişiklik ya da... büyük bir haber olabilirdi. Büyük ısı haberleri yani. Ancak bu özel durumda, destansı, yıkıcı, felaket haberiydi.

"HEAT Varisi Everly Belafonte Declan Hardy ile Evlendi"

HEAT Halkla İlişkiler ekibi bugün öğleden sonra aşağıdaki açıklamayı yayınladı: "Declan Hardy resmi olarak sınır dışı edilmiştir. O ve Everly Belafonte, Carl Milton'ın vefatından kısa bir süre sonra açıklanmayan bir yerde küçük bir törenle evlendiler. Kaynaklar evliliklerine bağlı olduklarını ve yeni evli çift olarak geçirdikleri zamanın tadını çıkarırken gizlilik talep ettiklerini belirtiyor."

Bu da Everly'nin neden Declan tarafından işe götürüldüğünü ve neden bu kadar sık birlikte görüldüklerini açıklıyor. Yine de herkesin aklındaki en büyük soru, ne kadar süredir çıktıkları ve

Everly onu kimsenin ~~her~~riolmadan hepimizin gözleri önünde nasıl çaldı? Ayrıntılar gelecek . . .

Odadaki erkeklerin her biri ona doğru dönerken gözlerim Declan'ınkilere kaydı. Wes bile diğerleriyle birlikte geri çekildi. Sanki alfa köpeği partiye gelmişti ve aniden betaların hiçbiri ona meydan okumak istemiyordu.

Declan hiçbir şey söylemedi. Saatine baktığından bile emin değildim. Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve sanki stüdyoyu, spor salonunu ve başında bulunduğu imparatorluğu mutlak bir güven ve güçle yönetiyormuş gibi, orada hayattan daha büyük bir şekilde durdu.

"Karının kıcı hakkında yorum yaptığım için özür dilerim," diye homurdandı Gianni kapıya doğru geri geri giderken. "Sana ve atletizmine saygı duyuyorum. Ülkedeki her profesyonel spor ligi için harika şeyler yaptınız ve saygısızlık etmek istemediğimi bilmenizi isterim." Sonra da kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi dışarı fırladı.

Sırada Po ve Noah vardı ama onlar daha korumacıydı. Birdenbire onların küçük kız kardeşi oluvermiştim. "Siz ikiniz cidden evli misiniz?" Po sordu.

"Yalan söyleyeceğimizi mi düşünüyorsun?" Declan sonunda cevap verdi. "Senin için ne önemi var ki?"

"Yani, bilemiyorum." Po devam etti, "Evie tam bir nakavt ve bizi en iyi o eğitiyor. Eğer bu Carl'ın vasiyetindeki bir şey içinse... Sadece onun zarar görmesini istemiyorum-"

"Everly kendi kararlarını verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip." Sözünü kesti. "Evliliğimiz bizim işimiz."

Az ya da çok demedi. Benimle evlenmek istediğini, herhangi bir ilişki içinde olduğumuzu, bunun göstermelik olmadığını söylemedi.

Acıtmamalıydı. Planımız buydu. Ama kalbim dinlemiyordu. *Sakin ol. Toparlan. Başka bir şey gösteremezsin.*

Declan onu düzeltmek yerine kapıya doğru işaret etti. "Artık haberler ortaya çıktığına göre Everly ile konuşmak istediğim birkaç şey var."

Noah ve Po hemen stüdyodan çıktılar ama Wes bana mırıldandı, "Seni bu gece de görmek istiyorum. Bana mesaj at, olur mu?" Cevap beklemedi ve Declan ağzını açtığı anda bile çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Bu gece onunla görüşmeyeceksin."

"Bu gece onu görmeliyim çünkü ilişkimiz konusunda biraz açıklığa ihtiyacı var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Declan ileri geri volta atmaya başlamadan önce elini kaldırdı. "Bence bu akşamki toplantıya Piper ve Anastasia ile birlikte gelmeniz en iyisi."

"Hayır." Onu tam orada durdurdum. "Bunun benim çıkarıma olmadığını biliyorsun. Cenazeden sonra bu sabaha kadar Anastasia'yla tek kelime konuşmadım ve Piper onun en iyi arkadaşı. Ben bu çevreye ait değilim."

"Ben yaparsam, sen de yaparsın." Bana doğru yürüdü.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Her ne kadar bunu herkes için kolaylaştırmak ve kabul etmek istesem de Declan, ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz. Ortaya çıkarak onları kızdırabilirim bile."

"Daha azmışsın gibi hissetmene izin vermeyeceğim-"

"Sen yapmayacaksın," diye açıkladım, "ama onlar yapacak. Ve bu sorun değil. Zaten onların topraklarına sözleşmemizdeki on iki aydan daha uzun süre tecavüz etmeyeceğim, bu yüzden hepiniz bunu uygun gördüğünüz şekilde ele almalısınız."

Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı.

"Bensiz, Declan."

"Sensiz," diye mırıldandı ve sonra benimle burun buruna geldi, ben ona bakarken o da bana bakıyordu. "Farkındaysan son birkaç gündür içinde *sen olmayan* bir şey düşünmedim. Zihnim sen olmadan çalışmıyor. Rüyalarım, kâbuslarım, bilinçaltım, bilincim... hiçbirisi son zamanlarda *sensiz* işlemiyor."

Boğazım düğümleniyor, gözlerim yaşıyor ve kalbim göğsümden fırlayıp Declan'ın ellerine atlayacakmış gibi hissediyordum. Dikkatle tutacağını ummak z o r u n d a y d ı m ve buna inanmaya başladığım için de nefret ediyordum.

Yine de kendimi herkese açmış olacaktım ve bu yapmak istediğim bir şey değildi.

"Seninle olduğum her gün, her parçamın sensiz olmak istemediğini öğrenmesi kötü bir şey mi?" Titrek bir nefes aldım. "Kötü çünkü yakında birbirimizden ayrı kalmak zorunda kalacağız Declan. Bunu sen de biliyorsun. Peki ne yapmamı isterdin?" Fısıldadım, "Gidip halkla ilişkiler müdürünün canını mı sıkayım ki bize hiç yardım etmek istemesin?"

Boğazının derinliklerinden gırtlaktan bir ses geldi ve elini yüzünde gezdirirken yaşadığı kargaşayı gördüm. "Onu kovmalı ve yeni birini bulmalıyım."

"Bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, işinde iyi olduğunu söylemiştin. Sadece hikayeyi aynı tutmak zorunda. Biz evliyiz," dedim ama evli kelimesini havada bıraktım.

Gözlerini kısmıştı. Sadece bir havlu almak için yanımdan geçmesi ve saatindeki kapının camını karartan bir düğmeye basması, sadece bir gece önce bu spor salonunun duvarlarında yaptığımız her şeyi hatırlamam için yeterli oldu. Dönüp ensemden tutarak beni kendine çektiğinde ve havluyu köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde inlememek için dudağımı ısırdım. "Evet, biz evliyiz. Birbirimize tamamen bağlıyız, değil mi?"

"Şey," diye tereddüt ettim, gözlerindeki ateşi hissediyordum. "Bir mantık evliliği yapmaya kararlıyız."

O kadar yaklaştı ki saat beş yönündeki gölgesinin yanağıma değdiğini hissettim. "Bu evlilikte belirli bir zaman çizelgesine bağlı olabiliriz, ama ben aynı zamanda müşterilerimin önünde yoga yaparken seni seyrettikten sonra suratlarına yumruk atmaya da kararlıyım. Bunu da ekleyelim mi Everly?"

Kavrayışı sıkılaşıırken ve önce göğsümdeki, sonra da göğüs dekoltemdeki teri daha fazla ovalarken benim cevap vermeme gerek yoktu. İkimiz de cevabı biliyorduk ama yine de nefes alışım hızlandı ve önünde dururken meme uçlarım çakıllaştı. Umut ediyordum. İstiyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum.

Boynumun arkasındaki tutuşunda bir değişiklik oldu ve eli saçlarımın dalgaları arasından geçerek beni ona doğru eğilmeye zorladı, böylece yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarıma inebilecekti. Declan'ın öpücüğü sahiplenici, hayvani ve kontrol doluydu.

Artık her şeyi istiyordu ve onu dünya çapında bir sporcu ve başarılı bir iş adamı yapan şeyin ne olduğunu görüyordum. Tüm çekincelerime ve sınırlarıma hükmediyor ve onları yerle bir ediyordu. Ellerinin saçlarımı sıkıca tutuşu, dilinin ağzımın içinde dolaşması, dudaklarının dudaklarıma sahip olmasıyla verdiği zevkle tereddütlerimi yok etti.

Ona sarıldım, inledim ve yapıştım. Aldım çünkü yakında yapamayacağımızı, bu evliliğin ve sırrımızın muazzam bir yanlış adım haline gelmek üzere olduğunu biliyordum. Bu düşünceyle onu ittim ve ağzımı tuttum, gözlerimi kapatırken zor nefes alıyordum, daha fazla şımarmamak için elimden geleni yapıyordum. Kendime bunun gerçekçi olmadığını söyledim. "Bunu yapamayız. Benimle yattığın için bu adamlarla sidik yarışına giriyorsun Declan. Peki ne için? Aramızdaki hiçbir şey gerçekten işe yaramayacak." Bana ters ters baktı. "Declan, gerçekçi ol. Ben birkaç ay önce hiçbir deneyimi olmayan bir yük olduğunu düşündüğün kızım. Babama bana bakıcılık yapmak istemediğini ve sığınağını mahvettiğini söyledin."

"Ve sen öyleydin." Başını salladı, sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi bakışlarının vücudumda aşağı yukarı gezinmesine izin veriyordu.

"Aynen öyle. Ve geçmişim basındaki itibarınızı zedeleyebilir."

"Basın umurumda değil."

"Ben biliyorum." Devam etmeye çalıştım. "Ve biz farklı yaşam tarzlarından geliyoruz. Asla uyumlu olamayız."

"Adımı haykırırken oldukça uyumlu hissediyorsun."

"Şu anda başka bir seviyedesin, bunu biliyor musun?"
Ona başımı salladım. "Sadece asıl plana odaklanalım. Basın sorarsa birlikteyiz ve evliyiz. Bize yakın olanlara bunun bir mantık evliliği olduğunu söyleyebiliriz."

Ben duraklayınca bana baktı. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Belki de bu evliliğin bundan daha fazlası olduğunu, bundan daha fazlası olabileceğimizi söylemesini istemiştim. Ama o sadece "İstedğin bu mu?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, kafamın içinde dans eden küçük aptalca bir umudu takip etmek yerine mantığıma tutunmaya çalıştım. "Evet, yapılacak en akıllıca şey bu. Anastasia ve Piper'la konuşup ne yapmak istediklerine bakabilirsin. Wes'e haber veririm."

"Yani, sana o kadar yakın mı?"

"Bir açıklamayı hak ediyor, Declan. Bilgi konusunda ketum davranacağına inanıyorum. Halka gelince, onların başka bir şey bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum."

Mırıldandı, gözleri bulamayacağı cevaplar için beni arıyordu. Medya ekmek kırıntıları aramaya gelmeden önce kutuyu kapatıp kilitliyordum.

Kapıya doğru ilerledim ve açtım. "Bizim için iyi olacak Declan. Planımız bu."

Bir on saniye daha orada durdu, titreşen bir duygu sütunuydu ve neyin patlak vereceğinden emin değildim. "Makul bir saatte evde ol, Everly, yoksa seni bulmaya gelirim." Sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı ve üç parmağını havaya kaldırdı. "Üç seferdir kapıyı benim yerime sen açyorsun."

Neden böyle sayması tüylerimi diken diken etti?

DECLAN

PIPER ve Anastasia ile akşam yemeği istediğimden daha geç bitti. Hatta geç saatlere kadar kalmak istemesinler diye spor salonunun karşısındaki otelde HEAT'in gösterişsiz restoranlarından biri olan Vibe'a gitmek için çaba sarf ettim.

Yine de ikisi de içki ısmarladılar ve sanki gitmem gereken bir yer yokmuş gibi konuşmaya devam ettiler. Sanki Everly'nin Wes'le randevusundan dönüp dönmediğini görmek için eve gitmem gerekmiyormuş gibi. Bunun yerine, masada benimle oturmayan bir kız için yanıp tutuşmuyormuşum gibi davranmak zorundaydım.

"Yani, bu evlilik tam bir falsolu top ama ben sadece onunla koşacağım." Piper bu sözleri söylerken lazer gibi bana odaklandı. "Evli olduğunuz gerçeğinden başka bir konuyu ele alırsak harika olur. Yani, bir çift olarak özel bir röportaj yapabilirsiniz ya da dürüst olmak ve Carl'ın vasiyetini tartışmak istiyorsanız..."

Tüm detayları öğrenmek istiyordu. Bekledi, gözleri gerçeğe ulaşmaya çalışıyordu.

"Bu konuda açıklanacak bir şey yok. HEAT imparatorluğu güvende."

"Herhangi bir veraset işlemi başladı mı ya da-"

"Piper, sen benim halkla ilişkiler ekibimdesin." İkimi sertçe bıraktım. "Benimkiyle uyuşmayan hikyeleri öldürüyorsun ve

istediklerimi ortaya koyuyorum. Bu yüzden en iyisi sensin, haksız mıyım?"

"Declan, neyle karşı karşıya olduğumu bildiğimde daha kolay oluyor."

"Bu sefer işin biraz daha zor olabilir. Ya bu işi halledersin ya da ben yapacak başka birini bulurum."

Anastasia usulca dudak büktü ama bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde hemen telefonuna baktı. "Carl beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Ben de," diye dudak büktü Piper. "Son zamanlarda pek anlaşılamadığımızın farkındayım Declan, ama Everly'yi Anastasia'ya tercih etmek mi? Sen ve Anastasia yıllardır yakınsınız. Seni bizim çevremizde olmayan bir yabancıyla evlendirmesine çok şaşırdım."

Anastasia kıvrık saçlarını onaylarcasına salladı ve şimdi her ikisinin de ne kadar saldırgan olduklarını açıkça görebiliyordum. Kendilerinin ötesini hiç göremiyorlardı. Kendilerini beğenmiş, kibirli ve cahillerdi.

"Aman Tanrım." Piper yanımdan geçerken çenesi düştü. "Hâlâ Wes'le mi çıkıyor?"

Arkamı döndüğümde onu gördüm. Dudakları spor salonunda sürdürdüğünden biraz daha parlaktı ve kirpikleri de biraz daha parlıyordu. Everly, Wes'in koluna girmiş, yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Çoğu erkek muhtemelen o anda kıskançlık, hatta belki de öfke hissedirdi. Ben lanet bir meydan okuma hissettim.

Hemen izin isteyip meşe sandalyelerin ve stratejik olarak yerleştirilmiş yeşilliklerin etrafından dolanarak onlara doğru ilerledim. "Everly, Wes. Birer içki içmek ister misiniz?"

Yağmur damlam sesimi duyunca dudağını ısırdı ve kaşları çatıldı. Cevap vermeden önce giymiş olması gereken tenis eteğini düzeltti. Evet, bunun iyi gitmeyeceğini biliyordu. "Bunun olduğunu sanmıyorum."

"Oh, Tanrım," diye inledi Wes ve gözlerini devirdi. "Onunla bir saniye bile yalnız kalamayacağım, değil mi?"

Amaç da buydu zaten. "Piper ve Anastasia burada. Clara da uğrayabilir. Zaten yanımıza oturmazsan seni rahatsız edeceklerini biliyorsun."

Wes dişlerini emdi, kaslarını esnetti ve Everly'nin fikrini sormayı aklına bile getirmeden seçeneklerini tartarken kafasındaki erkek topuzunu sebepsiz yere yeniden düzenledi. Sonra omuz silktilti. "Birkaç içkiden zarar gelmez. Noah ve Po muhtemelen uğrayacaklardır."

"Harika." Yanımdan hızla geçip ona el sallayan Anastasia ve Piper'a doğru ilerlerken başımla onu onayladım. Yanlarından geçerken Everly'ye eğilip fısıldadım: "Sanırım bu akşamı birlikte geçireceğiz."

Benden bıkmış gibi gözlerini devirdi. Daha yeni başladığımı biliyor muydu? Sırtının küçük kısmına dokundum ve kollarının üzerinde tüylerin nasıl diken diken olduğunu gördüm. Piper daha büyük bir kabin önerdiği için minnettardım, böylece yanına kayabilir ve kalçamı masanın altından onunkine doğru itebilirdim. Bana baktı, dudaklarını büzdü ve beni caydırmak istercesine başını hafifçe salladı.

Umurumda değildi ve o da ya çok inatçıydı ya da uzaklaşamayacak kadar ilgisini çekmişti. Bunun yerine, herkese birer içki söyledikten sonra elimi bacağına koyduğumda, devam etmem için bana meydan okur gibi gözlerini bana dikti. Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Başparmağım çıplak teninde tekrar tekrar dolaştı. Sonra Wes'e doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve Wes kolunu onun omuzlarına doladı.

"Sanırım bir iğneye ihtiyacım var," diye burnunu kırıştırdı Anastasia.

Ben de öyle. Hepsine merminin üstüne atış siparişi verdim.

Everly kendininkini almadan önce yanağını çiğnedi ve içmek için herkesle tokuşturdu.

Yudumlarken titrediğinde eğildim. "Eğer nefret ediyorsan, içme, Drop."

Derin bir nefes aldı. "Bence hepimiz birer tane daha içmeliyiz," diye açıkladı.

Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı, ben de elimi kalçasına doğru götürdüm. Yumuşak dudakları aralandı ama etkileşimimizin başka bir göstergesi yoktu.

Tam o sırada Clara geldi, elbisesinin her tarafı çiçek desenliydi, sanki bir bahçeden fırlamış gibiydi ve Everly'yi görünce kız kardeşinden saklamaya çalışsa da yüzünde bir gülümseme belirdi. "Haberleri gördüm."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Anastasia.

Wes, sanki evliliğimize hiç saygı duymuyormuş, sanki kızıma dokunduğu için bileğini kırmayı düşünmüyormuşum gibi, eliyle gözümün önünde Everly'nin omzunu ovuştururken iç çekti. Sonra şöyle dedi: "Carl'ın ikinizi de bu duruma sokması utanç verici. Everly uzun sürmeyeceğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Gözlerim onun üzerindeyken sordum. Yani yolda ona gerçeği söylemişti. Yine de neden hâlâ suratını dağıtmak istiyordum? Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve elimi Everly'nin kalçasında ileri geri gezdirdim. "Bazıları için bir yıl o kadar da uzun bir süre değil, değil mi Everly?"

Kahretsin, bana fırlattığı gözlerindeki ateş sarhoş ediciydi.

"Bütün bir yıl mı?" Piper ve Anastasia aynı anda söylediler.

"Yaklaşık iki buçuk aydır birlikteyiz," diyerek omuz silktim ve masanın altından bacağını sıktım. Şaşırtıcı bir şekilde beni itip kakmamıştı ama bakışları tüm restoranı yakabilirdi.

"En azından ikiniz de başkalarıyla çıkabilirsiniz, değil mi? Yani, bunu gizlice yapabilirsiniz tabii ki." Piper işaret etti ve Wes'in koluna baktı, sonra Anastasia'ya döndü. "İkinizin hâlâ bir şansı var."

"Anastasia ve Declan mı?" Clara alay etti. "Onlar hiç çıkmadılar bile, Piper. Onunla birlikte olduktan sonra bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü Anastasia ve Declan birbirlerine *aitler*, Clara. Bunu herkes biliyor. Ben sadece onun radarındaki bir işarettim." Bana gülümsedi ve Everly'nin kalçasının kavrayışımın altında hareket ettiğini hissettim. Ama o uzaklaşmadı, daha da yaklaştı ve kalçalarını birbirinden ayırdı.

Soru sormak için ona baktığımda, Everly'nin de benim gibi kıskançlığına yenik düştüğünü, onlara gülümserken bile geri adım atmadığını, soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı olduğunu gördüm. "Şey," dedi, "Piper halkın neyi görmekten hoşlandığını biliyor, bana öyle söylendi. Burada hep birlikte harika bir grup oluşturmışsunuz."

Başparmağımı külotunun üzerinde gezdirdim, o da masaya doğru eğildi ve çenesini avucunun içine aldı.

"Kesinlikle. Burası da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup," dedi Piper içkisini yudumlarırken. "Dinamikleri anlayacak kadar uzun süredir buralarda değilsin."

Dinamikler basitti. Everly'yi tekrar tekrar onlara tercih ederdim.

Wes araya girdi, "Onun anlamasını sağlamaya çalışıyorum, çocuklar. Yakında bizden biri olacak çünkü o benim kızım. Carl'ın iyiliği için bu son çılgınlığı yapmak zorunda kalsa bile. Değil mi Evie?"

Everly dönüp ona baktı, elim sırılsıklam külotunun üzerinde gezinirken dudağını ısıırıyordu. Wes'in gözlerine baktığında, onun *kendisine* öyle baktığını, sanki bir sonraki nefesi için savaşmasına neden olduğunu, yaptığı şeyin her saniyesini sevdiğini düşündü.

"Sen benim kızımsın, değil mi?" diye fısıldadı eğilip onun şakağına bir öpücük kondururken. "Ve o bu ekibin bir parçası olmadığı için şanslıyım çünkü hepiniz bazen ele avuca sığmıyorsunuz."

İşte o zaman külotunu kenara ittim -onu gerçekten kimin ıslattığını, ihtiyaç duyduğunda kimin kontrolü ele aldığını hatırlatmak için. Gözleri büyüdü ve Wes'ten uzaklaşarak oturdu, elindeki peçeteyi parçalara ayırmak için uğraştı.

Clara da Wes'le aynı fikirdeydi, bu Anastasia'yı o kadar sinirlendirmişti ki, hepsi tartışmaya başladılar ve bu da dikkatleri bir anlığına Everly'den uzaklaştırdı. Bir parmağımı içeri kaydırmam, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirebilmem ve sinir demetini tam olarak ovalayabilmem için yeterince kayması yetti ve sonra safir gözleri kapandı ve eli bileğimi kavramak için masanın altına gitti.

Başını arkaya doğru eğip söyleyeceklerimi dinliyormuş gibi davranabilmesi için ona doğru eğildim. Umarım o da iyi dinlemiştir. "Gerçekte kime ait olduğunu hatırlayabilmen için seni bu masanın altında nasıl elle becereceğimi bildiğim için şanslı, yoksa kolunu omzundan koparırdım."

Nefes alış verişi cevap veremeyecek kadar düzensizdi ama olabildiğince iyi orgazm olana kadar amını okşadım ve sonra elimi masaya götürüp parmağımı viskime batırmadan önce külotunu ve eteğini tekrar yerine çektim.

Döndürüp döndürüp içmemi izledi, alkolü ve onun tatlı tadını emdiğimde yanakları kızardı. "Viski bu gece çok iyi. Bir yudum al, Drop."

Tereddüt bile etmedi. Kimse benim sahip olduğumu düşünmese de karımın vücuduna sahiptim ve geri adım atmıyor ya da uzaklaşmıyordum. Herkes tartışırken kimse bizim değiş tokuşumuzu görmedi, kolunu karımın omuzlarına dolamış olan adam bile.

"Neden Everly ve ben gidip bir içki daha almıyoruz?" Anons ettim.

Clara tek müttelikimiz olarak hemen kabul etti ve Everly'yi de yanıma alarak kabinden kalktım.

Anastasia ve Piper da ayağa kalktı ama Anastasia göğsüme yaslanacak kadar cesurdu. "Declan, hadi dansa gidelim," diye sızlandı.

Bana yapışması için sadece üç atış yetti, beni etkileyeceğini düşündüğü o geyik gözlerini takınması için. Geçmişte, onun ve Piper'ın her istediğine boyun eğdim, çünkü bu en az direnç gösteren yoldu, ama

Everly'nin elinin benimkinden kaydığını hissettiğimde, onu daha sıkı kavradım.

"Belki bir süre sonra orada buluşuruz."

Everly'yi yanlarından geçirdim ve oluşan kalabalığın arasından sıyrıldım. Restoranın ışıkları çoktan sönmüştü.

"Declan, muhtemelen gidip onunla dans etmelisin."

"Muhtemelen yapmamalıyım," diye karşılık verdim. Bara vardığımızda onu bara doğru çektim ve kollarımın arasına aldım. "Eğer bu gece biriyle dans edeceksem, bu sen olacaksın."

"Hiç sanmıyorum. Burada Wes'le birlikteyim." Çenesini kaldırdı ve dosdoğru önüne baktı. "Meslektaşlarına ve şirkete karşı bir yükümlülüğün var. İşimiz bittiğinde, bu bana karşı olmayacak. Ona karşı olacak Declan."

"Öyle mi? Peki ona karşı bir yükümlülüğünüz var mı? Bu yüzden mi bu gece onunla çıktın?" Ağzımdan kaçırdım.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Onunla ne tür bir yükümlülüğüm olabilir ki bu kadar endişeleniyorsun Declan?"

Alçak sesle mırıldandım. "Onun için lanet bir etek giydiğin bir tane, Drop. Ve tadının çilek gibi olduğunu bildiğim dudak parlatıcısı sürdüğün." Ona yaklaştım ve kışının sikime değdiğini, kollarımın çıplak tenine sürtündüğünü hissettim. Vibe hızla doluyordu ve kimse sorgulamadan yaklaşmama izin veriyordu.

"Bunun bir tenis eteği olduğunun ve dolabımdaki tek şey olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Peki ya seninle akşam yemeği yediğimde?" Ben de aynı muameleyi istiyordum, bu noktada bana ne verirse onu istiyordum. "Benim için giyinecek misin?"

"Emin değilim." Omuz silkti ve hiçbir şey onu korkutamamış gibi bara geri döndü. "Henüz birlikte yemek yemedik."

"Seni yemeğe davet ettim."

"Bizim evimiz olduğunu iddia ettiğiniz yerde mi? O zaman benim de evim olması gerekiyor ve ben evde oturmak için giyinip kuşanmıyorum," diye tersledi.

Dudaklarında beliren küçük gülümseme beni kızdırmaya çalıştığını gösteriyordu. Yine de yemi yuttum. "Yani erkek arkadaşın için hazırlanıyorsun ama kocan için hazırlanmıyorsun öyle mi?"

"Declan," diye döndü ve gözlerinde ateşle adımı fısıldadı, "yine başlama."

Alkol. Kıskançlık. Hayatın kendisinden daha çok kontrol etmek istediğim küçük bir yağmur damlası. Adını siz koyun. "Onun yanında oturup kulağına fısıldayarak beni deli ediyorsun," diye itiraf ettim.

"Bu çok saçma. Anastasia ve Piper'la dışarıdaydın ve ben senin ..."

"Devam et. Cümleyi bitir."

"Piper'la yattın," diye işaret etti ve sonra tepki verdiği için kendine kızmış gibi küçük elini yumruk yaptı. "Ve bu önemli değil. Dürüst olmak gerekirse. Çünkü biz ayrı hayatlar yaşayan iki insanız. Ve bundan sonra muhtemelen üvey kız kardeşimle çıkmak zorunda kalacaksın."

"Bu seni rahatsız eder mi?" Kulağına fısıldadım.

Yakasının üzerinde tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. "Öyle olsaydı?"

"O halde, bu evlilikle ilgili olarak verdiğimiz taahhütleri yeniden düşünmemiz gerektiğini söyleyebilirim."

Başını salladı, çoktan belirlediği bir rotayı değiştirmekten hemen endişelenmişti. "Hayır. Rahatsız değilim. Üstesinden geleceğim."

Barmen yanıma geldi ve siparişimi sordu, sahibini memnun etmek istiyordu. Tam telefonum çalarken benden uzaklaştı ve numarayı gördüğümde gitmesine izin verdim.

"Bayan Johnson?" Birkaç adamın arasından geçip Noah ve Po'nun dikkatini çekmesini izlerken cevap verdim. Bayan

Johnson'ın bize söylemediği şeyleri bulması için vasiyetnameyi araştırması için birini tutmuştum ve sanırım

bu

Neden aradığını.

"Evet Declan, bu kadar geç aradığım için zgnm ama sana şart koşma toplantısını hatırlatmak istedim. O zamana kadar iki haftamız var ve Everly ile iyi anlaştığınızdan emin olmak istiyorum." Boğazını temizledi. "Bu şart hiçbir şeyi çok fazla zorlaştırmayacak ama etrafı araştırdığını duydum."

Bunu inkar edemem. "Ne olduğunu bir an önce öğrenmek istiyorum."

" ay sonra Bayan Belafonte ve siz evliliğinizi sona erdirecek ya da ilerletecek bir karar vermek zorunda kalacaksınız. Ben ikincisini düşünmek istiyorum. İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz."

Kan basıncım yükseldi ve barın kenarını kavradım. "Bir vasiyetnameyle ilgili bir şartı bu kadar uzun süre gizli tutmak olamaz-"

"Yakında görüşürüz, Declan. Lütfen karına iyi davran."

Telefonu kapattım ve yardım edebileceğini dşndğğm tek kişiyi ararken dişlerimi birbirine vurdum.

Bardan çıkarken telefonuma numarasını tuşladım. İkinci alışta cevap verdi. "Ne istiyorsun, kayınbirader?"

"Sen ve Izzy vasiyetnamenin üç aylık şartlarını biliyor musunuz?"

"Elbette," dedi sesinde kelimenin tam anlamıyla hiçbir duygu yoktu. "Ne oluyor lan? Anlat bana."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Bu yasal bile değil." Söyledim.

"Elbette. Ama yasadışı bir güveni ve vasiyeti yasal hale getirmeye istekli olduğunuzda, onu tekrar geçersiz ve hükümsüz kılmak için bir tür yasadışı eylemler gerekir. Dünya bu şekilde güzel ve berbat bir yer."

"Siktir git, Cade."

Telefonu yüzüne kapattım ve Everly'yi aramak için içeri döndüm. şartlara uyup uymayacağımıza karar vermek için iki haftamız vardı ve her ne olursa olsun onu henüz kaybetmeyeceğimi biliyordum. Her ne olursa olsun, benimle birlikte hareket etmesini istiyordum.

EVERLY

İHTİRAS VE ARZU ve lüks kulübün içinde nabız gibi atıyordu. Kristaller ve elmaslarla süslenmiş, sarmaşıklar ve güllerle bezenmiş, tüm kraliyet renkleri yukarıdaki borulara işlenmişti. Restoranın köşelerini kaplayan saten şezlonglar ve tamamı kraliyet mavisi ve mor olan püsküllü ipeklerden yapılmış kabinler sayesinde her müşteri kendini kraliyet ailesi gibi hissediyordu. Saçlarında çiçekler olan ve tamamen siyah kıyafetler giyen garsonlar vızıldayarak herkese en kaliteli alkolün servis edildiğinden emin oluyorlardı. Yiyecekler saatin kaydırılmasıyla satın alınıyor ya da ödeme teklif etmelerine bile gerek kalmadan müdavimlerin hesabına yazılıyordu.

Declan içki üstüne içki sipariş edebilirdi ve hiçbir barmen ondan kredi kartı istemezdi. Ona göre bu normaldi. Bana göre ise delilikti, uyumsuzluğumuzun bir başka göstergesiydi. Yine de Anastasia ve Piper'ın tüm farklılıklarımıza büyüteç tuttuğunu duyduğumda, birkaç ortak noktamız olduğunu kanıtlamaktan başka bir şey istememiştim.

Beni nasıl iyi hissettireceğini biliyordu ve ikimiz de bundan zevk alıyorduk. O benim saklanan kocam olabilirdi ama aramızdaki kimya fark edilebilirdi. En azından benim ve onun için.

Ya da ben öyle sanıyordum. Telefonunu kapatmıştı ve nereye gittiğine bakmak için dönmemişti. Onun yerine masamıza geri döndü ama üvey kız kardeşim onu yakalayıp kendine çekmeden önce değil. Bir elini çenesinde gezdirdi ve ona sevgiyle baktı. Piper sanki arkadaşını eski sevgilisiyle ilişkiye girmesi için cesaretlendiriyormuş gibi sürekli gülümsedi. O benden daha iyi bir kadındı.

Gerçekten birlikte olsaydık Declan'ın yakın bir arkadaşım ile birlikte olmasını asla desteklemezdim. Orada durmuş ona gülümsüyordu, vücudu kalabalığın çoğundan daha büyük, daha güçlü ve daha sertti. Bana karşı nasıl hissettirdiğini, yüzüne doğru çekerken bileklerini tuttuğu ellerinin tenimde nasıl hissettirdiğini, güneşli bir havada bile bana nasıl sandal ağacı ve yağmur gibi koktuğunu biliyordum. Gerçekten benim olmamasına rağmen onun için acı çekiyordum.

İç çekerek bara döndüm ve bir içki daha istedim. "Bir shot daha. Bu gece servis ettiklerinizden daha sert olsun lütfen."

Barmen memnuniyetle başını salladı. Koyu renkli bir içki şişesi alarak mırıldandı: "Ev sahibi tarafından işe kadar takip edildiğinde zor zamanlar geçiriyorsun, ha?"

İçimi çektim. "Peki herkes o videoyu gördü mü?"

"Oldukça fazla." İçkinin kenarına şeker serpiştirdikten sonra üstünü bir saniyeliğine ateşe verdi ve ardından alevi eliyle uzaklaştırdı. "Bu seni daha iyi hissettirecek. Kendi favorim. Ben buna HEAT's Sugar diyorum. Tatlı ve baharatlı."

Omuz silktim. "Dip yukarı." Boğazımı yalayıp geçerken tadı hâlâ tatlıydı ve gülmesine neden olacak kadar ürpermeme yol açtı.

"Ben Corbin, bu arada. Seni birkaç kez spor salonunda çalışırken görmüştüm. Carl iyi bir adamdı. Kaybınızı duyduğuma üzuldüm."

Başımı salladım, cevap vermeden önce içkinin ve yorumunun bedenime yerleşmesine izin verdim. O kadar çok insan üzgündü ki

Son zamanlardaki kaybım için. "Onu o kadar iyi tanıımıyordum."

"Elbette. Buraya birkaç ay önce taşındınız, değil mi?" Yanımdaki kadından bir sipariş daha almak için eğildi. Sonra barın altından bir şişe daha alırken usulca gülümsedi. "Senin de en az onlar kadar üzölmeye hakkın var. Muhtemelen onu onlardan daha çok gördün." Corbin yanımdan geçerken kıkırdadı. Sözleri kalbimin o anda hissettiklerini güçlendiriyordu. Ve ben bunu tamamen, tüm kalbimle hissettim ve beni şiddetle sarstı.

Kalabalığa, masamızın yanında duran Declan'ın yanında hâlâ duran Anastasia'ya bir bakış attığımda, içimde yıllardır yüzleşmediğim duygular kabardı. İnsanlar toplum içinde ağlamamalı ya da dağıldıklarını göstermemeliydi.

Gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi döndü. O derin yeşil bakışları beni keşfedilmeyi bekleyen karanlık bir orman gibi içine çekti ama bakışları sorgulayıcıydı, vermek istediğimden daha fazla bilgi için beni yokluyordu. Declan'ın bana doğru bir adım attığını gördüğüm anda barmene döndüm.

"Saatime ihtiyacın var mı?" Corbin'e sordum.

"Buradayken hesabınız bizden." Bardaki boş içkiyi aldı ve başka bir müşteri ona başını sallamadan önce bana göz kırptı.

"Gitme vaktimiz geldi," diye gürledi Declan arkamdan.

Onun oradaki sıcaklığı bedenimi geri çekti ama bu sefer görmezden geldim. "Oh? Herkes dışarı mı çıkıyor?"

Bara doğru eğildi. "Hayır. *Karım* ve ben dışarı çıkıyoruz. Arabada seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Wes ile geldim, Declan. Sen de kadınlarla geldin. Onlarla birlikte gitmeliyiz."

"Şimdi de Wes'le mi ilgili? Sadece evliliğimizin ona nasıl göründüğünü tartışmak değil mi?" Başını salladı ve çenesini bir kez sertçe ovuşturdu. "Nasıl tarif ettin ki? Ona seni masanın altından elimle öyle bir sikebileceğimi söyledin ki

O yan koltukta oturup erkek arkadaşın gibi davranırken bile parmaklarımdan aşağı damlatıyorsun?"

"Tanrım, Declan." Öfke ve arzu aynı anda yüzümü ısıttı.

Hissettiği şeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Drop, hiç havamda değilim. Senin de olmadığını biliyorum. Daha bir saniye önce o masada bana sanki yıkılmaya hazırmışsın gibi baktın. Sanki burası seni etkiliyor ve biliyorum ki beni de etkiliyor."

"Ben yıkılmam, Declan." Ona baktım, az kalsın yıkılıyordum ve aniden hayal kırıklığına uğradım. Nelere katlandığımı, hâlâ nelere katlanabildiğimi ya da bunları nasıl atlatabileceğimi bilmiyordu. "Yıkılamam. Bir daha olmaz. Ama bunu yapmaya devam edersek, yapacağım. Wes'le eve gideceğim. Sen gidebilirsin."

Mırıldandı. "Gidiyoruz, Drop."

Alkol duygularımla, özellikle de cesur duygularımla birleştiğinde tehlikeli bir hal alıyordu. "Ben dansa gidiyorum."

Vücudunun yanından geçtim, sertliğimi yumuşaklığıma, iriliğimi minicikliğime, hâkimiyetimi her zamanki itaatkârlığıma bıraktım. Bu gece burada çarpışmamız dışında çünkü gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Babamın iyi geçinmem için dua ettiği üvey kız kardeşim, kelimenin tam anlamıyla kocamı istiyordu. Benimle konuşmadan, bana bakmadan, orada olduğumu bile kabul etmeden. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum ve bu duygu, erkek arkadaşımınla aramızda olanları herkes öğrendiğinde evde olduğu kadar hainceydi.

Bu yüzden alkolün damarlarımda akmasına izin verdim ve sadece bir kaybın değil, bütün bir ailenin kalp acısını bastırdım. Beni kabul etmeleri umudu, kalbi durduğunda öldü ve olması gerekmeyeni bırakmam gerekti.

Müzik yüksek sesle çalıyordu, ben de kalçalarımı sağa sola hareket ettirerek bir an için sadece şarkının ruhunu hissetmeye odaklandım. Declan izlemek için dönmüştü ama beni takip etmedi; Wes ve Noah dans pistine çıkıp kendi hareketlerini benim önümde sergilemeye hazırlanırken bile muhtemelen tek hissettiğimin bu olduğunu bilecek kadar ağır bakışları üzerimdeydi.

Noah break-dans yapmaya çalıştığında Clara güldü, sonra onu elinden tutup iki salsa dansçısıymış gibi dans pistinde dolaştırdı. Uzun boylu ve atletik biriydi, bu da çoğu zaman anında ritim ve dans becerisi anlamına geliyordu. Ama Noah çoğunu geride bırakmıştı. Adım attığı çizgilerden ve Clara'yı nasıl tuttuğundan, muhtemelen bu konuda yasal bir eğitim aldığını söyleyebilirim.

Annem her zaman bir dansçıydı ve evde eğitim aldığım için bana yetenekli görünmemi sağlayacak kadar çok şey öğretmişti. Bu yüzden Noah, Clara'yı döndürdükten sonra elimi tuttuğunda, beni kollarına çekmeden önce biraz nezaket gösterdim. Basit bir iki adım, neyle başa çıkabileceğimi anladığında bir sashay'e dönüştü ve sonra parlak beyaz bir gülümseme, yanaklarındaki gamzeler ve gözlerindeki parıltı bana yakaladığını gösterdi. Beni kendine çekti. "Dans eder misin?"

"Eskiden öyleydin." Kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirdim.

Sırtımın alt kısmındaki eliyle beni sabit tuttu. "O zaman erkek arkadaşına ve kocana nasıl biri olduğunu gösterelim. Onların kalplerine zaten sahip olduğuna eminim ama bence Declan kan kaybından ölecek ve her şey bittiğinde yine de ayaklarına kapanacak."

"Ciddi ol, Noah," diye kıkırdadım, o gece ilk kez kendimi tamamen rahat hissediyordum, bana her zaman aynen öyle davranan bir arkadaşım ile dans ediyordum.

"Ciddiyim, Evie. Onu sahada gol atmak isterken hiç izlemedin mi?"

Dönebilmem için beni dışarı çevirdiğinde başımı salladım, sonra dalmam için beni içeri çekti.

"İçgüdüsel olarak acımasızca hareket etti. Çoğu insan

onun yürekten oynadığını söylüyor... Ben ise hiç oynamadığını söylüyorum. Oynuyordu.

Lanet bir hayvan gibi hükmediyor. Zorlandığında ve istediğini alamadığında, buna hazır olsan iyi edersin. Bunu unutma."

İki kez daha döndükten ve dans pistinin çoğunun salsa dansımızı alkışlamasını sağladıktan sonra şarkı bitti ve ben Noah'ya gülümsedim. "Peki spor kanallarında senin hakkında ne diyorlar, Noah?"

"Umursamaz olduğumu." Omuz silkti. "Gözümü kırpmadan bir kemiğimi kırabilirim Evie ve bu konuda hiç de kötü hissetmem."

Arkadaşlarımıza bakmadan önce onu kucaklamak için kendime çektiğimde ikimiz de zor nefes alıyorduk. Clara alkışlıyordu ve Dom ortaya çıkmış, Wes yavru bir köpek gibi Noah'ya surat asarak yürürken merakla bana bakıyordu. "Kızımı geri ver."

Noah bana göz kırptı ve arkamızdan bara doğru başıyla işaret etti. Hâlâ orada oturup beni izlediğini bildiğim heybetli adama doğru. Bakışları gittikçe ağırlaştı. Sanki beni etkilediğini, düşüncelerimi ele geçirdiğini, onları bulandırdığını, içinden çıkamayacağım karanlık bir yağla doldurduğunu hissedebiliyordum.

Yine de arkama bakmadım. Noah Clara'ya "Benimle tekrar dans eder misin çiçekçi kız?" diye sorarken Dom'a el salladım.

Clara sıırttı ama o bir şey söyleyemeden Dom araya girdi. "Clara, yarın bana göstereceğin fırının planı üzerinde çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

Kaşlarını çatarak Noah'ın elini tuttuğunda gülümsemesinin tüm ışığı söndü. "Blueprint mi? Benim bir tasarımı var. Tamamlandı ve tamamen büyülü."

Kız Noah ile oynasırken Wes kolunu belime dolayarak ona ters ters baktı. Kimseyi kızdırmak için değildi ama duruşu aynı şekilde iddiasını ortaya koyuyordu.

Declan'ın bakışları dikkatimi çekti ve tekrar ona doğru bakmamı emretti. Dünyaya sahip olan bir adam onu küçük bir hareketle değiştirebilir ve Declan o gece benim dünyama sahip oldu. Beni sallanmakta olduğumu bildiği bir uçurumun kenarına getirmişti ve ağzından "Dört" diye çıktığında ben

tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Daha önce onunla birlikte gitmemiş, ona dördüncü kez meydan okumuştum.

Koyu renk kot pantolonu ve tişörtü, yontulmuş göğsü ve kollarıyla ne kadar çekici olduğunu azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu, kasların üzerinde hareket eden damarlar sanki onlar tarafından sınırlandırılmayacaktı.

"Everly, gitme zamanı," diye bağırdı.

"Bebğim, benim evime geliyorsun, değil mi?" Wes kulağıma doğru konuştu, benimle dans etmeye devam ederken kolu beni kendine doğru çekti.

Declan cevap vermem için bana zaman tanımadı. "*Karım* benimle eve geliyor."

Unvanıma yapılan keskin ve yüksek sesli vurgu Noah'nın Clara'yla dansının ortasında donup kalmasına neden olurken, Anastasia ve Piper da içkilerini yudumladıkları masamızdan başlarını kaldırıp bana baktılar. Damarlarımdaki kan hızla akarken herkes şok içinde donakaldı, müzik bile sustu.

Ne yapacağını biliyor gibi görünen tek kişi Clara'ydı. Çiçekli elbisesinin ya da parlak kırmızı topuklu ayakkabılarının içinde hareketsiz durmuyordu. Kocaman gülümsedi ve omzumu okşadı, kolunu benimkine dolayarak beni Wes'ten nazıkçe çekti. "Elbette hepimiz için eve gitme vakti geldi. Evie, fırınımın maketlerine bakmak için erken uğramamda bir sakınca yok, değil mi? Yeni tesis için gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Bunu daha önce hiç konuşmamıştık ama oda okumak artık oldukça iyi yapabildiğim bir şeydi. "Elbette." Wes'e döndüm. "Onun yerine beni evime bırakır mısın? Şoförün var mı?" Çok fazla içmiş biriyle gitmezdim.

Noah'nın gözleri bile Wes'inkilerle birlikte Declan'a kaydı. Declan'ın buradaki alfa olduğunu böyle anlıyordunuz.

Wes savaşa hazırılmış gibi göğsünü kabarttı ama "Elbette" dedi.

Declan ileri doğru sert bir adım attı ama Dom onun önünde döndü. "Restoranımızda kendine dikkat et, Dec."

Piper bir anda ortaya çıktı ve elini Declan'ın kalbinin üzerine koydu. "Bir içki için daha kal Declan. Anastasia ve ben bu turu tamamlayacağız."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve içimdeki her şeyle Wes'in beni takip ediyor olmasını umdum.

Declan'ı ait olduğu yerde, bensiz bir şöhret ve servet ülkesinde bırakmak zorundaydım.

Ama kapıya ulaştığımda, "Everly, bu beş" diye seslendiğini duydum.

Vücudumda sadece Declan için dolaşan o ürperti beni yine rahatsız etti.

DECLAN

"AKLINI KAÇIRIYORSUN." Dom beni yakaladı koluma girdi ve beni Piper'dan ve diğer herkesten uzaklaştırdı. Omzumun üzerinden baktığımda Everly'nin kışının sallandığını ve Wes'in de arkasından geldiğini gördüm. Yemin ederim bu gece daha da seksi yürüyordu çünkü sikim artık tamamen kontrolüm altındaydı.

Kolumu Dom'ununkinden ayırdım. "Ben eve gidiyorum."

"Neden? Hemen ortaya çıktığında için rahat etsin diye mi?" diye sordu. Beni kızdırmak için de değildi, çünkü kaşları kalkmıştı ve gerçekten endişelendiğini anlayabiliyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj atarken, "O herif bu gece sevişecekmiş gibi kız arkadaşımı arabasına aldı," diye hırladım.

Doğruca eve gitsen iyi olur, Everly.

Everly: Ben bir yetişkinim. Bana çocukmuşum gibi davranma.

Ben: Sana karım gibi davranıyorum. Ve eğer senin Erkek arkadaşın sana elini sürerse, kıracağımı bilse iyi olur.

Everly: Ciddi misin sen? Bu mesajı kendine tekrar oku ve bu konuşmaya devam etmek istiyorsan bana haber ver.

Ben: Eve gidiyorum ve oraya vardığımda sen de orada olsan iyi olur.

Everly:
Yapmayacağım.

Ben: O zaman seni bulmaya geliyorum ve o sikik çocuk boku yedi.

"Şu anda kendini iyi hissediyor musun?" Ben ona bakarken Dom kıkırdadı. "Ona öfke dolu mesajlar atarak hiçbir yere varamazsın."

"Beni bir kadınla bir yere getiren şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evie'nin sessiz olduğunu biliyorum ama çok da zeki. Ayrıca geçmişiyile ilgili haberlerin yakında ortaya çıkacağını da biliyorum. Piper seni bilgilendirdi mi?"

"Beni ne hakkında bilgilendireceksin?"

"Evie daha önce de medyada yer aldı, Declan." Söyleyeceklerini bitirirken ensesini çekiştirerek masaj yaptı. "Ona sormanı ve ileride haberlerle nasıl başa çıkmak istediğine karar vermeni tavsiye ederim. Bu çok kötü olacak."

Vasiyetle ilgili haberler yeterliydi. "Yani başka bir bok fırtınası bana doğru mu geliyor?"

"Sen yüzyılın bekârisin, dostum. Carl'ın neden onunla evlenmeni istediği şimdi anlaşılıyor. Belki de bunun bir noktada yüzüne patlayacağını biliyordu. Sadece ona sor ve dalga geçmeyi bırak. Bu iş ciddi."

Kimseye veda bile etmedim. Dom'un uyarısı beni ayılttı. Gece havası yaz nemi ve olacakların önsezisi ile keskindi. Sahilde olmanın tadını çıkaranların etrafından dolaştım ve Wes'in sürebileceğinden emin olduğumdan daha hızlı bir şekilde eve döndüm.

Beş aracın daha bulunduğu büyük garajıma park ettim. Hepsi siyah. Hepsi lüks. Hepsi Everly'nin dokunmayı reddettiği araçlar.

Bunun yerine, inatçı kadın bana kızdığı anda işe koşarak gitmeyi tercih ederdi.

Ve lanet olası erkek arkadaşı onu eve bıraktı. Sanki bir işaretmiş gibi, arabasının gürültüsünü duydum. Bir düğmeye basarak onun kapıyı açma yeteneğini devre dışı bıraktım. Bunun yerine, yaya kapısının kilidini açmak için kapının yanına doğru yürüdüm.

"Declan" -penceresi açıldı- "kapı çalışmıyor."

"Oh, öyle," diye karşı çıktım ve Wes'i işaret ettim, "sadece tesise girmesine izin verilmiyor."

"Ne kadar da çocukça davranıyorsun," demeden önce gözlerinin mavisinde öfke dans ediyordu.

Sözleri güçlü ve içgüdüsel, sanki bağırsaklarının derinliklerinden serbest bırakılmış gibiydiler. Taş sütuna yaslandım ve ne kadar içtiğini düşündükten sonra, "İyi geceler dile, Everly," dedim.

Wes onu kendi başının çaresine bakabileceğine ikna etmeye çalışıyor olabilirdi ama adam arkasında bir grup adam olmadan bir hiçti. Korkak bir oyun kurucuydu, O-line'inin arkasına saklanmaya alışkındı ve rakip savunma onun linemen'larını geçtiğinde, zamanın yarısında sızlanıyordu. Sırf çalım yemekten kurtulmak için ondan daha fazla top kaybı yapan bir adam görmemiştim. Şimdi bile arabadan inip kapıyı açmadı ya da benimle yüzleşmedi. Ona bir şeyler mırıldandı ve sonra şakağını öptü.

Yine de kanımı kaynatacak kadar cesurdu, bu gecedен sonra ağzını bir daha asla ona sürmeyeceğini bilecek kadar cesurdu.

Bundan emin olurdum.

Wes'in şoförü sokağıma dönerken arabadan indi ve yanımdan geçti. Tam bedenimin etrafından dolanmaya çalışırken tökezledi ve içindeki alkolün etkilerini otuz dakika öncesine göre çok daha fazla gösterdiğini biliyordum.

"Barda ne içtin?"

"Seni ilgilendirmez." Elimi dirseğinden sıyırmaya çalışırken çenesi yukarı kalkmıştı.

Gülümsedim. "Olmuyor, Drop. Kolunu bıraktım, seni tekrar omzuma atıyorum."

"Devam et ve dene." Bana doğru döndü, meydan okurcasına meydan okudu ve omzumu beline koymak için eğilirken gözlerimi devirdim. Onu bir daha kaldırmayacağımı, geri çekileceğimi düşünmüştü ama çok yanılmıştı.

Yine de onu kucağıma almak için eğildiğimde boynuma sarıldı, kalçalarını etrafıma doladı ve beni yere çekti. Sırtlarımız tuğlalı araba yolumun kenarındaki çimlere gümbürtüyle çarptı.

"Siktir, Everly."

Üstümde ters döndü ve sonra karanlık bulutlu gökyüzü ona fon oluştururken muzaffer bir edayla gülümsedi. "Bir dahaki sefere beni hırpaladığında seni yere sereceğimi söylemiştim. Tekrar denemek ister misin?"

Gözleri kısılmış ve parlıyordu, üstümde nefes nefese kalırken gökyüzü tekrar üzerimize yağmur yağacakmış gibi gürlerken parlayan tek şey buydu. O otururken sikim bacaklarının arasında sertleşti ve kalçalarını döndürdüğünde oyunun ne olduğunu anladım. Oynamak istiyordu ve ben de onu reddedemezdim.

Bu sefer onu ters çevirdim ve çimenlerin içinde yuvarlandık. Bileklerini tuttum ama o kolunu tam olarak doğru momentumla manevra ettirerek beni en zayıf yerimden vurdu. Belini kavradım ve bacakları beni boğacak şekilde büküldü.

Gladyatörler gibi dönüp durduk. Ama ben onun iki katıydım, daha ayıktım ve muhtemelen asla kabul etmeyecek olsa da benim dayanıklılığım onunkinden daha iyiydi.

Son denemesi boşunaydı ama kaçmak için iyi bir başlangıç yaptı. Ayağa fırlayıp misafirhaneye doğru koşmak için döndüğünde ayağını yakaladım ve o kadar küçüktü ki onu geri çekmek kolay oldu. Yol boyunca bağırırdı ve benimle mücadele etti, ama onu hızla alt ettim, adrenalinim şimdi onu kontrol etme, ona sahip olma, onu tüketme ihtiyacıyla devam ediyordu.

Onu tekrar kısıtırdım, bileklerini başının üstündeki çimenlere sıkıştırdım ve karşı koyamayacak kadar yorgundu. "Güvenli kelimeni kullan, Everly. Pes et."

Başını yavaşça salladı. "Ya istemezsem?" Bana bakarken sesi yumuşaktı. "Yapmalıyım, ama yapmayacağım. O yüzden istediğini al Dec. Gecenin bir yarısı karını burada mı istiyorsun? Al beni."

Hırladım, bırakıp kalkmaya hazırdım ama inledi ve amını bana bastırırken dudağını ısırdı. "Sarhoşsun, Everly."

"Evet ve senin için sıırıslıkla oldum. Wes yanımda otururken beni boşalttığın andan beri sikiinin beni becerdiğini hayal ediyorum."

Cesur. Everly ile alkol benim için tehlikeli bir kombinasyondur. "Şimdi birdenbire gizli gizli oynamamızı mı istiyorsun?"

Kalçalarını tekrar içime doğru yuvarladı ve aletim neredeyse zonkluyordu. "Üvey kız kardeşim ve arkadaşı, sen masanın altında bana iğrenç şeyler yaparken bile seni istiyorlar."

Eğildim, bir elim hâlâ bileklerini tutarken diğeri elim vücudunda geziniyordu. Daha iyi bir adam dururdu, önümüzde ne gibi şartlar olduğunu bilmeden ama duygularımızı kontrol etmemiz gerektiğini bilerek. Yine de yapamadım.

O toplantıda başımıza gelecekler bir felaket olsaydı onu bırakır mıydım? Yoksa ondan vazgeçmek beni her halükarda mahveder miydi?

Ona bakarken son soru içimi burktı, saç dalgaları yüzünün etrafına yayılmıştı ve evimizin loş ışığında onu çerçeveleyordu.

Bizim evimiz.

Ve henüz benimle yatağa bile girmemişti. "Declan," diye sızlandı, mavi gözlerinde bir ihtiyaç ateşi vardı bana karşı kıvrılırken. "Lütfen, buna ihtiyacım var."

Hırladım, pantolonumun düğmelerini açtım ve yalvarışını reddetmek istemeyerek sikimi çıkardım. "Sen de bir tane al, Drop. Sikime sürtün."

Bana doğru döndü ve yuvarlandı, bacaklarını kalçalarımın kilitledi ve bileklerini yukarıda tutarken klitorisini sıkıştırdım. Onu bu gece beceremeyecektim ama bu fanteziden de mahrum edemezdim.

"Belki de seni daha sık dizginlemeliyim, sikilmek için yalvartmalıyım."

"Oh..." Artık konuşmaya katılacak durumda değildi. Ben onu ele geçirmemek ve istediğim gibi kabaca becermek için elimden geleni yaparken o kalçalarını üzerimde aşağı yukarı salladı. "Çok iyi hissediyorsun. Lütfen."

Boynunu emmek için eğildiğimde ve kalçalarımı ileri doğru ittiğimde, aletimin ona tam olarak girmesine yetecek kadar kaydım. Ne kadar sıkı olduğuna inlediğimde nefesi kesildi, seksi beni özlemiş gibi kavradı.

Yağmur bulutlardan kopup pürüzsüz tenine düşerken gözleri kapanırken orgazmını yakalamaya çalışmakta tereddüt etmedi. Kendini yukarı ve aşağı hareket ettirirken kalçaları da üzerimde aşağı ve yukarı hareket ediyordu. Tüm bu süreyi huşu içinde izledim, onunla birlikte hareket etmek yerine olabildiğince katı kalmaya çalıştım. Eğer yapsaydım, onu bütün gece evin dışındaki ıslak çimlerde becerirdim.

Bunun yerine, elimden kurtulmak için mücadele ederken bile nefes alıp vermesi arttı. Bir başparmağımı klitorisinin üzerinde hızla ileri geri hareket ettirdiğimde kalçaları daha hızlı kasıldı. "İşte böyle. Devam et, bebeğim."

"Declan," diye sızlandı ve çenesinin gerildiğini gördüm, sözlerinin ardındaki öfkeyi hissettim, "Benimle dalga mı geçiyorsun? *Çekil lan.*"

Kıkırdadım ve başımı hayır anlamında salladım. "Hayır. İstiyor musun? O zaman çeneni kapa ve iyi bir kız gibi sikimi al bebeğim. Tam olarak nasıl istiyorsan öyle al."

Bileğini tekrar tek elle kavrayışımın kurtarmaya çalışırken hayal kırıklığına uğramış küçük bir hırıltı çıkardı ve yapamadı. Bacaklarını etrafımda sıkıca sararken klitorisini çimdikledim ve sikimi daha da içine soktum. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaptım, tam olarak bana binme hızına göre, hareketleri çılgılık atana kadar gittikçe daha düzensiz hale geldi, sırtını eğdi ve dişlerimi birbirine yapıştırırken göğüslerini göğsüme doğru itti, horozuma karşı boşalırken bile kontrolde kalmaya çalıştım.

Her hareketini ve gözlerinin artık yanmadığını, bunun yerine gözlerini açtığında orada yanan zevk ve doygunluk közleri olduğunu katalogladım. "Kahretsin, amının ıslaklığıyla sikimi kapladığında çok etkileyici oluyorsun, Everly."

"Beni hemen becer Declan. Sana yalvarıyorum," diye yalvardı ama gözleri kapalıydı, vücudu neredeyse gevşekti.

"Alkolün etkisinden kurtulman için uyumalısın, Drop." Karşı çıkmasını beklemedim. Onun içinde bir saniye daha kalmaya dayanamayacağımı, yoksa katlanacağımı bildiğim için hızla çekildim. Sonra itiraz ettiğinde alnından öptüm, dudaklarını somurtuyormuş gibi uzattı. "Söz veriyorum yarın seni öyle güzel sikeceğim ki, istersen durmam için bana yalvaracaksın."

Cevap vermedi ama onu kucağıma alıp doğruca evime götürürken yemyeşil dudaklarındaki küçük gülümsemeyi gördüm.

Buraya sadece bir kez gelmişti. Sadece bir kez Anastasia ve Melinda onu parçalamıştı. Bu sefer farklı olacaktı. Bu kez, ona bu evliliğin geri kalanını benimle birlikte sürdürmeye hazır olup olmadığını, şartı bilmeden bile kendini adayıp adayamayacağını sormadan önce, keyifli bir an için dünyayı kapatacaktım.

Yatağıma yatırmadan önce onu soydum ve hiç yardımcı olmadı, kendimi de soyduğumda neredeyse çoktan uyumuştı. Ben de soyundum, onu yatağa çektim.

kapattı ve gece boyunca onu becermemeye çalışmamı istedi.

EVERLY

Baş ağrısı ya da ağrı ve sızılarla uyanmadım. Onun yerine rüyamda ellerimi tuttuğunu, benimle nasıl konuştuğunu, yağmurda beni nasıl çalıştırdığını gördüm. Sonra uyandığımda siki kalçalarımın arasındaydı, kaya gibi sertti ve horlarken kolunu bana dolamıştı.

Dün gece vücudumu daha önce hiçbir erkeğe izin vermediğim bir şekilde çalıştırmış, beni neredeyse tamamen merhametine bırakarak yalvartmış ve her saniyesine bayılmıştım.

Çok fazla.

Amım daha fazlasını istiyordu, onu istiyordu, sikinin içimde kılıflı olmasını istiyordu, böylece onu kayganlığımla kaplayabilecektim. Tam doğru açıdaydım, biraz sallanıp elimi bacaklarımın arasına kaydırırsam tekrar bitirebilirdim.

Çok yaklaşmıştım. Çok, çok, çok yakındım.

Kalçalarımı döndürdüm ve adını inledim, elimin vücudumdan bacaklarımın arasına doğru kaymasına izin verdim, bir gece önce beni nasıl orgazm ettiğini hayal ettim.

Birden eli bileğimi tutmak için uzandı. "Senin sabah insanı olmadığını sanıyordum, Everly. Ama sanki öyleymişsin gibi sikime sürtünüyorsun. Bu kadar erken orgazm mı oluyorsun?"

Omzumun üzerinden ona baktım ve hiç utanmadan, "Seni istiyorum Declan," diye itiraf ettim.

Boğazının derinliklerinden gelen gümbürtü yatak odasında yuvarlandı ve amımın onun için daha da sıkılmasını sağladı.

Sonra sikini o kadar hızlı içime soktu ki düşüncelerim ve duygularım bir anda her yere dağıldı. Nefesim kesildi, "Aman Tanrım-"

"Kocan, Everly. Başka kimse değil." Sözümü keserek kolunu etrafıma doladı ve beni çıplak kaslı göğsüne daha da yaklaştırdı. Odaya sızan azıcık güneş ışığı, dışarıda cıvıldaayan kuşlar ve onun bana yaslanan taş gibi sert vücuduyla kendi anımızın içinde kaybolmuştum. Eli göğsüme doğru kaydı ve meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı. "İnsanların neden evlendiğini anlamaya başlıyorum. Yatağa seni sikerek girmeliydim ve her lanet gün sikime binerken uyanmalıyım, Drop."

Sözleri ihtiyaç ve şehvetten başımı döndürdü. Uzun aletini tekrar içime sokup, içimin her duvarına vurduğunda cinsel organım kasılırken onu çok daha fazla istedim. "Çok yaklaştım Declan," diye inledim ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Sertçe çimdikledi ve sonra ileri geri hareket ettirdi. Tüm vücudum onunla birlikte hareket etti, siki beni tekrar içine aldı ve çığlık attım, zevk o kadar yoğundu ki denesem bile kendimi sessiz tutamazdım.

"İşte bu, güzel kız. Karım sabahları kocasının siki dışında hiçbir şeyden hoşlanmaz. Bunun için uyanacaktır," dedi boynuma karşı, orgazmımın artçı şoklarını atlatmama izin verirken.

Benim kadar iyi hissetmesini, az önce hissettiğim rahatlamayı onun da hissetmesini isteyerek ona doğru eğildim. Onunla her birlikte olduğumda, kendimi onun merhametine bırakırken bile beni güvende tutacakmış gibi daha cesur hissediyordum. Omzumun üzerinden bakarken bakışlarını yakaladım ve tam olarak ne hayal ettiğimi ağzımdan kaçırdım. "Sikini ağzıma almama izin ver."

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaştıkça göz bebekleri büyüdü, yeşil daha canlı hale geldi. Kalçaları öyle bir sallandı ki

Bir sikiş iniltisi çıkarırken boyunu daha da derine gömdü. Sonra başını sallayarak içimden çıktı. "Bugün olmaz bebeğim. Bugün sana sabah erken kalkmayı sevdireceğim."

Bununla birlikte, bir parmağını yarığımın üzerinde gezdirdi ve ben titredim, vücudum bu noktada onun dokunuşuna karşı son derece hassastı. "Declan, uyanmaktan zaten keyif aldım. Şimdi senin de keyif almanı istiyorum."

"Bu amla oynamaktan hoşlanmadığımı mı sanıyorsun?" Sırıttı ve sonra beni yüzüstü çevirdi, kalçalarımı kaldırdı ve altlarına bir yastık kaydırıldı. "Başlığı tut bebeğim."

Şöyle bir baktığımda, koyu renkli şık direklerin masif ahşap olduğunu gördüm. Sonra ona dönüp baktım, "Neden?"

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Bebeğim, yüzümü sürerken tutunacak bir şeye ihtiyacın var."

Sözleri karşısında dudağımı ısırdım ama aletin ucunda nasıl da döl biriktiğini gördüm, sanki o da bunu benim kadar istiyordu. Ben de bana söyleneni yaptım.

Ve tam ellerim o direklerin etrafına dolandığında, kalçalarımı geriye çekti, böylece kollarım gerildi, sırtım düzdü ve kığım ve amım sadece onun için sergileniyordu.

"Ne kadar güzel, ne kadar iyi bir kız. Şu pembe amcığa bak, sadece benim için damlıyor."

Eli yavaşça kalçamın arkasına doğru kayarken inledim, sanki seksime ulaşmadan önce her santimimi keşfetmek istiyor gibiydi. Üst baldırlarıma masaj yaptı ve sonra kığıma doğru ilerledi, her iki yanağımı da sıktı ve ellerinin arasında yuvarladı. "Declan, lütfen."

"Şşşt, bebeğim. Bırak seninle ilgileneyim." Bunu benim için en iyisinin ne olduğunu biliyormuş gibi söyledi ve sonunda dilini klitorisimin ve ardından amımın üzerinde yavaş ve kasıtlı bir şekilde, geri çekilip *üflemeyden* önce sadece bir kez sürüklediğinde öyle olup olmadığını merak etmeye başladım. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Islak seksime çarpan soğuk havayla nefesim kesildi, tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu.

Mırıldandı. "Evet, şuna bak. O amcık şimdi benim için damlıyor, bebeğim."

Ondan sonra hırladığını duydum ve aniden dili kıvrımlarıma girerek beni doyumsuzca yalamaya başladı. Kalçalarımı yüzüne doğru yuvarladıkça yatak başlığına tutunmak gerekli hale geldi, vücudum ondan başka bir orgazm ihtiyacı ile çıldırdı. Elleri kıcıma masaj yapmaya devam etti ve tam daha fazla zevk alamayacağımı düşündüğüm anda başparmağını büzülmüş deliğime kaydırды ve içeri itti. Amımdaki dili, kıcımdaki başparmağı ve onun sözleşmeli bir kocadan daha fazlası olduğunu düşünürken tekrar çılgılık attım, beyaz sıcak zevk damarlarımda dolaşıyordu.

Artçı sarsıntıları atlatmama izin verdi, beni burada ve orada överken uyarılmamı yavaşça alıştırdı, "Ne kadar iyi bir kız, tüm zaman boyunca o başlığa tutunuyor. Karımın adımı haykırmasına bayılıyorum."

Bana karım demesinden hoşlanmamalıydım ama onu bacaklarımın arasına da almamalıydım. Ve yine de, amıma doğru mırıldandığında ve beni tekrar çalıştırmak ister gibi yalamaya devam ettiğinde, saf hayvani ihtiyaç içinde titredim. Zirveye ulaşmaktan bitkin düşmüş olmama rağmen, içimde onun uzunluğunu arzuluyordum. "Declan, lütfen. Yeter artık. Sadece şimdi seni istiyorum. Lütfen."

"O başlığı bırakma bebeğim," diye mırıldanırken dudaklarının seksime gülümsediğini hissettim. Sana durmam için yalvarmanı sağlayacağımı söylemiştim."

Ayağa kalkmaya başladım ama bir elini belime bastırarak beni aşağıda tuttu ve sonra iki parmağını hızla içime soktu, g noktama doğru kıvırdı ve hızlıca yukarı aşağı pompaladı. Bu noktada her yerim o kadar hassastı ki hemen haykırdım ve elini hızla sürmeye başladım, vücudum artık kendi zevkinin peşindeydi.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Tekrar tekrar söyledim, ona devam etmesi için mi yoksa durup beni becermesi için mi yalvardığımdan emin değildim.

"Şimdiden durmam için yalvarıyor musun, Everly?" Yalvarmamı duymaktan hoşlanıyormuş gibi adımlarını yavaşlattı, sanki ona daha fazla yalvarmam için benimle alay ediyordu. "Sadece seni ısıtıyorum bebeğim, seni sikime hazırlıyorum."

Bunu bir elini kalçama götürüp parmakları içime pompalarken onları birbirinden ayırırken söyledi. Lütfen diye bağırdıktan bile orgazm olmak için kalçalarımı ve kıkırmı aşağı yukarı zıplatmaktan kendimi alamıyordum, ona tam olarak istediğini veriyordum.

Tekrar çözülmemi sağladı ve o noktada tüm endişelerimin de eriyip gittiğini hissettim. Bir mutluluk bulutunun içinde yüzüyordum ve ilişkimizin giderek daha karmaşık bir hal alması beni endişelendirmiyordu. Arkamda kaydığını hissettiğimde ve sikişin soğuk metalinin girişimi deldiğini hissettiğimde bile, düzenlenmiş kocamın uzunluğunu orada hissettiğim için neredeyse ecstasy içinde ağlamak istediğimden bir parça bile endişelenmedim. Sadece "Declan..." diye inledim.

Kıkırdadı. "Aminin sikimi ne kadar derine alabileceğini görmeye hazır mısın?"

"Evet." Tereddüt bile etmedim. "Becer beni Declan. Sert istiyorum," dedim ona, çünkü bu noktada ona kendimi kaptırmıştım ve onun her parçasını istiyordum, onun da kaybolmasını ve beni istemesini istiyordum.

Başımıza ne geleceğini bilmiyorduk ama bu anıyı ve izi onda bırakmak istediğimi biliyordum.

"Sana ne kadar sert oynadığımızı söylüyorum, Everly. Tam tersi değil," diye bağırdı sikişin ucunu amıma sokarken.

"Öyle mi? Beni sertçe becer, Declan. Yoksa *kocam* bunu yapamaz mı?" Artık bu unvanı ben kullanıyordum, onunla alay ediyordum.

Kendini kaybettiğinde elleri çoktan kalçalarımıdaydı, içime öyle sert girdi ki yatak başlığı çarptı

duvara karşı. İçime o kadar derin girdi ki başka bir galaksideki yıldızları gördüm. İçimde ve etrafımda aynı anda patlayan beyaz alevli yıldızlar, o morartıcı bir tutuşla tekrar tekrar içeri girerken. Son zirveye ulaştığımızda ikimiz de çığlık attık ve sonra Declan üzerime yığıldı, gözleri kapalı hızla nefes alıyordu.

"Lanet olsun. Bu yatak odası asla eskisi gibi olmayacak," diye mırıldandı yanıma doğru yuvarlanırken. "Asla ama *asla* aynı olmayacak."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Bu anıyı istiyordum, gelecek için saklayacaktım.

Beni kendine çekti ve kalkmadan önce boynumu öptü. "Kahvaltı için ne istersin?"

Sıradan sorusu, bana gülümseme şekli, bana bir gün öncesini ve bunların hiçbirinin aslında işe yaramadığını hatırlatarak anı paramparça etti. Midemde düğümler sıkılaştı. "Muhtemelen halkın bir sonraki haberimizi nasıl karşılayacağını çözmeliyiz-"

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı ve Declan'ın katlanmış giysilerimle birlikte benim için bir bardak su da bıraktığını gördüm.

Cep telefonumu elime alıp numaraya bakarken teşekkür ederim diye mırıldandım.

Hiç aramadı. İletişim kurmak istemedi. "Alo?"

Cevap verirken sesim titredi.

Declan soru sorarcasına başını eğdi ve "Kim o?" diye sordu.

Ona el salladım ve giymek için giysi yığınını kaptım. Yine de sanki bir an düşünmüş gibi elimden çekip aldı ve dolabına geri dönerek onları çırılçıplak oraya attı.

"Sadece makale yüzünden arıyorum. Evli olduğun yazıyor, Evie," diye mırıldandı Tonya, hışırtılı sesi telefonda suçlayıcı bir tondaydı. Büyürken benimle aynı sokakta oturuyordu ve muhtemelen bütün yoga derslerime girmişti.

Annem evde eğitim aldığımı öğrendikten sonra benimle birlikte dans öğrenmesine izin verdi.

O geceye kadar kendimi bildim bileli benim en iyi arkadaşım ve gölgem olmuştu.

Artık sadece benimle ilgili büyük haberler kapısına geldiğinde arıyordu, mecazi anlamda ve bu sefer gerçek anlamda.

"Bu sadece bir mantık evliliği," diye açıkladım, Declan bana bakarken, dolabın kapısına yaslanmış, kollarını kavuştururken her santimini görmem için sergilemişti.

"Doğru. Ama nakliyecilerin resimleri var, seni paparazzilerin önünden geçirirken. Birlikte spor salonuna giderken."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de spor salonunda çalışıyorum Tonya. Sadece aynı anda işe gidiyoruz." Declan onun ismini bana doğru mırıldandı ve ben de elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Dudaklarını büzdü ama kapı çerçevesini itip odadan çıkarken biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. "Carl evlenmemizi istedi ama bu gerçek değil."

Artık bu sözleri söylemek bile yanlış geliyordu çünkü Declan'la aramızda neyin gerçek neyin sahte olduğunu göremiyordum.

"Ama neden?" diye fısıldadı. Bu, kimsenin bana gerçekten sormadığı bir şeydi, sanki hepsi bunu neden yaptığımı bildiklerini düşünüyorlardı. Ne de olsa Declan Hardy en uygun bekârdı. Onu kapmıştım.

Dün basın bunun vasiyet için olduğunu öne sürdü ama Declan ve Carl'ın avukatları özel bilgileri saklayarak yeterince iyi bir iş çıkarmışlardı. Yine de spekülasyonlar büyük ölçüde benim şirket hisselerini istemem ve Declan'ın bu hisseleri elinde tutması üzerine yoğunlaşmıştı.

"Önemli değil." Ona bunu söylerken kalbim acıyordu çünkü önemliydi. Sormuş olması önemliydi, hayatımı bir lükse teslim etmeyeceğimi içten içe biliyor olması önemliydi.

Önemliydi.

"Bizi anlamaları uzun sürmeyecek, Evie.
Neden orada olduğunuzu herkes biliyor mu?"

İçimi çektim ve pelüslüğüyle neredeyse beni yutacak olan yumuşak kuştüyü yorganı elime aldım. "Carl yaptı. Artık kimse bilmiyor."

"Evie, babanı kaybettiğin için üzgünüm." Özür dilerken tereddüt etti. Bir zamanlar yanımda olurdu. Elimi tutar ve benimle birlikte ağlardı, acımı hisseder, paylaşır, onu uzaklaştırmaya çalışırdı. Şimdi de etrafından dolanıyordu. "Buradan ayrılarak kaçmaya çalıştığını biliyorum ama-"

"Anlıyorum. Nereye gidersem gideyim ondan kaçamam. Bunu biliyorum. Yine de babam kimsenin bilmesini istemedi. Sanırım bu onun bana yeni bir başlangıç yapma yoluydu."

Declan'a paylaşmayacağıma dair söz verdiğim bilgileri merak ederek, "Ve şimdi de yeni bir başlangıç yapmaman için vasiyetinde şartlar bırakarak gitti, öyle mi?" diye sordu.

"Sadece bir yıl, Ton."

İç çekti. "Bunu yapmamalıydın. Hareket bile etmemeliydin. Bunu benim için yaptın. Yaptığını biliyorum."

"Bu doğru değil. I-"

"Annenin stüdyosunu asla terk etmezdin, Evie." Sözümü kesti. "Orada öğretmeyi seviyordun. Ve senin hakkında ne söylediklerini hiç umursamadın. Bu kasaba her zaman boktan bir yer olmuştur."

Burnumun kenarını sıktım ve başımın ağrımaya başladığını hissettim. "Önemli değil."

"Öyle!" diye bağırdı telefona ve sonra derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Her ne yapıyorsan bırak ve eve gel. Seni artık burada görüp görmemem umurumda değil, ama sen burada olmadan kasabanın beni affedeceğini düşündüğün için orada öylece mutsuz olamazsın. Ben iyi olacağım."

"Olacak mısın?" Sordum çünkü arkadaşım bir yıldır yüzüme bakmamıştı. Benden aktif olarak kaçıyordu ve basın ikimizin de peşine düştüğünde ben de ondan kaçıyordum.

"İyiye gidiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Çok fazla ama daha iyiye gidiyorum."

"Annem uğradığını söyledi. Aradım ama cevap vermedin."

Sesindeki burnunu çekişini duydum. "Doğru." Boğazını temizledi. Bu sessizlikler. Eskiden aramızdakileri severdim. Aramızdaki boşluk her zaman çok rahat hissettirirdi. Şimdi ise acı, suçluluk, pişmanlık ve sıkıntı doluydu. "Yakında dışarı çıkacak. Onu aramayı düşündün mü?"

"Hayır." Kelimeyi nefretle, tiksintiyle, hüsrarla ağzımdan düşürdüm. "Sana yapmayacağımı söyledim."

"Almalısın. Bunu da almasına izin veremezsin. Onu arar ve her şeyi yoluna koyarsan daha iyi olur. Ya serbest kaldığında sana hâlâ kızgın olursa? Andy zaten senden çok şey aldı."

"Arkadaşlığımız gibi mi?"

Bekledi. Biraz daha sessizlik. "Evet." İçini çekti. "Eğer o adam senin için bir şey ifade ediyorsa, ona sırrımızı söylemelisin. Çünkü artık bir sır olmak üzere değil."

Veda etmeden telefonu kapattı.

İki dakika geçmeden Declan elinde mavi formasıyla yatak odasının kapısında duruyordu. Ama telefonundaki yazıyı okurken forma yere düştü. HEAT saatim komodinden bip sesi çıkardı ve ne okuduğunu anlamak için ona bakmama gerek kalmadı.

Basın işini yapmıştı.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

"Bu doğru mu?" Telefonunu kaldırdı. Yüzüm her yerindeydi.

Başlık da şöyleydi: "Everly Belafonte: Birbiri ardına dolandırıcılık."

EVERLY

"Makalede ne yazdığından emin değilim Declan." Sesimi sabit tutmaya ve içindeki titremeyi engellemeye çalıştım. "Yani, söyleyemem. Henüz okumadım."

Başlığı yazmaya başladığımda odanın öbür ucuna fırladı, kendim okumaya hazırdım ama telefonu elimden kaptı.

"Hayır." Sesi odada yankılandı, öfkesi o kadar güçlüydü ki gafil avlanmış ve öfkeli hissettiğini anladım. Sonra telefonlarımızı şifonyerin üzerine koymak için uzaklaştı ve bana döndü. Öfkesi etrafımızdaki duvarlardan sekiyordu. "Bana ne olduğunu anlat. Andrew Baldeck kim?"

Eski sevgilimin adı onun ağzında yanlış, iğrenç geliyordu. O kadar iğrençti ki midem bulandı. "O benim geçmişimden bir adam. Hakkında konuşmuyoruz-"

"Everly, kurallar değişti. Geçmiş artık lanet olası şimdiki zamanda. Dürüst olalım, her zaman öyleydi."

"Ben... gazetenin ne yazdığını bilmiyorum ama beni bir yalancı, terk edilmiş bir aşık olduğum için bir hikaye uyduran biri olarak resmettiklerini tahmin edebiliyorum."

"Öyle mi? Bu. Doğru mu?" diye tekrar sordu ve kalbim kırıldı çünkü ne demek istediğini bilmiyordum.

"Terk edilmiş bir aşık olmam mı?" Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerim dolduğunda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Duygularım

Uzun süre içimde tuttuktan sonra nihayet fokurdamaya başladılar. "Ya da önce en yakın arkadaşına sonra da bana saldıran eski sevgilim tarafından yatağa kelepçelendiğime dair anlattıklarımın yalan olduğunu söyledikleri kısım?"

Declan irkilmedi. Yine de gözlerindeki ateş, sözlerim üzerine odayı yalayıp geçti. "Hangi kısmı sorduğumu biliyorsun. O. Bu. Doğru mu?"

"İşin üzücü yanı Declan, gerçekten bilmiyorum." Ortadan kaybolmak istedim, sormamak bile istedim ama yanımda duracağını düşündüğüm, dostum olması gereken herkes bana sırtını döndü. O kadar uzun süre şov yapmıştım ki, içimdeki acıyı ve kırgınlığı yutkunarak tekrar bastırdım ve usulca, "Hikaye geçen yıl o kadar çok çarpıtıldı ki, gerçekten bilmiyorum. Diyebilirim ki, bu hikayelerin benim hakkımda normalde doğru olan tek kısmı, yanlış olduğunu söyledikleri kısımlar. Bugün ne yazdıklarını bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Sistemin bana izin verdiği kadar adalet aldım ve gerisi artık itibarınıza ve anlatınıza ne uyuyorsa ona inanmak istiyorsunuz. Siz benden daha tanınmış birisiniz. Eğer haberler adınızı lekeliyorsa, bir açıklama yapabilirim."

."

"Dur." Başını salladı, gözlerini kapattı ve burnunun kenarını sıktı. "Sadece lanet olası dur."

Telefonu eline aldı, derin bir nefes aldı ve bir amaç uğruna bana doğru yürüdü. Arkamdan eğilerek iki yanımdaki yorganı tuttu, etrafıma katladı, beni çarşaftan bir kozanın içine sardı ve beni kucağına çekti, sanki beni sarabilir ve kendi bedeniyle koruyabilirmiş gibi etrafımda kıvrıldı. Sonra telefonu önüme tuttu. "Bunu göreceksin, ama sadece bir kez bakmanı istiyorum. Sonra da Piper'a bulabildiği her magazin dergisinin peşine düşmesini söyleyeceğim."

"Declan, yapmak zorunda değiliz."

"Artık seninle ben ilgileniyorum, Everly." Kontrollü bir ses tonuyla söyledi. "Lütfen sadece dinle."

Derin bir nefes aldım ve okudum.

"Everly Belafonte: Bir Dolandırıcılıktan Diğerine"

Deha yine saldırıyor. Everly Belafonte, bir yıldan uzun bir süre önce saldırıya uğradığını iddia ettiğinde Edgewood Üniversitesi'nde yüksek lisans öğrencisiydi. İfadesine göre:

"Andrew Baldeck beni ve arkadaşımı Beta Zeta Delta'daki bir kardeşlik partisine davet etti. Bizi üst kata davet etmeden önce üçer tane karışık içki içtik. Yatak odasına girdik ve kapıyı kilitledi. O benim erkek arkadaşımdı, bu yüzden zalimce bir şey yapmadığına güveniyordum ama komodininini açıp silahını çıkardığında artık güvendiğim adam değildi.

Kıyafetlerimizi çıkarmamızı söyledi. Ona ne yaptığını düşünmesini söyledim ama o da çekmecedeki kelepçeleri aldı ve bileklerimi yatak direğinin yanına koymamı söyledi. Tereddüt ettiğimde, ağlayan arkadaşımı işaret etti. Daha sonra onu saçlarından yakaladı ve yere fırlattı. Ona saldırdı ve işbirliği yapmazsam daha fazlasını yapmakla tehdit etti. Yapacağıma söz verdim ve onu bırakması için yalvardım. Kapının kilidini açtı ve ona sessiz olmasını söyledi. Ona daha fazlasını yapmak istemediğimi söyledim, ancak bana sonsuz gibi görünen bir süre boyunca yatak direğine doğru saldırdı. O durana kadar uyumlu davrandım ve sonra ondan beni serbest bırakmasını istedim. Ona bundan zevk aldığımı söyledim ve o da yaptı. Serbest kalır kalmaz silahı almak için onunla kavga ettim ve silah elime geçince 911'i aradım."

Belafonte'nin daha sonra Tonya Lakeland olarak adlandırılan arkadaşının artık onunla konuşmadığını ve partideki hiç kimsenin hikayesini doğrulamayacağını iddia eden kaynaklara göre Belafonte'nin hikayesi sadece bir hikaye. Andrew Baldeck D1'de oynayan bir futbol oyuncusuydu ve hiç sabıkası yoktu. Kadının "şöhret istediğini ve arkadaşını bir kez öptüğüm için bana kızdığını" iddia ediyor. Bu yüzden hikayeyi çarpıttı. Arkadaşı da bunu biliyor. Aslında hala konuşuyoruz. O gece hepimiz iyi vakit geçiriyorduk."

Baldeck, işlemediğini iddia ettiği saldırı ve tecavüze teşebbüs suçlarından bir yılı aşkın süre cezaevinde kaldıktan sonra önümüzdeki ay şartlı tahliye duruşmasına çıkacak. Beta Zeta Delta yorum yapmayı reddetti. Kaynaklara göre, kardeşlik evi ile ilgili herhangi bir soruşturma yapılmadı.

NFL yıldızı Declan Hardy ile yeni evlendiği söylendikten sonra Belafonte'ye şimdi ne yapacağı sorulduğunda güldü. "Elbette. Muhtemelen hepsi büyük bir plandı, böylece ayrı yaşadığı babasına ağlayabilecek ve onun yerine bu işi halledebilecekti. Doğru gibi görünüyor."

Everly Belafonte hepimizi dolandırıyor mu?

"Seni aptal gibi gösteriyorlar," dedim ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Bir damla gözyaşı. Bir maskenin düşmesi ve herkesin duygularınızla liderlik ettiğinizi görmesi için gereken tek şey buydu. Gözyaşımı silip attım. "Tanrım, şimdi bunun için ağlamak istemiyorum. Özür dilerim-"

"Özür dilerim?" diye fısıldadı. Sonra böğürdü, "Üzgün müsün? Özür dileyecek ne halin var senin?"

Kucağında kıpırdandığımda gitmeme izin vermedi. Onun yerine beni kendisine doğru çevirdi. "Declan, buna boyun eğmeden yaklaşmam gerek-"

"Acını çarpıtarak seni lanet olası bir dolandırıcıymışsın gibi gösterdiler, Everly. Bunun için ağlamak istiyorsan, buna hakkın var," diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı oldu, o kadar kıpkırmızıydı ki neredeyse onu yatıştırmak için uzanacaktım ki elimi geri çekerek kendimi durdurdum.

"Söylediklerinin doğru olmadığını nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

"Benimle taşak mı geçiyorsun, Drop?" Gözlerimin içine bakarken yüzümü iki elinin arasına aldı ve başparmaklarını kirpiklerimin üzerinde gezdirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşımın bile bana inanabileceğinden emin olmadığı günler olduğunu düşünüyorum ve o da oradaydı. Basın harika bir iş çıkarıyor-"

"Gerçeği karıştırmak. Ama Carl sendeydi. O neden...?" Declan gözlerini bana dikti.

"Carl ilk başta bilmiyordu. İsmimi hemen açıklamayarak olayı iyi bir şekilde örtbas ettik. Avukatlarım ve ben en iyisinin bu olduğunu düşündük. Ama zamanla kasabanın çoğu öğrendi. Andy okuldan atıldı, cinsel suçlular listesine alındı ve bir yıl hapis yattı. Ne yazık ki başka hiçbir kadın ortaya çıkmadı. Daha fazlası vardı. Eski kız arkadaşları, flörtleri. Aradılar ve cesur olduğum için bana teşekkür ettiler." Omuz silktim. Adalet sistemi çökmüştü. O kadınlar için hiçbir kanıt yoktu. Ve bir zamanlar var olan kanıtlar da muhtemelen yok edilmişti. O zamanlar tecavüz kitlerini bu kadar uzun süre saklamıyorlardı. Yıllar sürmüştü.

Bizim gibi hayatta kalanlara yardımcı olacak prosedürleri uygulamak için, toplumsal normlar yine de bize karşı yığılmıştı. "Ama kanıtlarım çok iyi değildi. O benim erkek arkadaşım, onun kardeşlik evine kendi isteğimle gittim."

"Peki ya arkadaşın?"

"O da tanıklık etmek istemedi." İçimi çektim. "Tonya grubun bir parçası olma isteğine kendini kaptırdı. Onu daha önce de öpmüştü, benim arkamdan. Hikâyeyi mükemmel bir şekilde değiştirdi. Kızgındım, bir hikâye uydurdum, son."

"Hâlâ onunla konuştuğu doğru mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, eli sanki beni yatıştırmak istermiş gibi kolumu aşağı yukarı ovarken. "Az önce telefondaki o muydu?"

Yüzümü buruşturdum çünkü arkadaşımın Andy ile konuşması bazı günler en zor kısım oluyordu. "Durum biraz karışık. Andy çekici biri ve ailesinin parası ve itibarı var. Çoğumuzun yoktu."

"Ama Carl size bir hukuk ekibi bulabilirdi ya da-"

"Ben bir baba istedim, maaş günü değil, yani hayır." Hâlâ makalenin dürüstlüğüme sorgulamasına sinirlenerek tersledim. "Ne bir avukat istedim ne de bir avukatı kabul ettim. Elimizdekilerle çalıştık."

"Ne yani? Onlar herkesi satın alırken siz onların pisliklerine mi katlandınız?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce hiçbir yasal sorunu olmayan bir öğrenci olan erkek arkadaşım, bir kardeşlik partisinde içiyordum. Babamın desteğini almış olsam bile mücadele etmek zorunda kalacaktım ve bu durum Milton-Hardy mirasını lekelediği gibi benim de her şeyimi yok edecekti. İnsanların güvenmediği, evde eğitim görmüş yalnız biriydim. Avukatlarım davadan vazgeçmemi ya da anlaşmayı kabul etmemi önerdi. Yine de yapamadım. Şimdi de evim dediğim kasabada yalancı ve terk edilmiş bir sevgili olarak damgalandım."

Ve avukatlarıma göre sevinmeliydim. Biz kazandık. Ya da onlar öyle diyor. Yine de o gecenin travmasıyla başa çıkmak zorundaydım.

"Everly... Bunu nasıl bilemedim?" Yemin etti ve sesindeki acı gözlerimi yaşarttı.

"Çünkü kimsenin bilmesini istemedim! Babam da kabul etti." Başımı salladım ve gözlerindeki acıma duygusundan uzaklaştım. "Bedeninin rehin alınmasının ve sana asla zarar vermeyeceğini düşündüğün biri tarafından kontrol edilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? O güveni verdikten sonra onunla en kötüsünü yapmaya devam etmek?"

"Everly-"

Onun acımasını ya da teselli edici sözlerini istemiyordum. Sadece içimi dökmek istedim. "O gece öldüm, tamam mı? Bir keresinde bana ölümü deneyimlemeyi nasıl bildiğimi sormuştun... işte böyle. Ben kimdim, kim olmak istiyordum, o öldü. Bunu benden çaldı. *Cinayeti* düşündüm Declan, o kelepçelerden kurtulduğumda, o silah için onunla dövüştüm, silahı kafasına dayadım ve dakikalarca tetiği çekmemeye kendimi ikna ederken titredim. Dakikalarca birini öldürmeyi düşündüm, oysa ondan sadece birkaç dakika önce kendim ölmeyi umuyordum." O anda hıçkırıklara boğuldum ve Declan da içimi dökmeme izin verdi. İçimi dökmeme izin verdi. Bırak parçalanayım. "Silahı kafasına dayadığımda ağladı, üzgün olduğunu, sarhoş olduğunu, sabahı hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu söyledi. Ama ben de sarhoştum Declan ve *her ayrıntıyı hatırlıyorum.*"

Bakışları bana kilitlenmişti. "Tam adını ve adresini istiyorum," diye yüksek sesle bağırdı ama sesinin yüksekliği beni korkutmadı.

"Declan." Başımı salladım. "Bu iş biteli çok oldu."

"Bütün bunları sana o yaptı. Serbest kalmamalı. Ölmüş olmalı."

Ne hissettiğimi anlamak için gözlerimi aradı ama ben saklamadım. Çoğu gün, diğerlerine ne yaptığını duyduktan sonra, beni arayıp ağladıktan sonra tetiği çekmiş olmayı diledim

Sanki onlara bıraktığı yükü ve travmayı hafifletebilirmiş gibi.

"Everly, siktir." Sonraki kelimeleri nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durakladı. "Dün gece sana sert davrandım. Sana sert davrandım."

"Bunu senden istedim." Onu göğsünden dürttüm. "Ben istediğimi isterim Declan. Ben neden istemeyeyim? Makaleyi okudun. Medya istediğini aldı. Andy de benden istediğini aldı. Ama ben hiç istediğimi elde edebildim mi? Hayatıma devam edebilmek için?"

Saçlarımı okşadı, acımı dindirmeye çalıştı ama bunu benden başka kimse yapamazdı.

İçimi çektim ve aşık olmamam gerekirken aşık olduğum adamın gözleri yerine pencereden dışarı bakmak için kucağında yer değiştirdim.

"Medya bir kurbanın ardından yaşananları asla haber yapmaz." Battaniyeleri ittim ve düşürdüğü formayı almaya gittim. Gitmeme izin verdi, bunun benim için önemli olduğunu biliyordu. Ellerimi kalçalarımın koydum, forma kalçalarımın aşağı sarkıyordu ve ona döndüm. "Dürüst olacağım. Evet, birkaç dakikalığına bedenimin kontrolünü ele geçirdi. Hepsi bu kadar. Hayatımın en uzun birkaç dakikası mıydı? Muhtemelen. O zamandan beri seks hayatımla mücadele ettim mi? Elbette. Hep böyle mi olacak? Bilmiyorum. Her iki durumda da, o gece savaşabileceğimi öğrendim. Savaşmak istediğimi. Hayatta kalmak istediğimi."

Declan her şeyi bir araya getiriyormuş gibi, "Bu yüzden kendini savunma derslerinde ısrar ettin," dedi.

"Elbette. Diğer şeylerin yanı sıra. Andy daha önce de bana vurmuştu. Nefsi müdafaa, karşılık vermeden buna izin vermemem gerektiğine dair nazik bir hatırlatmadır. Uzun süre öyle yaptım. Saldırı riski olsa da işe koşarak gidiyorum ama kendimi donatmış durumdayım. Bunu yapma kaygımı bastırmak için önceden plan yapmam gerekse bile istediğimi giyiyorum. Onun yarattığı bir yükü yaşamak zorunda kalmamın adil olmadığını düşünüyorum."

"Yüce İsa. I ..." Saçlarını çekti. "Seni bir kereden fazla hırpaladım Everly."

Hissetmemesi gereken pişmanlık, eski sevgilimi suçlamak zorunda olduğumu bildiğim bir şeydi; istismardan kurtulanlar için sevgililerinin de katlanmak zorunda kaldığı bir anahtar daha.

"Yani... ne? İstedğim bu olmadığı halde kurban olduğum için şimdi nazik bir sevgili mi edinmeliyim? Sadece rol yapmamakla kalmamalı, aynı zamanda nereye gittiğime dikkat etmeli, kimi sevdiğimin farkında olmalı, temkinli davranmalı ve bu sorumlulukların her birini üzerime mi almalıyım? Her gün bunları düşünmek zorundayım ve istemiyorum. Hem de hiç istemiyorum." Sertçe, öfkeyle tekrarladım.

Karşımda ona dik dik baktığımda onun da gözlerinin cam gibi olmasından nefret ediyordum. Declan, her duygusuyla hareket eden adam şimdi benden de uzak duruyordu.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, bu son şeyi ona söylemeye hazırdım ve sonra bunu istemediğim bir anı olarak çok çok uzaklara gömmek için bir kutuya paketledim. "Biliyorsun, avukatlarım 'karma bir kadın' için medyayla savaşmanın en iyi yolunun sakın kalmak olduğunu söyledi. Gücüm varken ona zarar vermeyerek iyi bir iş yaptığımı söylediler. Onun canını almadığım ve benden her şeyimi almasına rağmen soğukkanlı olduğum için övüldüm." Titrek bir nefes aldım. "Artık kameralar üzerimdeyken her zaman dengeli bir kafaya sahip olduğumdan emin oldum. En azından bu evliliğin geri kalanında buna güvenebileceksin. O zamanlar ağlasaydım, bu beni daha deli gösterirdi. Çılgılık atsaydım ya da kızsaydım, her şey biterdi. Annem yaptı. Bir keresinde tek kızını korumak için bir kameramanı yakalamıştı. Ne yaptılar biliyor musunuz? Onu çöp olarak etiketlediler."

Sadece o bir gün ikimiz için de çok büyük bir kargaşa yaratmıştı. Nasıl ağladığını, başını eğerken saç örgülerinin omuzlarına nasıl düştüğünü hatırlıyorum ve o zaman medyanın onu bir daha asla etkilemesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Sakin. Sessiz. Duygudan yoksun. Davranışlarım o mahkemede etkili bir şekilde kullandığım bir silahtı.

"Sana verilenden daha fazla adaleti hak ediyorsun." Boynundaki damarların nasıl çıkıntı yaptığını, çenesinin

nas1

çalıştı, dizleri öfkeyle nasıl da zıpladı.

"Önemli değil. Hayatımı istediğim gibi yaşamaya ve istediğimi hissetmeye çalışıyorum. Korku içinde yaşamayacağım ya da bana yaptıklarından dolayı başka birine duyduğum arzudan utanmayacağım."

Onun Çene çalıştı yukarı ve Aşağı.
Yukarı ve Aşağı. Biri size değer verdiğinde, sizin acınız onun acısıdır. Hayatımdaki pek çok insanın atlatmak zorunda olduğunu bildiğim şeyleri atlatmaya çalışıyordu ve bu hiç de kolay değildi. Tonya bile yapamadı. "Ben hala Ben, Declan," I Fısıldadı, değil Tabii ki mahvolmadığımı, her şey tarafından lekelenmediğimi anladı.
Bu, bildiğim en iyi şekilde hayatta kaldığım anlamına geliyordu.

"Ama bebeğim, sen çok daha fazlasısın. Anlamıyor musun? Biri senden her şeyini aldığında sen devam etme dürtüsüsün. Çoğumuz şimdiye kadar pes etmişken sen hayatta kalma isteğisin. Sen cesaret ve güç tsunamisindeki yağmur damlalarısın." Ayağa kalktı ve yanıma geldi, elini yanağıma götürdü, ama ben dokunuşundan rahatlayamadan elini yumruk yapıp çekti.

İşte oradaydı. O geçmiş beni yakalıyor ve etrafımdaki insanları yeniden şekillendiriyordu. Geçmiş beni her yerde takip etti. Bugünü ve geleceği şekillendirdi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamadığım bir geçmiş.

DECLAN

SALDIRIDAN KURTULMUŞTU ve kimse adaleti sağlamamıştı. Mahkeme sistemi onu yüzüstü bırakmıştı. Pek çok kişiyi yüzüstü bıraktığı gibi. Babası da onu yüzüstü bırakmıştı. Artık her şey anlamlıydı. Carl bağlama Ben için Onu, bilmek nasıl ve medya bu bilgiyi yeniden ortaya çıkaracağını söyledi. Belli ki benden onunla ilgilen.

Aynı gün onu misafirhaneye götürdüm ve duygularımı kontrol altına alana kadar ona dokunmamak için elimden geleni yaptım. Öfkelenmek istiyordum; kırmızı, şiddetli, felaket bir öfke. Buna ihtiyacı yoktu. Ama ben yapacaktım. Ne söylediği umurumda değildi. Mantıklı ve duygusuz hareket ediyordu çünkü dünya onun lanet kalbini hissetmesine izin vermemişti.

Ben tam tersi olduğumu biliyordum. İlk içgüdülerime göre hareket ettim ve burada da öyle yapardım.

Carl için değil, onun için.

O gece, bu hikayelerin kaldırıldığından emin olmak için şirket şirket aradım. Piper'ı arayıp işe gitmesini söyledim. "Belki de en iyisi hikayelerin bitmesine izin verelim ve eğer endişeleniyorsa imajını kurtarmaya çalışmayalım-"

"Bu hikayelerin ortaya çıkmasına izin verersen, tüm halkla ilişkiler şirketini kovarım, Piper. Kurtul onlardan."

Everly onu davet etmeme rağmen yemeğe gelmedi ama ben dışarıdaki havuzda tur üstüne tur yüzerken evinin ışıkları yanıyordu. Saat onu çoktan geçmişti ama ışığı hâlâ yanıyordu. Biliyordum çünkü üçe kadar onu izledim.

Uyuyakalmışım ama işe geri dönmek için saat beşte uyandım.

"Declan, saat sabahın beş buçuğu," diye tersledi kız kardeşim telefonu açtığı anda.

"Cade ile konuşmam gerek."

Mırıldandı, "Tabii ki var. Sadece aptalca bir şey yapma." Ailenin çılgın çocuğu Izzy *beni* uyarıyordu.

"Telefonu kocana ver," dedim.

Çünkü bir saniye sonra Cade arka planda homurdandı.

"Onun ve ailesi hakkındaki tüm bilgileri istiyorum," diye tükürdüm telefona.

Cade diğer hatta, "Size bu bilgiyi vermemin pek yasal olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Umurumda değil."

"Oh, yani şimdi bir şeyin yapılmasını istediğinde yasal değilse sorun olmuyor mu? Geçmişim yüzünden kız kardeşin için yeterince iyi olmadığımı ne oldu?"

"Yemin ederim, Cade. Onunla tanıştın, bu onun için."

"Pek çok insanla tanıştım," diye kestirip attı. "Dünyada pek çok kadın var-"

"Hayatının geri kalanında ailenin etrafında bana bağlı olarak görmek zorunda kalacağın tek bir kadın var, o da *karım*," diye bağırdım sabrım tükenerek. Açıkçası, sanırım aklımı kaçırmıştım. "Bana karşı mı gelmek istiyorsun? Bu, benimle ve kız kardeşimle uğraşmanız anlamına gelecek. Izzy-"

"Bilgi e-postanda, sikik. Senin için almayacakmışım gibi davranmayı bırak. Artık ailenin bir parçasısın."

"Ben senin ailenin bir parçası değilim,

Cade-" "Öylesin. Göreceksin."

Kayınbiraderim telefonu yüzüme kapattı ve ben onun söylediklerini irdelemeye zahmet etmedim. Ona odaklandım. Everly Belafonte. Doğru olanı savunan ve bu yüzden parçalanan kadın.

Gönderdiği e-postayı tararken telefonum bip sesi çıkardı.

Izzy: Declan şu anda gerçekten umursamaz bir çocuk gibi davranıyor. Siz Hardy'lerin onu izlediğinden emin olun. Hatta Cade'i aradı.

Ben: Siktir git, Izzy.

Dimitri: Kardeş sohbeti için çok erken. Ama şunu söyleyebilirim Dec, seninle evlendiği için basın onu kirletiyor. Bunu halletsen iyi olur.

Açıkçası benim kendi sorunlarım var ama Declan halledemezse ben hallederim. Everly benim kızım.

O senin kızın değil. O benim karım. Ben hallediyorum.

Dışarıda güneşin doğuşuna bakarken kendi kendime homurdandım. Bütün günün onu aramadan, mesaj atmadan ya da evine girmeden geçip gitmesine izin vermiştim. Şimdi kahvaltı zamanıydı. Ve saat işliyordu.

6 Sabah.

7 Sabah.

8 Sabah.

Hâlâ bir şey yememişim ama çırpılmış yumurta ve bisküvi yaptım ve sanki gurme bir yemek yemeye hazırmışım gibi çilekleri kestim.

Ben: Kahvaltıya geliyor musun?

Everly: Bildiğin gibi kahvaltıdan pek hoşlanmam.

Sen de yemeğe gelmedin.

Everly: Beni orada istediğinden emin değildim. Konuştuğumuz her şeyi. Ben de karşı çıktım.

Ben: Sana her gün yapacağımızı özellikle söylediğim şeye karşı mı karar verdin?

Everly: Declan, medya benim geçmişim yüzünden senin adını çamura bulayacak. Sadece bu yılın geri kalanını atlatalım. Her gün bir yemek paylaşarak. gün gerekli değil. Ben yatmaya gidiyorum.

Oraya gittim, kapısını açtım ve yatak odasına gittim.

"Şaka mı yapıyorsun Declan?" diye inledi perdeleri açıp yorgani yataktan kaldırdığımda. Hâlâ benim formamın içinde olduğunu görünce gülümsemek zorunda kaldım.

Sonra onu omzuma attım.

"Aman Tanrım. Kesinlikle olmaz." Sırtıma vurdu. "Hani beni hırpaladığın için kendini kötü hissediyordun?"

Hayatımın geri kalanında bu konuda bir şeyler hissedecektim ama şimdi buna odaklanamazdım. "Ben hâlâ benim ve sen de hâlâ sensin. Karımla olan ilişkiyi başka bir adamın belirlemesine izin verirsem nasıl bir adam olurum?"

Vücudunun titrediğini hissettim ve konukevinden çıkıp taş yoldan yukarı doğru ilerlerken bana güldüğünü fark ettim. "Kimsenin senin dünyayı yönetmesine izin veremezsin, değil mi?"

"Ben inşa etmişken neden yapayım ki? Şimdi kurallara uymuyorsun. Evliliğimizin geri kalanı için bir kahvaltı ve akşam yemeği planımız vardı ve sen taahhüdüne karşı geldin."

Ofladı ve ben evime geri dönerken kavga etmeyi bıraktı. Onu beyaz granit tezgâha oturttum ve yemeği önüne koydum.

"Bunu sen mi yaptın?" Bir kaşını kaldırdı.

"Ne? Yeterince iyi değil mi?" Döndüm ve buzdolabından pastırma aldım. "Protein de almalıyız."

Formamın mavisinden daha mavi olan gözlerini kıstı ve sonra ayağa kalktı. "Yardım edebilirim."

"Adanın o tarafında kal yoksa kahvaltı yerine seni yerim."

Öfkeyle yerine oturdu ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Aferin kızıma." Ona göz kırptım ve yemek yapmaya başladım. "Şartlar bir hafta sonra Declan. Ve basın -"

"Halledildi. Kahvaltının ve günün tadını çıkaralım, ha?"

Tartışmadı. Belki ikimiz de saçmalıklardan bıkmıştık, belki de kapılı evimiz olan baloncuğa kaçıyorduk. Fark etmezdi çünkü o yanımdaydı ve kafamdaki duygu karmaşasına sakinlik katıyordu.

"Aslında iyi bir aşçısın," dedi tabağına koyduğum bir parça çıtır pastırmayı yerken. "Ve pastırmanın sarkık olmadığından emin oluyorsun."

"Şaşırdın mı?" diye sordum. "Annem iyi bir aşçıdır. Evde kaldı çünkü benim büyüdüğüm yerde aksanlı bir göçmen olarak kimse ona iş vermeyecekti, bu yüzden orada yaptığı işi mükemmelleştirdi."

"İkisinin de buraya göç ettiğini okumuştum. Sen bir paçavradan zenginliğe hikayesisin," diye itiraf etti ve kaşlarımı kaldırdım çünkü Everly asla internete girmezdi. Bu onun hakkında saygı duyduğum tek şeydi. "Evet, sonunda seni araştırdım."

"Peki ne buldun?"

"Egonuz kadar büyüksünüz, ki bu da çok büyük. Yaptığın her şeyle dünyayı kiskaca almış durumdasın. HEAT markası senin sayende iyi iş yapıyor. NFL istatistiklerine ve geçmişine girdiklerinde okumayı bıraktım."

Gözlerimi devirdim çünkü spor hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. "Benimle sezon öncesi maçlarından bazılarını izleyecek misin? Gelecek hafta başlıyorlar."

Kıkırdadı. "Hayır." Sonra beni inceledi. "Biliyor musun, bir şeye dokunduğunda Oprah'ın onu onaylaması gibi bir şey olması biraz korkutucu. Bunu hiç düşündün mü? I

Sanırım rolüne uygun görünüyorsun ve öyle davranıyorsun, bu yüzden mantıklı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tam bir Amerikan çocuğu gibi görünüyorsun ve muhtemelen NFL'de maço gibi davranmışsındır. İnsanlar bu tür şeyleri sever." Sanki dünyadaki herkesin beni sevmesi saçmaymış gibi beni başından savdı.

"Ne oluyor lan?" Benden önceki kadınların çoğu gibi bana daha fazla hayranlık duymamasına sinirlenerek bağırdım. Yine de mümkün olduğunca yakınlaşmaya çalışarak yanına oturdum. "Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım."

"Ayrıca çok kaslı, siyah saçlı, açık renk gözlü, iyi kemik yapısına sahip güzel bir yüzünüz var. İnsanlar sizin gibi erkeklere güveniyor. Medya bunu yiyor."

"Yani, bulunduğum yere sadece görünüşüm sayesinde geldiğimi mi söylüyorsunuz? Tüm o goller, antrenmanlar, eğitimler, gevezelikler ve öpmek zorunda kaldığım kıçlar bana hiçbir şey katmadı mı?" Sinirlenmeye başladığımı duydum. "Buraya gelmek için çok çalıştım."

"Hiç şüphesiz. Ama o kadar çok çalışsaydım bile muhtemelen senin olduğun yerde olmazdım."

"I-" Bunu düşününce ağzımı kapattım. "Adil." "Yaptı mı sen emekli olmak sadece Çünkü .
seninBilek mi?" Bir ısırık daha almadan önce
bileğimi biraz oynattığımda mırıldandı.

Yemeğimi.

"Pek sayılmaz." Başımı salladım. "Belki daha çok arkasındaki basın yüzünden. Kız kardeşimin de bir çocuğu oldu. Ailem benim için her zaman önemli olmuştur ve ben sadece..." Ona bakarken omuz silktim. "Çocuk istiyor musun?"

"Çocuklar mı?" Tabağına bakmadan önce mavi gözleri genişledi. "Elbette. Sanırım. Muhtemelen bir gün. Ama çok fazla. Sadece bir tane değil."

Yemeğimde boğuldum. "Neden çok?"

"Kız ve erkek kardeşlerin var! Benim yok." Kendisiyle dalga geçmemi istemiyormuş gibi kolumu itti. "Altınızın aynı evde büyümesi çok mu zordu?"

"Kesinlikle evet. Özellikle de tuvaleti ikizlerin üzerine istediğimde. Kız kardeşlerim lanet olası veletler." Kıkırdadım. "Hayır, gerçekten değiller. Hepsinin kendi şeytanları var. Dom'un nasıl yürüdüğünü gördün. En büyükleri o ve sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi. Annem ve babam hepimizin iyi olduğundan emin olmak için ona baskı yaptılar. Izzy ve Lilah evlendiler- Şey, bilirsiniz... ama kız kardeşlerimi seviyorlar, bu yüzden fazla bir şey söyleyemem."

"Cade Izzy için ölürdü," dedi özlemle. "Bir sürü bebeği olan böyle bir koca istiyorum."

"Ama sessizliği seviyorsun."

"Seviyorum. Ama rahatlatıcı olduğunda gürültüyü severim. Evinizin etrafında vızıldayan sevdiklerinizin sesi olduğunda sessizlik kadar iyidir."

Onu ailemin Noel partisine götüreceğime dair sessizce yemin ettim. O kaotik şeye kesinlikle bayılırdı. Şimdilik, onun yerine *Evde Tek Başına*'yı izleyeceğimizi duyurdum.

"Senin çalışman falan gerekmiyor mu? Bugün yatırım ya da hissedarlarla ilgili bir şeyler yapman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Onlar bize başka bir hikâye anlatmadan önce dinleniyoruz."

Bana baktı. Değerlendiriyordu, belki de sorguluyordu, bilmiyorum. Yine de gözleri ruhumu yokladı ve aradığı şeyi bulduğunda gülümsemesi muhteşemdi. "Biz izlerken sana bir bilezik yapmak için ipimi getireceğim."

Koşarak evden çıktı ve dakikalar sonra elinde küçük bir kutuyla döndü. İçinde çeşit çeşit renkte ipler ve küçük minik deniz kabukları vardı. Ben internetten *Evde Tek Başına*'yı ararken o kanepenin yerine yere uzandı. "Bu deniz kabuklarını nereden buldun?" diye sordum.

"Onları bazen sahilden topluyorum," dedi. Elbette bunu yaptı, güzelliğin tüm küçük şeylerine baktı

artık hiçbirimiz görmüyorduk. Sırf onun ne kadar iyi bir insan olduğunu içime sindirebilmek için bütün günümü ve gecemi onunla geçirmek istememe neden oldu.

Ben de bütün öğleden sonra ve bütün gece bunu yapmaya karar verdim. O bana bileziklerin nasıl yapıldığını gösterirken, düğümleri tekrar tekrar gösterirken, bu filmlerden oluşan lanet olası bir maraton izledik. Bana o deniz kabuklarından biriyle tamamen siyah bir tane yaptı ve bileğime öyle bir gururla bağladı ki, muhtemelen o aptal şeyi asla çıkarmayacağımı biliyordum.

Bir ara boynundaki kolyeye dokundum. "Bu kimin için?"

"Ben ve Tonya'da bunlardan var. O artık kendininkileri giymiyor." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sağ bileğimdeki kırmızı olan annem için. Diğerlerini de hangi ruh halindeysem ona göre yapıyorum. Bizimkiler artık eşleşiyor."

Bileğini bileğime dokundurdu, bizi bu noktada olduğumuz şeye bağlayan iki siyah bilek. Bir evlilikteki arkadaşlar. Ya da belki bir arkadaş ve daha fazlasını isteyen başka bir arkadaştı.

Ona doğru süründüm ve onu öpmek için acele etmedim, ağzını her zamankinden daha nazik bir şekilde keşfettim. Aramızdaki hava değişti, onun çok sevdiği sessizlik benim ona olan arzumla, ona olan çekimimle, ona olan ihtiyacımla gürültüye dönüştü. Elimi nefis ten rengi kalçalarına doğru uzatmama izin verdi, altındaki ıslak dantel külotunu görene kadar kazağımın kumaşını yukarı itti, seksini örttü. Telefonum çaldığında elimi itti ve açmamı söyledi. "Arayan Piper. Neler olduğunu öğrenmemiz gerek."

Kimin aradığını anons eden o lanet özelliği kapatmam gerekiyordu. Kendimi yeniden düzenledim ve cep telefonumu masanın üzerinden kaydırdım. Cevap verdiğimde Piper telefona mırıldanarak her şeyi hallettiğini söyledi. Bu iyi bir haberdi, işini yapmıştı ve bunun için minnettardım. Kanepeye oturdum ve dergilerin listesini sıralamasına izin verdim.

"Sadece bir tanesi bize zorluk çıkarıyor." Telefona doğru iç geçirdi.

Everly'ye baktım ve ayağa kalkmaya başladığında başımı salladım. Onu o lanet olası yerde görmek istiyordum ve bu telefon görüşmesi bunu mahvediyordu. "Hangi yayın? Aslında fark etmez. Sadece paralarını öde."

"Ondan kurtulmak için altı haneli rakamlar gerekecek. Bunu akşam yemeğinde konuşsak daha iyi olmaz mı?" Beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"Akşam yemeği mi?" Ben de karşılık verdim. Everly ayağa kalkarken ne dediğini anlamıyordum ama sorum üzerine küçük yağmur damlam kendi etrafında döndü, karamel kahverengi saçları hızlı dönüşüyle etrafa yayıldı. "Bu akşam mı?"

"Evet. Basının seni dışarıda görmesi iyi olur Declan. Anastasia'yı da davet edeyim mi?"

Everly bana doğru yürüdü, gözlerinde tam olarak çözemediğim bir bakış vardı. Önümde diz çöktü ve bakışlarımı tutarken birden küçük elleri kalçalarımın üzerinde belirdi. Telefonu çektim ve alçak sesle "Everly, ne yapıyorsun?" dedim.

Doe gözleri. Onları doğru yaptı. Elini şişkinliğimin üzerinde gezdirdiğinde masumiyet, özlem ve saflık doluydu. "Akşam yemeğine gidebilmek için kocamla başladığım işi bitiriyorum."

"Declan, orada mısın?" Everly pantolonumun düğmelerini açıp aşağı çekerken Piper, formamın göğsünün üzerinde büyüleyici bir şekilde kaydığını söyledi. Sonra parmaklarını sikimin etrafına doladı ve telefona doğru inlememek için lanet yumruğumu ısırarak zorunda kaldım.

"Akşam yemeği hazırlayabilecek miyim bilmiyorum, Piper," diye boğuldum, yumuşak ama sıkı bir tutuşla beni aşağı yukarı, yukarı aşağı okşarken. Dilini delinmiş ucumun üzerinde gezdirmek için başını eğdiğinde, daha başlamadan patlayacakmışım gibi hissettim.

"Ah, neden? Anastasia bunu gerçekten dört gözle bekliyordu."

"Anastasia'nın bunu neden dört gözle beklediğini anlamıyorum. Gideceğimi söylemedim ki." Everly yumuşak dolgun dudaklarını sikimin etrafına sarıp yanaklarını çukurlaştırırken sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım.

"Seninle baş başa kalmamızı özlüyor Declan. Yani, Everly ile planlarınız var mı?"

Ben dinlemeye çalıştıkça, bu kadını sonsuza dek becermek istediğimden başka herhangi bir düşünce formüle etmeye çalıştıkça dili dönüp durdu. "Planlarım var. Karımla. Öngörülebilir bir gelecek için. O yüzden benim için başka bir plan yapma."

Telefonu yüzüne kapattım ve Everly'yi sikimden çekip üzerine çıkabileceğim bir yere iterken yüksek sesle homurdandım. "Ağzını daha sık sikkeliyim. Görünüşe göre biri dinlerken beni oraya götürmeyi seviyorsun."

"Yemeğe gidecek misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Tanrım, bebeğim, hiçbir yere gitmiyorum." Bir parmağımı külotunun içine soktum.

"Belki de yapmalısın," diye mırıldandı. Sesi alçalmıştı ve bunu kastetmediğini biliyordum. O yumuşak dudakları ereksiyonumun etrafında hissettikten sonra ikimizin de bir yere gitmesi mümkün değildi.

"Belki de. Ya da belki sana gerçekten istediğin şeyi vermeliyim." Elimi üzerinde gezdirebilmek için danteli yana çektim. "İyi bir kız gibi bacaklarını aç, bebeğim."

Normalde bunu enine boyuna düşünecek olan karım hiç tereddüt etmedi. Amının parıltısını görebilmem için kalçalarını açtı.

"Her zamanki gibi ıslak, Bayan Everly Belafonte. Sence amcığın seçebilseydi Bayan Everly *Hardy* mi olurdu? Her zaman benim için hazır." Onun adını soyadıyla birlikte söylemek bile sikimi sertleştirmişti.

"Planımız düşünüldüğünde bunun çok saçma olacağını düşünüyorum."

"Tam olarak ne planı?" Parmağımı içine sokmadan önce kulağına fısıldadım.

Cevap vermek istedi, ağzını açtığını gördüm, ama alt dudağını kendi dudağımın arasına aldım ve klitorisini acı verici bir şekilde yavaşça çalıştırdım, o kadar yavaştı *ki lütfen* dışında bir şey söylemeyi unuttu.

Tekrar ve tekrar.

"Kocanın seni becermesini mi istiyorsun?"

diye sordum. Hızlıca başını salladı.

Onu daha da azdırdım. "Kocanın sikini istediğini söyle, Everly. Sadece benimkini."

Safir gözleri bakışlarımı yakaladı. "Declan..." diye inledi.

"Ne istiyorsan söyle."

"Tamam. Kocamın sikini istiyorum. Tanrım, lütfen."

Onu gören ve kendileri için isteyen tüm erkeklerden daha iyi değildim. Spor salonumdaki herkes, Wes, Gianni, hepsi. O, hayatımın geri kalanında tüketmek istediğim bir kadının lanet olası bir fenomeni idi.

Onun içine girdim. Bu noktada, aletimin ait olduğu yer onun seksiydi. Sürtünmenin klitorisini uyandırması için kalçalarımı döndürerek, "Benimle dolu olmak nasıl bir his Everly?" diye sordum.

Sırtımı tırmaladı, daha fazlasını istiyordu, daha hızlı istiyordu, muhtemelen daha önce sahip olduğumuz şeyi istiyordu. "Acele et," diye yalvardı.

"Raindrop, acele etmiyorum. Güzel ve yavaş." Uzunluğumu ondan santim santim çektim, ikimizin de birbirimizin her parçasını hissetmemize izin verdim ve sonra acı verici bir kontrolle geri ittim. "Dünya kadar vaktimiz var. *Güzel ve yavaşça.*"

İnledi.

Ondan bir değil iki orgazm alana kadar bunu defalarca tekrarladım.

Kendi kafamı bulurken bunu tekrarladım.

Doğru olmadığını bile bile tekrarladım.

EVERLY

Sonraki hafta boyunca Declan dikkatli, nazik ve sevgi doluydu.

Hiçbir şey olmamış gibi, hayatımla ilgili haberler tüm ülkeye yayılmamış gibi işe gittik. Yine de, paparazziler halledildi. Piper sadece işinde iyi değildi, o en iyisiydi.

Mükemmel olmalıydı.

Ama öyle değildi. Declan etrafımda dolanıyor, bana yemekler hazırlıyor, bana emretmeden, benden ziyafet çekmeden, her zaman yaptığını yapmadan bana hizmet ediyordu.

Her akşam yemekten sonra eve gideceğimi söylediğimde alnımdan öperdi. Sonra da gitmeme izin verirdi. Bazen evine geri döndüğünü görüyordum ama o hafta birkaç kez arabasına binip uzaklaştı.

Her gece onun farlarını izlerdim.

Onları çok sonraya kadar görmedim ve onun başka kadınlarla, muhtemelen benim gibi yükü olmayan kadınlarla birlikte olduğu düşüncesiyle kalbim parçalandı.

Sormadım. Buna hakkım yoktu.

Belki de o son hafta sonu bizim vedamızdı, belki de tek gereken buydu. Artık onun için bir kurban haline gelmiştim. Kendimi kafese kapatılmış, nezaketinden işkence görmüş, arzularımın onun yumuşak dokunuşuyla ihmal edildiğini hissediyordum.

Vasiyetnameyi okumaya giderken ikimiz de sessizdik. Şoförü otoparka girerken o cep telefonuyla bir şeyler yazıyordu. Ama gerginlik ikimizin de içinde titreşiyordu. Haftalardır birbirimize istediğimiz gibi sahip olamamıştık ve evliliğimizin sınırlarını birden fazla kez bulanıklaştırmıştık.

"Declan, ben-"

O da başladı. "Everly, biz-" "Sen git." Ona bir el salladım.

Sol elime bakarak onu tuttu ve önünde tuttu. "Evli olduğumuzu göstermek için yüzük takmıyorsun," dedi ondan çok kendine.

"Dışarı çıktığınızda bunu isteyeceğinizi sanmıyorum, ben de istemezdim."

"Neden olmasın?"

"Eğer bir kadın sizinle bir ilişki yaşamak istiyorsa -"

"Önce dikkatimi senden çekmeleri gerekir ki bu da şu noktada neredeyse imkânsız," diye homurdandı, sonra çenesi hareket ederek ağzını kapattı. Yana doğru eğilerek cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı, koyu kırmızı renkteydi ve üzerinde altın işlemeler vardı. Kutuyu açarken gözlerini benden ayırmadı. Altın alyansın üzerinde iri ve güzel elmaslar sıralanmıştı. "Bunu takmanı istiyorum."

İtiraz etmek, bir şekilde olumsuz yanıt vermek, bunun doğru olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama elini çeneme kaydırıp ve beni susturmak için başparmağını dudaklarıma koydu.

"Bitirmeme izin ver. Karım olmaman gerektiğini biliyorum, ama dünya için sen benimsin ve bir erkek önümüzdeki dokuz ay boyunca benim olan şeyle oynamadan önce iki kez düşünmeli."

"Peki ya sen?" Ben de karşı çıktım.

Gülümsedi ve yakınına eğildi, "Bileğimdeki gibi şu ipten yapılmış bir yüzük istiyorum. Siyah bizim rengimiz gibi görünüyor, değil mi?" Ona daha önce yaptığım bileziğe dokundu. "Sana yüzük ölçülerini verebilirim."

Verdiği cevabı kalbimde hissetmemeye çalışarak yanağımı ısırdım ve bunun aşk gibi bir şeye dönüşebileceğini düşündüm. Bunun yerine, yüzüğü takarken ona sarsak bir şekilde başımı salladım.

"Şartlar çılgınca olabilir ve geçtiğimiz ay daha fazla bilgi almak için elimden geleni yaptım, ancak Bayan Johnson bunu kilitledi."

"Bunu birlikte çözebiliriz." Omuz silktim ama okumanın yarattığı endişeyi hissettim, dünyanın yeniden değişmeye başladığını hissettim ve bu yüzden nefesimin sıkıştığını hissettim.

SUV'den çıktığımızda aracın etrafında döndü, kolunu benimkine doladı ve "Kapını açmamı beklemedin," diye homurdandı.

Saçlarımı rüzgârdan geriye doğru tarayarak iç çektim. "Hâlâ bunu yaptığınızı sanmıyordum."

Bayan Johnson'ın ofis kapısını açmak için önüme geçti. "Bunu hep yapıyoruz, Everly."

İçeri girdiğimizde yaşlı kadın boğazını temizlerken örme blazer ceketini düzeltti ve oturmamızı söylerken boncuklu gözlüklerini bize doğru salladı.

Siyahlar giymiş diğer avukatlar geçen seferki gibi aynı köşede toplanmışlardı. Birkaç kâğıdı karıştırdı ve hemen konuya girdi. Hayatıma bomba gibi düşmeden önce bana beş dakika ya da bir uyarı bile vermedi. "Eğer evliliğinizi sürdürmek istiyorsanız ve bu nedenle vasiyetnamenin koşullarını yerine getirmek istiyorsanız, bu noktada bir varis çıkarmanız gerekiyor." İçini çekti ve odadaki tüm hava çekilmiş gibi görünürken resmiyet havasını bıraktı. "Sadece bir bebek ve teknik olarak denediğin sürece bu koşulun gereklerini yerine getirmiş olacaksın. Carl bana bunun imparatorluğun iyiliği ve senin itibarın için olduğunu söyledi, Everly. Bu çok kolay olacak."

"Kolay... kolay mı?" Kocaman gözlerle hırıldadım.

"Evet, Carl bunu son şart olarak koydu. Şartlar, bir doktora gitmenizi, ziyaret bilgilerinizi bana göndermenizi ve çocuk sahibi olmayı denemeye başladığınızda güncellemeleri yapmanızı gerektiriyor.

Altı ay sonra gebe kalamazsanız, evliliğin kalan üç ayı için bir sonraki adım IVF olacaktır, o zaman her şey sizindir."

"Eğer kabul etmezsek?" Declan sustu ve bir hayalet görmüş gibi yüzündeki kanın nasıl çekildiğini gördüm, ya da belki de bu aptalca vasiyetten önce yaşadığımız hayatın hayaletini.

"Eğer ikiniz de aynı fikirde değilseniz, evliliğinizin altıncı ayından sonra boşanabilirsiniz, ancak çoğunluk hisselerini elinde tutmak istiyorsan Bayan Anastasia Milton'dan bir çocuk sahibi olmaya çalışman beklenmektedir, Declan. Everly, annenin evini ve işini elinde tutmak istiyorsan, Hardy kardeşlerden birini seçip hamile kalabilirsin. Hepsi burada"-dosyayı havaya kaldırdı-"ama oldukça karmaşık. Anastasia sadece bu özel koşullar altında bu uyarıdan haberdar olacak ve-"

Sanki az önce babamın *Hardy kardeş seçimimle* benden bir bebek fabrikası olmamı beklediğini söylememiş gibi devam *etti*, devam etti, devam etti. Sandalyeye yapıştım, nefes almaya çalıştım ve bir çeşit poker suratını korumak için kan tadı alana kadar dilimi ısırdım.

Burada nasıl hissettiğimi bilecek, ekibimde yer alacak ve artık güvendiğim tek kişiye döndüm. Ellerimi yumruk yaptım ve bana verdiği yüzüğü parmağımda hissettim. Yine de Declan her hareketimi izliyordu, orman yeşili gözleri beni inceliyordu. İhtiyatla. Temkinli. Sanki kabul edecekmiş gibi, enine boyuna düşünmeden imzayı atmaya hazırmış gibi.

"Declan," diye fısıldadım. "Dürüst olamazsın-"

"Oh, Everly. Önemli bir şey değil." Bayan Johnson masasının üzerinden uzandı ve mükemmel manikürüyle yumruğumu okşadı. Elimi çekip kucağıma koydum, çünkü çekmezsem bana baktıkları için onun ve kendisinin gözlerini oyacaktım.

"Everly, biz zaten uyuyoruz-"

"Seninle yatmış olmam senden çocuk sahibi olmak istediğim anlamına gelmiyor." Sözcükler hızla ağzımdan çıktı ve kaba, acımasız ve kesici olmaları gerekiyordu. Şu anda beni kimin dinlediğini, izlediğini ya da yargıladığını düşünmüyordum. Eğer bunun hemen içine dalabileceğimiz bir şey olduğunu düşünüyorsa savaşmak istiyordum.

"Pekâlâ," Bayan Johnson'ın gözleri sanki birdenbire bunun bir alışveriş anlaşmasından daha derin bir mesele olduğunu fark etmiş gibi açıldı. "Görünüşe göre evlilik *çok* uygun ve ikinize konuşmak için biraz zaman vermeliyiz."

Declan, sanki ben orada değilmişim gibi, "Bayan Johnson, doktorun ofisini ziyaret etmeyi taahhüt edebilir ve oradan devam edebiliriz," dedi. Sanki her şeyi akışına bırakmakla yetineceğimi düşünüyordu.

Alay ettim. "Doktorun muayenehanesine gitmeyeceğiz."

Bayan Johnson masadaki kâğıtları benim yerime Declan'a doğru kaydırды. "Pekala, eğer kabul ediyorsanız, hepsi burada."

Bizi o kâğıda bakarken bıraktı. Ona bakmadım. Bakamazdım. Onun yerine ayağa kalktım ve Bayan Johnson'ın güzel meşe masasının yanına gidip altın çöp kutusuna kustum.

Saçımı geriye doğru tuttu ve sonra bileğindeki aptal saç bağıını kullanarak saçımı sardı. Bu hareket gözlerimi yaşarttı; öfke, acı, aşk ve nefret gözyaşları. Az önce parmağıma taktığı yüzüğe bakarken nefes alıp veriyordum. Koyu meşe ağacında çok parlaktı.

"Sanki senin için birkaç hisse ve itibardan daha önemli bir şeymiş gibi parmağıma *bir* yüzük taktın, ama benimle karar vermeden önce bu saçmalığı kabul etmeye hazır mısın?"

"O yüzük daha fazlasını ifade ediyor." Ciddiymiş gibi söyledi.

Yine de nasıl yapabilirdi? "Bunu isteseniz de istemeseniz de aynı anlama geliyor. Ama daha tartışmadan konuyu kapatmak yerine ilerlemeliyiz."

"Ya da tartışışız ve sonra onlara bir karar veririz. Ben şimdi tartışacağım. Bebek sahibi olmak istemiyorum. O yzden hemen boşanıyoruz." Kelimeleri dikkatle söyledim. "Evlilik için bir neden yok."

"Bana ocuk istediğini ve Carl'ın evlenmemizi istediğini söylemiştin-"

"Ne istediği kimin umurunda!" Ellerimi havaya kaldırdım ve ona bakmak için döndüm. "Doğru düşünemiyordu. Akıl sağlığını sorgulamadan bunu lanet olası bir vasiyete koymasına izin vermelerine bile şaşırdım."

"Carl'ın yüksek mevkilerde arkadaşları vardı. Bu kasabanın yargıcı
-"

"Umurumda değil." Sözünü kestim. "Bunu nasıl yaptığı *umurumda değil* nk hatalıydı."

Kaşları kalktı ve aptal yakalı gömleğinin içinde kollarını kavuşturdu. Onun içinde spor kıyafetleri kadar iyi görünmesinden, ona öfkelenmek istediğimde hâlâ lezzetli görünmesinden nefret ediyordum. "Seni korumak için yaptı. Bunu artık biliyorum. Basını yenmenin tek yolu onlara istediklerini vermektir. Yeni bir hikâye."

"Basını yenmeme gerek yok Declan. Ortadan kaybolmam gerekiyor." Sesim şu anda kontrol edemediğim duygularla titriyordu. "Tek istediğim geçmişimi memleketimde bırakmaktı ve şimdi burada onunla yeniden yzleşiyorum-"

"Bununla tekrar tekrar yzleşirdiniz çünkü memleketiniz sizin için bir şey ifade ediyor. Ondan kaçamazsın. Bu konuda konuştuğunda bunu görüyorum Everly. Anlatıyı değiştirmeli, kontrol etmeli ve onunla savaşmalısın." "Carl imajının bir çocukla değişeceğini biliyordu" demeden önce burnunun kenarını sıktı.

Sözleri karşısında irkildim. Dünyayı görmek için ne korkunç bir yol ve ne kadar üzücü ki haklı olduğunu biliyordum. Medya hamile olduğumu, mirası devam ettirecek güzel bir aile istediğimizi yiyip bitirecekti. "Ya da mirasının korunmasını istedi."

"Muhtemelen ikisinden de biraz." Başını salladı ve sonra sessizce mırıldandı, "Benimle çocuk sahibi olmayı düşünmek o kadar da kötü olamaz, Everly."

Ona ters ters baktım, onunla bebek yapmayı, istediğim hayatı ve onun bunun nasıl bir parçası olabileceğini düşündüm. "Sonsuza dek mutlu olanlar bu şekilde yaratılmadı." Fısıldamama rağmen sesim çatallaştı ve gözlerime yaş gelmesinden nefret ettim.

Yüzüğünü çıkardım ve hemen başını bana doğru salladı, "Yüzüğüm parmağında kalsın Everly" diye emrederken bakışları sertleşmişti.

"Bu yüzüğü takmayacağım. O bileziği de takmamalısın." Bileğine uzandım ama bileğini uzanamayacağım şekilde tuttu.

"Bileziğimi almayacaksın." Bunu gerçekten gücenmiş gibi söyledi.

Neredeyse çığlık atacaktım ama bunun yerine ayağımı yere vurdum ve ona ters ters baktım. Sonra dişlerimi kullanarak bileğimdeki uyumlu bileziği çözdüm ve onun savaştan bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirdim. İkisini de havaya kaldırdım ve mücevherleri alması için kolumu uzattım. "Al onları. Onları istemiyorum."

"Hayır. Onları geri tak." Kollarını kavuşturdu, sesi otoriterdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kesinlikle olmaz. Bensiz karar veren bir adamdan asla bir şey giymeyeceğim. Eğer düşünüyorsan-"

"Doktora gideceğimizi söyledim. İşte bu kadar," diye ilan etti. "Benim sözüm olmadan," diye bağırdım yüzüğü fırlatırken ve ona bilezik. İkisini de bir şekilde yakaladığı için hiç irkilmedi.

"Tanrım, Everly. Sadece tuvalete gitmenin önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim-"

"Umurumda değil! O bir bebek, Declan! Lanet olası bir *bebek*. Babam bile diyemediğim bir adamın mirası için."

"Drop, yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünüyordu. Sen çocuk istedin-"

"Bu şekilde değil." Sözleri karşısında beni dik tutmak için masayı kullanarak ondan uzaklaştım. "Babam öyle dediği için değil. Lanet olası bir vasiyet öyle dediği için değil. Bunu sırf bunun için mi yapacaksın?"

"Hayır." Başını salladı, sonra tavana doğru hırladı. "Evet. Bilmiyorum. Seninle mi? Evet, seninle bir çocuk yapardım. Bunu senin gibi planlamama gerek yok, Drop, ya da tüm farklı sonuçları düşünmeme. Hayatımda, eğer doğru hissediyorsam, ilerlerim. Engelleri yolumdan çekerim ve istediğimi elde ederim. Sen her zaman doğru hissettin, bebeğim.

."

"Ama bir bebek? Bunun gibi mi? Bu doğru *hissettiriyor* mu?" Elimi masama vurdum ve gözlerimi kapattım, sözlerinin kalbimde nasıl hissettirdiğini, duvarlarımı nasıl çatlattığını ve bana doğru olması mümkün olmayan bir şeyi hayal ettirdiğini engellemeye çalıştım. "Çünkü bu zorlama gibi geliyor, sanki gerçek bir ilişkimiz bile yokmuş ve şimdi ne için başka bir insanı buna dahil etmek için acele ediyoruz? Bir stüdyo ve birkaç hisse için mi? Yapmayacağım. Başka bir yol bulacağım."

"Bu artık sadece bir stüdyo meselesi değil. Ve başka bir yolu da yok." İnledi. "Geçen hafta bütün gece avukatlarla görüşüm, tamam mı? Lanet aramaları yaptım. Geleceğini düşündüğüm şarttan kurtulmanın bir yolu üzerinde çalışmalarını sağladım. Bana her ne olursa olsun mahkemede onaylanacağını söylediler çünkü lanet yargıç Carl'ı tanıyordu."

"Yani her gece oraya mı gidiyordun?" "Evet," dedi temkinli bir şekilde.

"Neden bana söylemedin?" Gözlerimi ona diktim.

"Tabağında başka bir şeye ihtiyacın yoktu-"

"Bana asla bir şeyin üstesinden gelemeyecekmişim gibi davranma Declan. Hayatım boyunca bir bokun üstesinden geldim." Ona yaklaştım ve göğsünü dürttüm. "Sanma ki ben

Bir iki kez benimle ilgilenmene *izin* vereyim, yükün nasıl kaldırılacağını benden daha iyi biliyorsun, ben de omuzlarımda kemik kıran bir yük taşımadım."

Çenesi bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı çalışıyordu ama bakışlarında pişmanlık vardı, "Seninle her zaman ilgileneceğim Everly. Denediğim için özür dilemeyeceğim-"

"Aramızda dostane bir ortaklık varmış gibi bile davranmıyorsun." Bileğindeki bileziği işaret ettim. "Onu sana verdim çünkü bir ekip olarak çalışmaya başlamıştık. Evlilik sözleşmesini imzalayarak bunu taahhüt ettiğimizi sanıyordum. Takımlar birbirleri için ne yaptıklarını paylaşırlar ve sonra birlikte çalışırlar. Bu bir bağlılık, bu bir takım, bu bir *evlilik*. Ben senin *eşitinim*, zor durumdaki bir genç kız değilim ve-"

"Hayır. Sen benim dengim değilsin, Everly!" Eliyle havayı yararak sözümü kesti. "Bunu görmüyor musun? Benden o kadar üstünsün ki, şu anda sana *dokunmaya* bile korkuyorum. Tonlarca acıya katlandın ama yine de ruhunu zedeleyecek tek bir şey olmadan çıktın. Ama medyayı biliyorum, bileğimle ilgili hikayeyi nasıl çarpıttıklarını, bir daha asla oynayamayacağımı söylediklerini biliyorum. Bu saçmalık aylarca içimi kemirdi, nasıl olduğunu, herkesin nasıl yalan söylediğini. Ve senin yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Carl evliliğimizin onları geri getireceğini biliyordu ve bizi buraya hikayeyi değiştirmem için koydu. O yüzden denememe izin vermelisin."

Ona başımı salladım. Doğruca her şeyi, istediğini elde etmek için buldozer gibi kullanmak istiyordu ve bunu başaracağına gerçekten inanıyordu. Çoğu zaman da öyle oldu.

Ama bunu tekrar yapacak kadar nasıl emin olabilirdik? Ve bunun bir önemi var mıydı? Çünkü günün sonunda, bunu istemeliydim. Bir bebek *istemeliydik*.

Kanım h ız l a akarken kalbim güm güm atıyordu. düşüncelerim karmakarışık oldu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum." Hayatım

Parmak uçlarımdan kum gibi kayıyordu ve tek bir parçasını bile yakalayamıyordum.

"Çünkü baban öyle istedi."

"Şu anda gerçekten bir çocuk istiyor musun? Bu kulağa çocuk sahibi olmak için iyi bir yol gibi geliyor mu?" Gözlerini aradım ve sonra ayaklarının üzerinde kayışını ve ardından bakışlarımı kararlılıkla karşılayışını inceledim.

"Çok güzel bir bebek yapardık, Everly." Saçımın bir telini çekti ve ayak parmaklarıma kadar hissettim. Vücudum hala onu istiyordu, aklım bana yapmamamı söylese bile hala onu arzuluyordu. "Oraya ulaşmak için berbat bir yol seçmiş olsak bile hâlâ çok iyi şeyler yapabiliriz."

"İyi olan ne? Bunu bir stüdyo ve imparatorluk için yapan bir anne babanın çocuğu mu?"

Sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi gözlerini bana dikti. "Benimle doktora git ve bir bakalım." Kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken bunu inançla, güvenle ve otoriteyle söyledi.

Bedenim hemen onun içine girmeye çalıştı ama ben bir adım geri çekildim. Nasıl yapamazdım? İyi ebeveynler olabilir miydik? Hamile kalabilir miydim? Ya genetik bir sorunum varsa ya da... kahretsin. Ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Sigortam bile yok."

"Sen ne?" Saçımdaki eli dondu ve kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Tam zamanlı çalışanlara her zaman sigorta sunulur."

"Kendi dairemi aldığımda ekstra masraf yapmak istemedim. Ayrıca, zaten ayrıcalıklı muamele görüyordum ve sen de kimlik bilgilerim olmadığı halde işe gelmeme çok kızmıştın. Sigorta yaptırmak-"

"İcabına bakılacak" demeden önce boğazının derinliklerinden bir ses çıktı.

"İstemiyorum-"

"Hiçbir şey istemiyorsun, Everly. Garajdaki arabamı, işe giderken kullandığım aracı, fazladan giysilerimi ya da

" Ofiste bir aşağı bir yukarı yürümek için benden uzaklaştı. "Dünyadaki her şeyi kazanmayı tercih edersin ama dünya bu şekilde işlemiyor. Adaletsiz ve bulanık ve doğru ile yanlış belirleyen kesin ölçüler yok, tamam mı?" Yüzümü ellerinin arasına alabilmek için beni çevirdi ve şu anda sadece sigortadan bahsetmediğini biliyordum. "Sadece bir şans vermeliyiz."

"Ama ya-"

"Düşünme. Sadece yapalım, bebeğim. Annenin yoga stüdyosunu istiyor musun ve bir gün çocuk istiyor musun?"

"Tabii ki. Ama yapamam-"

"O zaman doktora gidiyoruz ve gerisine sonra karar veriyoruz."

Kağıtlara baktım ve sonra elimi yumruk yapıp "Bir doktor randevusu" diye homurdandım. Sonra da yanından geçip ofisten çıktım.

Beni takip etti ve "Yüzüğünü geri tak, ha?" dedi.

"Olmaz. O yüzüğün benim üzerimde olmasını hak etmelisin. parmak."

DECLAN

Sanırım beni sessizlikle cezalandırdı. Yemin ederim ki bu da bilinen en etkili silahtı. Bu ve yüzüğü ya da bileziği takmaması beni neredeyse çıldırtıyordu.

Akşam yemeğine ya da kahvaltıya gelmedi. O gemi bizim için de kalkmıştı. Bunun yerine her sabah işe gitmek için kendi kapısını açar, sonra da sertçe çarpardı. Daha sonra her ceza verişinde sessizce sayardım.

En kötüsü de, beni görmezden geldi. Bana günaydın bile demedi, hoşça kal bile demedi.

İkimiz için de bir kez karar vermiştim ve kadın bir hafta boyunca benimle konuşmadan milyonlarca kez gidecekti. Ona doktor randevusunun ne zaman olduğunu söyledim ve onu almak için az kullanılan elektrikli araçlarımdan biriyle misafirhaneye gittiğimde hazır olması için kutsal olan her şeye dua ettim. Bu randevuya giderken kimsenin bizi takip etmesini istemiyordum.

Neyse ki tam zamanında geldi ve sessizce arabaya bindik, sessizce ofise yürüdük ve sonra doktorun ofisinde oturduk.

Sessizlik içinde.

En azından bekleme odasında başka kimse yoktu ve hemşireler samimiydi. İkimiz için de programı yeniden düzenlemişlerdi ve bunu özel bir ziyaret haline getirecek kadar gizliydi.

Doktor Everly'ye doldurması için iki form vermeden önce benden imza istedi. Sigorta formunu homurdanarak aldım ve üzerine gereğinden fazla bilgi karaladım. Onun sigortasının olmaması ve evlendiğimiz gün benim sigortamı yaptırmayı akıl edememiş olmam beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Çok fazla düşünmemiştim ama artık eminim. Göbek adının Rose olduğunu bilmiyordum.

Sosyal güvenlik numarasını bilmiyordum.

Yine de benimki yerine onun kızlık soyadını yazmak zorunda kaldım. "Benim adımı almadı ve bu formdaki karım hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"En iyisi bu," dedi sonunda ama sadece istemediğim bir konuda beni rahatlatmak için.

"Neden en iyisi bu?" Düşündükçe, çocuğumun annesi olup olmayacağının bir önemi kalmıyordu. Artık onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. Bunu anlamıyor muydu?

Lanet olası bir çocuk istiyordum. Ondan. Er ya da geç. Mantıksız bir karar olabilirdi ve kararımı çabucak vermiş olabilirdim ama Everly'nin bu fikre ikna olması gerekiyordu. Bunun iyi olacağını, iyiden de öte olabileceğini görmeliydi.

Yapılacak en mantıklı şey buydu. Elbette bu imparatorluk ve stüdyo ile ilgiliydi, ama bundan da öte, basının onu en başından beri görülmesi gerektiği şekilde resmetmesini sağlayacaktım. Ve ona bakıp hamile halini, bebeğimizin tekmelerini hissederken yüzünde küçük bir gülümsemeyle karnını ovuşturduğunu hayal ettiğimde, bunu yapmanın kolay olacağını biliyordum.

Dünya ona aşık olacaktı.

Rahat eşimle her şeyi yaşamak istiyordum. Bebekler, düğünler, sonsuza dek mutlu sonlar. İşin uygunsuz tarafı, onun da aynı şeyi istediğinden emin değildim.

Onu geri aradılar ve 10 numaralı odada onlarla buluşmadan önce formları doldurmayı bitirebileceğimi söylediler. Oraya vardığımda Everly'nin üzerinde bir bornoz vardı ve ben de oturup doktorun kullandığı doğum kontrolü hakkında konuşmasını dinledim. Endişeli görünüyordu.

"Bekle, ne?" Ben sordum. "Yani bana tüm bu yan etkilerin olduğunu mu söylüyorsun? Meme kanseri mi?"

"Elbette başkaları da var. Everly, buraya migrenin olduğunu mu yazdın?"

"Geçmişte biraz içmişliğim var, tabii."

"Eğer çocuk sahibi olmayı düşünüyorsanız, bu doğum kontrol yöntemini bırakabilirsiniz. Unutmayın, adet döneminiz birkaç ay boyunca düzensiz olacaktır. Henüz çocuk düşünmüyorsanız" -bilgisayar ekranına baktı- "yine de farklı bir doğum kontrol yöntemi öneririm. Bununla kan pıhtılaşması riskiniz artıyor."

Ne oluyor lan?

Doktor usulca gülümsedi, "Ve migreniniz de bu bi-" ile daha da kötüleşebilir.

"Doğum kontrolünü çıkarın." Talebimle doktorun sözünü kestim.

"Pardon?" dedi doktor, tam da Everly'nin "Pardon, ne?" diye ağzından kaçırdığı sırada.

"Dedim ki. Al. Onu. Dışarı. Onun sağlığını riske atamayız. Zaten ondan bir bebek istiyorum."

"Declan!" Kolumu tuttu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Şu anda şaka mı yapıyorsun?"

"Doğum kontrol hapının sana ne yaptığını duydun. Onu çıkarmanı istiyorum. Şimdi."

Doktor boğazını temizledi, muhtemelen nasıl devam edeceğinden emin değildi. "Bay Hardy, bu Bayan Belafonte'nin kararı olacaktır."

"Bayan Belafonte." Soyadını tiksintiyle mırıldandım, onun yerine benimkini söylemediği için kızgındım. "Çıkmak istediğine karar verdi."

Doktor gergin bir şekilde kıkırdadı. "Bay Hardy, Bayan Belafonte doğum kontrolünü çıkarmak istiyorsa, bunu kendisi yapabilir. Yüzük kendiliğinden takılıyor, yani..." Doktor sandalyesinde döndü ve ayağa kalkmadan önce ikimize de baktı. "Herhangi bir gen mutasyonunu elemek veya bilinmeyen herhangi bir durumu taramak için genetik test yaptırmak istiyorsanız, bugün ikinizden de kan alabilirim."

Ona bir kaşımı kaldırdım, ama bu sefer topu yuvarlamaya devam edip etmemeye karar vermesi gerektiğini bilerek bekledim.

Olay çıkarmamak için sessizce de olsa kolunu sıvadı ama mavi gözlerinde yanan ateşi gördüm.

Kan alındı ve doktor hazır olduğumuzda gidebileceğimizi söyledi, ardından tıbbi takunyalarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Everly doktorun muayenehanesinde olay çıkmasını istemiyor gibi görüldüğü için biz de hemen arkasından gittik.

Bunun yerine, bizi eve götürürken arabada sessizce oturduk. Arabadaki sessizlik uzadıkça daha da sinirlendim. Sağlığına zarar veren bir ilacı ne için alıyordu? Eve vardığımızda misafirhanede durmadım, doğrudan yanından geçtim.

"Declan, beni bırak-"

"Zaten uyuman gereken evimize geliyorsun ve o doğum kontrolünü çıkarıyorsun."

"Öyle miyim?" Başını salladı. "Komik çünkü daha bir hafta önce sana bensiz karar vermeyi bırakmanı söylediğime eminim. Şimdi, işte buradayız, bir tane daha vermeye çalışıyorsun, ama tahmin et ne oldu? Bu seferkini ben tek başıma veriyorum." Sakin ve soğukkanlı ses tonu bu noktada işe yaramayacaktı.

"Riskleri duymadın mı Everly? Ya onu çıkarırsın ya da ben senin yerine çıkarırım." Ona ters ters baktım.

"Kendini duyuyor musun? Sesin çok saçma geliyor." Kıkırdadı, aslında bana kıkırdadı. "Yıllardır kullanıyorum."

"Onu şimdi çıkarmak için daha fazla neden var," diye bağırdım, kanserin vücudunda bir başlangıç yapabileceğinden, kan pıhtılarının oluşabileceğinden, lanet olası bir migrene daha yakalanacağından endişe ediyordum.

"Bunu yaparsam bir *bebeğimiz* olabileceğinin farkındasın, Declan," dedi ve gözleri öyle mavi bir korkuyla titredi ki o anda bir şey fark ettim.

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Korkuyor musun?" Bakışlarını benden kaçırdı ve başını salladı. "Hiçbir şeyden."

Kapımı açtım ve onun yanına gitmek için kapattım. Onunkini çekip açtım ve onu kucağıma aldım.

Kekeleyerek, "Declan, yürüyebilirim-" dedi.

"Biliyorum," dedim ön kapımı açıp mutfığı geçtikten sonra onu doğruca yatak odama götürdüm ve önümdeki yatağa yatırdım. Sonra diz çöktüm ve kalçalarını tuttum. "Şu anda bunu çıkarmak dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorsun. Senden bunu istiyorum. Migreni olan birinin daha hassas olduğunu söyledi."

."

"İlk kullanmaya başladığımda yan etkilerinin bu kadar iyi bilindiğini sanmıyorum. I-"

"Sana başka bir doğum kontrol hapı bulabiliriz, Drop. Eğer gerçekten istediğin buysa."

Dudağını ısırdı ve ben de bunun onun için bir ilaç olmadığını anlaması için elimden geleni yaptım. Kalçalarına masaj yaparken boynuna sokuldum, "Onu çıkarıyorsun, Everly. Sana ihtiyacım var yoksa başka hiçbir şey düşünmeyeceğim."

"Bu kadar endişeli misin?"

"Senin hakkında mı? Her zaman," dedim o safir mavileri rehin tutarak.

"Tamam. Ama sadece ben söylediğim için." O kadar yumuşak mırıldandı ki başını yana eğdiğinde zar zor duydum.

"Emin misin? Yapabilir miyim?" Emin olduğum halde söyledim.

Başını salladığında, elim çoktan pantolonunun düğmelerini açmış ve külotuyla birlikte aşağı çekmeye başlamıştı. Onu yatağa geri ittim, böylece ayaklarının üzerinden çekebildim ve sonra onu peluş yorganın kenarına koymak için kışını tutuyordum. Başparmağım klitorisinin üzerinde gezindiğinde inledi ve orta parmağım ıslak seksine kaydığında inledim. "Sik beni. Seni özledim, amımı özledim."

Aynı şeyi itiraf etmek ister gibi dudağını ısırarak bana daha da yaklaştı.

"Benim için her seferinde bu kadar ıslak olmana asla alışamayacağım bebeğim."

"Declan, lütfen," diye yalvardı, onu çalıştırmaya başladığımda uzun tırnakları omuzlarıma batıyordu. Yüzüğün derin olduğunu biliyordum, bu yüzden ona doğru ilerlerken parmaklarımı duvarlarına karşı döndürmek için zaman ayırdım. Nefes alış verişi hızlandı, yanaklarındaki allığın yükselişini izlerken göğüsleri yüzümün hemen önünde şişti. Kalçaları serbest bırakılma beklentisiyle titrerken elleri her yerde dolaşmaya başladı.

"Sanırım seni yatağında görmeye daha çok ihtiyacım var, Drop.

Çok, çok daha fazlası."

İnledi ama bunu da istediğini onaylamadı ya da reddetmedi.

Sonunda yeterince derine inip halkayı hissettiğimde mırıldandım, "Bu zaten hiç amıma girmemeliydi." Onu dışarı çektim ve ya doğum kontrolünü başka birinin kullandığını hissettiğinde ya da benim sözlerim karşısında nefesi kesildi. "Karıma ait olan tek şey benim sikim. Anladığını söyle."

Yüzüğü daha sonra atmak üzere bir kenara koyarken tekrar tekrar *evet diye* mırıldandı, çünkü almak üzere olduğum şeyi

hemen istedim. Seksindeki uyarılmayı yaladım. Günün ilk orgazmında adımı haykırarak ağızımdan fışkırana kadar en sevdiğim içkiyi içtim.

Bırakmadım. Onu dinlediğı için ödüllendirmek, ait olduğı yerin bu yatak olduğunu ve ona her zaman burada bakacağıımı anlamasını sağlamak istedim.

Altımda yuvarlanırken klitorisini emdim. "Declan, lütfen sik beni. Lütfen. Artık dayanamıyorum."

"Bunun bir yalan olduğunu biliyorum, Everly. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Şimdi kocana bir tane daha ver."

EVERLY

O gece benimle gerçekten sevişmedi. Bana bunun dışında her şeyi yaptı. Sonra doktor ziyaretimizi Bayan Johnson'a bildirdi ve hiçbir şey olmamış gibi işe gittik. Haftalar boyunca rutinimiz aynı oldu.

Seks yok. Tecavüz yok. Hiçbir şey yok.

Beni işe götürüyor, kapıyı açan sevimli bir beyefendi gibi davranıyor, sonra yeni bir sporcuyu eğitmek ya da toplantılara katılmak için ortadan kayboluyordu. Bileğindeki esneme neredeyse bitmişti ama yine de her gece rutinimizi yapmak için onunla buluşuyordum. Havadan sudan konuşmakla pek uğraşmazdı. Bunun yerine iş telefonlarını kulaklıkla dinliyor ya da odayı sessizliğin kaplamasına izin veriyordu.

"Bayan Johnson artık doğum kontrolünü bıraktığınızı biliyor" derdi. Cevap vermeye çalıştığımda da sözümü keserdi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Başka bir gün, "Bayan Johnson doğum kontrol hapı almadığınızı biliyor," diye bildirdi. "Sonraki adımları konuşmak için birkaç ayımız daha var."

İşte buydu. Etkili. Kesin. Ve iradeye bağlı.

Piper paparazzileri idare etti çünkü onları tam olarak istediği şeye nasıl çevireceğini biliyor gibiydi

söylemek için. Geçmişimle ilgili hiçbir şey gündeme gelmedi. Tıpkı Carl'ın planladığı gibi ortadan kayboluyordu.

Tek sorun, Anastasia'nın hikâyesinin nereye gitmesi gerektiği konusunda kendi fikirleri olmasıydı. Sosyal medyada Declan'ın her şeyi ailesi için, HEAT imparatorluğu için ve hatta belki de *kendisi* için yaptığına dair yazılar yazdı. Dergiler bunu yedi ve o ve Declan için ne olabileceği konusunda takıntılı hale geldi. Piper'ın ona yardım ediyor olabileceğini, Declan ve benim gerçekte ne yaptığımız konusunda sağduyulu olma sözlerini tutmadıklarını düşünmeye başladım.

O da bunu biliyor gibiydi çünkü bir gün arabada bana bir dergi uzattı ve onu işaret etti. "Birlikte daha fazla görünmemiz gerekiyor çünkü medya bizim istemediğimiz bir şeye odaklanıyor."

Boğazımı temizledim ve Bayan Johnson ile okuma günü yapmamız gereken tartışmayı başlatmaya çalıştım. "Declan, belki de şu konuyu konuşmalıyız-"

"Bunu daha sonra tartışabiliriz. Kendinize zaman tanıyın." Hepsi bu kadar. Konuyu tartışmaya açmayı reddetti çünkü telefonundan bir numara çevirdi ve iş yerine park ettiğimizde hemen arabadan atladı. Tabii ki bu, telefonda konuşurken bile gelip kapımı açmasını engellemedi.

Bütün gün çalıştım ve seçeneklerimi değerlendirdim, ancak hiçbir şey takılıp kalmadı, hiçbir şey mantıklı gelmedi, hiçbir şey doğru hissettirmedi.

Juna beni durumum hakkında tekrar sorguya çektikten sonra Clara'da bir şeyler atıştırmak için spor salonundan sıvıştım. Clara pastanesinin arka tarafında mırıldanıyordu, dışarıya nefis bir tarçın ve çikolata kokusu yayılıyordu. Üzerinde farklı renklerde ortancalar olan bir önlük giymişti. Renkler, fırının tezgâhındaki üfleme camların bazılarıyla tamamen uyumluydu. Ve masalarla. Ve duvarlarla.

Yine de Clara'nın cazibesi gülümseyebilmesiydi ve etrafında her şey hemen yolunda gidiyordu.

Bir şekilde. "Evie! Öğle yemeği için mi geldin?"

"Sadece uğradım. Sandviç hazırlayacak vaktiniz varsa bir şeyler atıştırmak isterim."

Başını salladı ve dalgalı kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, bu sırada yanağına biraz un bulaştı. Mutfaktaki Clara, kız kardeşinin yanındaki Clara'dan çok farklıydı. "Anladın sen onu. Pastırmalı hindi, marul ve mayonez olur mu?"

"Bunu biliyorsun." Bir bar taburesini, altın bir espresso makinesi ve smoothie karıştırıcısının bulunduğu tezgâha doğru çektim. Tezgâhın arkasında içecekler için birkaç temel malzeme bulunuyordu ve mutfağa açılan bir penceresi vardı.

Aceleyle etrafına bakındı ve omzunun üzerinden bakarak "Spor salonu nasıl?" diye sordu.

"Harika. Yoga dersinden yeni çıktım." Tabletinin yanında duran ve kapağında kız kardeşinin resmi olan dergiye kaşlarımı çatarak baktım. Makale başlığı bana bağıırıyordu: "Anastasia Onun Karısı Olmalıydı."

"Dergiyi görmezden gel!" Dergiyi gözümün önünden kapmak ve çöpe atmak için etrafta dolandı ve ön tarafa doğru vızıldadı. "Bu saçmalık."

"Gerçekten öyle değil." İçimi çektim, ancak saatimde haberlerle ilgili çalan uyarıları çoktan susturmuştum. "Dünya bunu biliyor. Ben de öyle."

"Dünya hiçbir şey bilmiyor ve kesinlikle seni tanımıyorlar." Parmağını bana doğru uzattı.

"Yine de her gün bizi tanımlamalarına izin veriyoruz," diye mırıldandım. "Declan'ın Super Bowl hikayesine baktın mı hiç? En son

bir tane?" Clara pastırmanın cızırdamasına izin verirken sordu. "Medyanın onu tanımlamasına asla izin vermedi."

"Hayır. Bana biraz anlattı ve ben de hazır olduğunda kendisini benim için tanımlamasına izin vereceğimi düşündüm."

"Evet, bunu yaparsın." Clara kıkırdadı ve önlüğünden telefonunu çıkarmak için tezgâhın yanına geldi. "Sadece izle."

"Tamam." Clara'yla bağ kurmak ve Declan hakkında her şeyi öğrenmek istediğim için bu noktada pes ettim.

Haber spikeri maçın önemli anlarını anlatıyordu ve Declan'ın sezon başında bileğini kırdıktan *sonra* topu taşıyıp gol atarak kimsenin yapamadığını yaptığını duyurdu. Topu hala kullanabildiğini kanıtlaması için ona tek bir şans vermişlerdi ve basın ona karşı bahse girmiş olsa da o içeri girdi ve herkesin yanıldığını kanıtladı.

Ardından haber spikeri, Wes'in bir klibi oynatılırken onu kınamaya devam etti. "Kobraların oyun kurucusu, sezonun ilk maçında yan oyuncularına Hardy'nin elini ezmeleri talimatını vererek Hardy'yi yıl boyunca büyük bir dezavantaja soktu." Wes'in yan hakemlerine "Elini ezin" diye bağırdığı bir klip tekrar oynatıldı.

Çenem ve kalbim düşerken telefonu kapattım. Şok ve öfke hızla üzerimden geçti. Bunu kendisi yapmamış olabilirdi ama Wes sahadaki kavgayı teşvik etmiş, takımını başka bir sporcunun bedeniyle uğraşmaya teşvik etmişti. "Bu onun son sezonu muydu?"

Sandviçim için pastırmayı alıp parlak pembe bir tabakta getirirken başıyla onayladı. "Evet, ondan önceki sezon. İyileşti ve geri dönüp tek bir Super Bowl'da rekor sayıda touchdown koşarak takımın zaferini perçinledi. Ve tüm bunları herkes yapamayacağını söylerken yaptı."

Bana, berbat olanın artık kötü olmadığı bir yere ulaşabileceğimizi, bundan iyi bir şey çıkarabileceğimizi söylemişti. Buna gerçekten inanıyordu. "Kimsenin onun ne yapıp ne yapamayacağını belirlemesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Hayır, yapmayacak ve sen de yapmamalısın." Başını eğdi ve burnunu kırıştırdı. "Keşke ikinize de evlilik dışında bir ilişki şansı verilseydi. Bence çok iyi anlaşırdınız."

Cevap vermemek için sandviçten büyük bir ısırık aldım ama başımı hayır anlamında salladım. Asla çalışamazdık. Beni ve kimliksizliğimi görür görmez sevmezdi.

"Babamız ölmeden önce sana nasıl baktığını gördüm." Bunu şimdi de yapıyordu, onun yerine ***babamız*** diyordu ve ona bu şekilde bile bağlı olmanın ruhumu nasıl ısıttığını takdir ediyordum. "Senden hoşlanıyordu."

"Gerçekten hiç sanmıyorum," diye mırıldandım yemeye devam ederken. "Evie'yi kim sevdi?" Dom vals yaparak içeri girdi ve Kucaklaşmak için gelmeden önce ısıtın.

"Clara hayal görüyor." Onun bu sözlerini duymazdan geldim ve ona tekrar sarıldım.

"Kulağa doğru gibi geliyor." Dom omuz silkti ve homurdandı. "İyimser olduğun için bir kızı suçlayamam." Söylemedi

nezaketle. Bir kenarı vardı ama ne için olduğundan emin değildim.

Dom, "Bugün bir sürü işin var mı yoksa birkaç raunt antrenman yapabilir misin?" diye sorarken daha fazla derinleşmeme izin vermedi.

Son bir ısırık daha aldıktan sonra hemen kollarımdan birini çekerek gerdim. Declan'ı izledikten sonra içimde bir şeyler mayalanıyordu ve bunu çözmek için bir yere ihtiyacım vardı. Dom daha önce benimle ringe çıkmıştı ve ikimiz de zayıf ve güçlü yönlerimizi nasıl yönlendireceğimizi öğrenmiştik. Onun bu yönü hoşuma gitmişti... ve kardeşinin sulandırılmış bir versiyonu gibi görünüyordu.

"Artık yapabilirim." Dom'a başımı salladım ve sonra Clara'ya döndüm. "Bunun benim HEAT hesabımdan düşünüldüğünden emin ol. Çok lezzetliydi."

"Kesinlikle kartınızdan düşmeyecek çünkü üvey kız kardeşinizi ziyaret etmenizi sağlamaya çalışıyorum. Geçmişte birçok insanın seni hayal kırıklığına uğrattığının farkındayım ama ben onlardan biri olmak istemiyorum." Tezgâhın üzerindeki peçeteyi eline aldı ve ben onun sözleriyle kızardım. "Bu fırın medyadan ve yargılamalardan uzak. Umarım buraya daha sık gelirsiniz."

Clara çabalıyordu, peki ben neden aynı çabayı gösteremiyordum? Geçmişin geleceğimi kontrol etmesine, geçmiş ilişkilerimden duyduğum kaygının yeni ilişkilerimi lekelemesine izin veriyordum.

Yoga pantolonumun tozunu almaya odaklandım, böylece ikisinin önünde hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa haline gelmeyecektim. "Kesinlikle deneyeceğim, Clara."

Tezgâhın etrafından dolandı ve beni kucaklayarak bombardımana tuttu. "HEAT'in hayır galasına gidiyor musun? Declan'ın gitmesi gerekiyor. Hazırlıklı ol, birkaç hafta var."

Muhtemelen bana sormamasının bir nedeni vardı. "Bu pek bana göre değil."

"Eğlenceli olacak." Omuz silktilti ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ve kız kardeşimin saçma sapan dergi makalelerinin seni etkilemesine izin verme. Kendimizi tanımlayabilecek tek kişi biziz. Bu hayatı. Ne sosyal medyadaki, ne basındaki, ne de dergilerdeki. Bunu unutmayın."

Dom ve ben ringe doğru ilerlerken Clara'nın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Declan'ın yanında Anastasia'yla asansörden indiğini gördüğümde Clara'nın sözleri önce zihnimde takırdadı, sonra da tamamen uçup gitti.

Medyanın sözleri. Derginin sözleri. En başta beni basından korumak için vasiyette bulunulmuş olması bile kalbime saplanan birer iğneydi. Daha önce bir medya katliamını tek başıma atlatmıştım. Sırf en iyi arkadaşşıma daha fazla acı çektirmemek için şehri terk etmiş ve yeniden başlamıştım.

Bunu da tanımlayabilirim, bundan da kurtulabilirim. Ben de. Dom'u mindere yapıştırdım ve ayağı fırlayıp Declan ve Anastasia'ya doğru yürümeye başlamadan önce hırıldadı. Gülüp ona bir şeyler daha söylemeye başladığında konuşmasına devam etmesine izin vermedim ama bakışları hışımınla yukarı çıkan bana kaymıştı. "Wes bileğini kasıtlı olarak kırdı."

"Evet." Anastasia bir kalça çıkardı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu herkes biliyor. Wes bir çakal ama

Declan'dan beri

Onu affettim, bu konuda konuşmamamız gerektiğini biliyoruz." Hayali bir ISI yasasını çiğnemişim gibi burnunu kırıstırdı.

"Bunu bana söylememiştin." Declan'ın bakışlarını tuttum. "Onun yanında daha büyük bir insan olduğunu ve yine de o yıl onun takımına karşı Super Bowl'u kazandığını bana söylemedin."

"Onun ne yaptığının bir önemi yok. Biz kazandık," dedi ve gömleğinin manşetlerinden birinin düğmesini açıp yavaşça kıvırdı. Gözler üzerimdeyken yaptığım şeyi yapıyordu. Hiçbiri önemli değilmiş gibi davranıyordu, sanki tüm bunların arkasındaki süreç, nasıl antrenman yaptığı, o galibiyete nasıl ulaştığı önemli değilmiş gibi. "Berbat bir durum olabilir ama yine de bunu iyi bir hale getirebiliriz."

"Bunun gerçekleşmiş olması hâlâ önemli, Declan!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Yaptığı şey göz ardı edilmemeli."

"Biliyorum, Drop. Biliyorum amına koyayım."

Kelepçelerini yavaşça yuvarlarken çenesi aşağı yukarı çalıştı ve mırıldandı: "Onu görmezden gelmeyiz Everly.

Ondan daha güçlü olduğumuzu bilerek onu fethederiz. Eğer geçmişten sağ çıkabiliyorsanız olabilir lanet olsun Tabii ki namlu aracılığıyla herhangi bir ENGEL içinde ve gelecekte gelişmek için huzurlu bir yer yaratmak." Ne dediğini anladığım için yanağımı çiğnedim.

Bir şekilde benim de aynı şeyi yapabilecek kadar güçlü olmamı istediğini biliyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim. "Bazı şeylerin üstesinden gelinemez Declan." Bunu kendim için, geçmişimin bugünüme kanaması için, bir çocuğun sevgisiz bir şekilde üzerimize itilmesi için söyledim. Her şey için.

Daha başlamadan kırıldığımızı ve mahvoldüğümüzü görmedi mi? Bunu atlabileceğimize gerçekten inanabilir miydim? Hatta onun bunu atlatmak isteyeceğine?

Noah bench press aletinin üzerindeydi ve sanki başından beri dinliyormuş gibi sesini yükseltti. "Evet, gala hakkında, kocanla birlikte mi gidiyorsun Evie?"

Dom yanıma geldi ve küçük kardeşine bakarken bir kolunu bana doladı. "Kardeşimin Evie'yi alacağından oldukça eminim. Değil mi Declan?"

Anastasia Dom, Declan ve benim aramda fısıldaşmak için eğildi. "Declan ve ben de tam bunu konuşuyorduk ve ona tekrar birlikte gitmemizin aslında en iyisi olacağını söyledim. Piper ve ben bunu tartıştık. Biliyorsun basın bunu gerçekten görmek istiyor ve bu sadece bir mantık evliliği olduğu için, belki de en iyisi bir çeşit ayrılık göstermeye başlamamız..."

İfadesiyle birlikte daldı gitti. Kalbim hızla çarpıyor ve bedenim kontrol etmem gerektiğini bildiğim bir kıskançlıkla titriyordu. "Evet, muhtemelen en iyisi bu." diye mırıldanmadan önce dilimi ısırdım.

Anastasia Declan'a doğru içini çekti, küçük bedeni Declan'ın yanında cüceleşmişti, Declan bana bakarken Anastasia kolunu onun koluna doladı. "Bunun gerçekten en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Bunu göreceğiz." Dom aniden kolunu benimkine doladı ve Declan'ın bakışları bir uyarı parıltısıyla aramızdaki bağlantıya kayd. "Eğer Declan seni götürmüyorsa, benimle geliyorsun. Ailem seninle tanışmak isteyecek."

"Ailen mi?"

"Evet," Dom Declan'a döndü. "Bu arada annem evlilik yeminlerinize tanık olmadığı için hâlâ öfkeli. Telefonlarını görmezden gelmeyi bırakmanı söyledi. Galaya gelmeyecek ama önümüzdeki ay içinde Evie'yi eve getirmeni bekliyor. Ama Lilah, deli kocası, çocukları, Izzy ve Cade burada olacak. Lilah annem için durumu kontrol altına alacağını söyledi."

"Ne oluyor lan?" Dom gülmeye başladığında Declan'ın eli telefonunu almak için cebine gitti. "Olmaz, Dom. Lanet olası bir grup mesajındayız. Neden kimse bir şey söylemedi?"

"Doğru, ama sessiz olmasının bir nedeni var." Declan'ın anlayıp anlamayacağını görmek için durakladı, sonra saat beş yönündeki gölgesini ovuşturdu. "Hepimiz diğer grup sohbetinde mesajlaşıyorduk."

Senin hakkında. Sanırım Dimitri kitabın adını *Declan Bizi Düğüne Davet Etmedi* ya da onun gibi bir şey koymuştu."

"Aman Tanrım. Hepiniz on iki yaşında mısınız?"
Gözlerini dikmiş

onu ve sonra beni. "Sonra konuşuruz." Sonra da dünyayı ve ailesini aynı anda fethedecekmiş gibi hışımla çekip gitti.

"Bu çok garip." Anastasia benimle göz teması kurmak yerine sadece Dom'la konuşarak tırnağını şıklattı. "Biliyorsunuz, eğer onunla evlenirsem, kesinlikle hepinizi davet edeceğim."

Dom tüm bedenimin kaskatı kesildiğini hissetmiş olmalı ki kolumu okşadı. Ama ben dengesizdim, nasıl davrandığımı umursamıyordum ve pasif agresif bir şekilde bana yumruklar atarken ona söylediğim her şeyin kendimi savunmak olduğunu hissediyordum.

Bana öğretilen saldırganla kafa kafaya çarpışmaktı. Zaten bu noktada kaybedecek bir şeyim de yoktu. "Oh, Anastasia, bunun olacağını hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben onunla evliyim ve başka bir kadının kocamla evlenmesine çok itiraz ederim." Bu sözleri iliklerime kadar hissettim, sanki Declan'ın bana sahip olduğu kadar ben de ona sahipmişim gibi içimde çınladılar. Bunu istiyordum ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama bunu çözmem gerektiğini biliyordum.

Bir bebeğin aşkla yaratılması gerekiyordu ama sorular bana söyledikleriyle başladı. Geçmişle savaşılabılır miydik? Kötüden iyi çıkarabilir miydik? Bunun nasıl başladığını ve benim nereden başladığımı fethederek sonsuza dek mutlu bir hayat yaratabilir miydik?

EVERLY

"ÖZÜR DILERİM. *Seninle* galaya *geleceğimi* mi düşünüyorsun?" Birkaç hafta sonra telefonda tekrar sordum.

Declan telefonda kesik bir ses tonuyla, "On beş dakika içinde bir elbise teslim edilecek," dedi.

"Elbiseye ihtiyacım yok." Dom'la galaya katılacağım için bir tane almıştım. "Dom ve ben koyu mavi bir renk koordine ettik. Clara geçen gün benim için işe bir tane getirdi."

"Benimle kafa bulmaya çalışıyor ve senin bunu kabul etmiş olman bile tam bir saçmalık, Everly. Bunu birlikte yapıyor olmamız gerekiyordu."

"Ne yapıyorsun?" Arkadaşlık bilekliğinin ipini çektim. Yatağımda yine siyah bir tane yapıyordum. Declan'a fırlattığım ve bir daha takmayacağımı söylediğim gibi. Onlardan düzinelerce yapmıştım. Onları birbirine bağlayıp sonra çöpe atardım.

"Bu evlilik boyunca bir takım olmak."

"Seninle vasiyet hakkında her konuşmaya çalıştığımda, bunu daha sonra tartışacağımızı söylüyorsan, biz nasıl bir ekibiz?" Ben işaret ettim.

"Peki. Bu konuda konuşmak istiyorsan," diye homurdandı, sanki samimi ve dostça davranmaktan bıkmış gibiydi. "Geliyorum o zaman."

"Şey, şimdi değil!" Yatağımdan fırladım ve mutfığa gidip onun evine bir göz attım. "Yapmam gereken

Dom'la randevum için hazırlan."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bir randevu değil. Ve sen de benimle geliyorsun, Everly," diye bağırdı. "Lilah yolda ve şimdi Izzy de Cade'le birlikte. Bunu bir aile etkinliği haline getiriyorlar, yani biz de çift olarak gidiyoruz. Izzy, Lilah'a senden bahsetti, Drop. Başka biriyle gelemem."

"Kolunda ben de olsam, başka bir kadın da olsa seni görmekten mutlu olacaklar," diye karşılık verdim. "Daha konuşmamışken ailenizi bunun bir mantık evliliğinden fazlası olduğuna inandırmamalıyız."

"Evet, biliyorsun bunun hiç de uygun olduğunu düşünmüyorum. Başka bir adamın kolunda sana bakmak zorunda kaldığımda değil."

Kıskançlığı sınır tanımıyordu. "Carl hamilelik şartını omuzlarımıza yüklediğine göre bunun pek de uygun olmadığını kabul ediyorum." Gerçekten arzuladığım tek şeyi sırf bana dayatılıyor diye istememem ne kadar da ironikti. Kaba sözlerim sessizlikle karşılanınca telefonuma baktım. "Declan, orada mısın?"

"Benden çocuk sahibi olmak çok mu kötü olurdu?" Birden sesi işkenceye dönüştü, sanki o da benim gibi günlerdir bu konuyu kafasında tartıyormuş gibiydi. O kısık ses tonu gitmiş, Bayan Johnson'a bildirdikleriyle ilgili bana bilgi verme düşüncesi de gitmişti. Onun yerine acısını duydum, bunu söylediğinden daha çok isteyebileceğini duydum. "Çünkü seni spor salonunda çocuklarla gördüm, Drop. Onları ne kadar sevdiğini görüyorum. Senden olağanüstü bir anne olacağını biliyorum. Ben de çok iyi bir baba olmaya çalışırdım."

Gözlerimi kapattım ve sınıflarına geldiğinde o çocuklarla nasıl ilgilendiğini hayal etmemeye çalıştım. Sabırlı, nazik ve acayip verici biriydi. İmza dağıtır ve her birinin hikâyesini dinlemek için fazladan kalırdı. Hepsi onu çok severdi. "İyi bir baba olacağını biliyorum Declan ve tonlarca bebek istediğimi biliyorsun. Ama ben istiyorum ki

Aşık olarak doğdular. Tüm bunları planlamak istememem gerektiğini biliyorum ama-"

"Kararını şimdi vermeni istemiyorum. Sadece bunu düşünmeye devam etmeni istiyorum," dedi, zaten bu noktada kaçınılmaz olduğunu bildiğim şeyi erteleyerek. "Bu akşam galaya birlikte gideceğiz. O yüzden hazırlan."

"Dom'la gitmeyi kabul ettim. Sen de Anastasia'yla gitmeyi kabul ettin." Ondan bahsetmek bana acı veriyordu ama en iyisi buydu.

Odamdaki yatağımın ucuna örtülmüş mavi gece elbisesine baktım. Clara birkaç gün önce işe getirdiğinde ödünç alabileceğimi söylemişti. Gözlerimle aynı renkte olduğunu söylemişti.

"Anastasia'nın, kocanın başka bir kadınla birlikte olmasını nazıkçe kabul ettiğin gün söylediği gibi, onu geçen yıl aldım." Bunu biliyordum ama yine de bu itiraf kalbime saplanmış bir mızrak gibi hissettirdi. Bunun bir önemi olmamalıydı ama duygularım şu anda çözülemeyecek kadar karmaşık ve karmakarışık. "Tekrar yaparsam iyi görünmez. O ve Piper'ın gazetelerde yaptıkları yüzünden değil. Bu gece benimle geliyorsun, Everly. Medya ile işim bitti. Dom da Anastasia'yı alabilir. O anlayacaktır-"

Sanırım Anastasia'nın Piper'la en iyi arkadaş olduğunu, Anastasia'nın onunla gitmesinin beni nasıl etkileyeceğini bildiklerini unutuyordu. Muhtemelen bu yüzden ona özellikle sordu. "Piper *arkadaşıyla* birlikte görünmeni istiyor. Senin kamuoyundaki imajını koruyor. Senin de kendi imajını korumanı tercih ederim Declan. Ve ailenin. Bir kez birlikte olduktan sonra göz önünde olmayacağım."

"Benimle geliyorsun" diye küfrederek beni aniden durdurdu.

Sonra telefonu kapattı ve iki dakika geçmeden misafirhanenin kapısından içeri daldı. İçimi çektim, tezgâha yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

barbarca bir şekilde istediğini elde etmeye çalışıyordu. "Az önce telefonu nasıl kapattığın konusunda kendini iyi hissediyor musun?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedi, gözleri öfkeyle parlayarak bana doğru yürüdü. Takım elbise giymişti bile, tamamen siyahtı ve vücuduna çok güzel uyuyordu.

Omuzlarının hatları diğer erkeklerin takım elbiseleriyle yapabildiklerinin çok ötesindeydi. Beni tezgâha hapsetti,

göğsünü göğsüme dayadı, artık bana hiç nazik davranmıyordu. "Bu konuda benimle dişe diş mücadele edeceğini nereden bilebilirdim?" "Çünkü seninle gitmemin mantıklı olmadığını biliyorsun.

özellikle de çok fazla evli kalmayı planlamıyorsak-"

"Yine de burada giyinmeni bekliyorum çünkü henüz bu kararı vermedik, değil mi?" Bana ters ters baktı.

Yanımda durup elini çenemde gezdirirken, kokusunu içime çekerken, kalbim onu arzularken yanağımı çiğnedim.

"Becer beni, Drop," diye mırıldandı kulağıma yakın bir yerden ve uzunluğunu karnımda hissettiğimde gözlerim kapandı. "Eğer başlamazsan seni kendim giydireceğim. Benimle geliyorsun. Onun benim kolumda olması senin için sorun olmayabilir ama benim kolumdan başka hiçbir erkeğin kolunda olman benim için sorun değil. Kardeşimin bile."

"Anastasia ve Dom'a çoktan söyledim-"

Bu noktada zayıf bir bahaneydi. "Ben hallederim."

Dudaklarımı ısırdım ve dudakları boynuma inerken başımı salladım. Geceye teslim oluyordum, şimdilik ona teslim oluyordum çünkü bundan sonra fazla zamanımız kalıp kalmadığını bilmiyordum.

"Kahretsin, sana dokunmayı özledim." Alçak sesle söyledi ve ben bunu kalbimin derinliklerinde hissettim. İkimiz de başımızın üzerinde beliren büyük kararlar direniyorduk ama ruhlarımız hala her şeyden çok birlikte olmayı istiyordu. Elleri her yerdeydi; belimde, göğsümde, kollarımda ve sonra ellerimde geziniyor, başparmağı yüzük parmağımın üzerinde gezinirken inliyordu.

Cebinden alyansımı çıkarmak için bir dakikalığına geri çekildi ve ben itiraz edemedim dudakları dudaklarımdaydı, beni öpüyor, beni yutuyor, bana sahip oluyordu. Yüzüğü tekrar parmağıma geçirdi ve yanağıma, kulağıma yakın bir yerden, "Bu gece benimsin Everly," dedi.

Bakışlarım parmağına kaydı ve oradaki ipi görünce gözlerim büyüdü. "Nereden buldun bunu?"

"Bana fırlattığın bileziği yüzüğüm yaptım." Omuz silkti.

Gözlerim yaşarırken dudağımı ısırdım. Tam o sırada kapı çalındı.

"Siktir," diye inledi ve sert sikini karnımda ileri geri ovuşturdu. "Amını bu tezgâhın üzerinde yiyip onları bekletelim mi?"

"Kim o?" Sızlandım çünkü artık başka bir şey düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum.

Benden uzaklaşıp saçlarını çekmeden önce göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geldi. "Muhtemelen kız kardeşlerimden biri ben onlara ulaşmadan önce seni rahatsız etmeye çalışıyordur. Onlara kapımın giriş kodunu asla vermemem gerektiğini biliyordum."

Kapıya doğru yöneldi ve ben de ağzımdan kaçırdım, "Bekle. Hamilelik maddesini biliyorlar mı?"

"Hayır. Bu bizim işimiz." Bir an için bunu düşündü ve sonra yüzünde bir çatıklık oluştu. "Siktir, Izzy onlara söylemediyse tabii."

İçimi çektim. "Onlar aileden. Her halükarda bilmeleri gerekir."

"Karım ve ben işimizi gizli tutmak istiyorsak olmaz."

Yanağıma çiğnedim ve bunun üzerine bayılmamaya çalıştım çünkü o hak etti için var onlar içinde onun Köşeye. "Sen onlara karşı dürüst olmalısın. Onlar senin kardeşlerin."

Gözlerini kısmıştı. "Kız kardeşlerim benden bir çocuk sahibi olman için sana neredeyse yalvaracaklar."

Küçük bir gülümsemeye engel olamadım. "Savunmada iyiyimdir." Omuz silktim. "Benim için endişelenme."

"Senin için hep endişeleniyorum, Drop," diye mırıldandı ve sonra bana, "Demek benimle bu hayır galasına geliyorsun, Everly," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım ve kapıyı açmak için döndüğünde omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi.

Kırmızılı Izzy ve siyah gece elbisesi giymiş başka bir kadın içeri daldı. Lilah olduğunu tahmin ettiğim kişiye çok benzeyen küçük bir insan içeri dalarken Izzy gözle görülür derecede büyük olan karnını tutuyordu. Kıvrıcık saçları ve Lilah'nın arkasında yürüyen adama benzeyen iri gözleri vardı. Arkasında Cade vardı, başı telefonuna eğikti.

"Evie, kız kardeşim Lilah'la tanış," diye duyurdu Izzy beni kollarıyla sarmak için yaklaşırken. "Hamilelikten beri sarılmayı çok severim. Ayrıca teknik olarak kardeşiz. Lilah, neden bize sarılmıyorsun?"

Lilah gözlerini devirip tuhaf bir üçlü kucaklaşma için yanıma geldiğinde garip bir şekilde güldüm. Lilah'nın çocuğu da sanki bunun bir parçası olması gerekiyormuş gibi bacağıma sarıldı. "Sarıl!"

Ona gülümsedim. "Memnun oldum Lilah. Kızınızın adı ne?"

"Oh, Carolina." Lilah kıkırdadı. "On dört aylık ve herkesin tırmanılmayı sevdiğini düşünüyor."

"Carolina, tanıştığımıza memnun oldum." Bacağıma tırmanmaya çalışırken onu kucağıma almak için çömeldim. "Ben Evie."

"Ee-be!" Yüzümü tutup yanağımdan hiddetle öpmeden önce adımı elinden geldiğince telaffuz etti. Sonra suratını asarak "Aşağı" dedi.

Kıkırdadım ve onu tekrar yere bıraktım. Çocuk hemen bir vazounun bulunduğu masaya yöneldi ve Lilah kocasına bir bakış attı. Adam gözünü bile kırpmadı ya da hiç tedirgin görünmedi. Vazoyu ada tezgâhının üzerine kaldırırken kızına son derece sevgi dolu bir bakışla gülümsedi. "Bugün olmaz, köle. Bugün olmaz."

"Çok tatlı," dedim Lilah'ya, tam da Dom takım elbiseyle içeri girerken ve Declan ona sarılmak ve kulağına bir şeyler mırıldanmak için yaklaşıırken.

Dom gülümseyerek bana baktı. "Beni terk mi ediyorsun, Evie?"

Izzy konuşmaları duydu ve iki kardeşini işaret etti. Sonra bana döndü ve göz kırptı, "Eğer seçme şansın varsa, ki gerçekten ~~oldu~~ biliyorum, Dom'la git."

Cade, "Izzy," diye azarladı, "seni buraya getirmememiz gerekiyordu. vasiyeti yerine getir."

"Sen bana gösterdin. Bu yüzden konuyu açıyorum." Declan küfrederken o omuz silkti.

"Neler oluyor?" Lilah herkesin sakinleşmesini ister gibi sordu.

Gözlerim daha da büyüdü. Declan'ın ailesine söylemesini istiyordum ama ben buradayken değil.

Izzy'nin filtresi gerçekten gitmişti. Görgü kuralları pencereden uçup gitmişti. Kanepeye çöktü ve yeğenine el sallayarak, "HEAT hisselerini kurtarmak için Evie'nin hamile kalması gerekiyor - herhangi bir Hardy kardeş de olur. Hay sikeyim! Declan'ın da bir bebeğe ihtiyacı var. Evie onu doğurmazsa Anastasia'ya ihtiyacı olacak. O yüzden fikrimi değiştirdim. Anastasia'dan nefret ediyorum." Bana baktı. "Üzerinize alınmayın. Ona karşı saygısızlık etmek istemem ama-"

"Izzy!" Lilah ona el sallıyordu. "Lütfen dur."

"Ne?" Izzy devam etti. "Instagram fotoğrafı için tam bir piranha. Bir keresinde Cade ile fotoğraf çektmeye çalışmıştı. Bir orospuyu keseceğim."

"Bebeğim, fotoğrafı onunla ben çekmedim," diye teselli etmeye çalıştı Cade.

"Bunu düşündün." Gözlerini ona dikti. "Sadece seni kızdırmak için." Omuz silkti ve işine geri döndü. Yanına oturup kalçasını okşarken telefonu çaldı.

Kadın adamın elini itti, ama adam sadece kıkırdadı ve yeğenleri onu bıraktığı yerden omuzlarına koydu.

aralarına tırmandı. Cade hemen küçük kızı koluna soktu ve telefonunda bazı bebek şarkıları çalmaya başladı.

"Her neyse, Declan, çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Siktir, Izzy." Declan başını ona doğru salladı. Odaya göz gezdirirken, bakışlarının birbirleriyle ping-pong oynadığını gördüm. "Herkes vasiyetten bahsettin mi?"

"Evet." *P*'yi patlattı ve kocaman gülümsedi. "Annem ve babam hariç çünkü onlar çıldıracak."

Declan bana doğru yürüdü ve parmaklarını elimin içinden geçirerek beni mutfığa doğru çekti. "Hamileyken gerçekten bir kasırga gibisin, Izzy."

"Burada ikizler var, tamam mı?" Eliyle işaret etti ve sonra bana baktı. "Kardeşlerimden birinden hamile kalmayı düşündüğüne göre bu genlerimizde var. Seni etkileyeceğinden değil ama eğer bir kızın olursa Dec ya da her kimse bu özelliği ona geçirebilir ve bil ki hormonlar iki katına çıkar. Şu anda tamamen farklı bir insanım."

"Tanrım," diye mırıldandı Lilah bakışlarımla buluşup özür dilemeden önce. "O her zaman böyle. Onu durduramayız."

Declan hariç hepsi güldü ama o bile kulağıma "Her şey yoluna girecek" diye mırıldanırken küçük bir tebessüm etti. Sonra Izzy için bir bardak su doldurmaya giderken Lilah yanıma geldi ve kolunu benimkine doladı. "Evie ve ben hazırlanmaya gidiyoruz. Giyinmek için zamana ihtiyacı var."

"Sevgilimi korkutup kaçırma Lilah," diye emretti Declan. "Izzy zaten bu konuda harika bir iş çıkarıyor. Ve Drop, bu sana bahsettiğim büyük aile kısmı."

Lilah beni yatak odamın kapısına doğru çekti ve iç çekmeden önce kapıyı çarparak kapattı. Şık siyah elbisesinin içinde döndü ve delici bakışlarını üzerime dikti. "Bir kişi için çok fazlayız."

"Sorun değil." Omuz silktim ve h    yatağımın üzerinde duran elbiseme doğru döndüm. "Her zaman büyük bir ailem olsun istemişimdir."

"Pek   " -elini elbisenin gece mavisi ipeğinin üzerinde gezdirdi- "sanırım şimdilik bir t a n e var."

Bunu bir küçümseme olarak mı yoksa bir iltifat olarak mı algılamam gerektiğini bilmiyordum. Dolandırıcılıkla ailelerine girdiğime inanıyor muydu? Yazılan her şeye inanıyor muydu? "Kardeşinizle olan evliliğimin medyada yarattığı tepkiyle uğraşıyor olabileceğinizi biliyorum, ama umarım size bunu nasıl halletmeniz gerekiyorsa öyle halledebileceğinizi söylemiştir. Size y k olmak istemem-"

"Aile her zaman bir yüktür." Kıkırdadı ve sonra yanlış anlamışım gibi başını salladı. "En iyi şekilde. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazı günler ne kadar uğraşırsan uğraş ailenden kurtulamazsın."

Onu d zeltmedim. Muhtemelen Carl'ı benden çok daha farklı bir şekilde tanıyordu. Carl, ailelerin muhtemelen yapmaması gereken bir şekilde benden kolayca kurtulmuştu.

"En azından benim ailemde durum böyle," dedi sanki ben söylemesem de biliyormuş gibi. "Izzy seni bu konuda asla yalnız bırakmayacak. Sana söz veriyorum. Eğer konuşmaya devam etmesine izin verirsen, konuşmaya devam edecek." Ellerini sıktı.

"Benim için fark etmez. Declan'ın size karşı mümkün olduğunca dürüst olmasını istiyorum. Hepinizin bir aile olduğunuzu anlıyorum."

"Hepimiz aileyiz," diye düzeltti. "En azından benim istediğim bu. Carl ve Declan bazı hisseler yüzünden sizi bu işe sürükledi diye bir adada medyaya karşı durmak çok saçma."

"Ve annemin yoga stüdyosu. Bunun beni bir şekilde koruyacağını ya da adımı temize çıkarmama yardımcı olacağını düşünmüş olabilir..." Açıklamak istemediğim için dalmışım.

    ekti. "Neler yaşadığınızı bilmiyorum ama medyanın bunu çarpıttığını biliyorum. Bir gün, anlatacaksın

Bana." Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Şimdi değil. Ama hazır olduğunuzda, çünkü içinizde büyük bir sır saklamanın nasıl bir his olduğunu ve onu gömdükten sonra dünyayla paylaşmanın nasıl bir kabus olduğunu biliyorum. Acele etme, ama medyanın söylediği hiçbir şeye inanmadığınızı ve adını lekelemelerine izin vermeyeceğimizi bil-"

"Bırakın yapsınlar." Annemi düşünerek hızla sözünü kestim ve buklelerime sürmek için biraz saç kremi almaya gittim. Aynanın önünde durarak, "Bu senin işin değil-" dedim.

"Bu her zaman ailenin işi olacak." Öyle olup olmadığınızı tartışmama izin vermedi. "Şimdi şu vasiyetnameyi konuşalım. Izzy bana zaten çoğunu anlattığı için merak ediyorum, bu yıl bebek sahibi olmayı planlıyor musunuz?"

"İnsan böyle bir şeyi gerçekten planlayabilir mi?" Yüzümü buruşturdum ve sordum.

"Bir sonraki sorum da buydu. Bunu nasıl yapabiliriz?" Lilah sordu ve sonra elbisenin üzerindeki bir tüyü karıştırdı. "Şansımız yaver gitmeden önce kocam Dante'den iki kez düşük yaptığımı saklıyordum."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım, bu düşünce karşısında boğazım neredeyse düğümleniyordu. Çocuk istemek ve ona sahip olamamak bir kadına yakışmayan acımasız bir işkence gibi geliyordu ama yine de kadınlar çok fazla şeye katlanmak zorundaydı.

Bana el salladı. "Dışarıdaki o minyon bana her gün ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor. Yine de hamile kalmak herkes için kolay değil."

Riskleri ve herkesin başına gelebileceğini bildiğim için iç çektim. "Altı aylık denemenin ardından üç aylık tüp bebek. Bunların ikisini de yaptığımız sürece üzerimize düşeni yerine getirmiş oluruz."

"Çocuk istiyor musun?" O kadar açık sözlüydü ki birden ben de açık sözlü olabileceğimi hissettim.

"Çocuk istiyorum ama birbirini seven ebeveynleri olsun istiyorum." Makyaj çantamı aldım ama o elini uzattı.

"Alabilir miyim?" Makyajımı sadece Tonya ve anneme yaptırmıştım. Bunu isteyen bir tek onlar olmuştu. Çantayı ona vermek, bir güveni teslim etmek ya da içimde bir arkadaşın ya da kız kardeşin sevgisini isteyen küçük kızın bir parçasını teslim etmek gibi hissettirdi.

Anlamış gibi elimi okşadı ve kapaticıyı, allığı ve göz farını sürerken orada oturduk. "Muhtemelen takıntılı olduğu harika gözlerin var."

"Declan bana takıntılı değil."

"Oh, öyle." Cık cık etti. "O viral videoda seni arabasıyla takip ettiğini gördüğümde, işte o zaman anladım. Bunu başka bir kadınla yapmazdı. Sen onu kırmıştın. Ve birini ancak sana takıntılı olduğunda kırabilirsin."

"Bu çoğunlukla onun sinirlerini bozuyor." Omuz silktim.

Mırıldandı ve başını öne eğdi. "Biraz daha bir şeye ihtiyacım var." Sonra çantasını kaptı ve kırmızı bir ruj çıkarana kadar etrafı karıştırdı. "Eğer durum buysa, sana sorabilir miyim... onu kırmak *ister misin*?"

Sorduğu soru beni bir yük treni gibi çarptı.

Beni esir alan ela gözleriyle. Declan bana onun ve Izzy'nin ikiz olmalarına rağmen çok farklı olduklarını söylemişti. Farkı gördüm. Bakışlarında kararlı, sorgulamalarında azimli ve nereye götürdüğü konusunda zekiydi. Lilah da benim gibi plan yapardı. Ben de ona bildiklerimi anlattım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Pekala"-kırmızı rujun kapağını çekip dudaklarıma sürdüm. "Sanırım en iyisi bu gece öğrenmemiz."

EVERLY

ANASTASIA bu değişimi iyi karşılamadı. Declan ve ben dışarı çıkarken Dom onu aradığında telefonda bağırdığını duydum. Dom'a bir çıkış yolu göstermiş ve Declan'la benim halledebileceğimizi söylemiştim ama o sanki her şey kontrol altındaymış gibi bana gülümsedi. "Onu ve Clara'yı ben alırım. İki si de buna çok kızacak."

Arabaya bindiğimizde Anastasia hemen Declan'ı aradı ve ben de ondan kaçmasına izin vermedim. Arabanın dokunmatik ekranında Anastasia'nın adı belirdeğinde cevap tuşuna bastım ve ona el sallayarak merhaba dedim. İçini çekti ve onu selamlamadannce telefonu hoparlörden çıkarmak için cebinden aldı.

Gerçekten bir anlamı yoktu. Hala çığlıklarını duyuyorum.

nce okyanusu, sonra da şehrin ışıklarını izlerken dakikalar geçti. Yarı yolda Declan telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı ve eli bacağıma gitti. Elbise uzundu ama hemen bulduğu bir yırtmaç vardı. Dokunuşuyla nefesim kesildi ve gözleri benimkilere takıldı.

"Anastasia, sana karımı getirmek istediğimi söylemiştim." Gerçekten onun karısı olmadığımı söylediğini duydum.

Bu, kalamdaki tutuşun sıkılaşmasına neden oldu. "Anastasia, açık konuşayım. Bir belge olana kadar

Boşandık, biz evliyiz. Bunu anladığından emin ol ve Piper'in da anladığından emin ol." Telefonu kapattı ve sanki oradaki herkese bir şey kanıtlama görevindeymiş gibi, etkinliğe gitmesi gerekenden daha hızlı gitti.

HEAT Oceanside Resort'a yanaştığımızda, kameralar hemen arabamızda yanıp sönmeye başladı ve ben yere baktım ama Declan doğrudan onlara baktı. Dünyanın bizi görmesini istiyordu, onlar için hazırды. Arabadan inmeden önce, "Sakın kapını kendin açayım deme," diye homurdandı.

Yanıma geldiğinde Declan'la geldiğim için kızgın olan tek kişinin Anastasia olmadığını gördüm. Arabamın kapısı açıldığında Piper arkadaşının çıkmasını bekliyordu ve Declan benimle konuşmak için eğildiğinde yüzü düştü. Onun yerine, emniyet kemerimi çözerken gülümsedi. "Declan, yapma-"

"Bu gece beni şımart, ha?" Kemerin düğmesine basarken ensesi yanağıma sürtündü. "O telefon görüşmesi bana muhteşem görüldüğünü söylemek için bir an bile vermedi. Yemek için yeterince muhteşemsin ve bu gece diğer erkeklerin sana ve o kırmızı dudaklarına bakmasına izin vermekte zorlanacağım."

Sözleri midemi bulandırdı ve beni arabadan çıkarırken yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

O ve iki güvenlik görevlisi bizi aceleyle içeri sokarken basın kalabalığı çılgına dönmüş, çığlık çığlığa sorular soruyordu. Sadece bir kez durduk ve beni kendine çekip kolunu belime sararken gülümsemem için mırıldandı. Bana söyleneni yaptım çünkü sadece oradan çıkmak istiyordum. Alnımdan öptüğünü hissettim ve sonra aceleyle içeri girerken birkaç paparazziye el salladı.

Nazik, sakın, kameraların önünde.

"Bir porsiyon eksik," diye beni rahatlattı. Bu basındı. Bu medyaydı. Onun için sorun değildi, manevra yaptı, şekillendirdi, kendi isteğine göre eğip büktü.

Gece böyle geçti. Birbiri ardına birlikte olduğumuzu gösterdik. Hepsi biraz sahte, biraz gerçektir. Beni kendine çekerken, bir flüt şampanya isteyip istemediğimi sormak için elini sırtıma sürerken aklım bana oyunlar oynadı. Ve çiftleri dansa çağırdıklarında, kulağıma tatlı sözler fısıldarken beni yavaşça ona doğru hareket etmem için yönlendirmeye başlamıştı bile. Bana iyi dans ettiğimi, çok iyi olduğumu, o konuşmayı zarafetle idare ettiğimi söyledi.

Yine de, Piper ve Anastasia Declan'a etkinliğin harika görüldüğünü söylemek için yaklaştıklarında, onlar beni zor kabul ederken sessizce uzaklaşmaya çalıştım. Onlarla daha fazla zarafetle başa çıkamayacağımı biliyordum. Ama Anastasia sonunda bana dönüp "Güzel elbise," dediğinde Declan parmaklarını elime geçirdi ve beni orada tuttu.

Bunun gerçek bir iltifat olduğunu sanmıyorum. Bu noktada samimi olmayı aşmıştık ama yine de kalan son nezaket kırıntısıyla karşılık verdim. "Teşekkürler, Clara'dan ödünç aldım."

"Ödünç mü?" Piper kaşlarını kaldırarak sordu ve Anastasia kıs kıs güldü.

"Eminim Clara cömert davranıyordur," diye açıkladı Anastasia, sanki o gecenin sadaka vakası benmişim gibi, kız kardeşini bulmak için etrafına bakınırken. Oysa Clara, büyük balo salonunun çift kapısından girdikten sonra Dom'la birlikte geride kalmıştı. Partinin HEAT'in Oceanside Resort'unda düzenlenmesi, bir düğün resepsiyonunda olduğu gibi ama çok daha abartılı bir sahne, yemek ve masalar kurmalarına olanak sağlamıştı. Buzdan heykeller fiskiyelelere dönüştürüldü, garsonlar kendi gece kıyafetlerini giydi, hepsi siyah ve gümüş rengindeydi ve büyük ekranlarda gelirlerin çoğunun ne için kullanıldığı ve hayır kurumunun bundan sonra ne yapmaya çalıştığı gösterildi.

"Clara'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama senden daha uzun. O yüzden muhtemelen bu gece giymen için almıştır," diye alay etti Anastasya.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Declan bana döndü ve kolunu sırtımın arkasına doladı, böylece elbise çok aşağıya indiği için tenimde daireler çizebiliyordu. "Giyinmek için eve daha fazla kıyafet göndermem gerekecek mi, yoksa şoförümüzün seni butiklerimizden birine götürmesine izin verir misin? Şu anda hiçbir şey cazip gelmiyorsa size geleceğin atletik tarzlarını getirebilirler. Hala adımı almamış olsanız da, karım olduğunuzu biliyorlar ve fikrinizi almak istiyorlar... ve kıyafetleri giymenizi istiyorlar. Biliyorsun ki onlar benim olduğu kadar senin de kıyafetlerin ve artık onları seçebilirsin."

Gözlerimi ona diktiğimde hem Piper'ın hem de Anastasia'nın ağzı açık kaldı. Declan gelecekteki kıyafetleri umursamadığımı biliyordu. Bana verdiği spor kıyafetleri bile zar zor giyiyordum.

"Benim bile gelecekteki ürünlere erişimim yok, Declan," diye tükürdü Anastasia.

"Bunu biliyorum. Giyim işlerini bir ekiple yürütüyorum ve bu sadece karıma güvendiğim bir şey." Bir alın öpücüğü daha vermek için beni kendine çekti ve sonra "İzninizle" dedi.

Ailesine doğru yürürken ona "Ayıyı sebepsiz yere dürtüklüyorsun Declan," dedim.

"Hayır. Ben lanet bir sınır koyuyorum. Karım istediği her şeye sahip olabilir ve hiç kimsenin benim önümde ona saygısızlık etmeye hakkı yok, olmayacak da. Eğer daha açık olmam gerekirse, bir dahaki sefere yaparım."

İçimi çektim çünkü onu bundan vazgeçiremeyeceğimi biliyordum.

İstedikini istediği zaman alırdı.

Lilah, kucağında bebeği ve arkasında Izzy ve Cade'in yanında duran Dante ile aynı anda hem acımasız hem de sağlıklı görünüyordu. Kimse böyle bir etkinliğe çocuk getirmeyi düşünmezdi ama Lilah'nın kızı annesinin kollarından sıyrıldı ve sanki bir saat önce Declan'ı görmemiş gibi kendini onun kollarına bıraktı.

Onu kollarına yerleştirirken yanaklarını sıktı ve kız kardeşlerine baktı. "Ben Everly ile konuşurken kimsenin

onunla konuşmasına izin verme.

"Yeğenimle dans et, ha?"

Sonra hemen döneceğini söyledi ve benden uzaklaştı, amcası onu daireler çizerek dans ettirirken ve herkesin görmesi için havaya fırlatırken o küçük kız ciyaklıyordu. Onu izlerken yumurtalıklarımın neredeyse patlayacağına yemin edebilirim. Hayattan daha büyük gülümsüyor, onu özetlerde taşırken gördüğüm değerli futbol topundan daha dikkatli bir şekilde tutuyor ve küçük çocuğu saf, masum bir mutlulukla güldüren sırları kulağına mırıldanıyordu.

Onu Lilah'ya geri getirdiğinde kız kardeşini kucaklamak için kendine çekti. "Bu lanet olayı atlatabilmemiz için bize yaşam sevinci getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini bile devirmedi. Tüm aile o küçük kıza hayrandı ve Izzy'nin bebeklerinin de aynı sevgiyi göreceğini biliyordum.

Aşkla doğmuş.

Onunla sarmalanmış, onunla güvence altına alınmış, onunla korunmuştum. Belki de sorun, kalbimin uzun süre her yerde onu aramaktan katılaşmış olmasıydı.

"Ee-be!" diye bağırdı küçük kız ve bana doğru eğildi. "Sen de mi dans edeceksin?"

Lilah güldü ve kollarımı uzattığımda kollarıma yaslanmasına izin vererek, "Seninle dans etmeyi çok isterim," dedi.

Küçük meleği bütün bir şarkı boyunca kucağıma aldım ve bu mükemmeldi çünkü kemanlar bir Disney şarkısının yorumunu çalıyordu. Kollarımda heyecanla kıpırdandı ve şarkıyı söylemeye başladığımda yeşil gözleri kocaman oldu.

Onu geri verirken annesine "O bir prenses!" diye bağırdı ve Declan'ın yüzünün artık gülmediğini fark ettim.

Haddimi aşmıştım; biz gerçek bir aile değildik ve belki de yeğenini onlardan alıp kimse izlemiyormuş gibi dans etmemeliydim.

DECLAN

EVERLY BELAFONTE göz kamaştırıcıydı, güzeldi ve tamamen benim kontrolüm dışındaydı. Medyanın onunla etkileşimini kontrol edemezdim. Etrafındaki insanları kontrol edemezdim. Yeğenimin ona olan sevgisini bile kontrol edemedim.

Kadın insanların ona olan düşkünlüğünü de kontrol edemiyordu. Yemin ederim, eğer böyle bir şey yapabilseydi, kimse tarafından görülmemek için arka planda kaybolurdu, böylece onları kendi yıkımı olduğunu düşündüğü şeyden korurdu.

Ve Wes'in bize yaklaştığını gördüğümde, yoluna çıkmamak için elimden geleni yaptım.

"Bir dans edebilir miyim?" diye sordu ona sarılmadan. "Seni haftalardır görmüyorum ve Dec'le aramızda olanları duyduğun için benden kaçtığını biliyorum bebeğim, ama önemli değil."

Everly sanki aniden dehşete düşmüş gibi daha dik durdu. Bu onun daha önce gördüğüm halinden farklıydı. Normalde onu gülümseyerek karşılardı. "Hayır. Seninle kesinlikle dans etmeyeceğim."

"Ne?" Hayır dediğine inanamamış gibi neredeyse sendeleyerek geri çekiliyordu.

"*Kocamın* bileğini kırdın," diye tısladı ve Wes'in gözleri açılırken benim lanet kalbim kabardı. Onun bu unvanı herkesin içinde kullandığını duymak beni gururlandırmıştı.

Everly'nin olayı buydu. Benim yapamadığımı o yaptı. Yapabilirmiş gibi davransa da geçmişini unutmadı. Belki de hepimiz bunu biraz yaptık, hayatımıza devam etmeye ve onu yenmeye çalıştık ama aslında o geçmiş içimize işledi ve bizi ertesi gün olacağımız kişi haline getirdi. Everly'nin o kadar çok geçmiş vardı ki, bazı günler gözlerindeki acının peşini bırakmadığını görüyordum ve bunu ruhunun derinliklerinde hiç çıkaramayacakmış gibi sakladığını biliyordum. Ama burada, benim ve geçmişim için bunu yaptı.

"Evie, görüldüğü gibi değildi," diye kekeleydi Wes bana bakmadan önce, gözleri her zamanki gibi tehditkârdı. "Ona gösterdin mi, seni pislik?"

"Bana göstermedi." Dikkatini çekmek için parmağını adamın omzuna bastırdı. "Clara gösterdi. Ve eğer benim istediğim olsaydı, burada bile olmazdın." Birden durdu ve bana yeni bir umutla baktı. "Kimin HEAT'in bir parçası olacağına karın karar veremez mi?"

Kıkırdadım ve onu kendime çektim. "Bugün olmaz, Drop. Bırak artık."

Wes'e ters ters bakarken ayağını yere vurdu ve alay etti. "Sergilediğin sportmenliği gördükten sonra bir daha seninle hiçbir şey yapmayacağım. Utanmalısın."

"Tanrı aşkına." Noah ve Gianni ellerini havaya kaldırdığı anda yanlarına geldiler, ikisi de lacivert takım elbise giymişlerdi. "Bu kıza inanabiliyor musunuz? Bileği kırıldığı için çok kızgın."

"Evet dostum, çünkü bu hokey değil. Bu futbol," diye kıkırdadı Noah.

"Siktir git, dostum. Zaten hafta sonları daha iyi kadınlar buluyorum. Altın kuku için beklemekle ilgilenmiyorum," diye alay etti Wes ve sonra öne doğru adım attığımda kolumu yakalayan Everly oldu.

"Dur." Bakışlarımı yakaladı ama Wes çok ileri gittiğini biliyormuş gibi geri çekilmeye başlamıştı bile. Gece bitmeden bunu kesin olarak öğrenmesini sağlayacaktım. "O buna değmez."

Noah parmaklarını çıtlattı. "Kız haklı. O haklı değil. Ayrıca içki içiyor. Muhtemelen yarın özür dileyecektir."

"Yarın özür dilemek için bizimle iletişim kurma imkânı olmayacak," diye çıkıştım.

Noah omuz silkti ve sonra Everly'ye döndü, beni yatıştırmak için orada değildi, onun yerine oradaydı. "Benimle dans et, Evie. Burada tanıdığım iki sol ayağı olmayan tek kız sensin."

Benim için sorun olup olmadığını anlamak için bana dönmedi bile. Hemen onunla dans pistine çıktı ve temiz çizgiler, güzel bir form ve saf duygusallıkla dans etmeye başladılar. Noah benim kim olduğumu umursamadı. Kollarında çok çekici bir kadın olduğunu biliyordu ve onunla dans etmenin avantajını sonuna kadar kullandı.

Bütün balo salonunu büyülediğini biliyor muydu? Noah'ın elinden gelse onunla çıkacağını mı? Parmağına yüzük takmamış olsaydım, herhangi bir erkeğin onu buraya getirebileceğini.

-Ve bu bile kesin bir caydırıcı değildi.

Ona sahip olmak, onu elinden almak ve herkese benim olduğunu, bunun sahte bir evlilik olmadığını, onun gerçekten karım olduğunu duyurmak istiyordum. Yine de onu yeğenimle görmek içimde küçük ve çirkin bir şeyin oluşmasına neden olmuştu ve bu şüpheyi çok benziyordu. Everly ailesinde sadece sevgi istiyordu ve bunu hak ediyordu. Carl ona haksızlık etmişti, eski kocası ona haksızlık etmişti ve üvey ailesi de hala ona haksızlık etmeye devam ediyordu.

Noah onu bana geri getirdiğinde, yemek yerken açık artırmanın başlaması için masamıza doğru yürürken elini sıkıca kavradım.

Güller kadar koyu bir kırmızıya bürünmüş olan Clara, o gece açık artırmayı yönetmeyi teklif etmişti. Orada oldukları için herkese teşekkür etmek üzere ayağa kalktım ve mikrofonu ona uzattım.

Everly, tekrar yanına oturduğumda iyi bir iş çıkardığımı söyledi.

"Gece için ayrılmamıza yetecek kadar iyi mi?"

Izzy ve Lilah "Mümkün değil," dediler, çünkü tabii ki karımla mırıldanmalarına kulak misafiri oluyorlardı.

Çatal ve bıçaklarımız biftek yemeğinde tıkırdarken hepimiz açık artırma öğelerini dinledik ve daha fazla şampanya yudumladık.

Clara sonunda, "Tamam, gece neredeyse bitti ama bir sürprizimiz var. Gecenin en eğlenceli kısmı bu. Biraz değişiklik yaptık. Şimdi spontane kısmını yapacağız."

Dom kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Açık artırmaya izin veriyor musun?"

Omuz silktim ve gözlerimi devirdim. "Clara bir değişiklik yapmak istedi."

Kadın herkese kuralları açıklarken mırıldandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Şartlar müzayedeye katılanlar için kabul edilebilir olduğu sürece, insanlar talepte bulunabilirlerdi.

Birisi bağırdı, "Noah Romero ile bir randevu istiyorum. Eğer buzda böyle dövüşüyorsa, yatak odasında nasıl dövüşüğünü görmek istiyorum."

Clara kocaman gülümsedi. "Umarım yatak odasında kavga çıkmaz." Göz kırptı ve Dom bunun aptalca olduğunu söyleyerek homurdandı. "Noah, ne diyorsun?"

Noah her zaman bir takım oyuncusuydu. Kıkırdadı ve omuz silkti, sanki hiç umurunda değilmiş gibi sahneye çıkarken sevgilisini toz içinde bıraktı. Kız da hiç umursamamış olmalıydı, çünkü sahnede zıplayıp küçük bir dönüş ve eğilme hareketi yaptığında onu alkışladı.

Everly'yi işaret ettiğinde başımı salladım. Ne yaptığını sanıyordu ki? Karım ona teklifte bulunmazdı. Eğildim ve mırıldandım, "A k l l n d a n bile geçirme."

Elinde bir kadeh şampanya ile o derin maviliklerini bana çevirdi. "İstesem bile, onun vereceği parayla yarışamam."

"Sence o kadar eder mi?" Onun nesi bu kadar özeldi ki?

"Kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir rüya ve öyle de dans ediyor." Çenemin titrediğini görmüş olmalı ki, kırmızı dudaklarını yalamadan önce parmağıyla çeneme vurdu ve kulağıma mırıldandı: "Dürüst olmak gerekirse, senin için daha fazla para verirdim."

Bir kadın altı rakam diye bağırdı ve Everly'nin ağzı açık kaldı. Everly muhtemelen insanların bu tür bir hayır müzayedesinde ne kadar ileri gidebileceklerini daha önce hiç görmemişti.

Başka sürpriz bir açık artırma duyurusu beklemiyordum ama Clara boğazını temizledi. "Noah ile temiz çizgilerle dans eden koyu mavi giysili güzel kadın için isimsiz bir istek." Nottan başını kaldırıp baktı. "Evie, bu sen olmalısın. Bahçede yıldız ışığı altında dans etmek istiyorlar. Ne dersin?"

Adını duyunca nefesi kesildi ve bakışları bana yöneldi.

Daha sonra kimi yok etmek zorunda kalacağımı not ettiğimden emin olmak isteyerek, isimsiz teklif sahibini bulmak için odaya göz attım. Onunla özel bir dans masada yoktu. Çatalımı bırakıp ağzımı sildikten sonra kulağına yaklaşarak "Bunu kabul ettin mi lan?" diye sordum.

O tatlı alt dudağını ısırdı ve buklelerini salladı. "Hayır, ama hayır diyemem."

"Kesinlikle yapabilirsin ve yapacaksın." Sesim alçaktı ve uyarı içeriyordu.

Yine de karım yüzümü inceledi, şampanyasından bir yudum aldı ve derin bir nefes alıp Clara'nın bakışlarıyla buluşmadan önce kalçamı okşadı. "Bahçede bir dans."

Noah kıkırdadı ve Dom'a bir şeyler söylemek için eğildi. Izzy ve Lilah kıkırdarken her iki kocası da kıs kıs gülüyordu. Duyduklarım, gördüklerim -her şey- dış dünyaya kapatılmıştı. Tek başıma Everly'ye odaklanmıştım. Sırtı dimdikti, dans ederken bir erkeğin elinin onu tutacağı o geniş açıklık vardı; gözleri ışıltı ışıltı, ay ışığı altında birinin görebileceği meydan okumayla canlıydı.

Artık onunla ilgilenme ayrıcalığını bana pek vermiyordu. Bu değişim ruhumu sarstı. Onu koruyabileceğim, ona hükmedebileceğim, endişelerini hafiflettiğimden emin olabileceğim bir yerde, bana yaslanmış haldeyken rahattım.

Po bir teklif vereceğini haykırdığında gülümsemesinin bir anlığına titrediğini görünce bu saçma numaranın uzun sürmeyeceğini anladım. Arkama yaslandım ve Po, Noah ve hâlâ dans pistinde olan genç bir adamın bir ileri bir geri gidişlerini izledim.

Teklifler altı haneli rakamlara ulaştığında nefesi kesildi, bakışları erkekler arasında gidip geliyordu. Dom bile bir teklif verdi ama ben ona ters ters bakınca vazgeçti. Herkes üzerindeki etkisini görmüyor muydu? Erkekler onun etrafında olmak istiyordu, kadınlar onun gibi olmak istiyordu ve ben onu tamamen kendime istiyordum.

Yine de bir erkek tereddüt ettiğinde, ciddi erkekler emin, güçlü ve cüretkar bir şekilde öne çıkar.

Yaklaşık 500.000 \$'a ulaşan Clara, "Bir gidiyorum, iki gidiyorum-" dedi.

"Bir milyon." Kekelemeden küreğimi havaya kaldırdım.

"Ne?" diye ağzından kaçırdı ve başını bana doğru salladı. "Hayır, ne yapıyorsun?"

"Dansımı aldığında sana bahçede anlatacağım," dedim kesin bir ifadeyle. O noktada onun için sekiz haneli rakamlar ödeyeceğimi anlamamış gibiydi. Her şeyi kontrol etmenin ötesindeydim.

"Eğer ben teklif vermezsem," diye homurdandı Wes yanından geçerken.

"Karıma bir daha teklif verirsen, sadece HEAT üyeliğine değil, kariyerine de son veririm Wes." Kayıtsızca söyledim. Fazla uğraşmaya gerek yoktu.

"Nasıl yani?"

"Koçunu, tüm takım arkadaşlarını tanımadığımı, herkesin HEAT üyeliğinden keyif almadığını mı sanıyorsun? Geçmişte yaptığın pislikler yüzünden istersem adını ağzına alamayacağımı mı sanıyorsun?" Oturduğum yerden kalktım, oyunlardan bıkmıştım. Everly'nin benim için basit bir işlem olmadığını anlamayan insanlarla işim bitmişti. Raketini aldım, ikiye böldüm ve karımın alması için elimi uzatmadan önce masanın üzerine koydum.

Clara gergin bir şekilde kıkırdarken yanaklarına bulaşan kızarıklıkla etrafına bakındı, "Sanırım gecenin sahiplenici kocasına satıldım."

İnsanlar alkışladı ve güldü ama ben onların onayından endişe etmiyordum. Eşimi balkonun kapısına doğru çektim ve gece havasını tenimizde hissetmek için kapıları açtım. Kardeşim, Versailles Bahçeleri'ne rakip olabilecek güzellikte yeşilliklerle dolu bir bahçeye bakan taş balkonu yaratırken olağanüstü bir iş çıkarmıştı.

Manzaranın tadını çıkarmak için durmadım. Onu taş basamaklardan aşağıya, yemyeşil çimenlerin üzerinden misafirlerin eğlenmesi için oluşturulmuş küçük çit labirentine doğru çektim. Bu, şu anda ihtiyacım olan mahremiyeti sağlayacaktı. Burada onun bir şeyi anlamasını sağlamam gerekiyordu, burada Everly'nin sadece beni görmesini ve başka kimseyi görmemesini istiyordum.

Onlardan uzakta.

Saçmalıklardan uzakta.

Yarattığım ama artık onsuz zevk almadığım bir hayattan uzakta.

"Bunu neden kabul ettin?" Çitlerin arasına girdiğimizde, yıldızlar ve ay ışığı yüz hatlarını belirginleştirdiğinde söyledim.

Neredeyse gözleriyle aynı renkte parlayan, kıvrımlarını saran elbisesinin içinde öylece duruyordu.

Sonra rüzgârın yumuşak bir şekilde kalçalarının üzerine savurabileceği şekilde aşağıya doğru yayılıyordu, yırtmaç benim gibi bir adam için çok yüksekti, ona o kadar takmıştım ki artık doğru düzgün göremiyordum.

"Bu hayır işi için, Declan. Aksi takdirde spor ve atletizmde bir geleceği olmayacak çocuklara bir gelecek veriyoruz." Kollarını göğsüne doğru kavuşturdu. "Bana teklif veren sen olmak zorunda değildin."

Bunun parayla ilgili olduğunu sanıyordu. "Oh, sana teklif vermek zorundaydım."

"Neden?" Gece esen bir rüzgârın etkisiyle titredi.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açmaya başlamıştım bile. "Sen benim karımsın. O odadaki herkes bunu biliyor."

"Doğru ya. Çocuklar için harika olacak ama zaten uzun süre evli kalacak değiliz çünkü-"

"Teklifimin hayır için olduğunu mu düşünüyorsun, Everly?" İleriye doğru adım atarken sözünü kestim, sözlerine duyduğum öfke hızla içimi yalayıp geçti.

Şaşkınlıkla başını eğdi. Henüz anlamamıştı. "Şey, hepsi bir şekilde hayır için."

Belki de öyle olmalıydı. Ama değildi. Bu benim egomla da ilgili değildi. Bu utançla ilgili değildi. Bu onunla ve benimle ilgiliydi. Bu, feci bir fırtınaya dönüşen ve beni onun düşüncelerinde boğan yağmur damlasıyla ilgiliydi.

Takım elbise ceketimi omuzlarımdan kaydırıp bir kolumun üzerine atarken, manşetlerimi teker teker katlarken bakışlarını rehin aldım. İkimiz de tek kelime etmedik. Tek ses, o kırmızı dudaklarını yalayıp beni izlerken içeriden gelen keman sesleriydi.

Sonra öne doğru bir adım attım, nefesi kesildi ama göğüs dekoltesinin üzerinde sıcaklık yükseldi ve göz bebekleri büyüdü. Tam olarak ne istediğimi okuyamasa bile kadının vücudu benimkine nasıl tepki vereceğini biliyordu. Vücudu onun için geldiğimi, istediğimi yutmak ve almak üzere olduğumu biliyordu.

Onu ceketime sardım ve yakalarından tutup kendime çektim. "Dans et benimle."

Ruhunun derinliklerinde hissettiğim aynı kargaşayı gördüğümde gözlerinde yıldızlar parlıyordu. Bunu hissetmeliydi, aramızdaki çekimi ve uğraştığımız zihin karmaşasını. Çocuk istemiyorsa gitmesine nasıl izin verecektim? Sevmediği bir adamdan çocuk istemediğini bildiğim halde ondan çocuk sahibi olmayı nasıl kabul edebilirdim?

İrade yoluma çıkıp her şeyi lekelediğinde ona her şeyi nasıl verebilirdim ki? Ona bunun gerçek olduğunu söyleyemezdim, her şeyden daha iyisini hak ettiğini bildiğim halde onu buna zorlayamazdım.

Uzaklaşmaya çalıştı ama onu orada tuttum. "Declan, hadi içeri dönelim."

"Hayır, Drop. Seninle dans edeceğim. Burada, bu bahçede. Bu gece. Sadece ay ışığı ve tenine dokunuşumla." Kimsenin bizi görmemesi için onu bahçenin labirentinde biraz dolaştırdım ve sonra elim ceketimin altında kayboldu ve sırtının küçük kısmını buldu. Onu öne doğru itmek için avucumu bastırdığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Tökezleyerek bana sarıldı ve ben de diğer elini tuttum. Benimkinin içinde küçüktü, olması gereken yere tam oturuyordu. Uzunluğumu ona karşı hissettiğinde yutkunduk, sertti ve gecenin çoğunda olduğu gibi onun için zonkluyordu.

Ve sonra onu döndürdüm, o anda onu becerme arzumu reddetmek anlamına gelse bile onunla bu dansı yapmak istedim. Onu geri çektim ve kemanlar gecemizin fonunu oluştururken birbirimize ayak uydurduk.

Merdivenlerden geri çıkmasına izin vermeliydim, onun kokusu etrafımda dönerken, nefesi göğsümdeyken, ruhlarımız birbirine karışırken ve birbirimize sarılırken kendimi bir dansla şımartmamalıyım.

Yanlış olabilirdi ama yanımda olması çok doğru hissettiriyordu. "O teklif hayırseverlikle ilgili değildi. Bununla ilgiliydi."

Benden başka kimsenin buraya ait olmadığını bilmekle ilgili. Seni geceleri iki kez dışarı çıkardım, gözlerinin içine baktım ve sadece benim tanık olmak, yatıştırmak ve ışık getirmek istediğim bir karanlığı barındırdığını gördüm. Neden başka bir adama bu ayrıcalığı vereceğimi düşünüyorsun?"

"Declan, bu sadece bir danstı."

"Seninle *sadece* bir şey değil. Her şeydir. Karım başka bir adamın kollarında, teni onun dokunuşunu hissediyor, sohbeti ve zekası paylaşılıyor. Ne hakkında konuşurdunuz?"

"Muhtemelen yardım ettiğimiz çocuklardır," dedi usulca, beni yatıştırmaya çalışarak. Hatta rüzgârda sallanırken elini göğsümde gezdirdi.

"O çocuklardan bahsederken gözlerinizdeki sevgiyi görürdüm. Nezaketini, tutkunu onunla paylaştın. Benimle değil. Ve ben senin kimseyle bir şey paylaşmanı istemiyorum."

Azap içinde adımı mırıldandı ama bitirmesine izin vermedim. Dudaklarından damlayan ismim beni uçurumun kenarına itmeye yetmişti. Onları kendime doğru çektim ve gecenin başında, kız kardeşimle odasından çıkar çıkmaz üzerlerindeki kırmızı boyayı gördüğümde yapmam gerektiği gibi onu öptüm. O gece herkese gülümserken beni sersemletmişti ve eniştem ona iltifat etme konusunda benden önce davranmıştı.

Şimdi ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, onun her çarpıcı parçasını ezberlemeye çalışıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sonra köprücük kemiğinin üzerinden, göğüslerinin üzerinden, vücudunun tüm kıvrımlarından geçirdim, ta ki bahçe duvarına dayanması için onu geriye doğru yürütürken kıcını kavrayana kadar.

Everly içeri girmek istemiş olabilirdi ama elim elbisesinin yırtmacını bulup külotunun içine kayınca nefesi kesildi. "Biliyorsun Everly, kocan olmasaydım bile,

Sen benimsin ve amın bunu defalarca kanıtladı. Ne zamandır benim için ıslaksın? Bütün gece mi?"

Dudağını ısırdı ve elimi tuttu, kalçaları ileri geri sallanıyordu, uyarılmışlığı parmaklarımı o kadar iyi kaplıyordu ki parmaklarımı içine soktuğumda neredeyse hiç direnç göstermiyordu. "Keşke seni durdurabilseydim Declan. Keşke bunun çok saçma olduğunu söyleyebilsem ve bu işi bitirebilsem." İnledi.

Keşke ben de aynısını yapabilseydim. En iyisinin ne olduğunu, yeğenime nasıl özlemle baktığını, çocuklara nasıl gülümsediğini, onları istediğini benimle nasıl paylaştığını biliyordum. Her şeyi hak ettiğini biliyordum. Yine de, ay ışığında onun safir mavisi gözlerine baktım ve bunu onunla istedim, başka biriyle olmasını hayal bile edemedim.

Parmaklarımı içine doğru kıvırdığımda göğüslerini bana doğru kaldırdı ve sonra elleri pantolonuma düştü. "Şu anda sana ihtiyacım var. Bütün gece sana ihtiyacım vardı."

"Seni o tezgahın üzerinde daha önce becermeliydim."

O da aynı fikirde olduğunu, belki o zaman daha fazla kontrol sahibi olabileceğini mırıldandı.

Yalarken başımı boynuna doğru salladım ve sikimi külotumdan çıkarmasına izin verdim. "Fark etmezdi. Konu sana sahip olmak olunca kontrol diye bir şey yok. Bütün gece dans ettiğini görmek, Wes'e nasıl karşı koyduğunu görmek, yeğenim için nasıl bir melek olduğunu görmek... Bu gece bu bahçede karıma ihtiyacım vardı, Everly. Sana ihtiyacım var."

Bacağını kalçama attı ve sikimi girişine doğru yönlendirdi. Ucunu kıvrımlarına doğru hareket ettirdim ve sonra kalçalarımı eğdim, böylece onun uyarılmasını piercingimle klitorisinin üzerine sürebildim. Kendini ileri geri hareket ettirerek beni orgazma ulaştırmaya çalıştı.

Dudaklarına karşı nefes aldım, "Bütün sikimi almadan önce adımı haykırmanı istiyorum, Bırak." Ve sonra amını daha hızlı çalıştırdım, başparmağımı klitorisinin üzerine sürttüm, parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırırken sevdiği şekilde masaj yaptım, içeri ve dışarı. Sıkıp haykırmadan önce elini aynı ritimle sikimde aşağı yukarı hareket ettirdi.

Çılgınlıklarını bastırmadım, ne yaptığımızı gizlemeye çalışmadım, bahçe çalıları zaten bu konuda iyi iş çıkarmıştı.

"Aynen öyle, bebeğim. Adımı öyle bir haykır ki bütün gala seni duysun. Karıma teklif vermekten daha iyisini bilmiyorlar mı? Onlara kime ait olduğunu söyle."

Artçı şoklar vücudunu titretirken adımı tekrar tekrar inledi. Yine de eli sikimin üzerinde kaldı ve beni öne doğru çekti. Saçlarını tuttum ve kulağına fısıldadım, "Sanırım yapabilseydim, sana sonsuza dek sahip olurdum, Everly." Ve sonra ona doğru ittim.

Amcığı beni sıkıca kavramıştı ve orgazmından dolayı kayganlaşmıştı. Sert bir hamleyle beni bütünüyle içine aldı, elleri omuzlarıma gömülürken nefesi kesildi.

Artık nazik ya da odaklanmış değildim. Defalarca içine girdim, benim olduğunu açıkça belli etmeye, başka kimseye ait olmadığını anlamasını sağlamaya çalıştım.

Deniyordum. Ama onun yeniden arzu dolu parlayan gözlerine baktığımda kendimi ona kaptırdım. Onun bana ait olmadığını, benim ona ait olduğumu fark ettim.

Onu sertçe becerdim, ona sahip olmak istiyordum ama yapamayacağımı fark ettim.

Akıl sağlığını, kontrolümü, gücümü, kalbimi ellerinde tutuyordu. Bana sahipti.

Vücudum serbest kalmaya doğru inşa edildi, içimdeki her kas

Onu tamamen kendime almak, sonsuza dek yanımda tutmak için sıkılaştım ve sonra kendi zirveme ulaşmadan önce son bir kez ona pompaladım ve boynuna akıcı bir şekilde yemin ederken boşaldım. "Siktir. Siktir. Siktir."

O da aynısını yaptı, kollarını boynuma doladı, beni kendine çekti ve tekrar tekrar inleyerek sikimin üzerine boşaldı.

"İşte böyle, bebeğim. İhtiyacın olan her şeyi al. İyi bir kız gibi sikimi sağ."

Bana doğru yığılıp boynumu öpmeden önce bir, iki hamle daha yaptı.

Onu sıkıca tuttum, henüz vücudumdan aşağı kaymasına izin vermedim. Saçlarını kokladım, sırtını okşadım, ona olabildiğince uzun süre bağlı kaldım.

Bahçeden ayrılmak istemiyordum, bu geceyi terk etmek ve gerçekliğe geri dönmek istemiyordum. Burada büyülenebilir, birbirimizin büyüünde kaybolabilir, dış etkenler hakkında endişelenmeyebilirdik.

Yine de sonunda iç çekti ve bacaklarını kalçalarımın etrafından çözdü. Bakışları gecenin çoğunda görmediğim bir kırılganlıkla benimkileri tutarken elbisesini yeniden düzenledi. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz Declan ve vermemiz gereken karar hakkında düşünüp durduğumu itiraf etmeden bunu yapmak doğru mu bilmiyorum. Bir bahçede istediğimizi alarak ve geleceğimizi tartışmayarak pervasız davranıyoruz."

Aletimi tekrar pantolonumun içine soktum ve sözleri karşısında ani bir endişe hissetmemeye çalıştım. "Ya da her gün denemeye devam edebiliriz."

"Doğru. Ama ben bunu yapmıyorum." İçini çekti ve her zaman başıboş dolaşmasına izin verilmesi gereken saçlarının dalgalarını düzeltmeye çalıştı. "Ben... ben bütün gece bunu düşündüm. Yeğenin çok güzel Declan."

"Ve?" Kaşlarımı kaldırdım.

Bir nefes aldı ve fısıldadı, "Peki ya onun gibi bir kızımız olsaydı? Ya senin gözlerine ve benim saçlarıma sahip olsaydı ve tıpkı Carolina gibi bizimle dans etmek isteseydi? Ama aynı zamanda... ya yapmadıysak? Ya kız kardeşin ve kocasının başladığı gibi başlamadığımız için o güzel ruhu yaratamazsak? Sevmemiz gerek." Sesi titriyordu ve duymak istediğimi düşündüğü duyguları paylaşma cesaretini nasıl göstermeye çalıştığını gördüm.

"Ve sanırım ben
-"

"Seni sevmiyorum, Drop." Hızla sözünü kestim. Yine de yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Belki onu buna ikna edebilirim,

Kendim inanırdım. Onun sevgisini bu şekilde istemedim. Böyle olmasını istemezdim. Vasiyetin ağırlığı üzerimizdeyken olmazdı.

Onun beni sevmeye, benim de onu koşulsuz sevmeye ihtiyacım vardı. Bunu birbirimize verdiğimiz bir sözle, lanet bir vasiyetle yapmak, onun hak ettiği tek şeye ihanet etmek olurdu. Şartsız, sadece sevgiyle, hayalini kurduğu her şeyle dolu güzel bir hayatı hak ediyordu.

"Tamam," diye nefes verdi ve sanki yelkenlerindeki tüm rüzgârı almışım ve yağmurlu bir günde görmeye başladığı küçük güneş parçasını söndürmüşüm gibi duruşu söndü. Yine de bu şekilde olması gerektiğini biliyordum. "Ama hiç yapabileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı ve *lanet olsun*, kalbim kırıldı.

Everly beni zorlamadı ya da benden bir şey istemeye ihtiyaç duymadı. Maskesinin düştüğünü görmek ve gerçek duygularına tanık olmak için dünyanın içeri girmesine neredeyse hiç izin vermedi. Güçlüydü ama o anda, dünyadan sakladığı savunmasız, yumuşak tarafını gördüm. Ve şimdi yapmak üzere olduğum şeyi yaparsam o kısmı kırılacak ve mahvolacaktı.

"Yapamam." Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Onu bu koşullar altında benimle bir bebek sahibi olmaya zorlayamazdım. Hayatı boyunca planladığı tek şeyi, yine de hayalini kurduğu sağlıklı aileye dönüşebileceğimizi umarak çalamazdım.

"Annenin yoga stüdyosunu alacağım, Everly. Ve medyanın seni rahat bırakmasını sağlayacağım."

Tökezleyerek geri çekildi, kalbini tutuyordu. "Ben... ben... senden bunu istemiyorum."

"Ben halledeceğim. Anastasia kabul edecektir..."

Bayan Johnson'ın ofisine ikinci kez gittiğimizde bana kendisi söylemişti ve Carl'ın bizden bir çocuk sahibi olmamızı istediğini söylemişti - mutlu sonlar bu şekilde gerçekleşmiyordu. Bu mirası başımızın üstünde taşıyamazdık.

artık. İkimiz için de bunu halletmeliydim. Böylece onun hak ettiği aile hayalini gerçekleştirme şansımız olacaktı.

Bir gün ona, benden nefret etmesine neden olacak tek şeyi yapmaya razı olacak kadar aşık olduğumu anlayacağını umuyordum.

Ona ihanet et.

EVERLY

BİR GECE BAHÇEDE, çiçeklerin ve yeşilliklerin labirentinde kaybolmuş, ay ışığının altında, beni eskiden y a p t ı ğ ı gibi becerdi.

Sert, kontrollü, etrafından dolaşılamayacak kadar güçlü bir içgüdüyle. Ama sonra dalgalar kıyıya vururken ve kemanların senfonisi gece havasına serenat yaparken gözlerinde acıyla bana baktı. Bu, sözlerinin arka planında çalan yıkıcı bir film müziği idi.

"Seni sevmiyorum, Drop."

Beş kelime. Kalp kırıklığını gerçekten hissetmem için gereken tek şey buydu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar derin. Yapıp yapamayacağını sorduğumda başını salladı ve yapamayacağını söyledi.

Bundan sonra güzel olması gereken bir geceye nasıl devam edebilirdim? İçeri geri dönüp kalbim paramparça olmamış gibi nasıl dans edebilirdim? Eve gitmek istediğimi fısıldadım. O da bana hiç karşı çıkmadı. Arabasını medya olmadığı için arka girişe çekti ve ben de kimsenin beni gizlice çıkarken görmemesini umarak lobide bekledim.

Araba yolculuğu sessizdi. Cevapsız sorularla, keşkelerle, nasıl olurlarla ve bu mudurlarla ruhumu ezen acı verici bir sessizlik.

Kalemize yaklaşırken kapı gıcırdayarak açıldı ve bir şekilde her řeyi yoluna koyabileceğimi dūřündüğüm gülünç büyüklükteki evine baktım.

"Eğer sen-" İkimizi de şaşırtan bir hıçkırığa boğuldum. Elim ağzıma gittiğinde kafasını çevirdi ve ben acımı tutmaya çalıştım. Başımı sarsakça salladım ve orada durmayı diledim ama kalbim buna izin vermedi. "Paylaşımalarını korumaya çalışıp çalışmayacağını bilmem gerekiyor."

"Everly..." O kadar acı çekerek söyledi ki, cevabı kaldıramayacağımı biliyordum. "Bu bizim için. Bunu olmadığı bir şey haline getiremem. Sana çok fazla değer veriyorum. Yapabileceğimi sanmıştım ama sen bunu hak ediyorsun-"

"Yapma." Onu durdurdum ve duygularımı kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Bu benim kırılma noktamdı. "Hayatımda çok şeyle başa çıktım. Ama bunun benim için olduğunu söylersen başa çıkamam. Sakın buna cüret etme." Bu ihanetti. Bu kalp kırıklığıydı.

Bu bizim sonumuzdu. Ve sanırım bana izin veriyordu, çünkü arabayı sessizce rölantide bıraktı, bana daha fazla açıklama yapmadı.

"Eğer durum buysa, Bay Hardy, iki hafta önceden haber vermek isterim."

"Ne?" diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra şaka yapmadığımı anlayınca direksiyona vurdu. "Hayır. Bırakamazsın. Nereye gideceksin? Sana bok gibi davranan o lanet kasabaya geri mi döneceksin?"

"Fark etmez. Burada kalmak istemiyorum," diye karşılık verdim ve sonra gözyaşlarımın yüzümden aktığını hissedince hırladım. Neden şimdi ağlamak zorundaydım ki? "Buraya dayanamıyorum, hem de sensiz? Şansımı eve dönerek denemeyi tercih ederim."

"Gitmiyorsun," dedi son sözüymüş gibi. "Anastasia ve benim yaptıklarımızın... bilmelisin ki Everly, bunun seninle benim aramda hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin bizimle ilgisi var!" Çığlık attım. "Kardeşinden bir çocuk sahibi olmamı izlemek mi istiyorsun? Dom'u çağırayım mı?"

"Yapmasan iyi edersin," dedi alçak bir sesle.

"Yapsam bile, o asla yapmaz." Ne demek istediğimi vurgulamak için elimi havada gezdirdim. "Bunu sana asla yapmaz. Sen onun kardeşisin. Ve anlamadığın şey de bu. Ben burada *yalnızım*. Annemle olduğum zamanlar dışında *her yerde* yalnızım. Başka kimsem yok ama sen varsın sanmıştım. Verdiğimiz bu aptalca sözün gerçek olduğunu, bunu atlatacağımızı ve birbirimizi incitmeyeceğimizi düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Çok yıkıcı bir şekilde yanılmışım." Arabanın kapısını yırtıp açtım ve hızla misafirhaneye girdim. Arabasının kapısını açtığımda, "Sakin beni takip etmeye kalkma." diye bağırdım.

Bir kez olsun dinledi. Bir kez olsun kontrol bendeydi. Belki de beni terk etmeden önce kalbimi kırdığını, beni parçaladığını bilerek bana bunu verdi. Ya da belki de gitmeme izin verdiği için bana bunu verdi. Her iki durumda da, onun önünde dağılmayacağımı biliyordum.

Ya da herhangi biri.

Beni daha önce kırıldığımdan daha fazla kırdıklarını bilmelerine izin vermezdim. Kendime izin verdiğim kadar güçlüydüm. Bu yüzden kendime bir iki gün içinde toparlanacağıma dair söz verdim. Hissettiğim duygunun sadece bu aptal evliliği birlikte atlatmak için birbirimize verdiğimiz sözden kaynaklandığına dair kendime söz verdim. Parmağımdaki yüzüğüne baktım ve elimi sıkıca kavradım. Yüzüğü çıkarmadan önce onu da takarak kendime bir gün daha verecektim.

Uykuya daldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, onun bağlılığından dolayı kırılmıştım. Ve sonra ihanetinden.

Ertesi sabah kahvaltı için mesaj attı.

Gel benimle ye.

Hayır. Lütfen beni yalnız bırak.

Sana kahve getireyim.

Arabası konukevinin önünde rölantide çalışıyordu ve ona hasta olduğumu söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ettim. Bunun yerine ona Clara'nın beni almaya geleceğini mesaj attım. Gelmeyecekti ama konu bu değildi.

Onun etrafında olamam. Bunu anlaması gerekiyordu.

Declan: O gelene kadar bekleyeceğim.

Tavana bakarak, içimde tuttuğum bıkkın iç çekişi dışarı verdim ve gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı. Duramaz mıydı? Kalbimin mahvolduğunu anlamadı mı?

Declan: O gelmeden önce kahve ister misin?

Hayır, kahve istemedim. Onun gülünç derecede güzel yüzünü görmek zorundaydım. Ve üzücü olan da *bunu istememi*di. Ona doğru çökmek, göğsüne vurmak ve beni incittiğini söyleyip yalvarmasını ve gönlümü almasını beklemek istiyordum. Yine de kalbim bunu yapmayacağından, üvey kız kardeşimin onunla hayal ettiğim hayatı yaşamasını izlemek zorunda kalacağımdan korkuyordum.

Bebekler. Aile. Sevdiğim adamla olan hayatım.

Hâlâ onun yanında yaşarken, hâlâ beni beklerken, hâlâ beni işe bırakırken, hâlâ bana kahve getirirken o adamı nasıl terk edebilirdim ki?

Ben: Kendim yaptım.

Declan: Yalan söyleme. Gel de al.

Ben: Declan, seni görmek acı verecek ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Declan: Bu benim de canımı yakıyor, ama bunun seni hayatımda tutmama engel olmasına izin verirsem lanetleneceğim. Biz hala arkadaşız, Everly. Bana hala sahipsin.

Asla onun arkadaşı olmadım. Belki de Declan benim bu özelliğimi anlamıyordu. Hiçbiriyle arkadaş olmamıştım.

Clara hariç. O anda tüm bunları durdurmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu bırakması için mesaj attım. O da hemen mesajıma cevap verdi.

Sesini duyduğuma sevindim. Gecenin geri kalanında seni göremeyince endişelendim. İstersen şimdi gelebilirim. Yeni tarifler almak için erkenden fırına gideceğim.

Ben: Müsaitse Anastasia'yı da getirebilir misin? Hem onun hem de Melinda'nın numaramı engellediğinden eminim ama Declan onunla konuşmak istiyor.

Emin misin? Anastasia neden Declan'la konuşmaya gelsin ki? Neden onu aramıyor? Önce bana neler olduğunu anlat.

Ben: Sadece onu getir.

Sonra bana almadığı yoga pantolonunu seçip giymek için acele etmedim. Saçlarımı sıkı bir topuz haline getirdim, böylece parmaklarının saçlarımin arasından nasıl geçeceğini düşünmek zorunda kalmayacaktım. Dudaklarıma şeffaf bir parlatici sürdüm ve onsuz kahvaltı ettim.

Clara, Anastasia'yla birlikte arabayı yanaştırırken tepinerek dışarı çıktım çünkü bu maskaralığa hemen şimdi son verecektik. "Seninle işe gelmeyeceğim."

Declan'ın yeşil gözleri güçlerini odaklayan lazerler gibi üzerime dikildi. "Ne yapıyorsun?"

"Anastasia, Declan ve ben boşanıyoruz. Seninle daha ayrıntılı konuşabilmek için işe onunla birlikte gitmeni çok ister."

"Everly!" diye homurdandı Anastasia ciyaklayıp arabasına doğru zıplarken ama ben çoktan uzaklaşmak için arkamı dönmüştüm.

EVERLY

BÜTÜN BİR HAFTA YEMekten SONRA, onları birlikte gördüğümde günde sadece bir veya iki kez kusmak isteyecek kadar iyi bir rutine giriyordum. Kimse sormadı ama herkes anladı. Anastasia'nın arabasındaki fotoğraflarının yer aldığı haber makaleleri ve HEAT Health and Fitness'a birlikte girerken çekilmiş videolarının yayınlandığı internet siteleri ile ne olduğu oldukça açıktı. Ama yine de benimle ilgili hiçbir makale yayınlanmadı.

Sanırım Declan bundan emin olmak istiyordu.

Yine de ona sormadım. Bunun yerine ondan tamamen uzak durmaya çalıştım. Yine de o hafta her gece bileğini tedavi ettirmek için bana geliyordu.

"Bileğinin hareket kabiliyeti neredeyse yüzde yüz geri geldi," diye mırıldandım o özel gece, bazen bire bir görüşmeler için ayırdığımız özel stüdyoda.

"Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı ve bu kez büktüğünde yüzünü buruşturdu. Sahteydi. Adam muhtemelen beni o bilekle kaldırabilirdi ve hiçbir acı hissetmezdim.

"Rehabilitasyona devam etmek istiyorsan edebilirsin ama burada çalışmama sadece bir hafta kaldı Declan." Omuz silktim ve hissetmeye başladığım gerginliğin bir kısmını boşaltmak için yerde kollarımı esnetme hareketi yaptım.

Kaşları soru sorarcasına çatıldı.

"İstifa ediyorum, unuttun mu?"

"Hayır." Ön kolunda ağırlık çalışmasına devam ederken hareket kabiliyetini dengelemeye yardımcı olmak için tendonlarının üzerindeki bantlardan bazılarını yeniden sararken bunu rahatça söyledi. "İstifa mektubunu hiç teslim etmedin."

Kekeleyerek söyledim. "Ama sana söyledim. Bırakacağımı biliyordun."

Önümüzdeki hafta içinde yerime birini bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım-" "Bir ay önceden yazılı bildirimde bulunmanız gerekiyor ya da dava edilebilirsiniz. Bu, HEAT Health and Fitness'taki herkesin iş sözleşmesinde yer almaktadır."

"Eminim bir istisna yapabilirsiniz-"

"Söz konusu siz olduğunuzda istisna yok," diye çıkıştı. "İK, sözleşmenizi erken feshetmeniz halinde işinizi kaybedeceğiniz konusunda bilgilendirildi."

"Bunu neden yapıyorsun?" Onunla birlikte oturduğum yerden kalktım ve ona ters ters baktım.

Derin bir nefes aldı. Gözlerinin altında benimkiler gibi koyu halkalar olduğunu fark ettim ve bakışları işkence görmüş gibiydi. "Seninle ilgilenmem gerekiyor. Ben senin ..."

"Artık benim için hiçbir şey değilsin," diye düzelttim. "Benimle olan rehabilitasyonun bu vesileyle sona erdi. Artık seninle seans yapmayacağım." Bunu söylerken sesim titriyordu ama buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Zihnim istemese de kalbim aşkı hissederken onun etrafında olamazdım. Ve bunu hissettim.

Çıkarmaya kıyamadığım yüzüğe baktığımda bunu hissettim. Anastasia sürekli onun etrafında dolanırken hissettim. Beni daha fazla incitmemek için bulunduğum yerden uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf ettiğini gördüğümde hissettim.

Bana ve ona sahip olamazdı. Bu mümkün değildi. Topuğumun üzerinde döndüm ve onu o stüdyoda bırakırken mırıldandım, "Bu gece eve kendi aracımı bulacağım. Lütfen beni beklemeyin." Her gece aynı şeyi söyledim ve her gece onun yerine Anastasia'yı aldı.

Anastasia gününün çoğunu otelin spa merkezinde ve kız kardeşinin pastanesinde onu bekleyerek geçirmenin bir yolunu bulmuştu.

Artık ona hizmet ediyordu, bana değil.

Yine de ikimiz de boşanma belgelerini kabul etmemiştik. Hafta başında Bayan Johnson'ı arayıp dilekçeyi vermiştım. Evrakların kendisine tebliğ edildiğini biliyordum çünkü Bayan Johnson'dan spor salonundaki herkesin hukuk ekibinden olduğunu varsayacağı bir işlem görevlisiyle Declan'ın ofisine "sıradan" bir ziyaret ayarlamasını istemiştım. Herhangi bir drama yaşanmasına gerek yoktu ama bunun mümkün olduğunca çabuk olmasını istiyordum. Yine de günler geçmişti ve henüz imzalı bir kopyasını kapıma teslim etmemiştı.

Belki de meşguldü. Belki de lojistiği hesaplıyordu. Belki de bana çok daha farklı bir imza attırmadan önce Anastasia'ya imzayı attırması gerekiyordu.

Neyse ki stüdyodan çıktığımda Dom ringdeydi ve olan biten her şeyi biliyormuş gibi bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Antrenman yapmak ister misin, Evie?"

"İnanamayacağın kadar." Üzerime giymek için ekipman aldım, derin bir nefes aldım ve onunla birlikte ringe çıktım.

Burada farklı türde bir acıya güvenebilirdim. Ve bunu sonuna kadar yaşamaya niyetliydim.

Orada en az yirmi dakika boyunca dönüp durduk. Aklım oyunda değildi ve Dom'un başlığına attığı tokadı bir homurtu bile çıkarmadan karşıladım. O akşam acı çekmek istiyordum ve o da bunu biliyordu.

Bir insan olarak bunu yapmak benim hakkımdı. Ne kadar çok düşünürsem hakkındaDeclan ve Anastasia, ve daha fazla hayal kırıklığım daha da arttı. Sanki bana bir iyilik yapıyormuş, sanki kalbimi kırmak bu tür bir acıya değermiş ve sanki arkadaşım olması da en iyisiymiş gibi davranıyordu. "Evie, sen değil Hatta Deniyorum." Dom böğürdü olarakKaslı kolları iki yanına düşmüş, boncuk boncuk ter bronz teninin üzerinde yuvarlanıyordu. Birkaç kafa bize doğru döndü. Spor salonunun boks ringi.

"Bu kadar heyecanlanma." Omuz silktim, sonra boynumu kırdım ve çenemi ovuşturdum. Acı oradaydı, hissedebildiğim ama aynı zamanda hatırlayabildiğim bir

hatırlatmayla yüzümde karıncalanıyordu.

Acıdan kurtulmak, ihtiyacım olduğunda beni harekete geçirecekti. "Hadi tekrar gidelim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu konuda kendimi tuttum." Başını salladı ve el takımını sökmeye başladı. "Aklın başında değil. Seni bayıltmayacağım çünkü devam etmemen gerekirken devam etmek istiyorsun. Sana ne oldu böyle?"

"Bir tane daha." Dudaklarımı yaladım ve ona doğru yaklaştım. "Beni uyandırdın."

Vurmuştu. O duyguyu, ilk kez vurulmanın şokunu, kafamın içinde lanet bir ping-pong kâbusu gibi nasıl sekip durduğunu hatırladım. Andy bunu sık yapmama konusunda iyiydi. İki yıldır birlikteydik ve bana sadece dört kez vurmuştu. Yine de her seferinde ilk sefer gibiydi ve o odadaki dördüncü sefer, bunun bir daha olmasına izin verdiğim son seferdi.

Öz savunma bana kontrol sahibi olduğumu, diğer kişinin eylemlerini kontrol edemesem bile acıyı kontrol edebileceğimi öğretti. Yine de onların hareketlerini onlara karşı kullanabilirdim. Ve kendi tepkimi kontrol edebilirdim.

Dişliyi tekrar yerine çekmeden önce homurdandı. "Bu benim mantığıma aykırı, Evie. İçimde kardeşimin beni öldüreceğine dair bir his var."

Bu sefer bana saldırdığında gülümsedim. Bedenim geri çekilmek yerine ona doğru hamle yaptı. Acı beni uyandırdı, beni hissetmek Canlı, hatırlatıldı Ben o I oldu güçlü içinde Duygularım, adrenalinle beslendiğimi gösteriyordu. Boğazıma sarıldığında, ön kolunu kaldıraç olarak kullandım ve hızlı bir dönüşle ivmemi sırtına atlamak ve onu boğmak için kullandım. Üzerime düştü ve ben hırıldadım.

Kahretsin, Dom bugün bana kafamın yerinde olmadığını göstermeye çalışıyordu.

Onu gördükten sonra nasıl olabilir?

Nefesim kesilmiş olsa da, vücudunu kaldırıp tekrar indirerek ağırlığının beni ezmesine izin verdiğinde sıkıca tutundum. Tutuşum öyle bir kaydı ki bunu bir fırsat olarak değerlendirdi. Saniyeler içinde tekrar üstüme çıktı.

Elim boynumda, vücudum bacaklarımın arasında, hiçbir kızın mücadele etmemesini istediğim gibi mücadele ediyordum.

Bundan nasıl kurtulacağımı biliyordum. Ne yapacağımı, nasıl daha hızlı ve daha güçlü olduğumu, kendi başımın çaresine bakabileceğimi nasıl kanıtlayacağımı biliyordum.

Daha önce de yapmıştım.

Yine de bana bu şans verilmedi.

Birden Dom üzerimden çekildi, boynumdan öyle hızlı kaydı ki muhtemelen halı yanığı olacaktım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ses derin bir öfke ve tehditle doluydu. Bu sesi her yere yerleştirebilirdim. Her duyduğumda ve hatta oksijen için hırıldarken bile vücudum ona anında tepki veriyordu.

Hırıltılı nefes almamın tek nedeni boğulduktan sonra oksijen almak için vücudun verdiği ilk tepkiydi, başa çıkamadığım için değil. Ben iyiydim.

Gayet iyi.

"Tasarruf ediyoruz, Dec." Dom ellerini havaya kaldırdı ama gülümsüyor ve Declan delirmiş gibi başını sallıyordu.

Declan ona saldırıp sırt üstü fırlattığında gülümsemesi kayboldu. Bunu daha önce de yapmış olmalıydılar çünkü Dom son derece iyi bir mücadele verdi. Declan onu yere yatırıp yumruğunu kardeşinin suratının ortasına indirmek için kaldırmadan önce birbirlerini tekrar tekrar çevirmişlerdi.

"Declan!" Çığlık attım ve o yapamadan kolunu yakaladım. "Delirdin mi sen? Ringdeyiz. Etrafta bir sürü insan var. Bu standart bir kendini savunma uygulaması ve-"

"Artık yeter!" diye bağırarak kardeşini ayağa kalkması için serbest bıraktı. "Kendini savunma eğitimi bitirdin."

"Declan, ben-"

"Herkes beni duyuyor mu?" Ringin etrafında yürüdü ve salondaki her erkeğe baktı. "*Karıma* dokunursanız bana hesap verirsiniz. Ve salonumdan ayrılmanıza izin vermeden önce vücudunuzdaki her kemiği kıracağım. Anladınız mı?"

Kimse doğrudan cevap vermedi. Sanırım hepsi benim kadar şaşırmıştı. Ben bir şey söyleyemeden ipin altından eğildi ve zıplayarak ringden çıktı. "Everly *Hardy*, hemen ofisime gel."

Kahretsın.

DECLAN

"Bir erkeğin sana bu şekilde dokunmasına izin vererek aklını mı kaçırdın sen?" Üst kattaki ofisimin kapısını çarparak kapattığımda öfkelen dim.

"Öyle olmadığım halde bana Hardy diyerek aklını mı kaçırdın ve *ringdeki* standart bir müsabaka için yaptığın gibi davranıyorsun?" diye karşılık verdi ve azarlayıcı tonu daha zayıf bir adamı ölüme götürebilirdi. Gerçekten. Beni cehennemde istiyordu ve ben de öyle hissediyordum. Kardeşimi karımın elinden almaya giderken Anastasia'ya beni takip etmeyi bırakmasını söylemek zorunda kalmam bile başlı başına beni çileden çıkarmaya yetmişti.

Anastasia ve annesi lanet stüdyo için beni çok fazla zorluyorlardı. Everly'yi sevdiğimi bildikleri için benim için her şeyden değerli bir şey elde ettiklerini biliyorlardı. Anastasia ve Melinda bana dudak bükmüş, bir kadın için tüm bunları gerçekten yapıp yapmayacağımı, onun buna gerçekten değip değmeyeceğini sormuşlardı. Hiç tereddüt etmeden evet cevabını vermiş tim ve Anastasia beni avucunun içine almış gibi gülümsemişti. Everly'nin çok değer verdiği stüdyoyu abartılı bir miktara satın almamı kabul ettiler, yeter ki Anastasia bizi takip eden kameralarla birkaç kez görünsün. Bunu konuşmak için birkaç kez yemeğe çıkmak istedi. Şunu istedi, bunu istedi.

Yine de Everly'nin yüzünü görünce öfkelenmek istedim.

Ona ne yaptığımı söyleyemezdim. Benimle bu konuda tartışır, bunu kendi başına yapmanın bir yolunu bulmaya yardım edeceğini söylerdi. Hiçbir şeyin ona bedavaya verilmesini istemiyordu, kimsenin onun için mücadele etmesini istemiyordu. Bunu arabalarımı hiç kullanmamasında, Carl'dan hiç para almamasında, yoga stüdyosunu onun için almamı hiç istememesinde gördüm.

Yine de yapacağım tek şey buydu. İmparatorluğun hisseleri umurumda değildi. Bunu daha sonra anlayacaktım. Önce Anastasia'yı yatıştıracaktım ki Everly en başından beri onun için bir anlam ifade eden tek şeye sahip olabilsin. Başımızın üzerinde sallanan mirastan kurtulacaktım ve sonra ona gerçekten çıkma teklif edecektim. Onu gerçekten sevdiğimi bildiğinden emin olacaktım.

Tamamen baştan başlayacaktık.

Onu sevmediğimi düşünmesini sağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama bunu atlatmamızın tek yolu buydu. Bambaşka bir şekilde bebek istemişken, şimdi onu benden bebek sahibi olmaya zorlayamazdım.

Yine de onun birlikte olamayacağımızı, bu miras vasiyetnameden geçtikten sonra denemeyeceğimizi düşündüğünü görmek beni çıldırtıyor, delirtiyordu.

Sonra, onu lanet bir bez bebek gibi yere yatırıp güreştirdiği için kardeşimle kavga ettik. Gazeteleri okumamış mıydı? "Erkekler sana bu şekilde ellerini sürmemeli."

"Eskiden ellerini hep böyle üzerime koyardın Declan. Daha önce ringde dövüştük ve sevişirken de dövüştük," diye karşılık verdi ve ardından okyanus kıyısına bakan pencerenin önünde ileri geri adım atmaya başladı. "Artık bunu yapmıyor olmamız, başka biriyle yapamayacağım anlamına gelmez."

"Bu da ne demek şimdi?"

Durdu ve bana döndü, gözleri mavi bir öfkeyle doluydu, vücudu ondan hiç görmediğim bir gerginlikle titreşiyordu. "Sence kaba kuvvet umurumda mı? Bundan zevk alıyorum. Ringe kendime yetebileceğimi bilmek, dışarıda benimle birlikte ringe çıkacak kadar güvendiğim insanlar olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Sana ve bana gelince, bu seninle takılmayı çok sevdiğim anlamına geliyor." Tekrar açmadan önce acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ama artık buna sahip olamayacağız, tıpkı artık hiçbir şeye sahip olamayacağımız gibi. O yüzden artık bunu başka biriyle bulmam gerekecek."

Birbirimizden o kadar kolay ayrılamayacağımızı anlamıyor muydu?

Benimle alay mı etmek istiyordu, başka bir adamın ona sahip olabileceğini mi hatırlatmak istiyordu -eğer vasiyeti çözemezsem başka bir adamın ona sahip *olacağın*ı mı-bilmiyorum ama bu beni çılgına çevirdi. Zaten kopacak kadar gergindim, ama beni bir arada tutan küçük ipliği koparan o oldu.

"Az önce ne dedin sen?" Ona doğru adım atarken homurdandım.

Geri çekilmedi. Öfkeyle parmağını bana doğrulttu. "Artık birlikte olacağım adam sen değilsin, ama buradan çıktıktan sonra başka biriyle birlikte olacağımdan emin olabilirsin." Sonra arkasını döndü ve masamın üzerindeki bilgisayara gitti. Gayretle bir şeyler yazdı ve sonra yazıcım canlandı. Gözlerimin önünde istifa mektubu belirdi. "İşte yazılı bildirimin. Bir ay."

Hemen almadığımda, onu göğsüme itti ve sonra bileğimi tutarak onu da oraya sıkıştırdı. Ben onu kaybettiğimi fark edene kadar kapıdan çıkıp gidiyordu. İstedğim her şeyi kaybediyordum.

Dirseğinden tuttum ve kapının yanındaki FOB alanına kaydırmadan önce saatime dokundum. Bir düğmeye basarak odanın kameralarını kapattım ve kapıyı kilitledim.

Kapı. Sonra yüzüme bakması için onu döndürdüm. "Benimle işin bitmedi."

"Öyle değil miyim?" Kaşlarını kaldırdı.

Everly kavga istiyordu. Bunu hissettim. Öfkesini kucaklamıştı ve onu bir ateş topu gibi üzerime fırlatmaya hazırdı. "En az bir ay daha benimle işin bitmeyecek." Kontratı masaya çarptım ve onu kontratın önüne ittim. "Gördün mü, sadece bir ay yazdın."

"Senin için çalışmanın hiçbir anlamı yok."

"Bu her şey demek çünkü sensiz yaşayamam. Sana o kadar aşığım ki önümü göremiyorum. Yatağa buna dokunarak girdiğimi biliyor musun?" Elimi kaldırdım ve yüzük parmağımdaki ipi gösterdim. "Ve uyanıyorum, sanki beni sana daha da yaklaştıracakmış gibi hâlâ ona dokunuyorum. Gözlerindeki acıyı görüp bunu düzeltmek, senden uzaklaştığını görüp seni geri çekmek isteyerek günler geçirdim. Ben seni seviyorum. Seni seviyorum." Sustum.

Önümde durdu, gözleri önce şokla irileşti ama son sözümle tüm vücudunun nasıl kenetlendiğini gördüm. "Bunu bana söyleyemezsin," diye fısıldadı, dişleri birbirine kenetlenmişti, sanki öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Gözlerini bir kez daha kırptırdıktan sonra, "Bunu bana söyleyemezsin!" diye bağırdı.

Hiçbir şey saklamadan bana doğru uçu ve yumruklarını öfkeyle göğsüme vururken duygularının odada serbest kaldığını, kalbinin paramparça olduğunu hissettim. Ona izin verdim, bana olan nefretini kusmasına izin verdim çünkü ben de onun acısını hissetmek istiyordum.

Bunu hak ettim.

Sonra onu kendime çektim, hindistan cevizi şampuanının kokusuna ve vücudunun bana yakınlığına açtım. "Seni seviyorum Raindrop. Gerçekten seviyorum."

"Yapamazsın. Yaptığın şeyden sonra gerçekten yapamazsın. Beni başkası için terk ettin." Başını ileri geri salladı, çenesi titriyordu. "Artık seni sevemem."

"Bunu kastetmiyorsun," diye karşılık verdim. Anastasia'ya hizmet ettiğime, onunla daha fazlasını yapmaya çalıştığıma inansa bile beni bu kadar çabuk unutamazdı. Öyle değil mi? Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı.

Anastasia ve annesinin satın almama izin vereceklerini teyit etmek için yoga stüdyosunu alacağımı teyit etmek için onunla birlikte görünerek Anastasia'yı yatıştırıyordum. Bunu akşam yemeklerinde tartışmış, ne istedikleri konusunda dönüp dolaşmıştık. Olacağını bildiğim boktan bir gösteriydi.

Everly'nin de buna inanacağını biliyordum, onun ruhunu kör bir bıçakla keseceğimi biliyordum.

Hiç de doğru değildi. Bunu düşünmemiştim bile. Sevdiğim kadın dışında kimseden bebek sahibi olamazdım. Yine de annesinin stüdyosunu almanın, müdahale etmeyeceğinden emin olmanın, bir an için yanlış gelse bile her şeyi yoluna koymanın tek yolu buydu.

Şimdilik mesafesini korumasına ihtiyacım vardı ama kontrolümü kaybetmişim. O anda akıl sağlığımı kaybetmişim. Ve hala, onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi omuz silkerken akıl sağlığım tekrar kayıyordu.

Ben de rol yaptım. Bir adım öne çıktım ve bir noktayı kanıtlamak için onları bacaklarından aşağı doğru çektim. İç çamaşırını da yırttığımda nefesi kesildi.

Sonra onu masaya doğru ittim ve gitti, isteyerek masanın üzerine eğildi ama nefret dolu sözler de söyledi. "Beni becermen istiyor olabilirim Declan. Bir kapanışa ihtiyacım olabilir ama hâlâ senin değilim ve işimiz hâlâ bitmedi."

"Hayır," diye yüksek sesle ve inanarak ilan ettim. Masanın üzerinde bana verdiği notu işaret ettim. "Az önce ayrılana kadar bir ay boyunca sana sahip olduğumu yazmışsın. Yazdıklarını tekrar oku Everly. İstersen boşanma evraklarımızı da teslim ettiririm. Daha da iyisi, işte telefonum." Önündeki masaya fırlattım. "İstersen avukatı ara."

Amını okşamaya başladım, o da inledi. Bu bizi burada

yönettiğimin kanıtıydı, onun gitmesine izin vermiyordum.

Kolayca.

Bu sefer de sikimi sokmak için beklemedim. Spor şortumu aşağı çektim ve onu sertçe becerdim - hiçbir kısıtlama, tereddüt yok. Bu benimle onun istediği şekildeydi. Tutuşum morarıyordu ve tahtaya batan tırnakları iz bırakıyordu.

Umurumda değildi. Her sokup çıkarışında onun siyah saçlarını çekiyordum. "Bu. Am. Bu Kalp. Onlar. Onlar. Benim. Hiçbir kağıt parçası bunu değiştiremez. Bir gün sonra değil. Ne de bir ay sonra."

"Değiller," diye nefes verdi. Muhtemelen duymayacağımı düşündü ama ben kırmızıyı gördüm.

Ellerim vücudunun üzerinde uçuşurken, sanki ona doyamıyormuşum gibi her yerine dokunurken itişlerim düzensizleşti. Göğüslerini sıktım ve kıkına şaplak attım. "Şimdi kaç kez dinlemedin?" Ona sordum.

Bilmediğini haykırdı. Eminim ikimizin de sayıyı kaybettiğimizi düşünmüştür.

"Yirmi bir," dedim. "Yirmi bir kez beni dinlemedin, sana kapıyı açmama izin vermedin, seninle ilgilenmeme izin vermedin."

"Ciddi olamazsın-" Kıkına sertçe vurdum. Ve sonra içeri soktum.

İnlemelerinin eşlik ettiği yüksek ses tekrar etrafımızda yankılandı ve sikimi çekerek delici hayaletimi klitorisinin üzerine bıraktım. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun, bebeğim?"

Başını salladı, dudağını ısırды ama bunu kullanmayacağını biliyordum. Bunu o da istiyordu, benim kadar ihtiyacı vardı.

Acı. Zevk. Acı-zevk.

En lezzetli şekilde oynanan bir yo-yo gibi, kık yanağına her tokat attığımda ve sonra ona horozumu verdiğimde, daha da yükselerek, orgazma daha da yaklaşarak haykırdı ve sonra inledi.

"Lütfen," diye mırıldandı ve ben güldüm ama içinde neşe yoktu. İşkence gibiydi. İstemenin cehenneminde kaybolmuştum.

doğru şeyi yapmak ve yapamayacağımı bilmek. İstesem bile duramazdım.

"Güvenli kelimeni kullan," diye emrettim çünkü kendimi durdurmak zorundaydım.

"Hayır," dedi yüksek sesle, meydan okurcasına, bunun beni daha da uçuruma iteceğini biliyordu.

"Bırak, seni öyle sert sikeceğim ki yarın rahat oturmakta zorlanacaksın. Bunu mu istiyorsun?"

"Sana bunun için yalvarıyorum," diye fısıldadı. Ve sonra inledi, "Lütfen."

"Tanrım, neden bu kadar iyi olmak zorundasın? Karşı koyamayacağımı bildiğin halde her zaman bana yalvaran iyi kızım." Homurdandım ve kıkına tekrar vurdum, teni sadece benim için sevdiğim pembe renge döndü. "Denesem bile seni bırakamıyorum. Benim seni kırdığım gibi sen de beni kırdın. Sana ihtiyacım var. Kahvaltıda, akşam yemeğinde, burada, her yerde sana ihtiyacım var. Sensiz nefes alamıyorum, sensiz asla yaşayamayacağım. ~~Ve nasıl yapacağımı bilmeliyim. Seni nasıl bırakacağımı öğrenmeliyim. Hem sana hem de ona sahip olamam.~~"

Yemyeşil kıkına on beş şaplak indirdiğimde gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Teninin nasıl daha fazla kızardığını ve sikimin her darbeye nasıl daha fazla parladığını izledim. Uyarılmışlığı kalçalarından aşağı damlıyor, amcığı sanki sadece benim için yapılmış gibi aletimin her parçasını alıyor ve inlemeleri boğuklaşıyordu. Son bir şaplakla, parmaklarımla hassas cildini kızdırabilmek için ondan tamamen çıktım. "Sen. Benim. Karımsın. Everly'sin. Anladın mı?"

"İstiyorum. İstiyorum. Yaparım," diye tekrar tekrar fısıldadı ve ben onun gelmekte olduğunu biliyordum. Bir parmağımı içine sokup G noktasına doğru kıvırdığımda amının zonkladığını, titreştiğini ve sonra sıkıldığını hissettim.

"Aferin kızıma." Sikimi tekrar girişine yerleştirmeden önce orgazmı boyunca elimi sürmesine izin vererek onu dışarı çıkardım. "Beni burada hissediyor musun, bebeğim?"

"Declan..."

Başparmağımı sinir yumağının üzerinde gezdirdim ve "Şu anda benim için titriyorsun, Drop. Bu klitorisini onu ovمامı istiyor, ha?"

Sikimin ucunu içine soktuğumda ve hepsini almak için geri sallanmaya çalıştığında bile cevap vermedi.

"Sen söyleyene kadar sikimi alamazsın, bebeğim. O tatlı klitorisini ovمامı istediğini söyle. Bunu istediğini, hâlâ benim olduğunu söyle."

Başını salladı ve dudağını ısırdı, ama kalçaları bana doğru yuvarlandı, "Artık senin değilim" derken bile hassas teni benimkine karşı sıcaktı.

Sözleri aklımı kaçırmama neden oldu. Onu öyle bir becermek istiyordum ki kime ait olduğunu, benim de kime ait olduğumu hatırlasın. "Sen benim karımsın. Ben senin kocanım. Sen benimsin. Ben seninim, Drop. Bu değişmedi."

Ona sert ve hızlı bir şekilde sokuluyorum, aramızdaki bağı hissetmesini istiyorum, benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevmesini istiyorum, ona ait olan tek şeyin benim sikim olduğunu anlamasını istiyorum. Seksi etrafımda sıkılaştığında, "Bunu ne kadar özlediğimden nefret ediyorum, yanılıyor olman gerekirken haklı olmandan nefret ediyorum" diye sızlanıyor.

"Aynen öyle." Geriye çekiliyor ve masayı altımızda titretirken bile hiç pişmanlık duymadan, acımasızca, gaddarca tekrar tekrar içine giriyorum. Günlerce nasıl seviştiğimizi hissetmesini istiyorum. "Bu güzel amcık bana ait."

Başını sallıyor ve daha fazla inkâr edemeyecekmiş gibi inliyor. "Ben seninim."

Onu kavrayışım sıkılaştı ve daha sonra morlukları olacağını biliyordum ama bunun bitmesinden ve onu tekrar kaybetmekten o kadar korkuyordum ki kontrol edemiyordum. "Aferin kızıma. Sen benimsin. *Her zaman* benim olacaksın."

EVERLY

O HAKLIYDI. O her zaman benim bir parçam olacaktı. Her zaman bir şekilde onun olacaktım. Ama ...

"Ama senin bebeğini doğuracak, değil mi?" "Bırak" -sesi çatladı ve kalbim acıyı hissetti

Bedenim zevki hissetti. Acı ve zevk, ruhumda savaşıyor bir karışım. Bana söz vermiş olmasına rağmen bana ihanet ediyordu - "onunla ne olduğunun bir önemi yok. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim. Bunun önemli olduğunu çok iyi biliyordu ama ben cevap veremeyecek kadar ileri gitmiş, orgazma çok yaklaşmıştım. Sonra kıkırma bir şaplak attı ve ben haykırdım, orgazm hızla içime doğru ilerliyordu. "Anlasan iyi olur. Çünkü boşanma sonuçlanana kadar bir an bile unutabileceğini sanma. Sana yaklaşan her erkeği paramparça ederim. Ciddiyim Everly. Sen benim. Benim. Karımsın."

İfadesi beni sikini sıkmaya itti, vücudum ona tepki vermemesi gerektiği halde hala tepki veriyordu. İnlemeden önce itme hareketleri düzensizleşti ve tohumunu boşaltmaması gereken yere boşalttı. Yine de kalçalarımı ona doğru yuvarladım, hepsini istiyordum. Eğer bu son seferimizse, onun her şeyini, alabileceğim her parçasını istiyordum.

Sadece bir saniye sonra koridorda Anastasia'nın sesini duydum. Kaşları sertçe aşağı indi ve

Pantolonumu yukarı çekmek için ondan uzaklaşırken Adem'in elması sallanıyordu. "Boşanma belgelerini imzala, Declan." Bu sözleri söylerken gözlerime daha fazla yaş doldu.

"Everly, yapmayacağım." Başını iki yana salladı, aleti hâlâ benim uyarılmamla parlıyordu. Boynumun arkasından tutup beni kendine çekerken saklayacak bir şeyi yokmuş gibi hemen geri sokmaya zahmet etmedi. Dudaklarımı dudaklarının arasına aldığında ne izin istedi ne de tereddüt etti. Kızgın olduğumu göstermek için önce alt dudağını ısırduğımda bile sadece inledi, içeri girmesine izin vermemi bekledi. Zayıflığım oydu, bedenim karşılık verdi ve son bir öpücük daha aldı. Beni yuttu, sanki her parçasını ezberliyormuş gibi ağzımın her yerini yaladı.

Onu geri ittiğimde nefes nefese kalmıştım. "Evrakları imzalayacaksın Declan, çünkü Anastasia dışarıda. Ve ben artık bizi beklemeyeceğim. Bu iş bitti. Bir ayın var."

Hışımınla yanından geçtim ve saatime bakarak kapıları Anastasia'nın yanımdan uçarak içeri girip onunla didişmeye başlamasına yetecek kadar hızlı açtım.

Ona hiçbir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Oradan çıkmak istedim. Bir Uber çağırdım ve hemen eve gitmek için dolabımdaki eşyalarımı topladım. Bunun olmasına izin vererek kontrolümü kaybetmişim ama bir daha olmayacağını biliyordum, özellikle de Anastasia orada utanç yürüyüşüme tanıklık ederken kalbim biraz daha kırılmışken.

O gece duş alırken Declan ve annemden gelen telefonları görmezden geldim ama görmezden gelemeyeceğimi bildiğim telefon Tonya'dan geldi.

Buklelerimi havluyla kuruturken cevap verdim. "Tonya, ne oldu?"

"O dışarıda ve seni arıyor." Bu yedi kelime. Kanımın donması, ellerimin titremesi, kalbimin göğsümden fırlaması için fısıldaması gereken tek şeydi.

"Neden?" Fısııldadım.

Cevap vermeden önce bir nefes aldığını ve sonra bir nefes daha aldığını duydum. "Uğradı. Sen ve Declan hakkında sorular soruyor. Bu sefer çok gergin. I ..." Tereddüt etti. "Ona cehenneme gitmesini söyledim Evie ve bunu hiç yapmamıştım. Çok öfkeli görünüyordu. Ama gitti ve duyduğuma göre şehirde dolaşıp insanlara seni soruyormuş-"

"Gitmen gerek, Tonya. Buraya gel ve ortalığın yatışmasına izin ver." Sözünü sertçe kestim. Tonya onu korumaya çalışmama hiçbir zaman iyi tepki vermedi. Onun vahşetini birlikte yaşamıştık. Bu bizi ömür boyu birbirimize bağladı ama aynı zamanda ayırdı da.

Zalim.

O adamın bize yaptığı en acımasız şeydi. Beni zihinsel olarak o kadar yıpratmıştı ki, ilk başta niyetini sorgulamamış, özgüvenimi nasıl yavaşça değiştirdiğini sorgulamamıştım. Şimdi, birbirimizle birlikteyken hissettiğimiz acı, her anı yeniden yaşamak, bizi neredeyse yabancı olmaya zorluyordu. O bana acı çekmeden bakamıyordu, ben de ona pişmanlık ve suçluluk duymadan bakamıyordum. "O kasabada olmak sağlığın için iyi değil."

İç çekti. "Bunu şimdi biliyorum. Tanrım, şimdi biliyorum. Seninle birlikte ifade vermeliydim, Evie."

Aynı fikirde olmamaya, geride bıraktığım yerin iyi yanlarını görmeye çalıştım. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum-"

"Seni kovan bir kasabayı savunmayı bırak, Evie. Beni savunmayı bırak. Senin için orada olmalıydım! Bana saldırdığını bile söylemedim. Ne kadar korkağım ben?" Gözlerimi kapadım, her şeyi yeniden yaşamamak için elimden geleni yaptım. "Ben de seni neredeyse şehir dışına itiyordum, tamam mı? Tüm bunların ortadan kalkmasını istedim ama kalkmadı. Ve eğer ben gidersem, o da kendi yoluna gidecek. Bunu görmüyor musun?"

Sözünü kesmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Hayır. Benim için gittin ama aksi takdirde kalırdın. Biliyorum yapardın. Dik ve sessiz dururdun ve her gün yanından geçip gitmesini sağlardın çünkü tüm acıyı kaldırabilir ve geri veremezdin

Dışarı. Sen benim gibi kırılmadın. Seni her gördüğümde çok korkuyordum-"

"Açıklamak zorunda değilsin," demeye çalıştım ama kelimelerim boğazımda düğümlendi. Söylemesini umduğum her şeyi söylüyordu ama ona sarılmak için yanında olamadım, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemedim.

"Biliyorum. Bana asla açıklama yaptırmazdın. Bana asla bir şey yaptırmazdın - ki yaptırmalıydın. Ona karşı tanıklık etmemi sağlamalıydın."

"Tonya," diye azarladım, "gel bir ya da iki ay benimle kal. Güvenli bir yer bulabiliriz-"

"Yapamam," dedi, sanırım istediğinden daha sert bir şekilde. Sonra boğazını temizledi. "Bunu yapamam, Everly. Seni seviyorum ama seni ve gözlerinde her zaman gördüğüm o bakışı göremiyorum. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi ve ben sadece... Seni mahvettim ve ne kadar istesem de bunu geri alamam. Sadece dikkatli ol." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bir mesaj gönderdim.

Ben: Söyleyecek bir şeyin varsa, gel söyle. Nerede çalıştığını biliyorsun. Belli ki dergileri görmüşsün. Arkadaşlarımı rahatsız etmeyi bırak. Birini rahatsız etmek istiyorsan, gel beni rahatsız et.

Daha sonra başlığı sildim.

EVERLY

Bir hafta boyunca her sabah kapıma kahve bıraktı. Hiç mesaj atmadı ama dışarıda da her zaman bir şoför vardı. Kalbimin kanaması anlık görüntülerde oldu.

Onu işe götürürken çekilmiş bir fotoğrafı.

Onunla otelde akşam yemeğine gitmek için işten çıkarken çekilmiş bir fotoğraf.

Anlık görüntüden sonra anlık görüntü.

O artık benimle konuşmaya çalışmıyordu, ben de onunla konuşmaya çalışmıyordum. Ama ikimiz de diğerinin kapısına imzalı boşanma kağıtları getirmedi. Tetiği çekemedik.

Zihnim başka şeylerle meşguldü, özellikle de işten eve döndüğümde bilinmeyen bir numaradan gelen telefonla.

"Everly, seni yakaladığıma çok sevindim. Bu nasıl gözden kaçtı bilmiyorum, ama tıbbi kayıtlarını kontrol ediyorum ve ilk ziyaretinde doğum kontrol hapı kullandığını söylediğini biliyorum, ama kan tahlili yaptığımızda her şey harika görünüyordu, şey, bebek için denemek zorunda değilsin. Sen zaten hamilesin."

"Özür dilerim?" Tezgahımı kavradım. "Ne?"

"Biliyorum. Ben de şaşırdım. Halkalar doğum kontrolü olarak oldukça etkilidir, ancak yine de bir halkada yaklaşık dokuz

yüz kadın hamile kalıyor. Adet gördün mü?"

"Hayır." Muhtemelen üç aydır almadığımı biliyordum. Sadece endişelenmemiştim. "Ama doktor doğum kontrolünü bıraktıktan sonra düzensiz olacağımı söyledi ve-"

"Bu her şeyi doğruluyor." Bayılmak üzereymişim, hayatım tamamen değişmek üzereymiş gibi hissetmeme rağmen kadının sesi heyecanlıydı. "Ne kadar ilerlediğinizi görmek için sizi bir teste alacağız. Yaptığımız onca genetik test arasında bunu atladığımız için çok üzgünüz, yeni personelimiz bunu MyChart'inıza koymayı gözden kaçırmış olmalı. Sizin ve Bay Hardy için en uygun gün hangisi?"

"En uygun gün hangisi?" Tam bir şok içinde tekrarladım. Hiçbir gün uygun değildi. Çocuğumuz olmuyordu. Olamazdı da. O zaman korunmuştuk. Bebek sahibi olmamın imkanı yoktu.

Ama ben öyleydim. Ve Declan beni sevmediğini söylemişti. Elimizde boşanma kağıtları vardı. Anastasia'yı gezdiriyordu. Bildiğim kadarıyla, şu anda onunla yatıyor olabilirdi.

"Cuma günü saat 15:00 olur mu?"

"Cuma günü gelebilirim," dedim monoton bir ses tonuyla, kalbim dörtnala koşarken, beni yakalamak için elinden geleni yapıyor ve kaydığımı hissetmiş gibi damarlarıma kan pompalıyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve oturdum. "Cuma günü orada olacağım," diye tekrarladım ve telefonu kapattım.

Saatlerce orada oturdum. Telefona uzanmadım. Televizyon kumandasına uzanmadım. Tek başıma bu işi nasıl yürütebileceğimi düşünürken gözyaşlarım yüzümden akarak oturdum. Ona asla söylemeyeceğime yemin ettim. Çocuğumu sevgiyle büyüteceğime yemin ettim ve Declan'ı bu evlilikte kalmaya zorlamanın ikimizin de istediği bir şey olmadığını biliyordum.

Ayrıca, Andy geliyordu. Geleceğini biliyordum.

Ve geçmişiniz sizi yakaladığında, kaçmazsınız. Onunla savaşırsınız ve geri tepmenin sizi yaralamadığından emin olursunuz.

etrafınızdaki sevdikleriniz. Bebeğim ve benim temiz bir başlangıç yapabilmemiz için bunu kendi başıma halletmem gerekiyordu.

Declan beni geride bırakmakta haklıydı. Aşkın içinde doğmuş, ona sarılmış, onunla güvence altına alınmıştı. Ailesi aşkın timsaliydi.

Annemin bana bakmak için özenle çalıştığı ve bana dünyada sadece kendime güvenebileceğimi öğrettiği bir evde doğdum. Sevgiyi arzuladım ve yanlış yerlerde aradığımı bilmeden onu aramaya başladım.

Bunu çocuğuma yapamazdım. Bu yüzden boşanma belgelerini imzaladım ve hıçkıra hıçkıra ağlarken onları tutarak uyudum.

Ertesi sabah onları katladım, yüzüğümü çıkardım ve zarfı bırakmak için ön kapıyı açtım. Onun yerine kapımın önünde, az önce bıraktığı gibi dumanı tüten bir kahve buldum. Telefonum çaldı.

Kahve senin için orada. Şoför de yakında orada olur. İş yerinde iyi günler. Bugün gelemeyeceğim.

Mükemmel, diye düşündüm, ama sonra hemen aklıma, zarfı posta kutusuna koymaya giderken bile onun nerede olabileceği geldi.

Belki günlerce görmezdi. Belki konuşmak zorunda kalmadan önce nereye taşınacağımı planlayabilir ve toparlanabilirdim. Belki de konuşmayı hiç umursamıyordu. Anastasia potansiyel olarak tüm suları yumuşatabilirdi.

Şoförü beni işe götürdü, orada çocuklarla yoga yaptım ve ardından bire bir görüşmeler yaptım. İşten sonra Clara'nın pastanesine uğradım ve ona elimden geleni yaptım. "Bir aydan kısa bir süre içinde ayrılıyorum ama iletişimde kalmamızı istiyorum."

"Hayır, değilsin," dedi inanamayarak ve sonra mutfakta bağırdı. "Kahretsin. Şimdi de elimi yaktım." Köşeyi döndü ve yanıma oturabilmek için barın benim tarafıma doğru ilerledi. "Neler oluyor?"

"Burada işim bitti. Zamanım doldu. Zaten buraya ait olduğumu da hiç sanmıyorum."

"Sen delisin. Sen buradaki tek gerçek şeysin ve seni kaybedemeyiz. Noah nihayet gerçek bir insan gibi davranıyor ve Wes nihayet egosunu kontrol altına alıyor. Dom neredeyse yumruk yiyordu - ki bu uzun zamandır beklenen bir şeydi - ve Declan ..." Durdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sensiz harap olacak."

"O şimdi kız kardeşinle birlikte."

Burnunu kırıştırdı. "Hatırlatmayın bana. Birlikteymiş gibi davranıyor ama..." Ayağa kalktı ve kasanın yanındaki camekândan iki brownie almaya giderken gözlerini kısarak başını salladı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Declan onunla neredeyse hiç konuşmuyor, yüzüne bile bakmıyor. Anastasia benimle ilişkileri hakkında konuşmuyor bile ve bu da muhtemelen ortada konuşulacak gerçek bir ilişki olmadığı anlamına geliyor. Bu akşam yemeğe çıkmaları gerekiyordu ama o-"

"Yemeğe mi gidiyorlar?"

Clara brownie'sinden büyük bir ısırık aldı ve bana da bir tane ikram etti. Kaptım çünkü kimse onun brownie'lerini geri çevirmiyordu ama benim de bir şımartılmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Muhtemelen önemli bir şey değildir," diye homurdandı Clara ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. "Oh, Evie, bunun seni etkilemesine izin verme. Seni sevdiğini biliyorum. O sadece..."

"O beni sevmiyor." Başımı salladım ve büyük bir ısırık alırken gözlerimi kapattım.

"İçelim mi?" diye sordu.

İçimi çektim. "Hayır. Bunlardan on tane kadar yesek ve belki biraz da dondurma?"

Başını salladı, yüzü sürekli asıktı ama o anda bir arkadaşın yapması gerekeni yaptı. Gitti.

Açık tabelasını kapattı, müziğin sesini açtı ve bir tepsi dolusu kek getirdi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, önümüzdeki birkaç ay içinde Pasifik Kıyısı Tatil Köyü'nde Dom'la çalışmam gerekiyor ve ona katlanamayacağımdan oldukça eminim, ama yine de gözümü kaçıramıyorum. Hardy erkekleri türümüzün muammalarıdır."

Ağzıma bir brownie daha attım ve devam etmesine izin verdim.

Bir saat boyunca oturup erkekler hakkında, büyümek hakkında, tatillerde bir araya gelmememizin ne kadar saçma olduğu hakkında konuştuk. Florida'da kalışımın en güzel yanı Clara'yı bulmuş olmamdı.

Vibe'a doğru yürüdük ve Declan'ın şoförüne geç kalacağımı mesajla bildirdim. Oturduk, yemek yedik ve biraz daha konuştuk.

Geri döndüğümde, kendi misafirhanemin ışığının açık olmasını beklemiyordum. Yine de kapının kilidini açmaya gittiğimde kapı açıldı ve Declan karşımdaydı. Oturma odasının yumuşak ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu; yakalı bir gömlek giymiş, manşetlerini katlamış ve bir elinde bardakla oturuyordu.

"Geç kaldın."

"Geç mi kaldım?" Kekeleyerek söyledim.

"Saat daha on bir." "Normalde ışıkları 10'da söndürürsün."

Kıkırdadım ve spor çantamı fuayeye bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve orada olmasıyla ilgili ne düşüneceğimi bilemeden ona baktım. "Hakkımda her şeyi biliyor gibisin, sanırım."

Omuz silkti ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü. "Pijamalarını giymek ister misin?" Cevap vermeden yanağımı çiğnedim. "Sanırım spor salonunda duş almışsındır."

Gözlerimi devirdim ve egzersiz kıyafetleriyle oturmak yerine üzerime bir uyku tişörtü giymek için yatak odama doğru yürüdüm. Geç olmuştu ve rahat olmak istiyordum. Tekrar görüldüğümde hala orada oturuyordu, yüzünde hiç de nazik görünmeyen bir gülümseme vardı. Sonra ayağa kalktı ve

arka cebine, o sabah ona bıraktığım zarfı koydu. "Gördün mü? Alışkanlık işte, tam da bu yüzden bu gece bunu bulmayı beklemiyordum."

Kağıtlar bir *gümbürtüyle* sehpanın üzerine düştü. Ayaklarının üzerinde biraz yalpaladığını, gözlerinin nasıl vahşi görüldüğünü ve tamamen ayık olmadığını anlayacak kadar viski koktuğunu fark ettiğimde dudağımı ısırdım. "İçtikten sonra konuşmamız gereken bir şey değil bu."

Kıkırdadı. "Bunu ne zaman konuşmalıyız, Everly? Yoksa seninle konuşmak için buraya gelmeyeceğimi mi umuyordun? Evrakları bırakmanın ve evlilik yüzüğünü geri vermenin yeterli olacağını mı düşündün?"

"Declan," diye alay ettim ve kalbimi yavaşlatmaya çalıştım, bedenime gece geç saatte burada olmasının ondan kavga dışında bir şey alacağımız anlamına gelmediğini söylemeye çalıştım. Bir bardak su almaya gittim ve tezgâhta onları sakladığım kaseden bir elma aldım. Kesmeye başladım ve mırıldandım, "Bittiğimizi anladım. Artık Anastasia'yla birliktesin-"

"Onunla birlikte değilim." Bu cümle ağzından hızla çıktı. "Ona katlanamıyorum. Hiçbir lanet kadına katlanamıyorum çünkü tek düşünebildiğim *sensin*."

"Declan, daha yeni onunla yemeğe gittin," diye belirttim. Sonra bir dilim daha kestim.

"Evet." Viskisinden bir yudum aldı ve bardağı granite vurabilmek için benim durduğum tezgâha doğru yürüdü. "Ve geceyi onunla geçirmeye tahammül edebilmek için çok fazla içtim. Ama bil bakalım ne oldu, Everly? Artık bitti. Onu bir daha görmeyeceğim."

Ben bakışlarını karşılamak için yan tarafa bakarken o bana doğru eğilmiş, göğsünü koluma yaslamıştı. "Ne?" Fısıldadım.

Arkama geçti ve boyunu bana srtmeden önce beni kafese kapattı, geceliğim ona takıldı ve biraz yukarı ıktı. "Benim aletim senden başka kimseyi sevmez. Bütün bunları da senin için yaptım."

Hiç mantıklı konuşmuyordu. Soru sorarcasına kaşlarını attım.

"Sonra o lanet boşanma kağıtlarını gördüm ve sen burada yoktun. Başka biriyle mi birlikteydin?" Sesi fke doluydu.

O sorarken omzumun üzerinden baktım ve o yeşil gözlerin kıskançlıkla parladığını gördüm. "yle olsaydım mı?" enemi kaldırdım.

Kıkırdadı ve eli kalamda gezinip bacaklarımı ayırmadan önce tekrar tekrar başını salladı. "Bakalım, ha?" Eli gece gömleğimin altına girdiğinde nefesim kesildi. Beni tahrik olmuş bulacağını inkâr edemezdim. "Her zamanki gibi sırlıslıklamsın," diye mırıldandı kulağıma ve sonra beni çevirirken hırladı. "Ben seni yerken sen de o elmayı yiyecek misin?"

Dizlerinin zerine çöküp tadıma bakabilmek için klotumu yana iterken ellerim omuzlarına uçtu. Her şeyin daha hassas olduğunu fark etmiştim ve şimdi nedenini biliyordum. Hamilelik vücudumu etkilemeye başlamıştı ve onun cinsel organıma dokunuşunu karanlık bir gecenin ortasında akan bir şimşek gibi hissediyordum. Hızlı, ateşli, elektrikli. "Declan, sen sarhoşsun-"

"Ne yani? Karımın sırlıslıklam amını şımartamayacak mıyım? Sadece tadına bakmak istiyorum, Drop." Kıvrımlarımı yaladı ve dilini üzerimde hissettiğimde ürperdim. "Tadın alkolden daha güzel, bebeğim. Seninle sarhoş olmayı tercih ederim." Ve sonra öfkeyle, acımasızca, gaddarca klitorisimi ısırđı ve sanki her şeyin sahibiymiş gibi uyarılmamı alıştırırken beni p a r m a k l a d ı .

Kafasını tırmaladım ve acele etmesini söyledim, geçmişte söylediği gibi onu acele ettirdim, ama umurumda değildi. Onun yerine onu bacaklarımın arasında istiyordum. Onun yerine onu burada istiyordum. Onu istiyordum.

Ağzında orgazm olduğumda, artçı şokları dilinin üzerinde atlatırken beni orada tuttu, adını inledi ve sonra külotumu yerine koyarken vücudumdan yukarı kaydı. "Evet, sen de başka biriyle birlikte değildin. O am sadece benim için böyle kasılıyor."

"Declan-"

"Ondan bir çocuğum yok. Onunla görüşmüyordum bile. Sadece öyleymiş gibi davranmak zorundaydım. Boşanmıyoruz." Kâğıtlara doğru yürüdü ve onları yırttı. Sadece iki ya da üç parçaya ayırmadı. Ben izlerken orada durup onları parçaladı.

"Sen delisin." Ona başımı sallayarak bunun doğru olabileceğine dair en ufak bir umut kırıntısına sahip olduğum için benim de deli olduğumu söyledim. Son birkaç gündür karanlığın içinde yüzen kalbim hemen küçük bir parıltı gördü ve çılgınca ona doğru gitti. Her şey umutsuz hissettirdiğinde bile umut asla terk edilmedi. "Sarhoş ve mantıksız davranıyorsun, Declan."

"Ben değilim." Telefonunu aldı ve bana doğru itti. "Okusununu."

"İstemiyorum." Başımı salladım, başka bir manşet olacağını biliyordum, muhtemelen o ve Anastasia hakkında bir şey.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Gazeteler bir hafta içinde bunu her yerde basacak. Bunu planlamaya çalışıyordum ama sadece senin okumanı istiyorum."

Ona baktım ama onu reddedemeyeceğimi biliyordum. Gözleri sanki benden isteyeceği son şeymiş gibi yalvarıyordu.

EVERLY BELAFONTE DECLAN HARDY'YE BİR ŞANS DAHA VERECEK Mİ?

Declan Hardy'den Everly Belafonte'ye bir mektup:

Everly,

Ben pek yazar sayılmam. Ben Amerika'nın güvenini top yakalayarak ve top sürerek kazanmış emekli bir futbol oyuncusuyum.

rakipler arasında. İçgüdülerimle koştum ve çoğu zaman kalbime güvendim. Bu beni çok ileriye götürdü.

Ben de mirasımızla ilgili kararlar almakla uğraştım.

Benimle evlenmeyi kabul ettin, böylece

HEAT imparatorluğu. Bana ve başka bir insana kalplerinde değerli gördükleri şeyleri kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı gördüm.

Bunu kendin için yapmadın. Sadece senin için olsaydı.

hiçbirini kabul etmeyip çekip giderdi. Bunun için HEAT imparatorluğu size sonsuza dek minnettar kalmalıdır. Sana sonsuza dek minnettarım.

Bundan da öte, sana sonsuza dek aşığım. 0 gece sana aşık olmadığımı söylemiştim. Bu bir yalandı. Yine de sevdiğim kadınla evliliğimi sürdürmeyecektim. Umarım seninle Evde Tek Başına'yı izlemek istediğimi biliyorsundur. seninle bileklik yapmak ve hayatımın sonuna kadar seninle kahvaltı etmek istiyorum.

Parmağımdaki yüzüğün sonsuza dek ipten yapılmasını istiyorum çünkü birbirimizi seviyoruz, bir miras yönergesi onu oraya koymamı söylediği için değil.

Seninle bebek istiyorum, ne kadar istersen. Bana daha önce söylediğin gibi cılgınca bir miktar olsa bile. Carl için değil.

öyle dedim, ama çünkü tıpkı annesi gibi küçük bir kızın annesi mayyoga öğretirken HEAT Health and Fitness'ta yoga öğrendiğini görmek istiyorum. 0 bebeğin benim olmasını istiyorum.

Çok kötü Everly, acıyor.

Seninle sonsuza dek mutlu olmak istiyorum, ama oraya bizim şartlarımızla ulaşmak istiyorum, başkasının değil.

Mirastan sana düşen pay güvende. Bundan eminim. Umarım bunu okuduğunda kalbimin de güvende olduğunu söylersin. 0 artık sana ait.

Sizinkine de sahip olmam için bana bir şans verir misiniz?

Declan Hardy, Everly Belafonte ile şu anda yanıt için iletişime geçilmemesini istedi. Kendisi bunu okuyana kadar bu isteğini yerine getiriyoruz.

"Seninle yeniden başlamam için bana bir şans ver, Drop. Lütfen?" "Annemin yoga stüdyosunu güvence altına aldığını mı söylüyorsun?"

diye fısıldadı, çenesi titreyerek bana bakıyordu.

"Hepsini aldım. Bu şekilde yapmak zorundaydım, tüm bunları halledene kadar bittiğimizi düşünmeni sağlamak zorundaydım çünkü başka türlü kabul etmezdin."

"Sen..." Durdu ve titrek bir nefes aldı. "Ondan bebek sahibi olmayacak mısın?"

"Hayır, Everly. Tanrım, hiç olmadım." Ellerimi tuttu ve hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıktı. "Yine de sana söyleyemezdim. Bana durmamı söyledin, bu konuda benimle kavga ederdin, kendimi senin için ortaya koymamı engellemeye alışırdın. Bundan nefret ederdim ama Anastasia bu konuda tekrar tekrar görüşmek isterdi. Yine de tüm bunlar senin içindi. Hepsi bu. Her şeyden önce senin için annenin stüdyosunu almalıydım."

"Ne? Neden?" Fısıldadım, söylediği her şeyi anlamaya çalışırken kalbim tekliyordu.

"Yasal yardıma hayır dediğinizde, parasına hayır dediğinizde, her türlü yardıma defalarca hayır dediğinizde Carl sizinle savaşmadı. Kimse seninle savaşmaz ve bu da savaşmaya istekli olmadıklarını gösterir. Daha önce sana her şeyi vermek için savaşmalıydı ve ben şimdi sana her şeyi vermek için savaşıyorum. Ailelerin böyle yaptığını bilmeni istiyorum. Bunu her gün yapacağım. Yoga stüdyosu için savaştım ve seni sevmediğimi söylemek kalbimi kırdı çünkü seni hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. İmparatorluktan, hisselerden daha fazla. Seni ve mutluluğunu elde etmek için tüm bunlardan vazgeçmeye hazırım. Bunu yapmak için yeterince uzun süre geri çekildim. Yoga stüdyom var ve bana bir şans vermeni istiyorum."

"Ama sen-" Zihnim dönüp duruyordu; sevgi, umut ve ezici duyguların kafa karıştırıcı bir karışımı içimde titreyordu. O beni seviyordu. Kalbimi istiyordu. Ben de onunkine sahiptim. Kalbim parça parça yeniden bir araya geliyordu.

"Yeniden başlayabilmemiz için yapmam gereken her şeyi yaptım. Başımızın üzerinde asılı bir miras yok. Bir şansa daha ihtiyacım var bebeğim. Bir şansa daha ihtiyacımız var çünkü bu saçmalıktan bıktım. Seninle yemek yiyememekten bıktım. Sana sahip olamamaktan bıktım. *Karımı* istemekten ve onun ulaşılabilir olduğunu düşünmekten bıktım. Sen gerçekten benim karımsın. Kolaylık olsun diye değil, vasiyet yüzünden değil. Ama seni sevdiğim için. Sensiz önümü göremiyorum."

"Öylece evlenemeyiz, Declan-"

"Öyleyse baştan başlayalım." Sesi alabileceği her şeyi alacakmış gibi geliyordu. "Sana çıkma teklif edeceğim, ne istersen yapacağım. Eğer istersen sana yıllarca kur yaparım. Sadece evet de."

"Deneyeceksek herhalde en baştan başlamalıyız," dedim sessizce çünkü ben de denemek istiyordum. Onunla bir randevuya çıkmak istiyordum, onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum. Sadece onu istiyordum.

Umut etmek istedim.

Ve umut korkutucuydu ama Declan buna değermişti.

Hayalini kurabileceğimiz bir sonsuza dek mutlu son olduğunda her zaman umut etmeliyiz.

O yürüdü yukarı için Ben ve öptü Ben anlamsız, Sonra beni kucağına aldı ve evine götürdü.

Beni yatağında yavaşça becerdi ve ait olduğum yerin orası olduğunu söyledi.

Tek istediğim buydu.

Ama hala bir bebeğimiz vardı.

O anda ona sonsuza dek mutlu olacağımızı nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

DECLAN

O sabah erkenden kardeşime "Onları mümkün olduğunca çabuk buraya getir," dedim. "O yerin mümkün olduğunca çabuk yıkılmasını istiyorum."

Yıkım ekibini eve getirmesi sadece bir saatini aldı ve Everly'nin uyuduğu bir saatin sonunda dışarıdan gelen sesle irkilerek uyandı. Yataktan fırlarken verdiği şaşkın tepkiyi izledim.

"Her şey yolunda mı?" diye kekeledi ve sonra Hardy imparatorluğuyla ilgili spekülasyonlarla ilgili haberlerde saçma sapan bir makale okurken gülümseyip başımı salladığımda yorganı çırpı. "Declan Hardy, ne oluyor lan?"

"Ne?" Kahvemi alıp bir yudum aldıktan sonra makaleyi okumaya geri dönmeden önce onun gözlerinin fincan tabağı kadar geniş olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Evimi yıkıyorlar!" "Burası senin evin," diye karşılık verdim. "Aman Tanrım. İçinde eşyalarım var."

"Demo başlamadan önce bir yardımcım buranın temizlendiğinden emin oldu." Ön kapıyı işaret ettim. "Değerli olan her şeyin çoğu ön taraftaki bavullarda."

"Bunu neden yıkıyorsun?" Kız şaşırmış görünüyordu.

"Orada benimle başlamanın mantıklı olduğunu söylemiştin.

Şimdi buradan başlamanız daha mantıklı."

"Aklını tamamen yitirmişsin. Orada yaşamak ve bu işi yürütmeye çalışmak benim için sorun olmazdı." Bana başını salladı ama yüzündeki küçük gülümsemeyi gördüm, sanki her zaman her şeyi planlamaya istekli olabilirdi ama çoğu zaman tereddüt etmeden hareket etmemi seviyordu.

"Olmayacağım. Bir daha sensiz olmak bana iyi gelmeyecek, şimdi değil. Asla."

Gözlerinin nasıl parladığını, bunu en az benim kadar istediğini gördüm. "Ben misafir odasında kalıyorum ve daha fazlasını hak etmen gerekecek Declan Hardy."

"Sen burada olduğun sürece, bu işte birlikte olduğumuz sürece, seni sevdiğimi bildiğin sürece benden ne istersen kazanacağım."

"Bunu her zaman söylemeye başlayamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Sanırım yeğenimle dans ettiğin gece biliyordum. En azından bir parçam biliyordu." O sabah giyindiğimden beri arka cebimde tuttuğum yüzüğü çıkardım. "Başka bir yüzük ister misin?"

"Declan, bebek konusunu konuştuğundan sonra yüzük takacağım-"

Telefonum çaldı ve bilinmeyen bir numara çıktı. Cevap vermeme işaret ettiğinde, hattaki kişiden kurtulmak için telefonu hızlıca açtım. "Ben otobüs-"

"Merhaba, Bay Hardy. Hamileliğiniz için tekrar tebrikler. Cuma günü saat 15:00'te sizi ve Everly'yi görmek için sabırsızlanıyoruz. Bazı formlar hakkında Everly'ye ulaşmaya çalıştık ama ona ulaşamadık. Acaba-"

"Az önce beni ne için tebrik ettin?" "Bebek.

Tanrım, sana söylemedi mi?"

Telefonu kapattım ve sanki telefonun ne hakkında olduğunu tam olarak biliyormuş gibi ellerini birbirine kenetlemiş ona baktım. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Emin değildim." Yanağını çiğnedi, her soruya dürüstçe cevap vermeye hazırdı ama beni umursamadan

Tekrar duygu. Sorun değildi. Burada ikimize de yetecek kadar duygum vardı.

"Ne kadar ilerledin?" Kanımın sesime karışmasını engellemeye çalışarak sessizce sordum.

"Bilmiyorum. Bunu Cuma günü anlayacağız."

"Benim bile mi?" Bunu sormamalıydım ama yine de sanki bunun bir parçası olmamı istemiyormuş gibi benden saklamıştı. Olmayabileceği düşüncesi kanımı kaynattı.

"Özür dilerim... *Ne?*"

"Bu. O. Benim mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yanında durduğu sandalyeyi kavradı ve yüzü daha sıcak bir renk aldı, sanki içten içe ısınıyordu.

"O zaman neden benden saklıyorsun? Wes'in olduğunu mu düşünüyorsun?" Onun adını duyunca gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. "Her şekilde üstesinden geleceğiz."

Bir nefes aldı. Sonra iki. Sonra yürüdü ve beni sertçe itti. "Test mi istiyorsun Declan? Cuma gününe bunu da ayarlayalım. Senin için babalık testi, ben de kendim için cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptıracağım."

"Ne sikim için?" diye bağırdım.

"Şey, biz hiçbir zaman özel olmadık. İkinizin ne yaptığını ya da başka biriyle ne yaptığını bilmiyorum."

"Seninle tanıştığım andan beri başka bir kadınla hiçbir şey olmadı. Seni seviyorum amına koyayım," diye bağırdım ve gözleri yaşlarla doldu.

"Şey, bu harika. Ben de seni seviyorum ve kavga etmek istemiyorum." Bunu acıyla söyledi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken sesi çatladı.

O tek damlanın tüm hayatımı altüst ettiğini hissettim çünkü karımın yere yığılmadan önce gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izledim. Yere düşmeden önce ona ulaştım ve korkudan adını bağırdım.

Hızlı nefes alıyordu ve teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ama gözleri hemen açıldı. "Yorgunum. Sanırım ateşim falan var," diye mırıldandı.

"Lanet olsun." Onu yerden kaldırıp kanepeye yatırdım ve hemen özel bir doktor çağırdım. Telefonu kapattığımda elimi tuttu ve 911'i aramaya başladı.

"Ben iyiyim Declan. Bayılmadım, sadece başım döndü. İyi olacağım. Eğer ambulans çağırırsan burada değil hastanede olacağız ve bütün gece orada kalmak istemiyorum."

Allah kahretsin. Bana yalvaran gözleri, 103,5 olarak kaydedilen ateşini ölçerken, onun yerine HEAT'e ait lanet olası bir özel doktor ekibini çağırmamı sağladı.

"Çok hızlı oldu. Sorun yok." Beni başından savdı, ama ateşini söylemek için doktoru geri aradığımda, sakın bir şekilde bunun bazen gripte olabileceğini söyledi. Ancak hamileliği nedeniyle soğuk bir banyo önerdi. Sonra telefonu kapatmadan önce acele etmesini ve onu getirmesini söyledim.

Onu kucağıma aldım, hayatımda sevdiğimi bildiğim sadece bir kişiye değil, iki kişiye bakmayı görev edinmiş bir adamdım.

"Declan, ne yapıyorsun? Sadece rahatlamaya ihtiyacım var." Dişleri şimdiden takırdamaya başlamıştı, vücudu ateşini düşürmeye çalışıyordu.

"Artık bir bebeğe bakıyorsun, Drop. Bu da ikiniz için de en iyi olanı yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Banyo suyunu açarken ona sarıldım. Neyse ki duşun yanına geniş bir ayaklı küvet yaptırmıştım ama sıcaklığı fark ettiğinde bu lüksün tadını çıkaracağından değil. Korkuyla banyoya baktı. "Sanırım banyoda rahatlayabilirim."

Zaten titriyordu, bundan hoşlanmayacağını çok iyi biliyordum. "Hava soğuk olacak."

"Oh, hayır." Başını salladı ve banyodan çıkmaya başladı, ama onu yakaladım ve geceliğini çektim.

başının üzerinden. "Bebeğim, ben de seninle geleceğim, tamam mı? Sadece beş dakika. Vücut ısını düşürmeliyiz. Bu senin için de bebeğimiz için de iyi değil."

"Bebeğimiz mi?" Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Senden olduğuna inanmadığını söylemiştin."

"Öyle olmasa bile, öyle olacak." Elimini karnına götürdüm çünkü başka bir adamın çocuğunu taşıyor olsa bile onu bırakmayacağımı biliyordum. "Onu kendi çocuğum gibi büyüteceğim."

Gözlerini bana dikti. "Bunu gerçekten söylüyorsun, değil mi?" "Hayatımdaki her şeyden daha fazla ciddiym," dedim.

onu. Sonra cüzdanımı pantolonumdan çıkardım ve ayakkabılarımı çıkardım. Onu kucağıma aldım ve küvete girdim, serin suya otururken onu bir bebek gibi kucakladım.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı ve bana sarıldı. "Sıfır dereceye mi getirdin?"

"Ilık," diye kıkırdadım ama gerçekten iyi hissetmediğini fark edince ayıldım. "Yanıyorsun, bu yüzden buz gibi soğuk geliyor. Doktor birazdan burada olur. Seni kısa sürede iyileştireceğiz."

"Declan" -başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu- "Andy'den beri yattığım tek kişi sensin." Göğsüme yaslanıp sıcaklığıma sarılmaya çalışırken bunu usulca fısıldadı. İtirafı tüm vücudumu ateşlemişti. Kendini daha iyi hissetseydi, onu o küvete sokardım.

Bunun yerine saçlarının dalgalarını okşadım ve onu asla bırakmayacağımı bilerek sıkıca sarıldım.

DECLAN

Izzy: Bir yeğenimiz daha olacak çocuklar! Dimitri: Ne?

Lilah, yine mi hamile kaldın?

Cade: O değil. Karım kendini kontrol edemiyor ve tıbbi kayıtları hackliyor.

Bu yasadışı, Izzy.

Izzy: Hayatım bu noktada yasadışı. Ve hepiniz bunun bir parçasısınız. Yani, aşın bunu.

Lilah: Odaklan. Kimin bebeği olacak?

Izzy: Declan ve Evie!

Kendini hiç kontrol edemiyor musun, Izzy?

Izzy: Kelimenin tam anlamıyla hiç. Hormonları devreye girdiğinde nasıl olduğunu göreceksin.

O hasta. O yüzden beni rahat bırak.

DOM ARADI. Sonra Dimitri. Sonra bağırmak için elime aldığım Izzy.

"Bütün aile beni arıyor. Halletsen iyi olur," diye homurdandım.

"Yapacağım. Yapacağım. Tanrım. Kibar olamaz mısınız? Burada yeni nesli ben taşıyorum," diyerek konuyu değiştirmeden önce suratını astı. "Yine de annemle babamı daha fazla oyalayamam. Onlar

ikizlerim olması umurlarında bile değil. Onlardan kaçtığını düşünüyorlar."

"Öyleyim." Uyuyan karıma bakarken omuz silktim.

"Ne için? Er ya da geç onunla tanışmak zorundalar."

"Önce bunun gerçek olduğunu bilmem gerekiyordu, Izzy." İçimi çektim ve yüzük parmağımın etrafındaki siyah telle oynadım. Parmaklarımı üzerinde ovaladığım için artık yıpranmıştı. Er ya da geç bana yeni bir tane yapmak zorunda kalacaktı.

"Peki bu gerçek mi?" diye alay etti kız kardeşim, sanki cevabı biliyormuş gibi.

"O kadar gerçek ki, tacizci eski kocasının yıllar boyunca kadınlara yaptıklarını ifşa ettiğimde dayanacak hiçbir ayağı kalmamasını sağlıyorum."

Kıkırdadı ve tam da bu nedenle en iyi kardeş olduğumu söyledi. "Al, kocamla konuş ki bunu anlayabilesin. Ben kitap okumaya gidiyorum."

Cade hışırdayarak telefona sarıldı ve "Konuşmak istemiyorum" dedi.

"Harika. Ben de öyle. Sadece o hıyarın ailesinin parasının, önümüzdeki birkaç hafta içinde onunla ilgili yayınlayacağımız herhangi bir basından onu satın almayacağından emin olmak istiyorum."

"Andy Baldeck'in ailesinin hiç parası kalmadı. Yatırım yaptığınız her şirketi iflas ettirdiniz, bana sorarsanız bu aptalcaydı."

"Sen olsan ne yapardın?" Gözlerimi devirdim.

"Onu öldürürdüm." Cade tereddüt etmedi.

"Doğru. Ben bir Armanelli değilim."

"Hayır. Sen bir Hardy'sin, ama yakında bir Armanelli'ye çok benzeyeceğini hissediyorum." Kıkırdadı. "Her neyse, çocuk için tebrikler."

"İkizlerin vaftiz babası ben mi olacağım?"

"Eğer senin vaftiz baban olursam." Pislik her zaman karşılığında bir şey almak zorundaydı.

"Peki," dedim.

"Will sana nasıl davranıyor? Carl seni sikmeyi bitirdi mi?"

Başımı salladım. Bayan Johnson o sabah bana, Everly hamile olduğu için StoneArm'ın şirketten hisse alamayacağı haberini vermişti. "Sanırım öyle. Bu noktada önemli değil."

"Hiç fark etti mi? Hisseleri yine de alacaktın." Bu ifadesinde kendinden emindi. Kesinlikle benim bilmediğim bir şey biliyordu. "StoneArm'ın yarısı bana ait. Diğer yarısı da Stonewood'lara ait. İsteseydin onları sana verirdim."

"Seni orospu çocuğu-"

"Bebek ve eş için rica ederim, aptal." Bununla birlikte bağlantı kulağımın dibinde kesildi. Onu geri aramanın bir anlamı yoktu. Gerçekten kızgın değildim çünkü onu bu işten kurtarmıştım.

Yuvarlandı ve bir gözünü kırarak açtı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Çirkin aile üyeleri," diye homurdandım ve onu kendime çektim.

Kendini itti ve hızla yataktan kalkıp kusmak için banyoya koştu. Yorganın altından fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde arkasından içeri girdim. "Bu grip delilik. Doktorları tekrar arayacağım," diye mırıldandım yanına gelip saçlarını geriye doğru çekerken ve kusmasına izin verirken.

"Hayır. Hayır. Sadece sabah bulantısı." Titrek bir nefes aldı. "Sanırım."

"Onları arıyorum."

İçini çekti ve ben daha fazla numara çevirip sırtını ovarken tuvaletin yanına oturdu. Doktor geri döndü ve tekrar vital bulguları aldı. On iki haftalıktı ve sabah bulantıları şiddetle başlamıştı. Ateşi düşmüştü ama bu bana herhangi bir güvence vermemişti. Onu yatağında, battaniyelere sarılmış, besin dolu içecekleri yudumlarken ve en sevdiği programları izlerken görmek istiyordum. Önümüzdeki üç gün boyunca böyle olmasını sağladım.

Dördüncü gün bana ters ters baktı. "Ben işe gidiyorum Declan, sen de öyle."

"Öyle bir seçenek yok. Sen hastasın," diye karşı çıktım. "İkimiz de neredeyse bir haftadır ortalıkta yoktuk." "Yarım haftadır."

"Ne olmuş yani? Bu hala uzun bir süre. Vücudumun hareket etmesi gerekiyor. Artık hasta bile değilim."

"Bu sabah kustun," diye karşılık verdim.

"Her gün kusuyorum. Bu da hamile olmanın bir parçası." Yanımdan hızla geçti ve bunu ona vermeliydim. Birkaç gün öncesine göre kesinlikle daha çevikti. "Eşyalarımın olduğu bavul nerede?"

Her gün kıyafetlerini yerleştiriyordum ve diş fırçasını çoktan banyomuza koymuştum. Ona, o uyurken bazı kıyafetlerini düzenlediğim dolabı gösterdim. "Onları kaldırdım."

"Ne zaman?"

"Sen uyurken."

"Daha burada kalıp kalmayacağımı bile konuşmamışken beni buraya taşıyorsunuz. Misafirhanede olmalıyım ya da-"

"Misafirhane gitmiş."

"Çünkü sen aptalsın."

"Çünkü her lanet gün senin için endişelenemem. Benim olanla ben ilgilenirim, Everly. Sen benimsin. Bebek benim. Ve benim olan yanımda, güvende olduğunu bildiğim yatağымda kalır."

"Bu çok saçma. Daha doğru dürüst çıkmadık bile."

"Tamam." Elini tuttum ve ayağımı yere vurarak mutfak. "İlk buluşma. Kahvaltı. Sana ne yapmamı istersin?"

Yüzü soldu. "Çok aç değilim."

Onu kucağıma aldım ve yatağına geri götürdüm. "Bak. Sen hastasın."

"Sadece birkaç kraker atıştırmam gerekiyor, sonra her şey daha iyi oluyor. Ve nedense tek istediğim patates kızartması ve

Dondurma. Eskiden memleketimde küçük bir lokanta vardı..."

Bunun rastlantısallığına gülümsedim. "Tamam. Şuna ne dersin? Sen uyu, ben sana patates kızartması ve dondurma getireyim. Yarın spor salonu hakkında konuşuruz."

Kabul etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi mavi gözlerini bana dikti. "Bir gün daha, Declan."

Son bir gün geçirecektim. Birkaç dakika içinde tekrar uykuya dalmıştı ve ben de internette bulduğuma benzer bir lokantayı onun memleketinde bulmuştum. Yemeği hemen getirttim ve etrafındaki patates kızartması kokusuna uyandığında gülümsedim.

"Declan, aklını kaçırmışsın," dedi ama gülümsüyor ve lanet yemeğe uzanıyordu. Çocuğumun annesine yemek yedirmek zorundaydım ve bunu elimden gelen her şekilde yapacaktım.

İşe dönmeye hazır olduğunu, çocukların onu özlediğini ve kendisinin de onları özlediğini ısrarla söylemeden önce ondan bir gün daha aldım. Buna itiraz edemezdim.

İşe çok dar yoga pantolonu ve spor sütyeniyle herhangi bir günmüş gibi geldi. Dom ona yaklaştığında başını salladı ve sarıldı, muhtemelen tebrik etmek içindi ama bunun dışında gün aynıydı.

Kimsenin bilmesini istemiyordu. Hamileliğinin başlarındaydı ve bekleme ihtiyacını anlıyordum. Üstüne gitmemeye çalıştım. Zaten katılmam gereken toplantılar ve yapmam gereken telefon görüşmeleri vardı.

Üç gün boyunca işimize geri döndük.

Üç gün boyunca herkes hiçbir şey değişmemiş gibi yaşadı.

Ta ki Anastasia ağlayarak ofisime gelip Everly'nin yoga dersine girmeye çalışana kadar. Karım o odaya girmeden dışarı çıktı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Evet, Anastasia?"

"Onu benden çaldın." Evie'yi omzundan dürttü.

"Pardon?"

"Onu çaldın ve şimdi de her şeyi çalmaya çalışıyorsun."

Anastasia'nın Everly'de nefret ettiği şey, Everly'nin pes etmemesi ve onun seviyesine inmemesiydi. Everly çok daha kötü Geylerle, bütün bir kasabanın ona yalancı demesiyle bağı etmiş ve yıkılmamıştı. Anastasia da onu kırmayacaktı.

"Sanırım kocamla evlenmeye çalışırsan karşı çıkacağımı söylediğimi hatırlıyorum. Yalan söylemiyordum. Yine de, eğer bir düğünümüz ya da yemin tazelememiz olursa, seni davet edeceğim. İkinizi de hayatımda kardeş olarak görmek istiyorum."

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tükürdü Anastasia. "Ben... sen... Carl burada olsaydı, o-"

"Bu şekilde konuştuğun için üyeliğinin iptal edilmesini sağlardı Anastasia." Dinlediğim yerden köşeye doğru yürüdüm. "Şu anda bu imparatorluğun bir sahibiyle konuşuyorsun. Carl sana ya da Melinda'ya bunu yapma hakkı verdi mi ya da sana böyle bir sahiplik verdi mi?"

"Sahibi mi? O bir mantık evliliği yapıyor. Hisse almayacak-"

"Evlilik sözleşmesini bu hafta feshettim. Sahip olduğum her şeyin yarısı Everly'nin."

"Sen ne?" Everly'nin nefesi kesildi.

Anastasia da aynısını yaptı ama bu tehdit doluydu.

"Everly de en az benim kadar mal sahibi artık. Sence bu bir HEAT sahibiyle bu şekilde konuşmak akıllıca mı?"

Bir sonraki cümlesini kekeleyerek söyledi. "Hayır... Ben... Ciddi olamazsınız."

"Öyleyim. Ve er ya da geç, Everly Belafonte benim soyadımı alırsa Everly Hardy olacak. Ve her Hardy'nin benim gördüğüm saygıyı görmesini bekliyorum. Şimdi sizi karıma bırakıyorum, bakalım üyeliğinizi iptal edecek mi? Bu noktada, kesinlikle yapardım."

Yapmayacağını biliyordum. Everly'nin kalbi çok büyüktü ama yine de ona bir seçenek sundum.

O gece eve dönerken yol boyunca benimle bu konuda tartıştı. Ama bütün gece onunla sevişerek onu sakinleştirdim ve ertesi gün tekrar işe gittik.

Hayatımız yerli yerine oturuyordu. Kalbim benim de istediğim o lanet olası sonsuz mutluluğa yerleşmişti. Carl'ın her zaman istediği şeyin bu olduğunu görüyordum ve bunu yapmak için bana cehennemi yaşatsa bile adama karıştığı için teşekkür etmeliydim.

Leo hızla içeri girdiğinde kendi kendime gülümsüyordum. "Evie az önce işten çıktı."

"Ne?" Haklı olamazdı. "Açıkla kendini."

"Randevusu olmadığı halde seans vereceğini söylediği bir adamla resepsiyonda oturuyordu. Adam buralı değil, üyeliği falan da yok. Evie sorun olmadığını söyledi. Ama sonra adam onunla özel bir yerde konuşmak istedi. Öylece gitti. Çıkarken bana baktı ve çocuk yogasında onun yerine bakmam gerektiğini mırıldandı."

Everly çocuklarla yogayı asla kaçırmazdı. "Benim *"Karım, Evie"*m böyle mi söyledi?"

Ve kanım dondu çünkü ailesinin şirketini mahvettikten sonra eski sevgilisinin radarımdan düşmesine izin vermiştim, karımdan çok keyif aldığım için nerede olduğunu kontrol etmemiştim. Konferans odasındaki masadan sıçrayarak kalktım ve bulunduğum toplantıdan koşarak çıktım.

Bir şeyler çok yanlıştı. Ve tam olarak ne olduğunu biliyordum.

EVERLY

ANDY hapishane onu bir gün bile yaşlandırmış gibi görünmüyordu.

HEAT Health and Fitness'a hışımla girdi ve onu görmemi istedi. Acı, öfke ve kin kadar güçlü olan korku duygusu, insanın kanını o kadar dondurur ki, insan kaçması gerekirken donar kalır. Sonra öfke korkuyla savaşır ve savaş ya da kaç devreye girer.

Bugün, kanım dondu ve sonra yandı, öfke beni ele geçirdi. Hayatımı bir kez mahvettikten sonra Wisconsin'den buraya kadar gelmişti, sanki tekrar mahvetmeye hakkı varmış gibi. ISI alarmları çalmaya başladı, güvenliği davetsiz bir misafir olduğu konusunda uyardı ve bir çalışan saatini kaydırmıyordu, korumalar kapıda olacaktı, ancak paneli hızlıca kaydurdum ve kısa patlamayı susturdum.

Yine de ben ne kadar hızlıysam Noah da Po'yla birlikte antrenman yapıyordu ve ikisi de Leo'nun teke tek antrenmanından başını kaldırdığını aynı anda fark ettiler. Üç adam da bana yaklaşan Andy'ye odaklandı ve sanki önceden ayarlanmış bir düzene girdiler.

Beni savunmaya, korumaya ve büyürken özlediğim arkadaşlarım olmaya istekli erkeklerden oluşan bir duvar. Kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın, onların sadakat gösterilerinin farkındaydı.

Andy çok çekiciydi ve hepsine gülümsedi. Onlar için bir y a b a n c ı y d ı ; yüzü medyanın her yerine dağılmamıştı. Ailesi bundan emin olmuştu. için

Bildikleri kadarıyla eski bir arkadaş da olabilirdi. Hemen ellerini havaya kaldırarak, "Evie ile konuşmaya geldim," dedi. Etraflarına göz gezdirdi. "Evie, bir saniyen var mı?"

Başımı sallamadan önce yanağımı çiğnedim. "Sorun değil," dedim çünkü aniden onu tamamen kendime istedim. Burada hiçbir korkutma yoktu. Onun için antrenman yapmıştım, ona mesaj atmıştım, onu gerçekten buraya çağırmıştım. Olay çıkarmayacaktım ama yine de geri adım atmıyacaktım.

Hepsine omuz silkti ve tezgâha doğru yürümeden önce kıkırdadı. "Seni özledim."

Çoğu dağılırken, "Demek geldin?" diye mırıldandım. "Ben geldim." Gözlerini kısmıştı. "Bir tane isteyeyim mi-
bire bir?"

"Bu sadece sırt üstü yatmanızla sonuçlanır, bu yüzden yapmamanızı tavsiye ederim."

"Seni son gördüğümde daha cesursun." Sırıttı. "O zaman özel bir yere gidelim ve konuşalım. Cevaplanmasını istediğim birkaç sorum var."

"Bir şoförün beni evime götürmesini sağlayabilirim. Hepsi bu kadar." Omuz silktim. Onunla birlikte gidecek kadar aptal değildim, ama başka birinin bu işe karışmasına da ihtiyacım yoktu.

Parmak eklemlerini kırdı. "Tamam."

Leo'ya döndüm ve yoga dersimi idare etmesini söyledim. Bu benim tarzım değildi. Bunu biliyordum ve o da biliyordu çünkü kaşları çatılmıştı. Yine de, büyük olasılıkla bir şeylerin kaydedileceği tesisin dışında ona ihtiyacım vardı.

Şoförüm bu noktada hep dışarıda rölantide çalışıyordu ve ikimizi de kaşlarını kaldırarak karşıladı. "Bayan Belafonte... ve?"

Arabaya binerken "Bilmen gerekmeyen biri," diye mırıldandım.

Andy kıkırdadı ve benimle birlikte içeri kaydı. Yanımdaki vücut ısısı bile öğürme isteği uyandırdı. "Demek onun soyadını almadın, ha?"

"Belki bir gün." Ona söyledim.

Güvenlikli siteye giden tüm sağ dönüşler Andy'yi şaşırtmıştı. "Sanırım ben yokken kendin için iyi şeyler yapmışsın."

"*Uzakta* mı? Artık böyle mi diyorsunuz?"

"Başka bir şey söyleyemem Evie," diye mırıldandı, sesinin tonu değişmişti. Bu sesi tanıyordum. Eskiden o sestten korkardım. Ama evimin kapısı açıldığında içimi bir sakinlik kapladı. Şoförümüz misafirhanenin önündeki bir buldozerin etrafından dolaştı ve bizim kapının önünde durdu. "Beni çok kötü bir duruma soktun."

Şoför onun sözünü kesti. "Hanımefendi, bir şeye ihtiyacınız olursa ben dışarıda bekleyeceğim."

"Gelmeyeceğim." Dışarı çıktım ve Andy'ye beni takip etmesini söyledim. "Ben sana gitmeni söylemeden ya da kocam gelmeden önce ihtiyacın olanı sormak için on dakikan var. Sanırım gelmek üzeredir."

"Kocan mı?" diye homurdandı, kapıyı iterek açıp fuayeye girmesine izin verdiğimde. Büyük avizeye bir göz attı ve sonra merdivenlere bakarak alay etti. "Yeni erkek arkadaşını yüzüme karşı sergilemenin ben yokken hoşuma gidecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kocamı mı kastediyorsun?"

Parmak eklemlerini tekrar kırdı. Bana vurmak istediğinde ya da vurmamaya çalıştığında yaptığı bir şeydi bu. "Beni rahatsız ediyorsun. Birlikte olmamamız gerekiyormuş gibi davranma. Bu küçük oyunla işim bitti ve beni küçük bir şaka yüzünden hapse attırdığın için bunu telafi edeceksin."

"Şaka mı? Andy hayal mi görüyorsun? Bana saldırdın." Başımı eğdim.

"Kız arkadaşıma istediğini verdim," diye bağırdı. "O gece seni becermemi ister gibi giyinmiştin, ben de tam bunu yapmak üzereydim. Amına dokunduğumda hoşuna gitti."

"O partide iç çamaşırı giymiş olsaydım bile, bu sana bir hak vermezdi. Ve sana durmak istediğimi söyledim. Hayır dedim."

Durup düşünmen için yalvardım. Sen devam ettin. Ben de sen kelepçeleri çıkarana kadar buna katlandım." Görmesini sağlamaya çalıştım. "Kaç kadını incittiğinin farkında mısın?"

"Hepiniz bir avuç fahişesiniz!" Her ne kadar korkuluğun tam önünde durmaya dikkat ettiğimi ve kafasını korkuluğa çarpmasına izin verebileceğimi düşünerek dikkatsizce de olsa saldırdı. Bir çılgılık attı ve sonra bana doğru koştu. Bu sefer onun momentumunu kullanarak onu tekrar korkuluğa doğru savurdum. "Siktir! Seni kaltak."

Döndü ve bana doğru hamle yaptı ama ön kapımız açıldı ve Declan gözlerinde öfkeyle içeri daldı. Eski sevgilimi yere yatırırken vücudu her nasılsa her zamankinden daha iri, daha vahşi görünüyordu.

Andy çırpınmaya ve kavga etmeye çalıştı ama Declan çok güçlüydü, çok kontrollüydü, Andy'nin yumruk atmasına bile izin vermeyecek kadar baskındı. Kocam eski sevgilimi defalarca yumruklayarak öldüresiye dövdü.

Sonunda kolunu tuttum ve yumuşak bir sesle, "Declan, bilinci yerinde değil," dedim.

Declan'ın gözleri bana bakarken çılgına dönmüştü. Sonra ayağa kalktı ve beni kendine çekmek için dirseğimden tuttu.

Bedenim artık savaşmak, her hareketi benim için bir tehlike olarak algılamak için sımsıkı sarılmıştı. Bu yüzden tepkim anlıktı. Geçmişte uğraştığım ve uğraşmakta olduğum şeylerin bir kalıntısı. Geri sıçradım.

Fark ettiği anı gördüm, sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi elinin gevşediğini hissettim ve sonra elini sıktı. Yüzündeki kaşlar öfkeyle çatılmıştı. "Seni benden korkuttu."

"Sen değil, Declan." Yerde baygın yatan adama baktım. "Şu anda bana elini süren herhangi bir erkeğe karşı dizlerimin üzerine çökerek verdiğim bir tepki bu."

Öfkesini dağıtmaya çalışır gibi nefes alıp verdi ve sonra başparmağını tuttuğu kolunda aşağı yukarı gezdirdi. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ve sanki

özlemle. "Hayatımı bir daha asla bu şekilde cevap vermek zorunda kalmayacağından emin olmak için harcamak niyetindeyim, Everly."

Sonra Andy'yi boğazından yakaladı ve evin arka tarafına doğru sürükledi.

"Bekle. Onunla nereye gidiyorsun?"

"Onu öldürmek için arka bahçeme," diye bağırdı, sanki çok açılmış gibi.

Ona durmasını söylemek ya da en azından bir hareket tarzı planlamaya çalışmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Declan bir saniye daha bana baktı ve sonra "Yukarı çık, Drop" dedi. Sonra durakladı. "Ya da istediğin buysa kal."

Avlu kapısından çıkıp gözden kayboldu. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu ama bunlardan sadece biri karnımdaki bebekle ilgiliydi. Kocamın bir saniyemizi daha hak etmeyen bir adam için hapse girmesine izin veremezdim, bunun yükünü sonsuza dek üzerinde taşımasına izin veremezdim.

Manzarayı görmek için dışarı çıktığımda kocamın çimlerin üzerinde inleyen eski sevgilimin başında dikildiğini gördüm. Declan'ın arka bahçesine kuşlar ve güneş dışında kimsenin erişimi yoktu. Bir kardinal uçarken bekledik ve sahilde her zaman gördüğüm martılar yerine memleketimde her zaman gördüğüm bir kuşu gördüğüm için gülümsedim.

Bir sahne şimdi nasıl bu kadar sakindi? Şimdi nasıl korkmuyordum? Planlamadan bile bu günün mükemmel geçeceğini nasıl biliyordum? Declan, sevdiğim adam, içgüdüleriyle hareket eden adam, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi bildiğim adam beni etkiliyordu.

"Declan," diye iç geçirdim. "Onu öldüremezsın."

Güzel adam Andy'ye ters ters bakıp homurdanırken parmak eklemlerini kırdı. "Oh, evet yapabilirim, Everly."

"O buna değmez." Başımı salladım. "Bir bebeğimiz olacak. Birlikte bir hayat kuracağız. Buna bu şekilde başlamayacağız."

"Neden olmasın?" Declan neredeyse mızızlanıyordu ama bakışlarımı nasıl karşıladığını, şimdi burada da kararımı nasıl değerlendirdiğini gördüm. Declan hiç tereddüt etmedi.

Şimdi hariç. Benimle
birlikte. Artık bir
takımdık.

Artık gerçekten evliydik.

"Bana zarar veremez, dostum. Anlamıyor musun?" Andy güldü ve sonra kaburgaları kırılacakmış gibi çimlere doğru inledi. Adam acınacak bir insan görünümündeydi ama yine de dışarıda tüm güç kendisindeymiş gibi davranıyordu.

Ben de onunla birlikte gülümsedim. Bu sefer duyguyu yakaladım ve hepsini hissettim.

Onunla birlikte güldüm. Gözlerimden yaşlar akana kadar güldüm, güldüm ve o ayıldıktan sonra da gülmeye devam ettim.

"Ne? Şimdi de psikopat mı oldun?" diye alay etti. Gülümsemem hızla kayboldu. "Psikopat mı? Hayır. Hiç de değil, Andy.

Gülüyorum çünkü beni bağladığın ve en iyi arkadaşıma saldırmanı izlettiğin gece olduğu gibi burada da kontrolün sende olduğunu sanıyorsun."

"Tonya'nın hoşuna gitti," diye mırıldandı, kanayan dudağını silerken. "Beni daha önce de öpmüştü."

"Yıllar önce biriyle ne yaptığın gerçekten umurumda değil, Andy. Bu, o gece ikimizin de seni istemediği gerçeğini değiştirmez. Ben orada korkmuş bir şekilde otururken sahip olduğunu düşündüğün güç... tüm o güce rağmen yine de kaçabildim." Ayağa kalktım ve sudan çıkmış balık gibi kıvrandığı yerde ona doğru yürüdüm. "O gece hâlâ hayatın için yalvarıyordun."

"Kapa çeneni. Lanet işi bile bitiremedin. O silahı komodinden aldın ama tetiği çekemedin çünkü beni hâlâ seviyorsun. Biliyorsun. Şimdi benim için dizlerinin üstüne çökmelisin-"

Declan'ın sözlerine izin vermeyeceğini biliyordum. Sevdığım adam onu boynundan yakaladı ve boğazını sıktı.

"Dikkatli ol. Bunu hak ettiği için alıyor ama ben seni öldüresiye döverim. Umurumda değil."

"Dur," dedim sessizce ve Declan geri çekilerek bir daha asla istemeyeceğimi düşündüğüm adamla bana istediğim boşluğu verdi. "Biliyor musun, kendime hep geçmişimi geride bırakabileceğimi söylüyorum. Declan'a geçmişimizi geçmişte bırakmasını bile söyledim, ama onu yanımda taşıyorum. Senin yüzünden arkadaşımı kaybetmenin acısını, pişmanlığını ve anısını her gün yanımda taşıyorum. Geçmişteki saldırıyı her saniye yanımda taşıyorum. Endişeleniyorum, stres yapıyorum ve yanlış bir adım atmamak için günümün her anını planlamaya çalışıyorum. Ben yapıyorum... sen değil. Ben yapıyorum. Hayatta kalan. Saldırgan değil."

"Hoşuna gitti," diye karşı çıkmaya çalıştı.

Yalanlarla alay ettim ve devam etmem için başını sallayan Declan'a baktım. "Evde eğitim görmüş, sessiz ve babamın ailesinden sevgi görmediğim için sevgi arayan biri olabilirim ama aptal değildim Andy. Beni incittin. Beni mahvettin. Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağım." Titrek bir nefes aldım ve Declan'ın bakışlarını buldum. "Aynı olmayacağım ama daha iyi olacağım. Geçmişimi yanımda taşıyacağım ve bu sayede daha iyi bir gelecek inşa edeceğim. Daha güçlü, daha akıllı ve beni hak eden bir adamın sevgisiyle dolu bir gelecek."

"Ben seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum," dedi Andy ve sözleri midemi bulandırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar yere yığıldı ve hırıldadı. "Sanırım göğsümde bir sorun var."

Declan güldü, "Göğsündeki sorunun ne olduğu kimsenin umurunda değil. Karıma yaşattığın cehennem azabı için şimdi ondan özür dile."

Andy o anda hayatının tehlikede olduğunu anlamış olmalı. Ağlamaya, sızlanmaya, yalvarmaya ve benden tekrar tekrar özür dilemeye başladı.

Declan affedilecek gibi değildi. Yanıma geldi ve yakınımaya eğildi, "Onun canını sen mi almak istersin yoksa ben mi alabilirim?"

"Onu öldüremeyiz Declan." Derin bir nefes aldım. "Zaten muhtemelen bizi dava edecek. Sen tüm Amerikan ulusunun rüyasıyken ellerimizi kirletmemeliyiz."

Declan bana gülümsedi. "Ellerimi kirletmeyi severim, bebeğim." Sonra yanağımı öptü ve "İçeri gir" diye emretti.

Kocama kıkırdadım ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptükten sonra, "Öldürmek yok. Sadece onu buradan çıkarmamız gerekiyor."

"Ben hallederim," diye mırıldandı. "Beni onunla bir saniye yalnız bırakır mısın?"

"Geri dönemeyeceğin bir şey yapmayacağına söz verir misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Emin olabilirsin."

İçeri girmek için döndüğümde kocamın Andy'ye söylediklerini dinledim: "Kimse seni hatırlamayacak. Şu andan itibaren kimsenin umurunda olmayacaksın. Bundan emin olacağım. Ailenin işleri batıyor. Medyanın seni dergilerde tecavüzcü olarak göstermesini sağlayacağım ve hepsi bu kadar. Bir kadının değeri her zaman seninkinden daha fazlaydı ve sen çok uzun süre bunun tersini düşünerek paçayı kurtardın."

Arkama bakmadım. Bilezik yapmaya ve oturma odasında sessizce oturmaya gittim.

Biraz sonra Declan'ın içeri girdiğini duydum ama telefonla konuşuyordu ve hoparlör açıktı.

"Cade, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Hayır derdim ama salonunuza kimin girdiğini gördüm, bu yüzden bunun iyi olacağını tahmin ediyorum."

"Onu spor salonuma girerken gördün ve beni aramadın mı?" Declan öfkeyle söyledi.

"Arama zahmetine girmeden önce konumunuza baktım ve kışınız evinize giden otoyolda yüzle gidiyordu. Kontrol altında olduğunu düşündüm."

"Her neyse. O burada."

"Bana onun öldüğünü söyleme. Bugün bununla başa çıkamayacak kadar yorgunum," dedi Cade, sıkılmış bir ifadeyle.

ya da başkasının hayatı.

"Bilinci kapalı ama arka bahçemde hala nefes alıyor. Çok fazla kan var." Declan'a doğru yürüyüp kolumu beline doladığımda ve ona doğru eğildiğimde boğuk bir hışırtı duydum.

Sonra Cade'in Izzy'ye mırıldandığını duydum, "Kardeşin de senin yıllar önce yaptığın gibi aklını kaybetti ve şimdi gidip onun lanet pisliğini temizlemek zorundayım." Bize başka bir şey söylemedi. Telefonu kapattı.

"Daha fazla endişelenmeli miyim? Az önce bir suç işledik," dedim, pek pişmanlık, hastalık ya da başka bir şey hissetmiyordum.

"Ben bir şeyler için endişeleniyorum," dedi sevdiğim adam, "sen değil.

Sen karnındaki bebeğimiz için endişelen, hepsi bu." "Arka bahçenizde kan var," diye fısıldadım.

Declan'ın kardeşleri ön kapıdan hışımla girdiler. Onların da sorumlu olabileceği gerçeği gözlerimi açtı. "Bekle! Buraya gelme-"

"Biliyorlar, Drop." Declan başını salladı ve kardeşlerine bakmadan önce bana usulca gülümsedi. "O dışarıda."

"İyi misin?" Dom sarılmak için beni kendine çekti.

"Ben iyiyim. Ben... Şey, hepimiz darp suçundan hapse gireceğiz," diye ağzımdan kaçırdım.

Dom içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, kardeşim düşünmeden hareket ettiği için normalde bunun bir karşılığı olması gerektiğini söyledim ama bu durumda ben de aynısını yapardım. O şerefsiz için kesinlikle hiçbir yere gitmiyoruz."

"Cade bununla ilgilenecek." Declan omuz silkti ve beni Dom'un kollarından çekti. "Patates kızartması ya da dondurma almak ister misin?"

"Ciddi misin?" Bana gülümseyen Hardy kardeşlere baktım ve sonunda bir ailenin parçası olduğumu anladım.

Daha önce hiç ilgilenilmediğim bir şekilde benimle ilgilenenecekti. Sevgiyle sarılmış. "İkisi de mi?"

"Mükemmel bir yer biliyorum." Beni alt kattaki banyoya götürdü ve onunla birlikte duş alıp hazırlandım. Arabasına doğru yürürken eve girip çıkan erkekler hakkında konuşmadık çünkü ona baktığımda, "Karım böyle şeyler için endişelenmez, Drop. Ben endişelenirim."

Beni şehirde yemek yiyebileceğim bir yere götürmedi. Bunun yerine beni Global Express'in hazır beklediği özel bir uçak pistine götürdü. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni götürmek istediğim bir yere."

Sanırım şehir dışına çıkmak, uzun süredir omuzlarımda olan yükten uzaklaşmak ve belki de hamilelik o uçakta hemen uyuyakalmama neden oldu. Uçuşun büyük bir kısmında girip çıktım, onun telefon görüşmelerini duydum ve muhtemelen çalışıyordum.

İndiğimizde beni kucağına aldı ve emniyet kemerimi bağladığı bir SUV'ye bindirdi. "Declan, burası benim şehrim..."

"Evet... burası senin memleketin," dedi sessizce, sonra parmaklarını elimin içinden geçirdi. Ona bahsettiğim lokantanın önüne geldiğimizde usulca gülümsedi. "Ve işte senin lokantan, bebeğim."

"Benim lokantam mı?"

"HEAT bir saat önce satın aldı. Patates kızartması ve dondurmaya ihtiyacın vardı."

Çenem düşerken kalp atışlarım hızlandı ve tekrar pencereye baktım. İçeride annem ve Tonya'nın ellerinde "*Hadi yeniden evlenelim*" yazılı bir tabelayla gülümsediklerini gördüm.

Gözlerimde yaşlarla ona döndüm. "Declan..."

"Dondurma ve patates kızartması istiyordun, değil mi?" Elimi sıkarken kaşları çatılmıştı.

"Evet..." Fısıldadım.

"Güzel. Çünkü karım, karımın istediğini alır."

"Hayır, seninle evlenmeye evet. Tekrar ve tekrar. Sonsuza dek."

"Sormadım Drop, sormayacağım da." Parmağıma bir elmas daha taktı. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir nişan taşına benziyordu.

"Sen benimsin. Sadece dünyanın da bunu bilmesi için düğüne ihtiyacım var."

EPILOG

EVERLY

"BİR ŞEYLER GETİRMELİ MIYDIM?" Taradım Clara uzun masalardan birine daha fazla çikolata koyarken yemek servisi yapanların odaya girip çıktığını gördü. Ardından salamdan yapılmış gerçek gllere benzeyen bir şarküteri tabağını yeniden düzenledi.

"Ne için?" Bana baktı ve kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Burada tuzlu atıştırmalıklarımız var. Oh, kahretsin. şu anda şarküteri eti yiyemez misin?" Kocaman gözlerle karnıma baktı.

"Sorun değil, etrafından yerim." Başımlı salladım ve kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, yememiz için fazlasıyla getirdin ve personel bir ton daha yaptı. Çocuklar ve aileler çok heyecanlanacak."

Tüm stadyumu gören lüks locanın penceresinden dışarı baktım. Daha önce hiç maa gitme fırsatı bulamamış, eyaletin en yetersiz finansmana sahip okul bölgelerindeki çocuklar için 125 iklim kontrollü sitin tamamında ikram masaları kurmuştuk. Declan ilk HEAT Hayırseverlik Futbol Maı ile tüm bunları mümkün kılmıştı.

O haber spikeri onu sadece birkaç ay önce bana yazdığı mektupla ilgili olarak ilk kez röportaj yaptığında yakalamıştı. Benimle dans etmek için gerçekten bir milyon dolar ödeyip ödemediğini sorarak röportaja nasıl başladığını hatırlıyorum. "Onun için her şeyi yaparım."

"Doğru. Bu da beni en zor sorulardan birine getiriyor. Saldırganın tekrar parmaklıklar ardına girmesine yardım ettin mi? Andy-"

"Andrew Baldeck'in bir yere gitmesine yardım etmek zorunda değildim. O adam kendini oraya koyan bir tecavüzcü." Declan o gece kameramanın yakalaması için bu sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde söylediğinden emin oldu.

"Biliyorum, ama son aylarda birkaç kadın ortaya çıktı-"

Declan'ın sesi buz gibi oldu. "Hayatta kalan bir kişi kendini ne zaman mecbur hissederse hikayesini paylaşabilmeli, haksız mıyım?"

"Elbette." Ev sahibi konuyu daha fazla uzatmadı ama ben gerçeği biliyordum. Hardy kardeşler ve Armanelliler yapmaları gereken her şeyi yapmışlardı. Dünya Andy'den sonsuza dek kurtulmuştu. Cade ona hapishanede bakılmasını isteyip istemediğini bile sormuştu. Declan evet demem için oy vermişti. Aslında bunu düşünmüştüm, artılarını ve eksilerini tartmıştım. Bunu hak etmişti.

Onun yerine adalet sistemine bir şans daha verdim. O gece haber spikeri Declan'ın Andy'nin durumu hakkında fazla bir şey söylemeyeceğini anlayınca konuyu hızla değiştirdi. "Yani, karınız için her şeyi yaparsınız. Bu hayranlarınıza gerçekten istediklerini vereceğiniz anlamına mı geliyor? Wes Bauer'i başka bir futbol maçında oynatır mısınız?" Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı. "Bir süre Everly'den hoşlandığınızı duydum. Bu rekabeti sona erdirmeyi çok isteriz."

"Bunun için bir sebep yok." Declan önce onu başından savdı.

"Everly spor salonunuzda yetersiz hizmet alan çocuklara kendini savunma ve yoga öğretmiyor mu? Onlar için harika bir hayır etkinliği olur, sence de öyle değil mi?" Onunla dalga geçti ama sonra elinin tersiyle itti. "Şaka yapıyorum. Sadece seni zor durumda bırakıyorum çünkü ikinizin son bir kez kafa kafaya geldiğini görmeyi çok isterim."

Gözlerindeki o bakışı gördüm, tereddüt etmediği ve o anda onu yakaladıklarını anladığı bakışı. "Bunu onun ve çocuklar için yapacağım. Everly beni onların önünde bir iki kez dizlerimin üstüne çöktürmüş olsa bile, hala dayanabildiğimi görmeleri gerek."

"Gerçekten mi? Onunla antrenman mı yapıyorsun?"

"Onunla ilk tanıştığımda muhtemelen beni yere sererdi. O gün gururumu çaldı." Sırıttı. "Birkaç ay sonra da kalbimi çaldı."

Sanırım o noktada kadın ona yarı aşıktı. Ve dünya, emekli olsun ya da olmasın, MVP'lerle bir yardım futbol maçı fikrine aşıktı.

Wes de rakip takımda olmayı kabul etti. Bu küçük haber her gündeme geldiğinde kocamın gülümseme şekli, onları oynarken görmek için beni biraz gerdi.

"Umarım herkes yemeği sever." Clara masaya baktı ve sonra çizgi film karakteri şeklindeki bir kurabiyeyi eline aldı. "Gerçi biraz abartmış olabilirim. Stresle pişiriyorum."

"Neden?" Ona deri koltuklardan birini işaret ettim çünkü bugünlerde yorulmaktan daha fazlası vardı.

İç çekerek yanıma oturdu. "Sence benim kafe ya da restoranım Pacific Oceanside Resort'umuza ait mi? Ya her şeyi mahvediyorsam? Planları inceledik ve şimdi oraya uçup tasarımı denetlemem gerekiyor ve-"

"Bekle. Mahvetmek mi?" Üvey kardeşime neredeyse çılgılık atacaktım. Son birkaç aydır o kadar yakınlaşmıştık ki endişelerini benimle daha fazla paylaşmamasına şaşırıyordum. Maça davet etmediğimiz Melinda ve Anastasia için bile bundan fazlasını söyleyemezdim.

Buna kızmışlardı ama hamileyken daha az stres en iyisiydi. Artık sadece kendim için değil, çocuğum için de zihinsel alanımı korumalıyım. Declan bu kararı bu kadar çabuk ve fazla düşünmeden verdiğim için gurur duyuyordu. Ben de gurur duyuyordum.

Declan ekranlara geldiğinde, üzerinde HEAT amblemimiz olan özel mavi bir forma giydiğini gördüm. Benim giydiğim ve arkasında Hardy yazan formayla aynı renkteydi.

Clara konuyu değiştirmeye çalışarak televizyonu işaret etti. "Bakalım ne diyorlar."

Ona el salladım. Futboldan hiç hoşlanmamıştım ve kocamın ne kadar çökmüş görüldüğünü zaten görmüştüm. Şimdi bakacak olsam, muhtemelen asla kafamı çeviremezdim. Futbol formaları içinde normal boyutlarının iki katıydı ve hemen herkesi buldozer gibi ezmeye hazır bir canavara benziyordu. Bu sporu biraz daha izlemeyi düşünmemin tek nedeni buydu. "Tasarladığın her şeyi mahvedeceğini kim söyledi, Clara?"

"Dom Hardy." Adını ezbere söyledi ve sonra omuz silkti. "Fırınla ilgili fikirlerimden nefret ettiğini biliyorsun, belki de artık bir kafe ya da restoran olması gerekiyor. Bilmiyorum."

"Bu adamın fikirlerinizden nefret etmesine imkan yok. Yapmaya karar verdiğin her şeyi sevecektir ve eğer bir nedenden dolayı sevmezse, onu yiyeceklerle doldur. Artık kimse senin tatlılarını geri çeviremez, Clara." Önümdeki küçük masadan sırtarak mavi bir acıbadem kurabiyesi aldım ve yüksek sesle inleyerek bir ısırık aldım. "Onu bunlarla ikna et. İnanılmazlar."

İnledi ve başını salladı. "Onun tatlı yediğini bile sanmıyorum, Evie."

İtiraz etmek üzere gözlerimi ona diktim ama cevap veremeden Dom yüzünde kardeşininkini yansıtan bir gülümsemeyle içeri girdi. "Evie, küçük kardeşim iyi şans tilsimi olarak sahada sana ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Ekranı baktım ve Declan'ın bizim locaya doğru el salladığını gördüm. "Hayır." Orada kameraların bizi çekeceği bir yerde olmak istemediğimi biliyordu.

"Eğer bunu hayır için yapıyorsa, senin de yapman gerektiğini söyledi. Evlilik falan."

"Hamileyim ve zar zor hareket edebiliyorum," diye mızımızlandım ama Clara çoktan ayağa kalkmış ve bu fikir karşısında neredeyse yerinde dans ederken bana elini uzatmıştı.

"Bu çok tatlı olacak. Siz ikiniz bir öpücük kamerası şeyi yapmalısınız ya da"-koyu kırmızı saçlarını omzunun üzerinden savururken ciyakladı-"göbeğini öpmesini sağlamalısınız. Hayranlar çılgına dönecek. Küçük Hardy için çok heyecanlılar."

Dom'a bakmadığını, selam vermediğini ve neredeyse o yokmuş gibi davrandığını fark ettim.

"Bunu yapmayacağım." Burnumu kırıştırdım ama karnımı ovuşturdum, bebekle ilgili bulaşıcı sevincine engel olamadım. "Çocuğumuz çok şımarık olacak."

Dom yemek masasının üzerinde gezindi ve "Aynen öyle. İşte bu yeni nesil. Bugün bir şey yedin mi? Bu şarküteri etinden yemediğinden emin ol. Neden burada ki? Bilmiyorlar mı-"

"Oh, bu herkes için," diye kestim sözünü, gözlerim bana iri iri bakan Clara'ya kaydı ve sonra sanki ortadan kaybolmak istiyormuş gibi dönüp locanın penceresine doğru yürüdü. "Makaronları denedin mi? İnanılmazlar."

Dom'un bakışlarının Clara'ya kaydığını gördüm, yumuşak ama kararlı bir sesle, "Gerçek bir yemek yiyebilecekken tatlılara düşkün değilim, Evie," dedi.

Clara'nın ona ters ters bakmak için başını nasıl çevirdiğini, bakışlarının nasıl buluştuğunu ve odadaki gerilimin nasıl arttığını gördüm. Bu, çözmeleri gerektiğini düşünmeye başladığım bir gerginlikti. "Burada tonlarca harika yemek var. Ben gidip kocamı yatıştırırken sizi biraz yalnız bırakayım."

İkisinin de itiraz etmesini beklemedim. Oradan çıktım ve tarlaya doğru ilerledim.

Ne yazık ki, güvenlik beni içeri aldıktan sonra elli metre çizgisinde beni karşılayan Wes oldu. "Yani Evie, sana verdiğim formayı giyemedin mi?" Benimle alay etti çünkü adam Declan'ı kızdırmaya çalışıyordu. Ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. "Nerede o?"

"Ona verdiğın gece onu becerdim ve şimdi ait olduğu yerde, çöpte," diye homurdandı Declan ve Wes'i iterek kendini tribünlere çekti ve sonra beni yanına çekti. "Bugün senin için onu orada öldüreyim mi?"

"Benim için değil." Ona baktım, etrafımızdaki dünya eriyip giderken bir su birikintisine dönüşmemek için elimden geleni yaptım. Saçları terden uçlarından kıvrılmıştı; yüzü zaten kirliydi, tarlada çamurda yuvarlanmış gibiydi ve hâlâ okyanusla erkeğimin karışımı gibi kokuyordu. "Sırf kendi egolarınızı okşamak için üç saat boyunca birbirinizi itip kakacaksınız."

"Bunu tüm çocuklar için yapıyorum!" Başını onlarla dolu olduğunu bildiğim açık hava tribünlerine doğru eğdi.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

"Bu ve çocuğumun, babasının hâlâ annesine saygısızlık eden herkesi alaşağı edebileceğini hatırlamasını istiyorum."

"Wes buna değmez," diye işaret ettim, Declan'ın arkasından bakarak Wes'in uzaklaştığını gördüm ama şimdi etrafımızda her yerde kameralar vardı. Güvenlik de oluşmuş, kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin oluyordu.

"O değil, ama sen öylesin." Elini usulca karnımın üzerinde gezdirdi. Yavaşça. Sanki tüm dünya bu oyunun başlamasını bekliyormuş gibi acele etmiyordu. "Bebeğimiz öyle."

Küçük oğlumuzun doğumuna sadece birkaç ay kalmıştı ve Declan söz konusu kendisi olduğunda her şeye değer olduğunu düşünüyordu. En iyi beşiği, en iyi araba koltuğunu, en iyi spor ayakkabıları aldı. Declan elektrik prizlerini ve havuzun etrafındaki çitleri çocuk korumasına almak için koca bir ekip bile getirtti. Sonra paniğe kapıldı ve bana taşınmak isteyip istemediğimi sordu çünkü buranın bizim evimiz olduğundan emin değildi ve memleketime geri dönmek isteyip istemediğimi sordu.

Yine de HEAT Health and Fitness, hamile bir kadınla dövüşmek isteyen herkesle dövüşebildiğim bir yerdi.

Spoiler uyarısı: kimse yapmadı çünkü Declan kelimenin tam anlamıyla beni her yerde takip etti.

Bir yere ihtiyacım vardı, o da oradaydı.

Squat yapmam gerekiyordu, arkamdaydı ve alçak sesle "Aferin kızıma. Mükemmel form, bebeğim. Bir tane de benim için." Bu ön sevişmeydi ve çok fazla işyeri seksine yol açtı.

Bir antrenman partnerine ihtiyacım vardı, ringde durdu ve kıcıyla gülerek şöyle dedi: "Çocuğumuzu taşırken senin üzerine gelmemin imkanı yok. Beni istediğin gibi yere serebilirsin." Ben de yaptım.

Declan Hardy benim için sadece mükemmel bir koca olmayacaktı, o mükemmel bir aile babası ve mükemmel bir baba olacaktı.

En abartılı olduğu zamanlarda bile.

"Olay çıkarıyorsun Declan," diye fısıldadım ona, eğilmiş, gözleri dudaklarıma kilitlenmişken.

"Mesele de bu zaten. Dünyanın benim neden burada olduğumu hatırlaması gerekiyor." Kameralara döndü. "Bunu kız arkadaşım için yaptığımı inanabiliyor musunuz? Emekliliğin bana yakıştığını düşünmüştüm ama o benim sahada olup bu çocuklara nasıl top oynanacağını göstermemi tercih ederdi."

Adam bütün reklamcıları ve fotoğrafçıları güldürüyor ve çılgılık attırıyordu. Hepsi bu maçın çocukların okullarına milyonlar kazandırdığını ve bunun sadece futbol oynamakla ilgili olmadığını biliyordu ama yine de buna bayıldılar. Sonra bize öpüşmemizi söylediler ve Declan'ın bugün sahada Wes'i mahvedip mahvetmeyeceğini sordular. "Bu yüzden mi hücum yerine savunma oynuyorsun? Bunu sadece üniversitede yaptın" diye bağırdı içlerinden biri.

Declan beni anlamsızca öpmeden önce gamzeleri görünecek kadar kocaman gülümsedi ve bana yukarı çıkmamı, ihtiyacı olan iyi şans öpücüğünü aldığını söyledi.

Odamıza döndüğümde oyun başlamıştı ve birbirlerine felaket hızlarda çarpan adamların sesiyle irkildim.

Declan ilk birkaç oyunda Wes'i yakaladı.

Bir vuruş. Beni işaret etti ve "Aşkım için" dedi.

Başka bir mücadele. Elini kaldırdı ve bileğinde hâlâ takılı olan siyah ipi göstererek, "Karım için," diye mırıldandı.

Tekrar tekrar yaptı. "Oğlum için." "Ailem için." Hatta tüm hayranları için bile yaptı. "HEAT için."

Ve dünya meseleyi anladı.

Evliliğimiz ilk başta ayarlanmış olabilir ama o gün orada, sevdiği şeye ve kişiye saygısızlık eden herkese cehennemi yaşatacağını tüm dünyaya kanıtladı.

Oyunu severdi. Ailesini seviyordu. İmparatorluğunu seviyordu. Ve beni seviyordu.

Muhtemelen benim onu sevdiğim kadar.

~SIKTIĞIMIN SONU~
(iykyk)

Bu bonus sahnede Declan ve Everly'yi HEAT Health and Fitness'ta son bir kez daha görmek ister misiniz? Buradan alın: www.shainrose.com/newsletter

Dom ve Clara birbirlerinden gerçekten ne kadar nefret ediyorlar?

[Aşk ve Nefret Arasına Girin](#)

Izzy ve Cade ne kadar kaotik olabilir? Düşmandan aşığa romantizmelerini buradan okuyun.

[Bozulmuş Kaos'u Şimdi Oku](#)

AYRICA SHAIN ROSE TARAFINDAN

Stonewood Milyarder Kardeşler

KAÇINILMAZ-Şimdi sipariş

verin

Çocukluktan yetişkinliğe uzanan bir ikinci şans romantizmi. Jax, Aubrey'i babasının çıkardığı yangından kurtardığında, yaşadıkları travmanın üstesinden gelebilecekler midir?

ve birbirlerine duydukları sevgiye odaklanmalarını ister misiniz?

REVERIE-Şimdi sipariş ver

Zıt kutupların kesinlikle birbirini çektiği, öfkeli, düşmanlardan aşıklara geçen bağımsız bir aşk romanı. Jett, Vick'in şirketini satın aldığı anda, herkes ofisteki gerilimden sağ çıkmak için gerekenlere sahip olup olmadıklarını merak ediyor.

THRIVE-Şimdi sipariş verin

Mikka ve Jay'in bir yandan karanlık geçmişleriyle yüzleşirken bir yandan da küçük kasaba lezzetlerini tatmak zorunda kalacakları büyüleyici bir arkadaşan aşığa küçük kasaba romantizmi.

Yeni Reign Mafia Romantik Düet

Kızgınlık, kargaşa, buhar ve aşkla dolu sürükleyici bir mafya romantizmi. Rome ve Katie birlikte olmanın bir yolunu bulmak için mafya ve şehirle savaşmak zorunda kalacaktır. Will

canlı çıkabildiler mi?

1. Canavarın Kalbi-Şimdi Sipariş Verin

2. Bir Kraliçenin Aşkı-Şimdi Sipariş Verin

Bağımsız Romanslar

Sebastian ve Morina'nın hikayesini ister misiniz? Sahte randevu ve buharlı bir görücü usulü evlilik!

Parçalanmış Yeminler'i şimdi okuyun.

Dante ve Delilah'ın hikayesini ister misiniz? Buhar ve duygu dolu bir

kardeşin en iyi arkadaşı romantizmi!

[Parçalanmış Özgürlüğü Şimdi Oku](#)

Izzy ve Cade'in hikayesini ister misin? Buhar ve kaos dolu bir düşman aşık işyeri romantizmi.

[Bozulmuş Kaos'u Şimdi Oku](#)

SHAIN ROSE HAKKINDA

Shain Rose romantizmin doruklarını yazıyor. Kitapları, sonsuza dek mutlu sonlara götüren kızgınlık, buhar ve duygusal rollercoaster'larla doludur.

Hiç değişmemesini umduğu ailesiyle birlikte havanın sürekli değiştiği bir yerde yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor ve hayatı seviyor.

Onu buradan takip edin:

[Tiktok](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.